

แทนทัฬห ตอนที่ 1

แทบกรีดเมื่อเห็นบ้านครั้งแรกในรอบสามปี

ไม่กรีดหรือครบแหม่ผมล้อเล่น...หลังจากที่แยกจากไ้บ้านแทนคุณที่เข้าบ้านมันไปแล้ว ผมก็เดินเข้ามาในบ้านที่ผมจากไปสามปีซึ่งมันยังเงวับและสะอาดเอี่ยมอ่อง มีคนเต็มบ้านอีกเช่นเคย และคนเหล่านั้น...ไม่ใช่คนที่มีสายเลือดเดียวกันกับผมสักคน

เอาเป็นว่า...ผมจะถือว่าพวกเขาเป็นครอบครัวเดียวที่ผมมีแล้วกัน

“คุณหนูทัฬห คุณหนูทัฬห กรีด หล่อขึ้นเยอะเลยคะ”

“พวกเราคิดถึงคุณหนูทัฬหนะคะ”

“ลูงเอี่ยมขี้นมากเลยคะ”

สาว ๆ พวกนี้อยู่กับบ้านผมมาตั้งแต่ผมยังเด็ก มีกันประมาณแปดถึงสิบคนและก็อยู่รวมกันในเรือนเล็ก และอีกเรือนหนึ่งใกล้เคียงกันเป็นเรือนของบริวารเพศชายที่มีทั้งคนสวน คนขับรถ และกัการ์ด

ทุกคนรอคอยให้ผมกลับมา...นายที่เหลือเพียงคนเดียวของบ้าน

“คิดถึงทุกคน ๆ” ผมโบกมือไปมาอย่างกับดาราไอดอลเอี่ยมเยียนแฟนคลับ

“ลูงเอี่ยมไปไหนครับ ไม่เห็นตั้งแต่ที่สนามบิน ส่งไ้บ้านตรงข้ามไปรับผมทำไม

...คนขับรถก็อยู่ที่นี่” ผมร้องจ๊ากเมื่อเห็นหน้าคนขับรถที่หน้าซื่อแบบสุดๆเมื่อรู้ว่าผมจับได้

“ลุงเอี่ยมไปทำธุระเรื่องทรัพย์สินของคุณหนูค่ะ แต่เรื่องลุงเขาให้ว่านคุณแทนคุณ...” สาวๆเมดทั้งหลายส่งเสียงคิกคักอย่างเคอะเขิน เขี่ยแทนมันคงมาหวานเสน่ห์ใส่คนที่นี่บ่อยเลยสินะ... “...พวกเราไม่ทราบจริงๆ”

“ช่างมันเถอะ...ผมเหนื่อยแล้วอยากพักผ่อน ทุกคนแยกย้ายกันไปทำงานตามปกติได้แล้วนะคะ”

“คิดถึงคุณหนูจริงๆครับ”

“ดีใจที่คุณหนูกลับมาค่ะ น้ำตาจะไหล...”

บ้านตัวเองก็ดีจัง...อยู่เมืองนอกไม่มีอย่างนี้หรอกครับ ผมต้มมาฆ่าตนเองเป็นสิบเป็นร้อยครั้งได้ แต่ที่นี่เพียงแค่ผมดีดนิ้ว ผมก็สามารถทานกึ่งลิบสเตอร์จากครัวที่บ้านผมเองโดยเซฟฝีมือระดับห้าดาวภายในเวลาไม่ถึงยี่สิบนาที...แต่ผมไม่ได้กลับบ้านมาเพื่อหาความสะดวกสบายหรอก

ผมกลับมาเพราะผม...เหงา...นะ

บ้านก็ยังคงเป็นบ้านเหมือนเดิม มีรูปพ่อกับแม่เต็มไปหมดทุกหนทุกแห่ง รวมทั้งคุณตาคุณยายคุณปู่คุณย่า ไม่มีใครยังอยู่กับผมสักคน เรื่องครอบครัวผมเหงาสุดจิตสุดใจ ผมมองรูปพวกท่านในขณะที่ผมเดินผ่านพลาซ่าลอยฟ้ากับ

ตัวเอง เดินทางมาเหนื่อยผมก็จะนอนยาวไปถึงเช้าวันพรุ่งนี้เลย

หลังจากที่ทิ้งตัวลงบนเตียงตัวเองได้ไม่ถึงชั่วโมง...

“คุณหนูครับ!”

โผล่มาแล้วครับ...ลูงเอี่ยมในตำนาน

“มหาลัย!”

“ใช่ครับคุณหนู หนึ่งในธุรกิจของสุวรรณศักดิ์ศิริกรูป” ลุงเอี่ยมพูดอย่างภาคภูมิใจ “และเป็นเพียงธุรกิจเดียวของบริษัทที่ยังเหลืออยู่...”

“ไม่รู้แหละครับ...ผมไม่ไปเรียน”

“คุณหนูจะเป็นเจ้าของมหาลัย คุณหนูจะไม่ได้ยังงี้”

“ลูงเอี่ยมครับ” แหกขี้ตาตื่นเพื่อที่จะมาโดนบังคับให้เรียนมหาลัยเนี่ยนะ...
วืทเดอะฟ*ค “ผมนอนเฉยๆผมก็มีเงินใช้แล้ว ผมไม่ไปเรียนไม่ไปทำงานหรอก”

“คุณหนู คุณหนูก็จะใช้ทั้งชีวิตของคุณหนูด้วยการจับแค้ไฮสคูลจริงๆเหวอครับ” ลุงเอี่ยมพยายามโน้มน้าว เกาหัวล้านมันวับของลุงทำให้ผมเผลอมองไปทุกที่

“มันก็ไม่เสียหายไม่ใช่เหวอ”

“คุณผู้ชายหวังกับคุณเอาไว้มากนะครับ ท่านบอกว่าแม้จะไม่ได้เห็นวันที่คุณหนูจบป.ตรี แต่ท่านก็หวังให้คุณหนูจบจริงๆ”

นั่นไง...จุดอ่อนของผม...อยู่ตรงที่คุณพ่อนี้แหละ

อ้างเรื่องพ่อ...ลุงเอี่ยมจะชนะผมเสมอ...นี่คือข้อเท็จจริง

“ผมเลือกคนเองนะ” ผมรีบเปิดหนังสือคู่มือการเรียนหาคณะที่มันชิวที่สุดทันที เออวะ คิดไปคิดมาก็คิดว่าโชคดีไม่ต้องเครียดเรื่องสอบเรียนต่อเหมือนเด็กเพ็งจบมอหกแบบคนอื่นๆ

“ผมเลือกไว้ให้แล้ว”

“ลุง...” ลุงเอี่ยมเพิ่มสถิติการร้ายกาจขึ้นมากจากสามปีก่อน ทั้งๆที่แต่ก่อนนะตามใจผมซบหาย

“เหมาะกับคุณหนูดีครับ เรียนชีวฯ การบ้านน้อย วิเคราะห์นิดหน่อย”

“อืม...นิดหน่อยจริงๆมั้ย”

“บริหารเอกการตลาด”

มันก็ไม่เลว...เรื่องธุรกิจนะถูกปลูกฝังใส่หัวผมมาตั้งแต่เด็ก ผมยกไหล่ประมาณว่าเออฉันก็ได้ ลุงเอี่ยมนี่ช่างรู้ใจ รู้ว่าผมพอจะถนัดอะไรและเรียนอะไรได้

“เพราะผมมีคนที่ผมไว้ใจเรียนอยู่ขณะนี้เหมือนกันนะครับ”

เจิบตลกเก้าอี้...ไม่ได้เลือกเพราะเห็นว่าผมพอจะเรียนได้หรอกหรือ...ลุงเอี่ยมผู้
ไม่ธรรมดา...

“คุณหนูก็เจอเขาแล้วใช่มั้ยครับ แทนคุณ...”

ภูจะบ้า...วันนี้ทั้งวันแม่งได้ยินแต่ชื่อเสียๆของเชียแทน
ทัพไทยไม่เสียวนะครับ...เท่าชิบหายอะบอกเลย

“มัน...เรียนมอบ้านเราหรือ”

“ครับ...เด็กทุน...เรียนเก่งมาก”

“ผมจะไล่มันออก” เซ็นปราดเดียวมันต้องได้ออกแน่ๆ

“คุณหนูเพิ่งอยู่ปีหนึ่ง...ไม่มีอำนาจหรอกครับ”

“ลุงเอี่ยม...” ถ้ามจริง...นี่ผมเป็นเจ้านายของลุงจริงปะเนี่ย ?

“โอ๊ะ นั่นไง มาพอดีเลย แทนคุณ เข้ามานี่สิ”

แค่ได้ยินชื่อไม่พอครับ ต้องได้เห็นหน้ามันด้วย โอ้แทนคุณที่เปลี่ยนแค่กางเกง
แต่ไม่เปลี่ยนเสื้อแบบตอนไปรับผมกำลังเดินเข้ามาทำหน้าบุญไม่รับ

กูก็ได้ไม่อยากเจอมีงเท่าไหร่หรอกสาต...

ผมผู้มีอำนาจเหนือกว่ามันแปดสิบเก้าล้านชุนนึ่งมองมันอย่างราชา(ฉากหลังเป็นบ้านหลังใหญ่ประดับทองอร่ามทั้งหลังแม้ว่าผมเองจะใส่แค่กางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดไม่ได้ซักมาตั้งแต่อยู่เมืองนอกก็ตาม...) ไอ้เซี่ยแทนกลอกตา ดูเหมือนมันจะอ้วกใส่ท่าทางของผม

ไอ้หนี...เดี๋ยวจึด...

“ให้รู้่นพี่สิครับ คุณหนู”

รู้่นพี่...

ไอ้แทนคุณเป็นรู้่นพี่..

แกก่าไม่พอ ยังเลือกจะเป็นรู้่นพี่...ตายดีกว่า...

ที่มาหลักของบ้านผมซีเรียสเรื่องเคารพรู้่นพี่รู้่นน้องมากครับ(ที่อื่นก็คงจะเป็นกัน แต่ที่นี้หนักมากจริงๆ ไม่ใช่ว่ามีไม่ให้กุกุกตบหัวเบะ ไม่ถึงขนาดนั้น แต่ไม่ควรปิ่นเกลียวรู้่นพี่จนเกินไป เพราะอาจถูกประณามเอาได้) ผมไม่อยากจะเชื่อว่า

แทนมันจะแก้กว่าผม เพราะหน้ามันก็ไม่ได้แก้มากเท่าไร

“ปีไหน...” ผมกระซิบถามลุงเอี่ยม

“สาม” มันตอบแทนพร้อมๆ กับยกคิ้วจิกๆ ให้ผม “...แต่ไม่ต้องไหว้ฎุหรอก...ซี่
เกียจรับไหว้คนอย่างมึง”

“ไอ้เหี้ยแทน” ผมกะจะลุกไปจัดการต้นหน้ามันแล้ว แต่ลุงเอี่ยมห้ามผมไว้ “ลุง
มันดำเจ้านายของลุงนะ ลุงต่อยมันสิครับ!”

“ลุงเอี่ยม เสร็จยังครับ ผมจะไปให้ข้าวหมา”

ดูตุ๋มมัน...เห็นหมาสำคัญกว่าเจ้าบ้านอย่างผม...

แม่งกวนตีนตั้งแต่กลางวันยันกลางคืน...ไอ้เหี้ยแทน

“เอ่อ ยังไงก็...อย่างที่เคยมบอก ฝากดูคุณหนูด้วย ท่าทางจะก่อเรื่องยุ่ง”

“หา ว่าไฉนนะลุง”

“ไม่ต้องบอกก็รู้ครับ” ไอ้แทนหัวเราะหึหึ ท่าทางน่าเตะอย่างไม่น่าให้อภัย “...
เจอกันพรุ่งนี้ละกัน”

“พรุ่งนี้?” ผมหันไปหาลุงเอี่ยมคนต้นเรื่องทันที

ลุงเอี่ยมยิ้มแฉ่งให้ผม “พรุ่งนี้เปิดเรียนวันแรกครับคุณหนู”

กูจะบ้าตาย...

กูกลับไทยมาทำไมเนี่ยยยยยยยยย...

“ไม่ไปครับ ป่วยลวงหน้า” ผมโวยวาย

“สำออย”

“ไอ้เหี้ยแทน” ผมจะลุกไปต่อยมนั้(ครั้งนี้เอาจริงจริงๆด้วย) แต่พอเห็นมันผงกหัวทำท่ายกกลับมา...แม่ง...ไม่เอาดีกว่าวะ...

เพราะคนอย่างผมคงจะหิวเบะก่อนคนอย่างมันเป็นแน่

ผมยังจะต้องเจอไอ้แทนคุณไปอีกกี่ครั้งต่อกี่ครั้งกัน...

ตกดึก

ชุดนักศึกษาไทยสีฟ้าสว่างใหม่เอี่ยมห้อยอยู่ในตู้เสื้อผ้าเรียงกันเป็นตับเจ็ดชุด (เรียนวันธรรมดาห้าวันไม่ใช่เรอะคุณเมด)แ่ค่มองเห็นเงาของมันผมก็น้ำตาจะไหลแล้ว ยังครับ ยังไม่พอ ตรงโต๊ะทำงานบทเรียนการตลาดสำหรับใช้เรียนวางเป็นตั้ง ทั้งหมดใส่เอี่ยม่องราวกับว่าลุงเอี่ยมเตรียมไว้ให้พร้อมแล้วทุกอย่าง ก่อนที่ผมจะมาถึงซะอีก อยากหนีออกจากบ้านชิบหาย...นี่ผมใช้ชีวิตคนเดียวเป็น

นายตัวเองแล้วจริงดิ?

ยังคิดก็ยิ่งสงสัย...แต่ยังงี้ก็ช่างมันก่อน ขอเสริมข้อมูลมหาลัยที่ผมจะไปเรียน
แป๊บ

TUB THAI UNIVERSITY

เก๊ๆครับ...ชื่อมหาลัยถูกตั้งเพราะเป็นชื่อของผม...(หัวเราะถูกใจ) เป็นหนึ่งใน
ธุรกิจของที่บ้านที่ผมสาบานได้ว่าไม่เคยเข้าเว็บมันเลยแม้แต่ครั้งเดียว ป้าด...
อลังการงานสร้างชิบ...ตึกเป็นหินอ่อนและมีหลากหลายตึกมาก บรรยากาศเมือง
นอกแบบสุดๆถ้าไม่นับแดดอันแสนร้อนแรงนั่น...ว่าแต่หมอนั่นมันจะตกเป็นของ
ผมหมดจริงๆหรอวะนะ

ผมกดเข้าคณะบริหาร...ทันทีที่กดแมงก็ต้องเบ๊หน้าใส่จอ

ก็ฟรีเซ็นเตอร์ที่ทำเป็นอ่านหนังสืออยู่นั่นก็คือไอ้แทนคุณไม่ใช่หรอะ!!!

ท่าทางตอนที่ผมเข้าไปเรียนผมจะหล่อที่สุด เพราะหล่อสุดในคณะหาได้แค่นี้...
แค่ไอ้แทนคุณ...หิหิ รูปไอ้เซี่ยแทนหมูนะและกีหมุนไปเรื่อยๆจนกระทั่งมาหยุดที่
รูปๆหนึ่ง...ผมจำผู้หญิงที่ถ่ายคู่กับมันได้...

อิง...

เรียนอยู่ที่เดียวกันซะด้วย และเธอก็ดันเข้าใจว่าผมเป็นแฟนไอ้แทน!
บรรลัยแล้วมัยละ!

ช่างมันก่อน เจอหน้าอิง...เอ๊ย พี่อิงที่มหาลัยก็ต้องหลบไว้ก่อน คงไม่เป็นไร
หรอก

ผมปิดคอม บิดขี้เกียจเล็กน้อยเตรียมนอน เจ็บแลคให้ตายเถอะ...และอีกอย่าง
การที่มีต้องเปิดเรียนพรุ่งนี้ทำให้ผมนอนไม่หลับ...

ครืด ครืด

โทรศัพท์ของผมสั้น...อีเมลเข้าแฮะ คงเป็นเพื่อนจากเมืองนอกส่งมาหาผมแน่ๆ
...

ไม่ใช่วะ

เตรียมตัวเตรียมใจไว้ได้เลย ท้าไทย สุวรรณศักดิ์ศิริ

from : unknown

เตรียมตัวหาอะไรละ...

แม่ง...ยังทำให้ผมนอนไม่หลับใหญ่เลย

ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน วันแรกที่ผมถึงไทย...ไ้แทนคุณก็รับกวนผม
ไปตลอดทุกๆนาทียี่ที่อยู่ที่นี่เลยก็ว่าได้...

รู้สึกตะหงิดๆว่าชีวิตผมจะต้องเข้าไปพัวพันกับมันแบบคาดการณ์ไม่ได้แน่ๆ

แทนทัฬห ตอนที่ 2

อยากจะตะโกนบอกคนบนโลกใบนี้เหลือเกินว่ากู่วงงงงงงงง...

เพิ่งจะหลับไปตอนตีสี่ ตอนนี้หกโมงเช้า ผมโดนลุงเอี่ยมสะกิดแล้วครับ สาวๆ
เมตมากันอื้อพร้อมๆกับหัวเราะคิกคักกับทรงผมตอนตื่นนอนของผม

“ลุง ไม่ได้ไปได้อะ” ผมโวยวาย “กะทันหันเกิน ไม่พร้อมอะ”

“ทำเพื่อคุณผู้ชายนะครับคุณหนู”

พูดแบบนี้ผมจะพูดอะไรได้อีกละ...ให้ตายเถอะ...นี่ผมเป็นเจ้าของเงินหมื่น

ล้านจริงๆปะ...ทำไมทำตามใจตัวเองไม่ได้เลยเนี่ย แต่อยู่ที่นี่มันดีอย่างนี้ครับ สาวๆ
เมดมาช่วยผมแต่งเนื้อแต่งตัวใหญ่ ส่งแปรงสีฟันมาให้ ส่งโฟมล้างหน้าห้าสิบ
ชั้นตอนมาให้ผมที่ละอันๆ(เวอร์!ไปนั้นมีแค่สองสามอย่างเอง) แต่ไม่ได้เข้าไปช่วย
ผมอาบน้ำบ้วนจะครับอย่าเข้าใจผิด ถ้าทำงั้นผมก็ทารกแล้ว...

“ทรงไหนดีคะคุณหนู”

ครีมก็ไม่ต้องทาเองมีคนทาให้ แกมหน้ายังมีคนทาปิปีให้อีกนะ ตอนนี้อยู่
แค่เช็ดผม...ผมทิ้งวงเกินกว่าจะทำอะไรก็ได้แต่พูดจูงใจว่าตามใจ เลือกรยับ
นาฬิกาข้อมือจากกล่องที่มีนาฬิกาเรียงกันเป็นดับมากกว่าสิบเรือน และก็เลือก
ยิบเครื่องประดับ

ทั้งหมดทั้งมวลนี่คือสิ่งที่ลุงเอี่ยมซื้อระหว่างรอผมกลับมา...เลือกเพลินเลยตุมี
ตั้งแต่ถูกสุด(หลักหมื่น)ไปจนถึงหลักแพงสุด(หลักล้าน)

นิยายเรื่องนี้ชักจะเวียนหัวเกินจริงไปแล้ว...แต่เชื่อเถอะครับว่ามันคือชีวิตผม
จริงๆ

ผมเอาแค่ร่างเมื่อยๆมากินข้าว วิญญาณของผมจริงๆนะกำลังหลับอยู่บนเตียง
โน่น โต๊ะกินข้าวที่ยาวสุดลูกหูลูกตาที่มีผมทานอยู่คนเดียวโดยมีคนดูผมทานเป็น
สิบ

กว่าจะปฏิบัติภารกิจทุกอย่างเสร็จ มันก็เจ็ดโมงกว่าเข้าให้แล้ว ลุงเอี่ยมนั่งอยู่ข้างหน้าคู่กับคนขับรถของบ้าน ในขณะที่ผมนั่งงีบอยู่ข้างหลัง เป็นการเรียนวันแรกที่ใหม่...ตื่นเต้นจนง่วงจริงๆ...อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิดขึ้นล่ะงานนี้...

“ผมมีเรื่องจะขอคุณหนูครับ”

“งืมมมม” ได้ยินนะ แต่ตอบได้แค่นั้นจริงๆ...

“ทีมหาล้วยคุณหนูเป็นได้แค่ ทัฟฟ้า แก้วเนตร ไม่ใช่ทัพไทย สุวรรณศักดิ์ศิริ ตกลงมัยครับ” แก้วเนตรนามสกุลลุงเอี่ยม...

“ทำไมล่ะ”

“คนได้แตกตื่นกันตายหากรู้ว่าคุณหนูเป็นใคร เกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัย...”

“อืม...” คนที่หวัดการถูกลักพาตัวสี่หนโดนมาตั้งแต่เล็กจนโตเห็นด้วยกับลุงเอี่ยม “ผมคือทัพฟ้า แก้วเนตร” ด้วยความง่วง ผมจะเถียงว่ามันเข้ากับผมละกัน...ปกติผมคงเสียเวลานั่งคิดสารพัดข้อให้มันเท่เข้ากับผมไปแล้ว

เมื่อรู้แล้วผมก็หันต่อ(เจริญจริงๆ)...ไม่นานนักรถผมก็จอดกึก

ผมมองหน้าลุงเอี่ยมเป็นเชิงถาม...ดูกลายๆก็รู้ว่านี่คือรั้วของมอทัพไทย แต่ว่า

ทำไมต้องจอดที่รั้ว ไม่ไปจอดที่ประตูรั้วหรือไม่ก็น้ำคณะผมแทน

เทลมี่วาย?

“จะให้โรลส์รอยซ์ขับไปส่งทัพฟ้า แก้วเนตรไม่ได้หรอคะครับ...เด๋นตายเลย”

“นี่ผมต้องเดินจากนี้ไปหรอ!” มันบ่แม่นไก๊ๆเด้อลุง...ขานี้อาจจะลากได้เลย

“ไก๊ที่สุดแล้วครับ เข้ารั้วตรงนั้นเลี้ยวซ้ายก็ถึงคณะของคุณหนูเลย”

จะบ้าตาย...ลุงเอี่ยมนี่หาเรื่องเซอร์ไพรส์ผมได้ตลอด ผมทำหน้าหงิกใส่ลุงเอี่ยม แต่ก็ยกมือไหว้ เปิดประตูลงไปจากรถเพื่อสัมผัสการเป็นชีวิตนักศึกษาวันแรก...

มองซ้ายมองขวาเห็นคนใส่ชุดนักศึกษาผมเต็ม ไม่มีใครที่ผมรู้จักเลยสักคน ผมกลืนน้ำลายแล้วค่อยๆเดินทำตัวไม่แตกต่างจากชาวบ้านชาวช่อง เดินเข้าประตูรั้วสุดอลังการงานสร้างแล้วก็เลี้ยวขวาเพื่อเข้าคณะบริหาร

ไหนบอกว่าไก๊ ไก๊ที่ว่านี่สองร้อยสามร้อยเมตรเลยมั้ง!

โชคดีที่มอวิเศษสวย อากาศก็ดี ผมเลยไม่หงุดหงิดเท่าไร คนอื่นๆเขาก็เดินกันได้ ทำไมผมจะเดินไม่ได้ ผมต้องทำตัวไม่ผิดแผกกับชาวบ้านชาวช่องเขาสินะ...

...แต่เมื่อถึงหน้าคณะ ผมต้องผิดแผกต่างไปจากคนอื่นเขาละ...

จู่ๆน้ำสี่ขุนจากชั้นสองก็สาดเทลงมาใส่ผมตั้งแต่หัวจรดเท้า โดนผมคนเดียว เต็มๆไม่มีใครคนใดคนอื่นที่โดน ผมนิ่ง ซาแข็งไปทั้งหน้าและก้นตัว ทุกคนที่อยู่ บริเวณหน้าคณะมองผม

เหี้ยอะไรเนี่ย...

อายแต่เข้าเลยกู...

“เซี่ยทัพ” ไ้แทนคุณในชุดนักศึกษาโผล่มาจากไหนไม่รู้ทำหน้าตกใจเมื่อเห็น สภาพผม...มันมองผมตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วทำหน้าง “...โง่หรือบ้าไปยีนให้คน สาदनน้ำใส่”

พอมีงสิ! มันคงจะอยากหัวเราะผมแทบแย้สินะ

แปลกแต่จริงที่มันไม่หัวเราะ อีกทั้งมันยังถอดเสื้อนอกลายทหารแนวๆของมัน มาคลุมตัวผมแล้วลากไปที่อื่น...ที่อื่นที่ว่าก็ไม่ไกลไม่ไกลหรอก ข้างตึกคณะนี้แหละ

และตอนที่ผมอยู่กับมันสองคน ผมจึงมีสิทธิ์ได้ตะโกน

“กูจะไปฆ่ามัน!!!! ไ้เหี้ยไหนมันสาदनน้ำใส่กู กูจะไล่ออก ไ้ไล่ไล่ไล่!!!”

ผมร้องอย่างเหลืออด ตัวเปียกโชกตั้งแต่หัวจรดเท้า หมดกัันที่เมดสาวแต่งให้
ชะดิบดี หมดกััน...

“อุบติเหตุ มึงโง่เอง”

“กูไม่ได้โง่ คนอื่นไม่โดน แต่กูโดน มันจิงใจแกล้ง กูจะแก้แค้นแม่ง เอาเจ๊ยมัน
มาเจ๊อน!”

“รู้หรือว่าใครแกล้ง”

“มึงโง่” ผมสวนทันที พร้อมกับชี้หน้า “เจอหน้ากันเมื่อวานมึงก็ไม่ชอบกูแล้ว
เพราะงัั้น...มึงนั่นแหละบงการ”

ป๊าบ...ไ้แทนตบหัวผมเบาๆ

สาบานดิว่าเพ็ญรู้จักกันไม่ถึงสองวัน...

“กูไม่เสียเวลาไปแกล้งมึงหรอก กูไปเล่นกับหมาดึกว่า”

“ไอ้เหี้ย”

แทนคุณมองผมอย่างเปื่อหน้ายแถมเหนื่อหน้ายหัวใจ ดูมันเซ็งที่จะต้องมายุ่ง
กับผมตั้งแต่เช้า...ใครใช้ให้มึงมาไม่ทราบ...

แต่ถ้าไม่มีมันเดินลากผมออกมาจากตรงนั้น ผมก็คงจะเป่ยกโขก...และก็นิ่งอยู่
อย่างนั้น

เฮอะ ถึงจะอย่างนั้น...ผมก็ไม่ชอบคุณมันหรอก

“ตรงสหกรณ์ตรงนั้นมีชุดพละ ซื้อมาเปลี่ยนแล้วค่อยขึ้นไปเรียน ห้องเลคเชอร์
รวมมันหนาว” มันชี้มือไปที่สหกรณ์ของมหาลัยที่อยู่อีกตึก พุดจบก็ตั้งท่าจะเดิน
หนี

เหี้ย... “เดี๋ยว!”

“อะไร หลงรักชี้หน้ากูขึ้นมาแล้วหรอ”

ใช้อะไรคิดวะ...

“ตลกแตกแล้วครับ...เสื้อมึงอะ?” ผมชูเสื้อของมันเป็นให้มันดู

แทนคุณสายหน้า “เวทนามึง...วันนี้ให้มึงใช้เหอะ”

ไม่เห็นจะรู้สึกอยากขอบคุณมันเลยสักนิด...

เป็นคาบแรกของชีวิตการเป็นนักศึกษาที่เหี้ยมาก...

เข้าสายไปครึ่งชั่วโมง อาจารย์เพ่งมองอย่างคาดโทษ และเพื่อนปีหนึ่งที่มีอยู่

ร้อยกว่าชีวิตมองดูผมว่าผมคือใครมาจากไหน ท่าทางพวกนี้จะสนิทกันมาแล้ว
จากกิจกรรมรับน้อง

ผมยังไม่อยากจะสนิทกับใครทั้งนั้น...รู้เลยว่าวันนี้จะไปโวยวายกับลุงเอี่ยมว่า
อะไร...แม่คงโคตรไม่แฮปปี้...สถานที่เรียนก็ดีครับ...อาจารย์สอนเก่ง...เพื่อน
รอบตัวก็ทำทางเรียนเก่งดูดีสภาพแวดล้อมใช้ได้ แต่เรื่องโดนสาदन้าใส่เมื่อเช้า
แม่คงฝังใจว่าเรื่องไอ้แทนคุณขโมยหอมแก้มผมอีก ผมยังคิดเรื่องนี้ไม่ตก
จนกระทั่งหมดคาบอาจารย์สอน

เพื่อนปีหนึ่งทุกคนลุกฮือราวกับว่ามีคนเอาเข็มมาจิ้มตูด...ผมยังไม่ลุก เพราะ
เขาแต่คิดเรื่องการอับอายจากการถูกสาदन้าใส่ต่อหน้าประชาชีชาวบริหาร...วันนี้
ผมยังไม่มีเพื่อนเลยสักคน แน่นอนว่าผมยังไม่มีอารมณ์สร้างมิตรอะไรในตอนนี้
เพราะผมค่อนข้างจะคิดหนักกับเรื่องโดนแกล้งเมื่อเช้า ยังไม่อยากจะใส่ใจใคร
ทั้งสิ้น

ผมเห็นด้วยกับตัวเองอย่างหนักที่ว่า...แม่คงไม่ใช่อุบัติเหตุ

ว่าแต่ปีหนึ่งพวกนี้หนึ่งในนี้จะมีใครเห็นมัยวะ...อย่าเห็นเลยนะ...กูยังอยากมี
ชีวิตที่เท่อยู่ พลีส...

ผมเอาหัวโขกโต๊ะตัวเองอย่างรู้สึกอยากจะหนีหน้าไปให้พ้นๆ โขกเบาๆครับ

โชคแรงทำไมล่ะ...มันเจ็บเนื้อ...รู้ตัวอีกทีผมก็กลายเป็นคนสุดท้ายที่อยู่ในห้อง...
อืม...ท่าทางผมจะใช้เวลากับการโชคไต่ะนานไปหน่อย...ไปหาข้าวกินสักหน่อย
ดีกว่า ผมเดินเหนื่อยๆจากไต่ะแล้วกำลังจะผลักประตูจะออก

แจ๊คพ็อตแตกใส่กูอีกแล้ววววววววว...เหี้ยไหนดมันลือคประตูะ!!!!

เวรตะไลไข่เจียวไหม้ แม่มึงอ้าย...ผมทูปประตูเสียงดังมองซ้ายมองขวาเรียกคน
ให้คนช่วย จะบ้าตาย เมื่อเข้าก็แล้วตอนนี้ก็อีก ท่าทางผมต้องไปทำบุญเพิ่ม อะไร
จะช่วยข้าช่วยซ้อนปานนั้นวะ!

ผมรีบกดโทรศัพท์ทันที ชะงักก็เมื่อไม่รู้ว่าโทรออกหาใครดี แต่เชื่อผมเหอะ
ลุงเอี่ยมทำได้ทุกอย่าง ผมจัดการโทรหาลุงเอี่ยมทันที ลุงเอี่ยมแกไว้วายใหญ่จะ
ส่งหน่วย**SWAT**เข้ามาช่วยผมเลยทีเดียวน(ล้อเล่น ผมแค่เปรี้ยบเปรย ก็แค่
ตำรวจหนึ่งกองพันเอง....เอ๋อ...เชี่ยทัพ มึงเลิกเล่นได้แล้ว!)

คนที่มาช่วยผมไม่ใช่หน่วยสวาท ไม่ใช่หนึ่งในตำรวจหนึ่งกองพัน

มันคือไอ้คนบ้าหมา ผู้ชายบ้านอยู่ฝั่งตรงข้ามผม

มันทำหน้าที่ใจนิดหน่อย ก่อนที่จะบิดกุญแจที่ไม่รู้แม่เอามาจากไหนแล้วไข
ออกมาให้ผมได้ออกไปสูดอากาศอิสระข้างนอกหลังจากถูกขังมากกว่าสี่สิบนาที

“โง่ไม่พอยังช่วยอีก” นั่นคืออย่างแรกที่มันพูด มันส่ายหน้าใส่ผมราวกับว่าผมเป็นคนโง่ที่ทำให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น ภูไม่ได้ตั้งใจไว้ย!

“พูดได้แค่นี้เหรอะแม่ง” ผมอารมณ์เสียขั้นสุด... “ภูจะกลับบ้านละ ภูไม่เรียนแม่งแล้ว”

“ปัญญาอ่อนปะวะ เรื่องแค่นี้เอง” ไอ้แทนเอื้อมมือมาช่วยผมถือถุงเสื้อที่เริ่มจะแห้ง(แอบวางฝั่งไว้ที่เก้าอี้ข้างๆ) ผมสะบัดหนี

“ไม่เป็นภูไม่เข้าใจเหรอก วันนี้แม่งช่วยผิดปกติ”

“แต่ภูก็มาช่วยมึงตลอดปะ”

“มึงคิดว่าครั้งต่อไปมึงมาช่วยภูทันเหรอ”

“มึงคิดว่าเรื่องช่วยของมึงยังจะมีครั้งต่อไปอีกเหรอ”

ผมกับมันแยกเขี้ยวใส่กันเหมือนร็อดไวเลอร์กับพิทบูล(ตกลงผมบ้าหมาเหมือนไอ้แทนมั้ยเนี่ย...) ในที่สุดสิ่งที่มาห้ามทัพก็คือเสียงลิฟต์เปิด ผมยังอารมณ์เสียเข้าขั้นสุดและไอ้เชี่ยแทนก็ดูเซ็งๆ

ลิฟต์เปิด...

คนที่สบตาผมคือฟ็อง...และนั่นทำให้ผมกับเชี่ยแทนอึ้งมาก
เพราะในความคิดเธอผมกับไอ้แทนเป็นแฟนกัน...

เชี้ยแทนแม่งรีแอคชั่นไวมากผมขอคารวะ มันคว้ามือของผมมาจับหับพร้อมๆ กับดึงให้ออกไปจากลิฟต์ ฤษ...เมื่อก็ยังทำหน้าที่อยู่เลย

ผมพยายามเขย่าให้มันปล่อยมือ เทบจะก้มหน้าลงไปกอดมือมันอยู่แล้ว แต่ไอ้เชี้ยแทนจับมือผมไว้นั่นแน่นมากแถมยังประสานด้วย มึงต้องการอะไรจากกูวะ ถ้ามจริง...

“แทน...” พี่อิงรำพึงอึ้งๆ

“อิง...โทษที่ที่ออกมากลางคัน เดี่ยวบายนี้อไปช่วยนะ” แทนเอ่ยกับพี่อิง เดี่ยวนะ นั่นหมายความว่ามันโดดงานกลุ่มมาช่วยผมหรอ...ผมควรรู้สึกผิดมั้ย เนี่ย “ตอนนี้เราไปทานข้าวก่อนนะ”

ไอ้แทนไม่ปล่อยให้ผู้หญิงเขาพูดเลยครับ...มันดึงมือผมให้เดินไปกับมันจนสุดทาง(สาบานว่ามีคนมองมามากกว่าพี่อิงคนเดียวแน่ๆ...เขามองเพราะผมหล่อรีเปล่าครับ?...อ้าว...ไม่ใช่หรอ) และพอกลับสายตาทิ้งเท่านั้นแหละ ผมสะบัดมือ ผมจนหลุดจากมือไอ้แทน

“อะไรที่ทำให้มึงต้องหลอกผู้หญิงเขาขนาดนั้นวะ...” ผมเอ่ยอย่างหงุดหงิด แม่ง เรื่องหงุดหงิดจะมีเยอะไปไหน...

“กูติดหนี้มึงอีกแล้ว”

“ภูถามว่าอะไรที่ทำให้มึงต้องหลอกเขา หลบเขา”

“...มึงไม่เข้าใจ” แทนทำหน้าอารมณ์ขุ่น “...เขาร้ายและเขาไม่ยอมปล่อยกุไป
สักที”

อืม จากที่ดูๆอยู่ก็พอจะเข้าใจ...

หน้าตาไอ้แทนก็น่าจะทำให้สาวรักสาวหลงได้อยู่...ตัวสูงมากแถมหน้ายังหล่อ
แบบฝรั่งก็ได้เอเชียก็ดีอีก

อย่าไปบอกมันเชื่อว่าผมชมมัน...แค่อยู่ในใจก็พอแล้วมั้งมันคือความจริงนี่...
แต่ผมจะไม่มีวันพูดให้มันได้ยินเด็ดขาด

“ในฐานะที่ภูติดหนี้มึง...วันนี้มึงช่วยอะไรอีกภูจะมาช่วยมึงละกัน” แทนคุณ
เอ๋ยในที่สุด “เดี๋ยวภูเลี้ยงข้าว”

เออ มึงนี่แม่งก็มีมุมนเป็นคนดีกับเขาเหมือนกันนะเนี่ย...(ตั้งนานเพิ่งรู้สึก...เห็น
แก่ของฟรี)

“แต่ช่วยๆแบบนี้...แม่งไม่ดีเลยวะ”

มันรำพึงกับตัวเอง...

แห้งละ...ช่วยแบบนี้แม่งดีตรงไหน...

ผมคิดในใจอย่างขุ่นมัวก่อนที่จะล้างกางเกงเพื่อหยิบโทรศัพท์ตัวเอง

เรื่องช่วยเรื่องที่สามของวันนี้ครับ...

โทรศัพท์ของผมหายยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย

ยัวฟาเธอร์ดายยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย

ตอนนี้ผมอยากให้คนเขียนเรื่องนี้เปลี่ยนชื่อนิยายเหลือเกิน...เอาเป็นชื่อนี้เป็นไง!

‘ตัวช่วยหน้าหล่อ’

ก็ยังมีอารมณ์มาเล่นได้...

แม่ง...หงุดหงิดชิบหาย อะไรมันจะปานนั้นวะ

ผมลืมหืมตาไป...อันที่จริงผมอาจจะช่วยตั้งแต่เมื่อคืนแล้วก็ได้

‘ไอ้ข้อความจาก ‘unknown’ นั้น...

แทนทัฬ ตอนที่ 3

หงุดหงิดที่สุดแล้วครับการที่ผมไม่มีแผนที่สามของผมเนีย(โทรศัพท์) ให้ตายเถอะ ลุงเอี่ยมเพิ่งถอยให้เมื่อวานสดๆร้อนๆพร้อมเปิดซิมส์4Gให้ด้วยเบอร์เรียงสวยแบบใช้แล้วรวย แต่ตอนนี้...แม่งหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ตอนที่ผมเรียนคาบแรกผมจำได้ว่ามันยังอยู่ในมือผมเพราะผมเอามาเล่นเกมส์และก็ยังจำได้อีกว่ายัดเก็บเข้าไปในกระเป๋ากางเกง มันจะไปหล่นตอนไหนได้อีกวะ

“ตอนมึงใช้ความคิดนี้ หน้าตาดูไม่ค่อยฉลาดเลยนะ”

คนที่ทำให้ผมหลุดออกมาจากความคิดในหัวตัวเองได้คือแทนคุณ มันนั่งอยู่ตรงข้ามผมในร้านอาหารหน้ามอที่คนเยอะอย่างกับอาหารตามสั่งเซลล์ห้าสิบเปอร์เซ็นต์

“ไม่เสือกดิครับ”

ผมด่าสวน ถลึงตาใส่มันสองสามทีก่อนที่จะก้มหน้าลงมาส่นใจผิดเผ็ดหมูกรอบที่ผมสั่งไป จำได้ว่าตอนเจ้เจ้าของร้านเอามาเสิร์ฟแม่นางจ้องไอ้คนตรงข้ามผมตาเป็นมันแบบไม่เก็บอาการ ดูก็รู้ว่าปลาบปลื้มไอ้แทนแค่ไหน

กูล่ะจะอ้วก ปากก็เสียแถมยังกวนตีน มีดีตรงไหนเนี่ย

“รีบแตก กูต้องรีบกลับไปทำงานกลุ่ม”

มันพูด

“ก็ไม่ได้อยากจะอยู่กับมึงนานเท่าไรหรอก”

“ตกลงมึงเป็นอะไร ช็อคที่วันนี้ช่วยข้าช่วยซัอนหรือไง”

“เป็นมึงมึงไม่ช็อคหรือครับ” ผมไม่ได้สุภาพกับมันครับ อย่าคิดแบบนั้น โนเวย์...เสียงผมนี่ประชดส์ดๆ

“กูจะถือว่าเป็นคราวช่วยของชีวิต” มันยกไหล่

มองโลกในแง่ดีแบบไม่เหมาะกับหนังหน้า ผมเบะปากใส่ไอ้แทนก่อนที่จะคิดในหัวตัวเองอีกรอบ แทนมันยังไม่รู้ว่าโทรศัพท์ของผมหาย แต่มันก็ไม่ใช่ว่าสิ่งจำเป็นที่ผมควรบอกมันนี่ มันไม่ใช่ลุงเอี่ยม

“พี่สาวครับ เก็บตังค์”

การเรียกเก็บตังค์ของแทนคุณทำให้ผมต้องล้าล้า น้ำ ไอ้เชี่ย นี่ยังแตกได้ไม่ถึงครึ่งจาน

“อะไร...กูรีบ” มันพูด เจ้เดินมาพร้อมกับมองหน้าไอ้แทนอยากไปเก็บอาการแทนจ่ายตังค์ไปแปดสิบบาทแล้วลุกขึ้นยืน ดูเหมือนมันจะรีบจริงๆ “คราวนี้ถ้ามึงช่วยอะไรอีก กูไม่รับประกันนะว่ากูจะอยู่แถวนี้รีเปลา”

เป็นคำสุดท้ายที่มันพูดกับผม ผมชุกำปั้งใส่มันทำท่าไม่สนใจในสิ่งที่มันพูด แต่
เชื่อมั้ยครับ...ผมเก็บเอามันมาคิดจนได้ตอนทานผัดเผ็ดหมูป่าที่เหลื

มีใครสักคนที่ไวใจได้มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเสียหายไม่ใช่หรอ

ผมกลัวชีวิตผมที่เหลือในคาบปายนี้ชะมัด...ผมจะโดนอะไรอีกมั้ยนะ...

โชคดีแล้วครับ...คาบปายโคตรปกติ และผมก็ได้เพื่อนใหม่ชื่อว่าไอ้เกี้ยว

แม่งเพรนต์ลืชิบหาย แต่เลือกจะเป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่เห็นผมโดนสาदन้าใส่ นั่น
ก็ไม่แย่อะสมอไปหรอกเพราะมันคือเหตุผลที่ทำให้ไอ้เกี้ยวมาทักผมก่อน ผมก็คุยๆ
กับมันไปจนค่อนข้างสนิท มันดูเกรียนๆซิวๆบ้าเกมไม่ต่างอะไรจากผม

ตอนเลิกเรียนผมยืมโทรศัพท์เกี้ยวโทรหาลุงเอี่ยม

“โทรศัพท์คุณหนูหาย!”

“ผมขอโทษ ผมไม่ได้ตั้งใจ ลุงอุตส่าห์ไปเป็นธุระให้”

“ไม่มีปัญหาหรอกครับแต่ที่ผมจะติดต่อคุณหนูยังงั้”

“นัดสถานที่มา...แล้วผมจะไปรอลุงตรงนั้น”

“ได้ครับ...บริเวณรั้วที่จอดรถส่งคุณหนูนะ”

“อ้อ” ผมพอจะนึกออก “โอเค รีบมานะลุง”

ผมส่งโทรศัพท์ส่งคืนเกี้ยว พร้อมกับบอกแต๊งกิ้ว มันยักคิ้วจิกๆแล้วเดินจากไป
(เพื่อนใหม่ที่ไม่มืบทพูดของผม) ผมถอนหายใจแล้วค่อยๆเดินไปยังสถานที่นัด
หมาย ไม่มีโทรศัพท์ในยุคนี้อะแม่งรู้สึกคันคะเยอไปทั้งตัวเลยครับ รวากับถูกญาติ

ทั้งและก็ตัดขาดจากโลกภายนอกยังงัยยังงั้น...

ผมเดินไปเรื่อยๆจนกระทั่งผมเห็นไอ้เด็กผู้ชายปีหนึ่งเหมือนกันคนหนึ่งมันกำลังถือโทรศัพท์ ตอนแรกผมก็กะจะไม่สนใจอะไรหรอกครับ แต่ว่าเมื่อมองดูดีๆ...

ไอโฟนหกพลัสสีทองติดสติ๊กเกอร์ดาวเรืองแสงสีแววๆที่ผมชอบ

เหมือนของผมทุกกระเปียดนี้วแบบนี้นี่มันโทรศัพท์ผมชัดๆ!

เจอไอ้ห่วยโมยแล้ว ผมนี่วิ่งไล่มันเลยครับ! ไอ้ห่วยโมยดูจะรู้ตัว แม่่งรีบวิ่งแจ้นหนีผมเหมือนกัน สรุปก็คือผมกับมันวิ่งไล่กันเหมือนเพื่อนปีหนึ่งเล่นกัน แต่เปล่าเลย ตำรวจกำลังจะจับโจร!

แม่่งวิ่งไวไม่เห็นใจคนไม่ค่อยออกกำลังกายเลย...อย่างน้อยก็ควรจะคืนชิมส์ให้กูดิวะแม่่ง!!!! ผมวิ่งเข้ามาในมหาลัทธิมากจนเลยคณะบริหารมากลายเป็นคณะอะไรไม่รู้เยอะเยอะ สาวขาสาวเดินสวนมาแบบเยอะโคตรๆ แต่ไอ้ทัพไม่มีเวลาส่องเพราะต้องวิ่งตามไอ้โจรห่าร้อย ว่าแต่เมื่อกี้ยังเห็นอยู่แล้วตอนนี้ไปไหนละเนี่ย

พอละ...กูไม่ตามละ ผมหายใจหอบ เอามือแตะเข้าตัวเอง เห็นอ๊อยแบบหายใจไม่ทันใกล้ซ็อคตายคาที่ และตอนที่ผมกำลังพยายามชวนขวายเป็นอาอักษิเจนเข้าจุมูกอยู่นั่นเอง

ไอโฟนดาวเสี้ยวของผมก็มาปรากฏตัวอยู่ในคลองสายตา

มันถูกวางบนพื้นและสภาพแม่งถูกรถเหยียบมาซัดๆ รวากับว่าเอาโทรศัพท์ผมไปวางไว้แล้วเอาสิบล้อมาขับเหยียบนั่นละครับ ประมาณนั้นเลย

...ผมว่า...เรื่องช่วยที่ประเดประดังเข้ามา...มันไม่ใช่ความบังเอิญแล้วละ...

ผมเก็บซากผลิตภัณฑ์สตีฟจ็อบส์เข้ากระเป๋า ถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างเซ็งๆ ก่อนที่จะมองไปรอบๆ ลืมนึกไปว่าตัวเองเป็นเด็กใหม่ของมอในชื่อตัวเอง...

นี่กูอยู่ที่ไหนบนโลกเนี่ยยยยยยยยยยยยยยย...

ช่วยข้าช่วยซ่อนช่วยซิบหาย...ผมเกาหัวอีกหันไปรอบทิศไม่รู้ทิศทางที่จะเดินตอนนี้ลุงเอี่ยมคงงว่าผมอยู่ตรงไหนทำไมยังไม่มา ผมต้องรีบหาโทรศัพท์โทรบอกลุงเอี่ยมก่อน

แล้วตู้โทรศัพท์อยู่ไหนวะ...หาไม่เจออีก...โง่อีก

จะยืมโทรศัพท์สาวๆแถวนี้โทรเดี่ยวเขาก็หาว่าผมไปหลอกเอาเบอร์เขาอีก ผมควรทำไงดีเนี่ย

ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนครับเดินหาทางกลับเองแม่งเลย เดินไปอารมณ์เสียไปพุงนี้โคตรไม่ยอมมาที่นี้ ผมเดินก้มหน้าก้มตาอย่างหัวเสียเป็นที่สุดจนกระทั่งหัวไปโขกเข้าไปอะไรบางอย่าง

ไม่ใช่ชนคนที่เดินสวนมา แล้วของในมือผมจะตก แล้วมันก้มหน้าก้มตาเก็บ

มือผมกับมือมันจะประสาน แล้วจะเกิดการสบตาป้างๆครับ นิยายเรื่องนี้ไม่โรแมนติคและบังเอิญขนาดนั้น

เสาคครับ...เสานี้แหละ...เสาแข็งแรงเลย ให้อื้เหยียดยยดยยดยย...หัวกูแตกมัยเนี่ย

“เฮ้อ!”

“เสา มึงเป็นไรมากมัยวะ” ใ้คนที่เห็นเหตุการณ์เดินไปถามไถ่สารทุกข์สุขดิบของเสา

มึงบ้าไปแล้วหรือ “แทนคุณ มึงอย่ามากวนตีน!” แม้ว่าจะเหลือเชื่อที่บังเอิญเจอมัน แต่เรื่องที่มันไปถามเสาแทนที่จะถามคนเจ็บนี่มันปล่อยผ่านไม่ได้จริงๆ

“กูรู้ละ” แทนทำหน้าเหมือนบรรลुโสดาบั่นอะไรสักอย่าง “มึงโง่”

“มึงต้องตาย!” ผมกะจะวิ่งพุ่งเข้าไปชนมันอย่างแรง แต่เซี่ยแม่งหลบทัน ถ้าเบรกไม่ทันผมคงจะชนเสาอีกต้น

“โธแต่ตัวจริงๆ...แล้วนี่ทำไมไม่ยอมกลับบ้านกลับช่องอะ”

“อยากกลับมาก...แต่กูไม่มีโทรศัพท์ หาที่นัดกับลุงเอี่ยมไม่เจอ” ยอมโดนตำ

ว่าไงอีกครั้งก็ได้อะ...

“รวบอย่างมึงน่าจะซื้อได้เป็นล้านเครื่อง”

“กูทำลายไว้อย” ในที่สุดผมก็ต้องบอกมันในเรื่องนี้

“หาย? ที่นี่เนียนะ...”

“อืม วิ่งตามจับขโมยจนมาถึงนี้ แต่แม่งก็...”

แปลกแต่จริงที่ไอ้แทนทำหน้าที่เครียดราวกับว่านี่เป็นเรื่องของตัวเอง

“จู่ๆกูก็มีธุระอีกแล้วสินะ”

เห็นมันบ่นงมำ...แล้วมันก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา มันโทรหาลุงเอี่ยม ผมจะแย่งมันมาคุยแต่มันไม่ให้

“ตามกูมา” มันพูดตอนที่มันวางสาย

“ลุงเอี่ยมมารอแล้วไซ้มัย” ผมถามอย่างดีใจ

“ไซ้...และก็ไปแล้ว”

“ว่าไงนะ”

“มึงต้องกลับบ้านกับกู...ลุงเอี่ยมวานกูอีกแล้ว”

ไอ้แทนทำหน้าที่เหมือนไม่ยอมทำตามแต่ก็ต้องทำ...ไวยแม่ง...ชีวิตที่เลือกไม่ได้
แม่งแข็งชิบหาย

ถ้าเป็นทัพฟ้า แก้วเนตรมันจะช่วยขนาดนี้ละก็ ผมขอมาเรียนในฐานะอนาคต
ผู้บริหารมหาลัยดีกว่า จ้างการ์ดมาเป็นสิบ เอาให้แม่งไม่มีใครทำอะไรผมได้เลย
ให้ตายสิ

แต่ชีวิตก็คือชีวิตครับ มันเคยง่ายซะที่ไหนล่ะ...

หน้าบ้านผม...

“เออ ชอบใจ ทุกสิ่งทุกอย่างที่มึงทำวันนี้มึงใช้หนี้ให้กูหมดแล้ว” ผมพูดเสียง
แข็ง เห็นบ้านตัวเองแล้วรู้สึกเหมือนเห็นสวรรค์ชั้นเจ็ด ไอ้แทนทำหน้าที่รับรู้ไม่ตอบ
อะไร ผมเปิดประตูลงจากรถ ในขณะที่มันเตรียมเลี้ยวเข้าบ้านมันที่อยู่ตรงข้าม
บ้านที่เล็กกว่าบ้านผมหนึ่งในสิบ...แต่สะอาดร่มรื่นน่าอยู่มาก

และที่โผล่หัวโหนวขึ้นมาจากแนวประตูรั้วนั้น

ไอ้เชี่ยยยยย...น่ารักชิบหาย

หมาพันธุ์ปักวัยไม่ถึงปีกำลังมองรถที่ขับเข้าไปอย่างกระตือรือร้น และนั่นก็ทำ

ให้ผมเข้าใจแล้วว่าทำไมไอ้แทนคุณมันถึงเป็นห่วงหมามันขนาดนี้ ก็ดูหมามันสิ
ผมเข้าไปเล่นด้วยทันทีด้วยไม่ขออนุญาตเจ้าของหมาและเจ้าของบ้าน รู้ถูก
ปิดอัดโนมัตติ ไอ้แทนที่ลงจากรถเย็นงที่ผมเข้ามาเล่นกับหมามันโดยไม่ขอมันสัก
คำ

“เฮีย ชื่ออะไระ”

“ไซ้ต้ม”

“ไซ้ต้ม?” ใช้ตรรกะอะไรในการตั้งชื่อเนี่ย เอาอย่างทัพไทยแบบพอกูนี่ดิ...แต่
เอาชื่อทัพไทยไปเป็นชื่อหมา...อืม...ลืมหูลืมตาที่ผมเพิ่งพูดไปเถอะนะครับ

“เรื่องของกูมัยครับ หมาก็ก็น่าไซ้ต้มมานี้” แทนเรียกหมามัน ซึ่งไอ้หมาแม่ง
ก็จิ้งรักภักดีเหลือเกิน วิ่งไปหานายมันและก๊ิตะกุกๆตัวไอ้แทนที่นั่งยองๆราวกับว่า
อยากจะเล่นด้วยซิบหาย “อยู่บ้านชนมัยเนี่ย...ไม่ได้ไปกั๊ดอะไรไ่มัย...หืม”

เข้าใจแล้วว่าทำไมเจ้เจ้าของร้านผัดเผ็ดหมูป่าถึงหลง...

เข้าใจแล้วว่าทำไมเดินไปกับมันแล้วสาวเหลียวหลัง...มันหล่อ...และมันก็ดูมี
เสน่ห์

แต่ก็น้อยกว่าผมวะ...

แทนลูกขึ้นและก็ทำท่าจะเดินเข้าไปในบ้าน ไข่ไข่ต้มเดินเข้ามาเล่นกับรองเท้า
ผมและก๊วนเวียนอยู่รอบๆเท้าผม

“แปลกแฮะ ปกติเห็นคนแปลกหน้าจะตาย” เจ้าของมันพูดว่า...

“อยู่บ้านคนเดียวเหรออ พอกับแม่ล่ะ” ผมถามเพราะผมเห็นรถยนต์ของมันคัน
เดียวกับवेशป้าสี่เขี้ยวอ่อนจอดอยู่เท่านั้น

“ไม่เคยมี มีแต่ป้า เสียปีก่อน”

ผมชะงัก ไข่แทนที่ถอดรองเท้าถุงเท้าอยู่หน้าบ้านพูดเหมือนพูดเรื่องดินฟ้า
อากาศ แต่ผมเข้าใจทุกอย่างได้โดยไม่ต้องถามอะไรอีก
รู้แล้วว่าทำไมสนิทกับลุงเอี่ยม รู้แล้วว่าทำไมไปบ้านผมตอนที่ผมอยู่เมืองนอก
บ่อยจนสาว ๆ เมดเขาต้องหัวเราะกรี๊ดกรี๊ดทุกครั้งทีพุดถึงแทนคุณ...

มันเป็นเด็กกำพร้าเหมือนผมนั่นแหละ...

และมันก็อยู่บ้านหลังนี้คนเดียว(กับไข่ต้ม) ในขณะที่ผมก็อยู่คนเดียว(กับ
บิรวาร)

ไม่กล้าเกรียนใส่ไปประมาณห้าวิ...ผมคุกเขาลงไปเล่นกับไข่ต้มอย่างเหม่อๆ...

“เป็นเชียไร” แทนร้องถามมา

“ฮะ”

“ไม่ต้องสงสัยอะไรก็ได้”

“กู...” จะบอกว่ากูไม่สงสัยอะไรหรอกพี่...ก็ไม่ว่ามันใช้เวลาเล่นรีเพล่ผมก็
เล่หาทางเปลี่ยนเรื่อง “ว่างๆก็เอาไข่ต้มไปวิ่งเล่นบ้านกูได้ ที่เยอะมันคงจะสนุก”

“กูเอาไปป๋อยละ ขวัญใจสาวๆเมดบ้านมึงเลยนะ ไข่ต้มอะ”

ผมลูบหัวไข่ต้มอีกนิดหน่อยก่อนที่จะลุกขึ้นยืน “กูกลับละ”

“อืม ไปให้ไวเลย”

แปลกที่ผมเห็นมันกวตืนใส่ผมแล้วผมรู้สึกโอเค...ไม่รู้สิ...พอรู้เรื่องราว
เกี่ยวกับตัวมันมากขึ้นแล้วผมรู้สึกว่าสิ่งที่มันกวตืนบางครั้งก็เหมือนกับการที่
ผมเกรียนนั่นแหละ

ผมกับมันปิดบังความรู้สึกที่อยู่ลึกที่สุดเอาไว้...ความรู้สึกที่ไม่แสดงออกมาให้
ใครเห็นง่ายๆ

“เดี่ยว” แทนคุณเรียกผม “กูมีเรื่องจะคุยด้วย”

ในบ้านไอ้แทน

บ้านมันเรียบง่าย ข้าวของเครื่องใช้เป็นระเบียบและก็สะอาด ดูไม่ออกเลยว่า
เป็นบ้านเด็กหนุ่มอยู่คนเดียว ผมสามารถมองเห็นรูปปั้นของแทนคุณได้ทุกหนทุก

แห่งนี้ แต่ไม่มีสักรูปที่เป็นของพ่อกับแม่มัน
ผมจะไม่ถามอะไรทั้งนั้น...

“ทำไม เริ่มหลงรักข้าหน้ากูขึ้นมาแล้วล่ะ”

ขอยืมคำพูดของมันมาสวนคืนแป๊บ...

“กวนตีน” แทนค่าผม แล้วมันก็โยนโค้กกระป๋องมาให้ผมรับ “ตั้งใจฟัง”

“อืม ว่าไปดี”

“เรื่องที่มึงโดนวันนี้...” แค่มันเกริ่นมันก็ทำให้ผมลืมโค้กกระป๋องที่อยู่ในมือ
แล้วครับ “...กูไม่แน่ใจว่าใช่มั๊ย แต่ถ้าใช่...มันก็คงใช่”

“อะ?” ผมเชื่อว่าใครหลายคนก็คงงงเหมือนผม “อะไรของมึงวะ แปลไทยเป็น
ไทยดี”

“จำอิงได้มั๊ย”

“อ่าอะ สวยจะตาย จำไม่ได้ก็โง่”

“เขา...โรคจิตอ่อนๆ”

เอ่อ...ว่าไงนะ...

“ที่ภูหลบหน้าเขา หลอกว่ามึงเป็นแฟนภูต่อหน้าเขาภูมีเหตุผล” ไร่แทนขมวดคิ้วอย่างซีเรียส “ภูเคยคบกับเขาช่วงเวลานั้นๆ...และพอเลิกไป หลังจากนั้นเขาก็แก้งผู้หญิงทุกคนที่เข้าใกล้ภู”

เซ่ดดดดดดดดดดดดดดดดดด...

“เขาชอบวางแผน ชอบทำตัวลึกลับ เป็นพวกบ้าชีวิตรีสแนวลึบสวนสอสวนเข้าชั้นคลั่ง บางครั้งภูก็จับได้ บางครั้งก็จับไม่ได้ การที่มึงโดนแก้ง ภู่อิงอาจจะมีส่วน แต่ภูไม่กล้ายืนยัน เพราะบางที่มึงอาจจะช่วยหรืออาจจะโง่เองก็ได้”

กำลังจะดีแล้วเว้ย...แต่เหี้ยแม่งดันมาแย่ตอนจบ

“พ่องมึงดิแทน” ผมด่ามัน

“ถ้าเป็นฝีมืออิง ภูเองก็มีส่วนผิดที่ทำให้มึงโดนวะ...”

“สาด ไม่มีหลักฐานก็อย่าไปปรักปรำผู้หญิงเลย อีกอย่าง...” ผมยกไหล่ “ภูอะผู้ชายแมนๆ โดนแค่นี้สิวะๆ แต่อย่าโดนอีกแล้วกัน แม่งโคตรไม่หนุกเลย” วันนี้รู้สึก

ว่าตัวเองใช้ชีวิตผ่านสงครามยังงี้ยังงั้น ผมชุดได้ก็ขึ้นไปหนึ่งอีก จนกระทั่งผมได้
ยินเสียงคนจากข้างนอก

ลุงเอี่ยมมาพร้อมกับอาหารชุดใหญ่โดยมีสาวเมดยกมาเสิร์ฟให้ เรียงแถวกัน
เข้ามาอย่างเป็นระบบ

“แทนคำขอบคุณที่ช่วยคุณหนูของเรา...”

“โหล่ อย่าลำบากขนาดนี้เลยครับ”

“คุณหนู...ที่บ้านตั้งอาหารไว้รออยู่” ลุงเอี่ยมพูดกับผม ก่อนจะหันมาหาไอ้
แทน

ผมพยักหน้าใส่ไอ้แทนเป็นเชิงบอกลา...มันโบกมือไล่ผมให้ออกไปในแบบชีวๆ

ผมดีกับมันได้ไม่เกินห้านาทีหรอกครับ...ไอ้เวรนี่แม่งโคตรกวนประสาทชิบหาย

...

“ส่วนแทนคุณ...ข้ามีเรื่องต้องคุยกับเจ้...”

แทนทัพ ตอนที่ 4

“คุณเทวนพหรือ พ่อไอ้ทัพ?”

“ใช่...เขาบอกให้เอาจดหมายนี้มาให้เอ็งตอนที่คุณหนูทัพกลับมาถึงไทยนะ”

“...”

“ถึงคุณเขาจะเสียไปแล้ว...แต่ก็เชื่อว่าเอ็งจะทำอะไรไม่ได้เลยนี่นา”

“...”

“อย่างน้อยก็ช่วยดูแลคุณหนูของเรา...เพื่อตอบแทนคุณคุณท่าน”

“ตื่น”

ใครมาปลุกผมวะ ทำยังมีน้ำเสียงบ้าอำนาจใส่ทนายทหมื่นล้านอย่างผมอีก มี
อย่างที่ไหนกัน จับตอนแม่งเลยดีมั้ย

“เชี่ยนี่ นอนแล้วแม่งโคตรทุเรศ”

นั่นไง...ปลุกด้วยน้ำเสียงไม่น่าฟังยังไม่พอเจ๊อกมาด่าซ้ำเติมใบหน้าตอนนอน
ผมอีก ผมค่อยๆขยี้ตาแล้วลืมตาตื่นขึ้นมาท่ามกลางแสงแดดจ้า

คนที่เซอร์ไพรส์ผมแต่เข้าไม่ใช่ใครอื่น ไอ้แทนคุณ

และที่มาเลียหน้าผมเหมือนผมเป็นขนมหวานนี่คือไอ้ไข่ต้ม หมาของมันนั่นเอง

“มึงมาบอกอะไรถึงนี่!” ผมโวยวาย ใบหน้าแรกที่ผมเห็นเป็นหน้าไอ้แทนคุณ ไม่ใช่อะไรที่ถือกรรมอย่างยิ่ง “ไข่ต้ม หยุด...หน้ามันไปหมดแล้วเนี่ย” ผมเขี่ยไข่ต้มออกไปอีกฝั่งของเตียง เจ้านายมันกอดอกมองดูหน้าผม ตั้งแต่หัวจรดเท้าของมัน ใส่ชุดนักศึกษาเรียบร้อยแล้ว “มึงมาทำแป๊ะอะไรที่นี้ครับ หลงทางรีเปล่า บ้านมึงอยู่ทางโน้น”

“ถูกทางแล้ว” มันพูด “ลุกขึ้นมาซะ นอนกินบ้านกินเมืองอยู่ได้”

“มึงมายุ่งอะไรกับกูเนี่ยเชียแทน” ผมโวยวาย

“ไปอาบน้ำซะ”

“ตอบคำถามมาก่อน มึงมายุ่งอะไรกับกูวะสาด”

“ต่อจากนี้ไป...กูจะตามติดมึงเป็นปลิง”

“ปลิง?”

“อืม”

“คืออะไรวะ”

ไอ้แทนทำหน้าที่เหมือนกับว่าผมนะโง่...แหม่ง เกลียดชะมัดเวลาที่ทำแบบนี้ใส่ผม “เอาเป็นว่า...มึงจะไม่คลาดสายตากูก็แล้วกัน”

“ไม่จำเป็นไว้ย ไปห่างๆจากเตียงกูเลย”

ผมลุกขึ้นยืน เผยให้เห็นถึงชุดนอนลายหมีคุมะ ตอนมันเห็นมันมองผมแล้ว หลุดขำก๊าก ฟ่อง

“ไม่ต้องมาหัวเราะ ใครๆก็ต้องมีมุมเป็นเด็ก” เสี่ยเซลฟ์ชิบหาย... ไข่ต้มแม่งก็รู้
งานมาเล่นขำผมใหญ่เลย ท่าทางจะโปรดผมมาก

“ตื่นแล้วกริบอาบน้ำ ลงไปกินข้าว”

“นี่หกโมงครึ่งเอง”

“แล้วไง”

“กูเรียนเก้าโมงครึ่ง”

“แต่กูเรียนแปดโมงครึ่ง”

“เรื่องของมึงดิ”

“ไม่ได้ ไปอาบน้ำซะ”

“กูต้องมาใช้ชีวิตแบบตามใจมึงตั้งแต่เมื่อไหร่วะ”

“เมื่อไหร่...” คำตอบของมัน เป็นอะไรที่เรียกสั้นทำผมมากจริงๆ “...เร็วๆ กูให้
เวลาสิบนาทีก่อน”

สิบนาทีก่อน...ไฉ่แทนโยนผ้าขนหนูของผมมาให้ผมจนมันคลุมหัว ไม่พูดพรั้ว
ทำเพลงอู๋มไข่ต้มออกไปข้างนอก ตกกลางผมต้องอาบน้ำภายในสิบนาทีก่อนจริงปะ
แล้วสาวๆเมดของผมล่ะ...จะเข้ามาช่วยผมมั๊ย สิบนาทีก่อนคงได้แค่ช่วยล้างหน้า
กระมัง

ในที่สุดผมก็ทำเวลาภายในสิบนาทีก่อนได้ ผมไม่มีเวลาเซ็กผมมีเวลาแค่หวิว ผม
เดินหน้าหงิกลงมาจากบันไดเวียนด้วยสีหน้าที่บอกบุญไม่รับขั้นสุด เห็นเซี่ยแทน

แม่งนั่งลอยหน้าลอยตาอยู่บนโต๊ะกินข้าวข้างๆที่นั่งหัวโต๊ะของผม โต๊ะที่ยาวไป
จนสุดลูกหูลูกตาน่ะครับ

แทนมันยังไม่ทานอะไรเหมือนมันรอผม เห็นมันก้มหน้าก้มตาเล่นกับหมามัน
จนเมื่อผมไปถึงมันถึงเงยหน้าขึ้นมา

“ไช้ตั้ม มานี่”

ผมแย่งหมามันมาอุ้มแม่งเลย...มันก็เหมือนจะโอเคกับผมนะรีบมาเชียว
เจ้าของมันก็ใจดีปล่อยให้มาด้วย นี่กว่าจะหวนชะยั้งกว่าจะอาจหวนไช้ชะอีก

“เจ็ดโมงกว่าแล้ว เร็วๆ เดี่ยวรถติด”

“ถามจริง มึง...อะไรเนี่ย” ผมร้องโหวกเหวก ไม่เกรงใจใครหน้าไหนที่อยู่ในห้อง
ด้วยทั้งนั้น ดูเหมือนทุกคนจะไม่ประหลาดใจที่เห็นไอ้แทนคุณมานั่งสลอนอยู่ตรง
นี้

“อะไรวะ” มันทำหน้าเซ่อ

“มึงควรจะใช้ชีวิตของมึง มาอยู่กับกูทำไมไม่ทราบ”

“ก็ไม่ได้อยากยุ่งนักหรอก” มันพูด...เขี่ยไข่ดาวในจานของมันไปมาอย่างไม่คุ่น
ชิน “แต่เพราะมันเป็นสิ่งเดียวที่กูทำได้”

“อะไรอีกล่ะ”

“เอาเป็นว่า...มึงอย่าถามมากได้มัย”

“กูก็ต้องถามปะ”

ผมยังคงโวยวายอยู่ ใต้แทนทนไม่ไหวใช้ส้อมจิ้มไข่ดาวที่มันเพิ่งตัดแล้วยัดเข้าปากผมทันที

“รอน!” ผมร้องจนไข่ต้มที่อยู่บนตักสะดุ้ง

“แตกเข้าไป ถามไปมึงก็ไม่ได้ฉลาดขึ้นมาหรอก”

“ไอ้สัด” มองซ้ายมองขวาตามหาพ่อบ้านประจำบ้าน “ลุงเอี่ยมไปไหน”

“ไม่รู้” มันยกไหล่ “เฮ้านี้” หกพลัสสีทองเครื่องใหม่เอี่ยมถูกส่งมาจากมือของมัน “ลุงเอี่ยมไปซื้อมาให้ แล้วก็เบอร์แรกเป็นเบอร์กู มีอะไรให้โทรหา เข้าใจมัย”

ผมเอามาจิ้มๆดูเบอร์แรกเป็นเบอร์แปลกที่ยังไม่ได้เริ่ม “กูคิดว่ากูไม่จำเป็นต้องได้โทร”

“เหรอก” น้ำเสียงใต้แทนประชดชิบหาย “เมื่อวานถ้าไม่มีกูอยู่ทั้งคน ป่านนี้มึงจะเป็นยังงัยบ้าง”

จริงของมัน...เมื่อคืนผมเหนื่อยมาก หัวถึงหมอนก็หลับเลยครับ เมื่อวานมันทำให้มีความรู้สึกเหมือนใช้ชีวิตผ่านสงครามยังงัยยังงั้น...

“กูไม่ขอบคุณมึงหรอก” ผมยกไหล่อย่างเย่อหยิ่ง

“กูก็ได้หวัง...”

“โทษทีนะถ้านี้จะไม่หุเหมือนโรลส์รอยซ์” ไอ้แทนพูดตอนที่มันจอดรออยู่ข้าง
คณะเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผมผู้ที่ยังไม่เข้าใจว่าทำไมต้องมากับมันก็ต้องมากับมันจน
ได้ แต่อย่างน้อยรถเก๋งธรรมดานี้ก็ยังมีข้อดี คือมันขับมาถึงข้างคณะเลย ไม่
เหมือนรถลุงเอี่ยมกับคนขับที่ลีลาเหลือเกินเพื่อความสมจริงกับการสวมบทเป็น
ทัฬฟ้า แก้วเนตร

ผมถอนหายใจยาว รู้สึกเซ็ดประหลาดๆกับสถานที่แห่งนี้แต่ก็ยังต้องมาเพราะ
มันเป็นหน้าที่ ไอ้แทนเดินนำหน้าผมไปเพราะมันมีเรียนแปดโมงครึ่ง ผมเลยชะงัก
นั่งอยู่แถวๆรถตรงนั้นจนมันต้องหันมา

“มึงไม่ตามมาละ”

“อ้าว นี่กูต้องตามมึงหรือ ไม่ละ” ผมส่ายหน้าดิ๊ก

มันทำหน้าขมวดคิ้ว ก่อนที่จะเดินตรงรี่มาหาผม ถ้ามันลากได้ มันคงลากไป
แล้ว “เดี๋ยวก็กลายเป็นเป้านิ่งให้คนมาเล่นสงกรานต์ใส่อีก ตามมา”

“ให้กูไปไหนละ”

“ไปเรียนกับกูไง”

“หา...”

มันดันตัวผมให้ไปข้างหน้า ไล่เหยยแทนนี้ซึ่งบังคับจ้ะวะ พอผมจะหันไปหา
คำถามใส่มัน มันก็เสือกจะไม่สนใจเอาแต่ดันผมไปข้างหน้าอย่างเดียว เหวอเอ๊ย

“เหยยไล่แทน มากับใครวะ!”

“ปีหนึ่งนี่หว่า ของเล่นใหม่เหรออ”

ของเล่นฟอง กูเป็นคน...ผมทำหน้าบอກบุญไม่รับใส่เพื่อนไล่แทนที่กระโจนเข้ามา
ทันทีที่ที่แทนมันโผล่หน้าเข้าไปในห้อง พระเจ้า นี่มันปีสามทั้งดุ้นเลยนี่ รู้สึกหัว
หดตดหายทันทีที่ต้องเจอจะเข้ากับสายตานับสิบที่มองมา ไล่แทนมันไม่รู้รู้สึกอะไร
เลยหรือไงวะ พาคนแปลกหน้าเข้าห้องแบบนี้

“ไม่ใช่” แทนตอบ “ภาระนะ”

ว่าไงานะ...เลวเอ๊ย...ผมจะชุก้านใส่แล้วไปเคาะหัวมัน ทว่าโดนเพื่อนมันสอง
สามคนเข้ามารุมผมซะก่อน แบบที่ผมนั่งข้างไล่แทนคุณ และเพื่อนของมันก็เข้า
มาหาผมข้างหน้าเลย บางคนนี่นั่งโต๊ะแบบไม่สนใจแทน ผมนี่แทบจะผะติตพนัก
เก้าอี้

“ไเงว ชื่ออะไรอะ หรือจะให้เรียกว่า ‘ภาระของแทนคุณ’ ”

“ทัฟฟ้าครับ” ผมตอบเสียงขุ่นมัว “เรียกว่าทัฟเฉยๆก็ได้”

“ทัฟเหรอ ทำไมมาคนเดียว ไม่มาเป็นกองทัพ?”

“สาตพีทครับ นั้นมุขเหรอมิง” คนนี้เดินมาเคาะหัวทั้งสองคนที่เข้ามาก่อนแล้วพูด “พีซื่อเจตน์นะ ไ้มุขผีดนี้ซื่อพีท ส่วนไ้นี้ซื่อตัน”

ผมจำเป็นต้องรู้ด้วยเหรอ...อืม...รู้ไว้ก็ดี นอกจากไ้แทนกับไ้เกี้ยวแล้วผมจะรู้จักใครได้อีกในมอนี้แหละ พีเจตน์ดูเป็นผู้ใหญ่สุดหน้าตาดีสุดคล้ายๆจะเป็นคู่หูของไ้แทนเพราะว่าน่าจะไปด้วยกันได้ ส่วนอีกสองคนคนหนึ่งขาวมากซื่อพีท ส่วนอีกคนก็ผมสีทองซื่อพีตัน ช่างทำอะไรให้เหมาะกับคาแรคเตอร์ตัวเองจริงๆ

“ถามไรหน่อยสิ” พีเจตน์ค่อยๆยักคิ้วให้ผม... “ทำไ้ถึงมัดใจไ้แทนได้อะ”

“มัดใจ?”

“ใช่ ปกติมันพาใครมาเรียนด้วยที่ไหน” พีพีทเสริม

“เดี๋ยวนะครับ เข้าใจผิดแล้ว ผมโดนบังคับมา”

“บังคับ?” พีเจตน์ทวนคำ “อ้อ มันก็แบบนี้แหละ ปากไม่ตรงกับใจ”

“แต่ถ้าตรงเมื่อไหร่ ทัฟจะเป็นคนที่ผู้หญิงทั้งประเทศอิจฉาเลยทีเดียวนะ” พีตันพูดเสริมพีเจตน์

ถูสะจะบ้า...เข้าใจผิดอะไรกันไปใหญ่แล้ว

อีกอย่าง...เซี่ยแทนก็ไม่ใช่ชัปปุยส์ปะวะ

“ว่าแต่...มึงไม่กลัวอิงหรือไงวะ” คราวนี้พี่เจตน์หันไปหาไอ้แทนที่หลับคาเก้าอี้ไปแล้ว...

“หรือเพราะมันกลัว...มันก็เลยต้องลากน้องทัพให้มาอยู่ข้างๆถึงนี่” พี่พิทพูด

สรุปก็คือเชิญพวกพี่ไปคุยกันเองเลยดีกว่า เพราะพูดมาแม่งก็เหมือนจะฟังกันเองและก็คิดกันเองเป็นตุเป็นตะ ไอ้แทนนี่ก็เหลือเกิน ไม่ยอมพูดห่าอะไรกับเพื่อนเลย ผมถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายก่อนที่จะโหม่งเท่งหมาทั้งสามออกไปจากข้างหน้าปล่อยให้ผมเห็นกระดานเขียนและก็...ฟ็องที่เพิ่งโดนเข้ามา

เธอเป็นผู้ต้องสงสัยอันดับหนึ่งในการแก๊งผม...ดีไม่ดีอาจจะเป็นอันดับเดียวด้วย

เกิดมาไม่เคยมีเรื่องกับผู้หญิง ถ้าเป็นจริงๆละก็ผมจะแก้เผ็ดยังไงเธอดีล่ะ ในเมื่อเธอเป็นผู้หญิงอะ

ไอ้สาเหตุที่ทำให้ผมต้องช่วยได้ถูกขลิบตาขึ้นมาแล้วเตรียมตัวเรียน ผมก็เลยต้องกระซิบบอกมัน “กูเรียนเก่าโง่ครึ่งทำไงเนี่ย”

“อาจารย์พักตอนนั้น เดียวกูไปส่ง” มันตอบ

“ทำไมมึงต้องทำแบบนี้ด้วยวะ เกะติดกูแบบเนี่ย”

“ไม่ดีหรือไง”

“กูเบื่อหน้ามึง”

“งั้นมึงก็ต้องทนเบื่อไปอีกนานเลย”

ผมถอนหายใจดังฟืด...เอาหน้าฟูบโตะขณะที่อาจารย์ไ้แทนเริ่มสอน...ไม่
เข้าใจก็ไม่เข้าใจถามไปก็มีแต่คำตอบที่โคตรจะไม่ได้เรื่อง ช่างแม่งดีกว่า
อย่างน้อยตั้งแต่เช้า...ผมก็ยังไม่โดนอะไรประหลาดๆเหมือนเมื่อวาน

09.25 น.

“อาจารย์ให้เวลาพักสิบนาทีค่ะ”

ไ้แทนมันแม่นยำยิ่งกว่าตาเห็น แต่ความแม่นยำของมันจำเป็นต้องมาอุดแขนผม
เบาๆให้ลุกขึ้นนั่งจากที่นั่งด้วยมัย ผมยกมือไหว้โหน่งเท่งหมาเหียงตัว เอ๊ย เหียง
คนก่อนที่จะเดินตามคนที่ลากผมให้ออกมาจากห้อง

และนั่นก็อยู่ในสายตาที๋อิง...

“ถามจริง ตกลงมึงจะให้พี่อิงเข้าใจคนเดียวว่ามึงเป็นแฟนกู หรือจะให้ทุกคน
เข้าใจแบบนั้นวะ”

“ความคิดคนอื่นห้ามกันได้ที่ไหนล่ะ” ไ้แทนเดินนำหน้าโดยไม่ถามผมสักคำ
ว่าเรียนห้องไหน ดูเหมือนมันจะรู้นะ...ทันทีที่มาถึงห้องเรียน สาวๆปีหนึ่งแม่งก็

หันมามันใหญ่พร้อมกับแตกตื่น ตื่นตระหนก วิดว้าย กระตุ้ว ว่าพี่แทนอย่าง
งั้นพี่แทนอย่างงี้

รู้สึกคลื่นไส้...

“เข้าไป...” มันพยักเพยิด ก่อนที่มันจะเดินหนีกลับไปห้อง

เมื่อวานเจอเรื่องชวย วันนี้เจอคนขี้บังคับ ผมล่ะอยากจะบ้า แต่เอาเข้าจริงๆ
อย่างหลังโชคดีกว่ามาก รู้สึกใช้ชีวิตสบายแบบสุดๆ

“งอไอ้ทัพ นิ่งนี่เลย” ไอ้เกี้ยวเรียกผมพร้อมกับตบที่น่องข้างๆมันให้ผมนั่ง “พี่
แทนคุณคนดังมาส่งมึงได้ไงเนี่ย”

“ช่างแม่งเหอะ”

“อั้นแน่นะ” ไอ้เกี้ยวทำเสียงล้อเลียน “คบกับพี่เขาก็บอก ผู้ชายสมัยนี้คบกันแม่
งเรื่องโคตรปกติ”

“คบเหี้ยอะไรล่ะเกี้ยว มึงนี่หยุดเลยนะ”

“มึงก็หล่อ พี่เค้าก็โคตรหล่อ ไม่มีใครว่าอะไรหรอก”

“สาด หุบปาก”

“หึหึหึ”

เป็นเพื่อนใหม่ที่ผมสนิทไเพราะมันกวนและผมอยากด่าอะไรมันก็ด่า ตอนนี
อาจารย์ห้องผมยังไม่มา ผมเลยบอกไอ้เกี้ยวว่าจะไปห้องนำก่อน

ตอนนี้ผมสบายกายสบายใจแล้วครับ...คาดว่าไอ้อันโนนมันคงมาทำอะไรผม
ไม่ได้อีกแล้ว เพราะฉันใช้เวลาแค่ไม่ถึงสองนาทีก่อน และตอนนี้ก็ไม่มีใครตามผมมา
เลยสักคน

ผมเข้าไปในห้องน้ำ...มีคนฉี่ในโถฉี่อยู่แล้วผมเลยเข้าไปในห้องน้ำแทน ไม่ชอบ
ให้ใครมาเห็นผมฉี่นี่ เพราะแม่งมีบางคนโรคจิตยื่นหน้ามาดูของผม ผมเข็ดชิบ
หาย ผมเลยชอบเข้าส้วมถ้ามีคนมาฉี่ที่โถอยู่แล้วอะ
และตอนที่ผมทำธุระเสร็จแล้วนี่เอง

ไอ้เสียงขู่ฟ่อๆนี่มันอะไร...

$\frac{1}{n}$

คราวนี้ผมยอมโดนตำว่าเป็นตุ๊ดเลยก็ได้ครับ...ไม่รู้ว่าบังเอิญหรือเหยอะไรก็ช่าง แต่การที่มีกูอยู่ในห้องน้ำ กูไม่ขำแล้วโว้ย...

ผมตกใจชิบหายเพราะงูแมงเลื้อยอยู่ตรงพื้นห้องน้ำข้างหน้า สิ่งมีชีวิตที่ผมกลัวที่สุดคือสัตว์เลื้อยคลานและแมงกำลังชูฟอใส่ผม ผมเกลียดชิบหาย เกลียดและกลัวจนฉี่จะราด ผมเปิดประตูโดยใช้เท้าเหยียบชักโครกเพราะอิงูเหี้ยนี้แมงกุกอยู่ นั่น โอ้ย กลัวมาก ผมกลัวจริงๆนะ

รู้เลยครับว่ามันเป็นการกลั่นแกล้ง...ผมเปิดประตูไม่ออก

“ช่วยด้วย!!!!!! แม่้งเอ๊ย เหี้ย ช่วยด้วย!!!!!! ช่วยผมด้วย!!!!!!”

ถ้าผมโดนฉกตอนนี้ผมอาจจะตายกลายเป็นศพอยู่ในห้องน้ำนี้โดยไม่มีใครพบเห็นอีกสามวันเจ็ดวัน...

แปลกแต่จริงคนแรกที่ผมนึกถึงคือไอ้แทนคุณ...

ผมน้ำตาหยดหนึ่งตึง หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรออกหาคนที่ผมนึกถึงทันที ลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมเคยพูดไว้ว่าจะไม่โทรไปทั้งหมด เพราะตอนนี้ผมกำลังแย่มากจริงๆ...

“ฮัลโหล”

“แทน...มึง...ฮีก...ช่วยกูด้วย”

“ทัฟ เกิดอะไรขึ้น”

“ห้องน้ำ...ข้างห้องเรียน...มึง”

“หา...”

“ช่วยกูด้วย กูขอร้อง”

ผมหลบอิงบ้านี้หลบแบบหลบซิบหายจนแทบจะป็นไปห้องข้างๆ ในที่สุดเสียงตะโกนก็ดังขึ้นมาจากข้างนอกประตูอีกชั้นหนึ่ง คนร้ายมันเหี้ยมาก มันลือคตรงนั้นด้วย

“ทัฟ!” เสียงไอ้แทน มันเคาะประตูดังปังๆ

“ช่วยกูด้วย ภูบ้านี้จะฉกกูอยู่แล้วอะ” ผมทำหน้าจะร้องไห้หนักกว่าเดิม

“แป๊ปหนึ่งนะ”

ไม่นานนัก...เสียงตีประตูก็ดังขึ้น และอิงูบ้าก็ตกใจแล้วเลื้อยไปทางนั้นแทน
ผมไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างข้างนอก รู้สึกว่ามีเสียงดังมากจนกระทั่งมีคนมาช่วย
ผมให้ออกมาจากในห้องน้ำ

ไอ้แทนคุณ...

ผมทราุดจนหมดแรงจนมันต้องรับตัวผมเอาไว้ หน้าผมซีดเป็นไก่อุ้ม กลัวแบบ
กลัวที่สุดในชีวิตแล้ว ไอ้สัตว์เลื้อยคลานเนี่ย...

คนที่มาช่วยผมคือไอ้เกี้ยว แม่งคองูขึ้นมาเหมือนงูเป็นเพื่อนเล่นมัน ก่อนที่จะ
ลากไอ้งูตัวนั้นออกไปข้างนอก

“ไหวปะ” แทนถามผม เอามือของมันปาดเหงื่อให้ผม มันคงตกใจมากพอดูที่
เห็นผมอยู่ในสภาพนี้ “กูจะพามึงไปส่งบ้านนะ...”

“อิง...”

“ว่าไงแทน”

“...ทั้งหมดที่ทำกับทัพ ฝีมืออิงใช่ไหม”

“พูดถึงเรื่องอะไร”

“ไม่ต้องมาทำเป็นหน้าใสซื่อ”

“บางคนเคยเป็นไง มันก็ไม่เปลี่ยนจากที่เคยเป็นหรอก”

“คนนี่ยังงี้ก็ไม่ได้...ถ้าจะทำให้มาทำที่เราแทน”

“ว่าไงนะ”

“ได้ยินแล้วนี่”

“รักมากหรือไง...ทั้งๆที่เขาไม่ใช่ผู้หญิงเนี่ยนะ”

“เราไม่คิดว่าเธอจะร้ายขนาดนี้นะอิง”

“มันเพราะใครกันล่ะ!”

“คิดว่าทำไปแล้วทุกสิ่งทุกอย่างมันจะดีขึ้นหรือ”

“...”

“กับคนนี่...แม้แต่ชีวิต...เราก็ให้ได้”

“...”

“อย่าแตะต้องเขาอีก”

แทนทัพ ตอนที่ 5

แม่ง หลับแบบหลับชิบหายอะ...

“อันตรายแบบนี้แหละ” ผมได้ยินเสียงลุงเอี่ยมดังขึ้นมา รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังนอนหลับอยู่บนเตียงนุ่มสบายอยู่ที่ไหนสักแห่งคล้ายๆห้องของผม เออ มันก็น่าจะเป็นห้องของผมแหละ “ยัยผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกัน”

“ผมผิดเอง มันเป็นความผิดผมทุกอย่าง ผมเอาเขาเข้ามาเกี่ยวเอง”

“แทนคุณ ข้าให้เอ็งดูแลคุณหนูดีๆ ทำไมเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้”

“ผมขอโทษจริงๆ”

“เอาเถอะ...กลับบ้านไปหาหมาของเอ็งได้แล้วไป”

“ไม่เป็นไรครับ” แทนคุณตอบ “ผมจะดูแลเขา”

“ไม่ต้องอะ กูไหว” ผมพูดสวน เห็นลุงเอี่ยมกับแทนคุณกำลังยืนคุยกันพร้อมกับทำหน้าซีเรียส

“เข้าไปก่อนนะ คุณหนู ผมขอตัว” ลุงเอี่ยมโค้งหัวให้ผมเล็กน้อยก่อนที่จะเดินออกจากไป เหลือแต่ผมกับไอ้แทนอยู่ในห้องนอนของผมสองคน ผมนอนนิ่งๆ ในขณะที่ไอ้แทนก็เียนมองผมนิ่งๆ ความเงิบเข้ามาปกคลุมใน

ห้อง เหลือเพียงแต่เสียงไอ้ไข่ต้มที่ขยับตัวอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากไอ้แทนเท่าไร

“รู้ตัวคนทำแล้วนะ” แทนพูดลอยๆ

“แล้วไง”

“กูขอโทษ กูพามึงเข้ามาเกี่ยว”

“อืม”

“กูนี้กว่าเห็นกูเป็นเกย์แล้วเขาจะเลิก”

“ช่างแม่งเหอะ” ผมถอนหายใจ ก่อนที่จะลุกขึ้นนั่ง มองดูเวลาที่ติดฝาผนัง
ปรากฏเป็นเวลาบ่ายสามกว่าๆ

ผมไม่ได้ไปเรียนคาบบ่าย และท่าทางไอ้คนที่อยู่ตรงหน้าผมนี้ก็ไม่ได้ไปเรียน
คาบบ่ายเช่นกัน

รู้สึกหมดแรงแต่อีกในแง่มุมหนึ่งผมก็ทนต่อไม่ได้อีกเหมือนกัน ผมลุกขึ้นมา
จากเตียงแล้วเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัว

“จะไปไหนวะ” แทนถามผม

“ฟิตเนส” ผมตอบสั้นๆ

“ฟิตเนส?”

“อืม”

“มึงหายแล้วเหร้อ”

“กูไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย”

“แน่ใจนะ?”

“กูรู้สึก...อยากไประบายอะไรสักอย่าง”

แทนคุณทำหน้าที่ไม่เข้าใจ มันอึดอัดขึ้นมาทำท่าจะไปกับผมด้วย

“มึงไม่ต้องไปเลย”

“ทำไมกูจะไปไม่ได้ล่ะ”

“เชี่ย กูไม่เป็นไรหรอก” ผมรีบร้องบอก

“อย่าหวังเสียให้ยากกว่าจะทำลายความตั้งใจกูได้”

ท่าทางพูดอะไรไปแล้วยังงอแงเชี่ยแทนมันก็ไม่ฟัง ผมกลอกตาไม่พูดอะไรอีก เป็นสัญญาณว่ามึงอยากไปก็ไปไม่ไปก็ตามใจอะไรประมาณนั้น
แม่ง...ได้ชกได้ต่อยอะไรสักอย่างมันน่าจะเป็นเรื่องดี

ฟิตเนสในห้างแห่งหนึ่ง

ใช้เส้นลวดเย็บมัสครแป็บเดียวก็ได้เลย ผมเดินดุ่มๆเข้าไปในนั้นพร้อมกับ
เปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมพร้อม ทุกสิ่งทุกอย่างแม่งก็ปกติดีอยู่ครับ แต่ที่ไม่ปกติเห็นจะ
เป็นไอ้คนที่ตามผมมาเนี่ย ไม่รู้จะว่างอะไรนักหนา

“มึงไม่มีงานมีการทำหรือไงวะ” ผมพันผ้าสีขาวที่มือเพื่อเตรียมพร้อม ในขณะที่
ที่อีกคนก็ใส่ชุดออกกำลังกายเหมือนกัน แต่ไม่ได้พันผ้าอะไรแบบผม

“ก็เนี่ย งานกู” มันพยักเพยิดมาที่ผม

“ลุงเลี่ยมจ้างมึง?”

“กูไม่ได้สักอะ”

“กูดูแลตัวเองได้ อยู่ที่นี่ใครจะทำอะไรกูได้วะ”

“ก็ไม่แน่นะหรอก”

“หิ...ยัยอิง” ผมกำหมัดแน่น “เข้าไปต่อยไม่ได้กูก็ขอชกกระสอบทรายแทน”

แทนดูเงิบๆ ที่เห็นความตั้งใจของผม ผมเดินนำหน้ามันไปยังลานที่เอาไว้
สำหรับชกมวย ผมสวมหมวกโดยมีไอ้แทนที่เงอะงะๆ เป็นคนช่วย จากนั้นผมก็...
ถีบกระสอบทรายไม่ยั้ง ทั้งถีบทั้งต่อย แรงมากพอที่กระสอบทรายมันจะขยับ
ไปมาพร้อมกับเสียงตุบๆ

“หิ...สว้ยไ่ม้ย ร้ายไ่ม้ย”

ตุบ

“อย่าคิดว่าเอาคืนไม่ได้นะว้อย”

ตุบ

“อย่างไอ้เหี้ยแทนนี้มีดีตรงไหน”

ตู่บ

“เดี่ยว” แทนที่จับกระสอบทรายให้ผมถึงกับหันหน้ามามอง “ว่าไงนะ”

“เปล่า” ผมยกไหล่ เอานวมทั้งสองข้างชนกันแล้วก็พร้อมจะจัดการต่อ

กระสอบทรายอีกรอบ “มึงไม่ต้องจับแล้ว ถอยๆ”

“เหี้ยนี่” แทนบนินิดๆ และก็เดินออกไปดูอยู่ห่างๆ ผมทั้งชก ทั้งต่อย ทั้งเตะ ทั้งถีบจนพอใจ เหงื่อไหลซึมออกมา

หันไปดูข้างๆอีกรอบ ไอ้แทนคุณมันหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ สงสัยจะกลัวหมัดอันแสนหนักของผม...ผมกระหึ่มยิ้มย่องจนพอใจกระทั่งมีน้ำขวดหนึ่งมาแตะที่หลังคอและแม่งเย็นเจี๊ยบ

“เจี๊ยบยบ”

แทนมาพร้อมกับผ้าขนหนูสีขาวด้วย

“มึงพอใจยัง เหนื่อยยัง”

ดูมันรีบๆยังไงชอบกล

“มึงจะรีบไปไหน”

“ก็มึงดูดิ” มันพยักเพิดไปที่โซนเล่นกล้ำมที่อยู่ไม่ไกล “แม่งส่งสายตาให้กูอยู่นั่น กูชนลุก รีบไปได้แล้วไป” ผมหันไปมองตามสีหน้าตื้นๆของไอ้แทน และแม่งใช่จริงๆด้วย ไม่รู้ว่าพี่ท่านรุกหรือรับก็ไม่รู้ แต่สยของเอาจากๆเมื่อมีกล้ำมใหญ่ขนาด

นั่นแต่ก็ดันส่งสายตาวานหายาดเยี่ยมมาให้

“ฮ่าๆๆ” ผมอดหัวเราะไม่ได้จริงๆ

“ทำอะไรมึง”

“ช่วงนี้พีเพิ่แทนเปลี่ยนสไตล์ไม่ใช่หรอครับ บางๆที่แมนๆอาจจะคุยกันได้” ผม
ทำเสียงล้อเลียนมัน

“มึงไปได้แล้ว” เซี่ยแทนหัวคอเสื่อผม

“อ้าวเขินๆๆ”

“สิด”

“ฮ่าๆๆ หน้าแดงคอแดงแล้วมึงอะ”

มันไม่พูดอะไรเอาแต่ลากคอผมเข้าไปในห้องล็อกเกอร์ ผมอดขำไม่ได้จริงๆ รู้
จุดอ่อนไอ้แทนคุณอีกหนึ่งอย่างแล้วครับ และตอนที่ผมเข้าไปในห้องล็อกเกอร์
นั่นเอง

“เซี่ยแทน”

เสียงเรียกดังขึ้น...ผมหันไปดูเห็นเพื่อนไอ้แทนอยู่กันครบทั้งโหน่งเท่งหมา

“นั่นไง...เดทในฟิตเนสกันหรอจ๊ะ” ไอ้พีตันหัวทองส่งเสียงแซวทันที

“กูว่าใช่ คุณสิดู มีการโอบรอบคอกันด้วย แทนคุณ มึงจะหวงน้องไปไหนเนี่ย” ไอ้
พีเจตน์พูด

แทนมันปล่อยคอมทันทัน...

“หายไปตลอดทั้งบายที่แท้ก็...” คราวนี้เป็นไอ้พีพีท

“ไม่ยักรู้ว่าพวกมึงสมัครที่นี้ด้วย” ไอ้แทนที่ไม่มีเหงื่อเลยสักหยดเดินเข้าไปหาเพื่อนมัน ในขณะที่ผมกำลังเตรียมที่จะไปอาบน้ำหาชุดเปลี่ยน

“เจตน์ชวนมา มันแม่งว่าง” พีพีทบอก “กูก็เพิ่งรู้ว่ามึงสมัคร”

“โน่น” ไอ้แทนพยักเพยิดมาทางผม

“ฮั่นแน่ะ เชี่ยแทน...มึงเยอะนะเนี่ย”

“เยอะหาไรล่ะเจตน์”

“กูไม่เคยเห็นมึงเยอะกับใครขนาดนี้มาก่อนเลยวะ” ผมไม่คิดไม่ฝันว่าไอ้พีเจตน์ที่อยู่กลุ่มสนทนาไกลๆนั้นจะเดินมาที่ผมและก็พูดกับผมในระยะประชิดแบบนี้ได้ “พวกพีจะไปกินกันต่อ น้องทัพไปด้วยกันปะ”

“มันไม่ไป” มือใหญ่ๆของไอ้แทนมาจากไหนไม่รู้ บัดหัวพีเจตน์ออกห่างจากหน้าผม ขอย้ำบัดหัวออกไปเลยครับ

“ไปไหนกันพี” ผมถามอย่างสนใจ เรื่องหลังเรื่องเหล่านี้ขอให้ถาม ผมไปหมีดดด...ประเด็นคือนานๆที่มีคนชวนเพราะไม่ค่อยมีเพื่อนกับเขา

“อาบน้ำเสร็จก็ตามพีมาเลยครับน้อง”

“แป็บ”

“เห้ย” ไอ้แทนเอ่ยขัดผม “ใจง่ายไปปะ ถ้าไอ้พวกนี้จับมึงไปขายทำไง” ทำ

น้ำเสียงเหมือนพ่อดุลูกมากไ้ครั้งนี้...

“มึงก็จะไปด้วยไม่ใช่หรอ” ผมถามชื่อๆ

มันพูดไม่ออก ในขณะที่เพื่อนไอ้แทนซำกันซิบหาย ผมไม่พูดอะไรอีกก่อนที่จะหยิบผ้าเช็ดตัวเตรียมไปอาบน้ำ

ได้ยินเสียงมันกับเพื่อนซุบซิบกันแล้วหัวเราะคิกคักอย่างกับพวกแซวสาว

“เห้ย หามาจากไหนวะ น่ารักวะมึง”

“หุบปากไปเลย”

“แหม่ ชมนิดชิมหน่อยไม่ได้เลยนะ”

“มันได้ยินเดี๋ยวมันจะเหลิง”

“ทำไม มึงก็คิดว่าน้องทัพมันน่ารักเหมือนกันหรอวะ”

“...”

“กูพูดถูกใช่ไหม”

“อย่าเสียงดัง เดี่ยวมันได้ยิน”

“ทำไมกูจะดูเพื่อนกูไม่ออก เนอะพีท เนอะไ้ตัน”

ผมไม่ได้รู้สึกอะไรเลยครับถ้าไอ้พีเจตนกับเพื่อนอีกสองคนจะชมผม แต่ทำไมพอเป็นไอ้แทนแม่งรู้สึกขนลุกชู่แปลกๆ...สงสัยผมจะฟังผิด เสียงพวกนั้นคล้ายกันจะตายไป

แม่ยังไม่ยุติธรรม ผมชมมันในใจบ่อยจะตายไป...

แล้วผมจะรู้สึกอยากโวยวายแบบนี้ไปทำไมกันละเนี่ย...

ร้าน XYZ ทองหล่อ

พวกโหม่งเท่งหมำยดูด้วยง่ายมากแถมยังสนิทด้วยก็ง่าย พวกนี้หน้าตาดีจริงครับแต่โคตรไม่ถือตัว ทำไมไม่มีแบบนี้อยู่ในปีหนึ่งบ้างวะ คิดแล้วแม่แข็ง มีแต่คนกวนประสาทอย่างไอ้เกี้ยวเนี่ยนะ

“เข้าไปเมื่อก็กูเห็น” ไอ้แทนแย่งแก้วที่พี่พิทซงให้ผมไปดื่มเฉย และดื่มรวดเดียวหมดด้วย “เอาใหม่”

“ไอ้เชียนี่” ผมด่ามัน “ตั้งแต่มาถึงกูแดกไม่ถึงสองแก้วเพราะมึงคอยแย่งเนี่ย”

“เออ มึงนี่แม่หวงไม่เข้าเรื่องก็แค่แดก” พี่ตันโวย ดันกับแกล้มมาให้ผม “เอานี้ไปรบน้องทัพ อาหารหน่อมนั่น แบบนี้ไอ้แทนมันถึงจะอนุญาตให้กิน”

แทนไม่พูดอะไร แม่ดันอาหารนั้นมาให้ผมนั่นหมายความว่ามันเห็นด้วยกับสิ่งที่เพื่อนมันพูดอย่างยิ่ง กูล่ะอยากจะทำ

“กูแดกได้” ผมแย่งแก้วมาจากมือมัน “เห็นกูเป็นเด็กเหรือ”

“อืม”

คำตอบสั้นๆง่ายๆของมันทำเอาผมฉุน

“ไอ้เสียแทน”

“ปล่อยมันไปเถอะครับน้องทัพ มันหวนน้องมากก็ยิ่งแหละ” ไอ้พี่เจตน์เอ่ยขง

“หวนหิ้วยไร เมื่อไหร่พวกมึงจะหยุดแซว”

“ทำไมวะ มึงกับน้องเขาไม่ได้เป็นอะไรกันหรือ”

ผมหันไปอีกทาง ส่วนไอ้แทนก็หันไปอีกทาง...

“แล้วทำไมไปไหนมาไหนด้วยกันวะ”

พี่ทั้งสามดูงงมาก ในที่สุดไอ้แทนก็ไขความกระจ่าง

“บ้านอยู่ตรงข้ามกัน”

“...แค่นั้นไม่น่าจะเกี่ยวปะวะห่าแทน”

“กุติดหนี้มัน”

“มันให้ผมแกล้งเป็นแฟนมันต่อหน้าพี่อิง และผมก็โดนอะไรไม่รู้เยอะแยะ” ผม

พูดในที่สุด ยกเหล้าขึ้นดื่มด้วยความแข็ง

พี่ทั้งสามมองหน้ากัน...จากนั้นก็ชนแก้วกันพร้อมกับทำหน้าที่เอื่อมๆอย่างรู้ๆกัน

“กูไปเข้าห้องน้ำ” แทนลุกขึ้นยืน ก่อนจะหันมาพูดกับเพื่อน “กูฝากด้วย”

ฝากเสียไรวะ ผมหันไปมองมันแต่เห็นมันเดินไปนู่นแล้ว ไม่รู้ละ...ทางสะดวก

ผมบอกพีพีทให้รีบชงให้ผมเร็วๆอย่างรวดเร็วก่อนที่จะพอสั่ง เอ๊ย ไอ้แทนมันจะมา

“น้องทัพ” ไอ้พีเจตน์พูดขึ้น

“ครับ”

“จะว่าไรปะ...ถ้าเพื่อนพี่มันจะจีบน้อง”

ชะงักเลยกู... “จีบ?”

“เยส”

“ใครครับพี่” ผมมองเรียงคนไปเลยตั้งแต่พี่ต้นกับพีพีท สองคนนี้ทำหน้ากลั้น
ขำดูยังไงก็ไม่น่าจะใช่คนที่พีเจตน์พูดถึง

“ไอ้แทนไง”

“หา” ผมส่ายหน้าพริต “มันเนียนะจะจีบผม พี่ เกลียดขึ้นน้ำกันจะตาย”

“คิดไปเองป่าว” พี่เจตน์ทำหน้ากรู้มกั๊ม

“ไม่ละพี่ ไม่ได้คิดไปเอง” ทำไม่รู้สึกละคอแห้งๆวะ “รู้จักกับมันมาวันสองวันเอง”
แต่รู้สึกเหมือนรู้จักมาเป็นสิบปี เกิดหาอะไรขึ้นมาก็ไม่รู้เยอะเยอะ

“รักแรกพบมันก็มีนะน้อง เรื่องนี้ไอ้พี่ต้นถนัด” พีพีทถองสี่ข้างพี่ต้นที่ซื้อมือเข้า
หาตัวเองเป็นเชิงถามว่า กูถนัดเมื่อไหร่วะ?

“มีก็มิไปเถอะครับ แต่ไม่น่าจะเกิดกับไอ้แทนแน่ๆ”

“นี่ท้าว พวกพี่เป็นเพื่อนกับมันมา พี่ดูมันออก” พี่เจตน์แม่งจะซงให้ได้เลยใช่ปะ

“มันบอกว่าที่มันต้องตามติดน้องดูแลน้องก็เพราะพ่อน้องสงเสียเลี้ยงดูมันมา ตั้งแต่เด็ก แต่เชื่อพี่เถอะ...มันต้องมีอะไรมากกว่านั้น”

มิน่า...ตั้งแต่เข้าไอ้แทนแม่งเกาะติดผมตลอดไม่ว่าผมจะไวยวายหรือมันจะรำคาญผมแค่ไหน อาจเป็นเพราะ...ตั้งแต่ลุงเยี่ยมคุยกับมันเมื่อเย็นวันวานก็เป็นได้

ผมยังไม่ปักใจเชื่อว่ามันจะมีอะไรมากกว่านั้น ไม่เชื่อตั้งแต่คำพูดพวกพี่ๆเขาแล้วว่าเสียแทนมันจะจับผม พังแล้วอยากจะหัวเราะ มันมีส่วนไหนล่ะครับที่บอกว่าไอ้แทนมันคิดกับผมแบบนั้น ไม่มีไม่มีเหอะ

“ลองพิสูจน์มัย” พี่พีทเสนอ

“เออ ฎก็อยากเล่น แกล้งไอ้แทนแม่งสนุกสุดละ”

“ปกตินี้แกล้งมันไม่ได้เลยนะเว้ย ต้องมีน้องท้าวมาถึงจะแกล้งมันได้”

“เออ ฎว่าต้องเล่นแม่ง”

เหี้ยเดียว โหน่งเท่งหมาแม่งคุยไรกันไม่ปรึกษาผมเลย

“เดียวพี จะทำอะไรเนี่ย”

“แกล้งไอ้แทน...ทัพอายกแกล้งมันกับพวกพีมัยละ พวกพีโดนจากมันบ่อยละ
อยากเอาคืนแม่งบ้าง”

เออเว้ย เรื่องแกล้งไอ้แทนทำให้ผมสนใจขึ้นมา หวังว่าจะไม่มีผมเข้าไปเกี่ยว
ด้วยนะ

สามคนนั้นส่งเสียงซุบซิบกัน ทำงานกันเป็นทีมซิบหาย สักพักพีเจตน์ก็บอกให้
ผมย้ายฝั่งไปนั่งข้างพีเขา โดยมีพีดันย้ายมานั่งอีกฝั่งแทนที่ผมซึ่งจะกลายเป็นที่
นั่งข้างไอ้แทน

“แกล้งมาเป็นปะ” พีเจตน์ถามผม “เลื่อยมาซบพีเลย”

ผมนี้แทบสลักเกล้า “ไม่เอา”

“กูว่าละ” พีเจตน์ทำท่าครุ่นคิด “แต่อย่าถือพีนะต่อไปนี้ พีแค่แกล้งเพื่อนพี อีก
อย่าง” พีเจตน์ยิ้มหล่อ “เพื่อนกันไม่แย่งของกันละกัน” ท่าทางพีแกมีความเชื่อ
สุดๆก็ไอ้แทนมันจะคิดอะไรกับผม ผมก็เอาเหอะ ว่าไงก็ว่าตามกัน ถ้ามันจะมีทาง
แก้เผ็ดไอ้แทนด้วย ผมเล่นด้วย

สักพักไอ้แทนก็โผล่มา...ท่าทางไปล้างหน้ามาด้วยผมข้างหน้าเปียกนิดๆแต่ก็
เทชิบหาย นี่ผมชมมันในใจอีกแล้วใช่ไหม้เนี่ย อย่าเอาไปบอกมันนะครับ

มันขมวดคิ้วเล็กน้อยที่ผมย้ายฝั่ง ผมทำหน้าที่ไม่รู้เรื่องในขณะที่อีกสามคนนั้น
ทำตัวปกติชนเหล้ากันอยู่นั่น อะอะก็ชนอะอะก็ชน
จะเริ่มแก๊งมันตอนไหนล่ะ...

“พีท กูบอกว่าย่าเข้มไง” แม่งแทนมองแก้วผมตลอด เป็นอะไรมากมัย

“เห้ย เชี่ยแทน น้องเมาไม่เป็นไร เดี่ยวกูดูแลเอง” พี่เจตน์โอบรอบคอผม
พร้อมๆกับบอก “เฮ้อชน จลองเทอมก่อนพรินซิเพิลออฟมาร์เก็ตติ้งกูไม่ต้องเรียน
ใหม่”

ผมชนตาม รู้สึกเริ่มกรึ่มนิดๆแล้วเหมือนกัน แต่ก็ยังพอรับรู้อะไรได้อยู่

“เอาไรอีกปะ พี่สั่งเพิ่มให้เอามัย” ไอ้พี่เจตน์พูดโกธล์ผมบอก หน้าพี่เขาจะฝัง
หน้าผมอยู่แล้ว เพราะผมเริ่มเมาด้วยมั้งผมก็เลยไม่ถือสา อย่างที่ผมบอกพี่พวกนี้
สนิทด้วยง่ายแถมคุยสนุก ไม่แน่มันอาจมีกวนกึ่งเหล้าเพิ่มขึ้นก็ได้

“ก็ได้นะพี่” ผมตอบ

“เอาอะไรอะ ย่าอะไรสักอย่างมัย”

“อืม...”

“หมดนี้ก็กลับเหอะ” ไอ้แทนพูดแทรกขึ้นมา “มีเรียนกันไม่ใช่หรือพุงนี้”

“แป็บดิ น้องมันยังไม่อยากกลับ” พี่พิทพูดบ้าง “ใช่มั้ยครับท้าว”

“ซ่าย” ผมยกคิ้วไล่ไอ้แทน นี่ถ้าไม่มีแอลกอฮอล์ในร่างผมอาจจะไม่กล้าทำขนาดนี้ เพราะดูหน้ามันสิ ตามันแทบจะลุกเป็นไฟอยู่แล้ว

“มาแล้วก็กลับ” มันพูดกับผมโดยเฉพาะ

“กูยังไม่เมา” ผมพูด เกาะติดพีเจนท์แจจนน่าอึดใจ ไอ้พีเจนท์ก็หัวเราะหึหึแล้วโอบไหล่ผม จนกระทั่ง...

“ลูก” ไอ้แทนลุกขึ้นยืนพร้อมกับบอกผม

“ไม่ว่ะ”

“กูบอกให้ลูกเง”

“ก็น้องมันยังไม่อยากลูก” ไอ้พีเจนท์พูดช่วยผม

“เจตน์ มึงจะปล่อยมัน หรือจะให้กูล้มโต๊ะนี้”

เสียบกริบไปทั้งโต๊ะ...พีเจนท์ยกสองมือขึ้นราวกับผู้ร้ายในหนังฝรั่ง ในขณะที่ผมหน้าหงิกดำมันเพราะน้ำเมา

“มึงไม่ใช่พ่อกูปะวะสาด”

“มานี้เลย ตัวดี” แทนเดินอ้อมมาดึงผมให้ลุกขึ้น ซึ่งง่ายมาก...มันออกแรงนิดเดียวตัวผมก็ปลิว “มาแล้วอ้อยเฮียวนะ”

“เห้ย มึงดูน้องดีๆดิอะ” พวกพี่ๆตะโกนตามหลังกา

“พวกมึงหุบปากไปเลย”

บนรถไอ้แทน

บรรยากาศในรถเงียบมากจนผมจะหลับอยู่แล้ว

“เออมึง” สงสัยเพราะผมเมาแหละมั้ง ผมเลยชวนมันคุยก่อน

“อะไรไอ้อ้อย”

“อ้อยคือไรวะ ที่ป้อนข้างปะ”

“สำหรับมึงอะ...เอาไว้เรียกคนที่อ้อยชาวบ้านตอนเมา”

“อืม ก็น่ากินสินะ” ผมพูดตอบส่งๆ ไอ้แทนถึงกับถลึงตามองผมที่นั่งอยู่ข้างๆ มัน สงสัยยิ่งกับการ์ตูนที่คาดไม่ถึงของผมมั้ง “พี่พวกนั้นตลกดี โดยเฉพาะพี่เจตน์เว้ย”

“ทำไม” ไอ้แทนเสียงเข้มขึ้น

“แม่งโคตรหล่อ หน้าจี้...ใส่ก๊ิงจนเป็นกระจก มองใกล้ๆยิ่งใส่นะมึง”

ไอ้แทนเจียบ...แต่เหยียบคันเร่งเร็วขึ้น

“ชอบว่าจ้ะ...”

“ชอบดี คุณสนุก”

ป็น!

“ไอ้เหี้ย คนใครตายปะวะ” ผมมองไปข้างหน้าอย่างตื่นตกใจ แต่เปล่าเลยครับ
ทางกลับบ้านถนนโคตรโล่ง มึงบีบตาไล่ผีปะวะแทน ไม่ขำนะเว้ย... “เขาพูดจา
ตลกดีวะ”

“ยังงี้...”

“เขาบอก...มึงจะจีบกู”

“...”

“ตลกโหล่ มึงคนอย่างมึงเนียนะ ฮะๆ”

แอร์บนรถไอ้แทนโคตรเย็น น่ำหลับซิบหาย...ผมที่พูดเสิร์จรู้สึกหมดแรงจนง่วง

“ก็ไม่น่าหรรอก”

เป็นคำพูดของไอ้แทน...ที่ผมไม่ได้ยิน

“ฮัลโหล ใสดา น้องเขากลับดีปะ”

“ไม่ต้องมายุ่งเสียเจตน์”

“ฮ่าๆๆ”

“มึงปล่อยให้น้องมันนัวมึงทำไมฟาย”

“ฮ่าๆๆๆๆ”

“หิวเราะทำให้ยะอะไร”

“เหี้ยพีท ตัน ไม่คิดว่าแทนมันจะเป็นหนักขนาดนี้”

“ลัด”

“...”

“เจตน์”

“ไร”

“มึงชอบไอ้ทัพเหร่อ”

“เปล่านี”

“เออ จั๊นก็ดี”

“ทำไมวะ นือย่าบอกนะว่า...”

“อะไร”

“โอเคครับลูกพี่ผมจะไม่พูด เพราะผมกับเพื่อนดูพี่ออกหมดแล้ว”

“ดู...เหี้ยอะไรออก”

“มึงคิดกับน้องมากกว่าแทนบุญคุณกันเน่ๆกูเชื่ออย่างนั้น ไม่วันนี้ก็วัน
ข้างหน้าต้องเข้าชั้นหนักเน่ๆเพื่อน”

“ทำไมวะ”

“แค่น้องมันนั่งข้างกูแค่นี้ หน้ามึงนี่เหมือนแบบจะเดินมาต่อยกู”

“ก็มัน...ทำตัวน่าเป็นห่วง”

“มึงอะทั้งห่วงทั้งหวงมันเลยสาด”

“มั่ว”

“ถ้าไม่ยอมรับ กูขอนะ”

“ไม่ได้”

“เห็นมะ ฮ่าๆๆ แล้วน้องอยู่ไหน หลับไปแล้วหรอ”

“เออ กูดูอยู่นี่”

“เพื่อนครับ บ้านมึงหลังโน้น กลับบ้านได้แล้วไป ทิ้งลูกไข่ต้มของมึงหรอ”

“มึง...”

“อะไรวะ”

“ตอนแรกแม่ไม่ชอบชื่อนี้หน้าวะ แต่ว่า...”

“...”

“...มันไม่รู้ตัวเลยใช่ไหม ว่ามันน่ารัก”

“นั่นแหละเขาเรียกว่ามีเสน่ห์ ฟุ้งเข้าไปเลยมึง ไว้ค่อยแทนบุญคุณกันตอนเป็นแฟนกันได้”

“จะดีเหรวะ...ลูกคนส่งเสียคุณะ...”

“เขาฝากให้มึงดูแล เขาไม่ได้บอกมึงไม่ให้รักน้องมันนี่”

“อืม...”

“กูตั้งชมรม กองทัพของทัพฟ้า แล้ว เชื่อกู มีพวกกูสามคนเป็นหูเป็นตา ยัยผู้หญิงตัวร้ายทำอะไรน้องไม่ได้อีกแน่ๆ”

“มีใครบ้าง”

“แน่นอนต้องมีกู ไ้ตันและกัไ้พีท”

“...กูด้วย”

“เออ คร้าบบบ ลูกพีคร้าบ ฮ่าๆๆ”

“กูนี้หัวหนา”

แทนทัพ ตอนที่ 6

แว็บแรกที่ผมเห็นไอ้ทัพ ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวก็คือหน้าตามันตลกดี ท่าทางก็ตลก บุคลิกก็ตลก คือมันเป็นลูกคนรวยที่มองไปแล้วเหมือนจะไม่ใช่ว่าแต่ก็ใช่ ชอบคิดว่าตัวเองมีมาดหล่อเท่ แต่เชื่อมั้ยครับว่ามันหลุดมาดโคตรบอย พุด

ง่าย ๆ ก็คือมันเป็นในสิ่งที่ตัวมันเองไม่ได้คาดคิดนะ

และผมไม่รู้ไปเผลอมองว่ามันน่ารักตอนไหน...

เจอมันได้ไม่นาน เพิ่งเห็นหน้าค่าตาไม่เท่าไรره ยอมรับก็ได้ครับว่ามันเป็นคน
หน้าตาดีแต่ไม่ใช่ประเภทหล่อ นะ

มันหน้าตาดีประเภทคนที่มองไปแล้วรู้สึกดี เวลามันมีความคิดต่อต้านตัวเอง
ในหัวและก็แสดงออกทางหน้าต้ายิ่งตลก

นั่นแหละที่เรียกว่าน่ารักสำหรับมันมั้ง...

“พอไอ้ทัฟอุปการะผมเหวอ...ทำไมผมไม่เคยรู้เลย” ผมร้องในวันที่ลุงเอี่ยมเดิน
เอาจดหมายมาให้ผม จดหมายที่ฝากฝังให้ผมดูแลทัฟให้เหมือนทัฟเป็นน้องชาย
คนหนึ่ง เพราะคุณเทวนพบอกว่าตอนนี้ทัฟเหลือแค่ผมเท่านั้นที่เป็นครอบครัว จะ
ว่าไปในตอนแรกผมทั้งตกใจผมทั้งอึดอัด แต่ว่า...พอเอาเข้าจริงๆ คนอย่างไอ้ทัฟ
ไม่ควรปล่อยให้คาดสาายตาจริงๆ

สองวันเต็มๆที่ผมได้อยู่ใกล้ชิดมัน ทำให้ผมรู้ว่าไอ้ทัฟมันมีดีมากกว่าหน้าและก
เงินในกระเป๋า

“อย่าทำให้คุณท่านผิดหวังนะเว้ยแทน” ลุงเอี่ยมตอบว่าผม

“มิน่า คุณป้าท่านเกรงใจคุณเทวนพมากตอนที่เขายังอยู่”

“ແ່ງລະ คุณเทวนพช่วยป้าเฝ้ากับเฝ้ามาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร”

“ผมเข้าใจแล้ว...” ผมพูดในที่สุด เพราะจำได้ดีว่าได้รับความกรุณา

มากมายแค่ไหน แต่ป้าไม่เคยบอกว่าผมได้รับจากใคร “ผมจะดูแลตัวเอง ลุงไม่ต้องห่วงนะ”

“อย่างที่ท่านเขาบอกนั่นแหละ มีแต่เฝ้าเท่านั้นแหละมั้งที่เป็นครอบครัวคุณหนู
ทัพได้ตอนนี้” ลุงเอี่ยมพูดไว้ก่อนจาก

ทำไมผมจะไม่รู้ว่าทัพรู้สึกยังไง ทำไมผมจะไม่รู้ว่าการเหลือตัวคนเดียวมันเป็น
ยังไง เพราะนั่น...ผมก็เลยเข้าใจความรู้สึกมันมากกว่าคนอื่น การที่มันเก็บงำอะไร
บางอย่างเอาไว้ในใจผมก็ดูออก เพียงแต่ผมไม่พูดก็เท่านั้น

วันนี้ที่ไปฟิตเนสกับมัน...ผมก็สบายใจดี...รู้สึกดีที่เห็นมันรู้สึกดีขึ้นหลังจากที่
โดนอิงทำอะไรต่อมิอะไรใส่ไม่รู้ตั้งเยอะแยะ...

หลังจากที่ผมวางโทรศัพท์จากไอ้เจตน์ ผมก็เดินออกมาจากบ้านไอ้ทัพและก็
เดินเข้าบ้านตัวเองที่ปิดไฟมืด อาบน้ำ และหิวถึงเตียงผมก็หลับทันที ผมมีเรียน
สิบโมงครึ่งในวันพรุ่งนี้ ส่วนไอ้ทัพ...มันไม่มีเรียนเช้าแต่มีเรียนบ่าย ผมคิดเพลินๆ

ว่าจะเข้าไปปลุกมันแบบวันนี้ดีมั๊ยจนหลับสนิทไป...

รู้สึกตัวอีกทีตอนที่มีคนมากดอดหน้าบ้าน ผมขยี้ตาเดินไปเปิดประตูบ้าน เป็นไอ้เจตน์ที่ทำหน้าเหมือนไม่ค่อยได้นอนและก็อยู่ในชุดเดียวกันกับเมื่อคืน

ดูก็รู้ว่าไม่ได้กลับบ้าน

“เห้ย ขออาบน้ำหน่อย ยืมชุดด้วยนะลูกพี่” มันพูดไปหาไป ผมพยักหน้าให้ มันและมองคนที่อยู่ข้างหลังมัน...ไม่ใช่ไอ้พีทหรือไอ้ตัน แต่เป็นเจ้าของบ้านตรงข้าม เหมือนจะยังอยู่ในชุดนอนและในมือก็อุ้มไข่ต้มลูกชายผมมาด้วย

ผมขยี้ตาลึกที่สองที่...หน้าตาตอนไอ้ทัพตื่นนี่มันดูมินๆงๆดิ้นะครับ

“น้องทัพ” ไอ้เจตน์ร้องทักก่อน “นั่นบ้านน้องทัพเหรือ!” มันร้องชะเสียงหลง ไอ้ทัพหน้าตื่นมองประตูรั้วบ้านมันและถนัดไปจากนั้นก็...นามสกุลบ้านมันแปะติดอยู่หราอย่างไม่เกรงใจความลับของทัพว่า ‘บ้านสุวรรณศักดิ์ศิริ’ “เดี๋ยวนะ ขอคิดแป๊บ นี่มันอะไร”

“นั่นบ้านมัน มันไม่ใช่ทัพฟ้า มันชื่อทัพไทย”

“ถ้างั้นก็อย่าเรียกว่าบ้านเหอะ เรียกว่าวัง” ไอ้เจตน์ยกมือไหว้ทัพที่เดินข้ามฝั่งมา “น้องทัพต้องให้พี่จบนะ...อย่างก็พี่ไ้เรียนปีห้าปีหกอีกเลย...ดูท่าแล้วเสียง

มาก”

“พี่เจตน์ ทพมีอำนาจที่ไหนล่ะครับ” ไอ้ทพยื่นไข่มุมมาให้ผม “ดูหมาของมึง
ยังงั้นเนีย จำบ้านตัวเองสลับหลังกันแล้วมั้ง”

“เมื่อคืนกูพามันมาบ้านแล้วนะ” ผมพูด

“ไม่จริงอะ เมื่อเช้าแม่งยังมาเลียหน้ากูอยู่เลย” ไอ้ทพปาดแก้มตัวเอง

“สงสัยหามันจะรู้ว่าใครเป็นพ่อมันแม่มันอะน้องทพ อย่าถือสาเลย”

ไอ้เชี่ยเจตน์...ผมถลึงตาใส่มันราวกับต้องการดำทางสายตา มันชักไหลไม่
สนใจเอาแต่มองไอ้ทพด้วยสายตาล้อเลียน

“จ้ะไอ้แทนก็เป็นแม่ไ้มั้ยครับ”

“พอง” ผมดำทันที “มึงสิแม่”

“เหี้ย ได้ไงวะ”

“กูเป็นพ่อมันมาตั้งนานละ ใครๆก็เรียกกูว่าเป็นพ่อมัน”

“เหี้ย กูไม่อยากเป็นแม่นี้” ทพโวยวาย “มึงสิแม่”

“ไอ้ทพ...แม่เหี้ยไรตัวใหญ่กว่าพ่อตั้งเกือบสองเท่า”

“สองเท่าพ่อม มโนรีเปเล่า...ไม่ถึงยี่สิบเซ็นต์หรอกساد”

“ใจเย็นครับ ทั้งคู่เลย ใจเย็นๆ” ใจเจตน์จับผมกับไอ้ทัพแยกกันขณะที่แยก
เขี้ยวใส่กัน “ฟังๆดูเป็นครอบครัวเดียวกันดิ้นะครับเหม...”

ผมชะงัก...เพราะผมรู้ว่าใจเจตน์มันหมายความว่าไปไหน...แต่คนที่ไม่รู้จัก
คือไอ้ทัพ เขาแต่ทำหน้าบึ้งใส่ผมอยู่นั่น

“ไปอาบน้ำไป” ผมพูด...เสียงเหมือนไล่แต่ความจริงแล้วผมหวังดีกับมัน
ต่างหาก

“ถ้ามีงี่สิบแต้มไว้บ้านกูอีกกูยึดจริงๆด้วย” มันชู

“เรียนบ้ายโมงครึ่งโหลมัย”

“รู้ได้ไง” ทัพทำตาค้างใส่ผม ดูมันไม่เชื่อว่าผมมีตารางเรียนมัน ก็จะไปอยาก
อะไร หลานรหัสของผมเรียนเสดเดียวกันกับมันทุกตัว...เดี๋ยวผมจะแนะนำให้รู้จัก
ทีหลังนะครับ

“เดี๋ยวกูมารับ”

“เห้ย” มันสายหน้าดิ๊ก “ไม่เอา เตี่ยวให้ที่บ้านไปส่ง”

“ก็ได้” ผมตอบตกลง หันหลังเข้าบ้านในขณะที่ไอ้เจตน์ยังคงกับไอ้ทัฟและก๊ส่งเสียงหัวเราะเฮฮากันเสียงดังชิบ ผมเลยต้องไปลากไอ้เจตน์ให้กลับเข้ามาในบ้าน ผม ในขณะที่ผมมองดูไอ้ทัฟเข้าไปในบ้านโดยมีคนที่บ้านมันมารอรับเรียงกันเป็นแถวเชียวครับ

“เล่นชอบคนชื่อเดียวกันกับมหาลัยที่เรียนเลยนะเนี่ยมึงอะ” เจตน์ถองสีข้างผม

“เซีย โดนไข่ต้ม” ผมด่ามัน

“ถ้ากูไม่ซงให้เนี่ยมึงจะทำอะไรเป็นม้ายเนี่ยไอ้แทน”

“ของแบบนี้มันอยู่ที่การแสดงออกเว้ย”

“ชาติหน้าละกันนะถึงจะได้ใจน้องเขา ไอ้สาต”

“จะอาบน้ำไม่ใช่หรอ เข้าไปอาบสิ”

“เออ ติดรทไปเรียนกับมึงด้วยนะ”

“เออ”

ใช้เวลาผมกับไอ้เจตน์ก็จัดการอาบน้ำแต่งตัวจนเสร็จ ผมให้อาหารไข่ต้มเสร็จเรียบร้อยก่อนที่จะไปเรียนที่มหาลัยตอนสิบโมงครึ่ง ตอนขับผ่านบ้านไอ้ทัฟ ไอ้เจตน์นี้อ้าปากค้างแล้วค้างอีก

“ฐานะบ้านมึง บ้านกู บ้านไอ้ตัน บ้านไอ้พิทรวมกันยังไม่สู้เลยวะ” มันพูดอย่างนั้น “เด็ดดอกฟ้าจริงๆ งานหินหน่อยนะ หล่อที่สุดในกลุ่มก็”

ผมทำหน้าตาเฉยซาโล่มัน...มองซ้ายมองขวาเผื่อมีอะไรผิดปกติรอบๆบ้านไอ้ทัฟ...ผมอยู่กับอิงในเวลาไม่ถึงสองอาทิตย์ผมก็เซย์กู๊ดบายแล้ว...แต่ไม่อยากจะเชื่อว่าเธอจะตามจองล้างจองผลาญผมเป็นระยะเวลาที่ยาวนานขนาดนี้

“ฟังกูพูดมั้ยเนี่ย”

“ฟังทำไมละ” ผมสวนใส่ไอ้เจตน์ มันเบะปากใส่ผม และเราสองคนก็ขับรถไปเรียน

ตอนเรียน...ผมไม่มีสมาธิเลย

ผมเอาแต่เล่นโทรศัพท์ทั้งคาบในห้อง(ผมเป็นเด็กทุนจริงๆนะครับ) แซทหาไอน้องแจ่ง หลานรหัสผมที่เป็นเสกเดียวกันกับไอ้ทัฟถามน้องมันใหญ่กว่าทัฟมาหรือยัง น้องก็ตอบว่ายังตลอด จนแจ่งมันต้องพิมพ์มาว่า

ชีวะมาเรียนด้วยกันเลยมั้ยพี่แทน ถ้าจะห่วงทัฟขนาดนี้...

พิมพ์ไม่ออกเลยผม...ไม่ลืมที่จะส่ง ‘ส่วย’ ให้น้องแจ่งเป็นของแลกเปลี่ยน นั่นก็

คือภาพถ่ายคู่ระหว่างไอ้เจตน์กับไอ้พีทครับ น้องแกบอกน้องแกชอบมากและ
'จิ้น' มาก เขาจิ้นกันทั้งปีหนึ่ง พอดีตอนรับน้องไอ้สองตัวนี้มันมีบทบาทเยอะ
หน่อยน้องก็เลยรู้จักมันเยอะ และพวกมันอยู่ด้วยกันน้องๆบอกน่ารักดี กลายเป็น
โดนจิ้นไปตามระเบียบ

ผมก็นึกสงสัยนะ แค่มันนั่งข้างกันและไอ้เซี่ยเจตน์แกล้งแหงหนูไอ้พีทจิ้น ผม
ถ่ายช็อตนั้นทันพอดีแล้วส่งไปให้ไอ้น้องแจ่ง น้องแม่งกรี๊ดใส่ผมใหญ่ พิมพ์ตอบ
ผมมาไม่เป็นภาษาและก็ลงท้ายด้วยคำว่า 'ฟิน' น้องมันปลื้มไอ้คุณนี่ชิบหายอยาก
ให้มีซัมติง

ผมนึกภาพมันสองคนคบกันไม่ออก...แต่ถ้าวันไหนคบกันจริงๆ...ร้านเหล้าแม่ง
ต้องได้ตั้งค์จากสองคนนี้อีกเป็นกระบุง ชอบกินชอบดื่มชิบหาย

ในระหว่างที่ผมไม่ได้พิมพ์อะไรตอบกลับไป แจ่งก็พิมพ์ตอบกลับมา ข้อความ
นั้นทำเอาผมจุกที่อกนิดๆ

แทนทีพนี้ไม่ต้องจิ้นไ้มั้ยคะ 555555555

ไม่รู้จะตอบอะไร...แต่มันก็ฟังดูเข้ากันดีนะ

เกือบจะเที่ยงเข้าให้แล้วอาจารย์ก็ยังไม่ปล่อย ผมถอนหายใจเอาน้ำพุกับ
โต๊ะ ไม้ต้นที่นั่งข้างผมเอามือมาสะกิดและก็บอกผมว่า “อิงมองดูโทรศัพท์ตลอด
เลยมึง ไม่น่าไว้ใจวะ”

จากที่งงๆอยู่ผมนี้หายทันที ท้าโดนเยอะมากมีหรือจะไม่โดนอีก ผมคิดว่าผม
จะไม่ติดต่อไปหาไอ้ท้าวละ แต่ตอนนี้ดูเหมือนต้องเปลี่ยนความคิด ผมเข้าไปที่
ไลน์ทันทีและก็ตามหาชื่อไอ้ท้าว เห็นแล้วครับ ดิสมันเป็นรูปตอนที่มันอยู่อเมริกา
คิดว่าหล่อมากสินะใส่แว่นกันแดดถ่ายรูป

TANKHUN : อยู่ไหน

ไม่นานนักไอ้คุณหนูจากอเมริกาก็ตอบ

TUP : บ้าน

มันตอบสั้นๆ ผมขมวดคิ่วครุ่นคิดมองดูหน้าจอมือถือสลับกันอิงที่เหลือบมา
มองผม... ไม้ต้นเอามือลูบแขนตัวเองราวกับว่ามันขนลุกซู่

ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าคนอย่างไอ้ทัฟไม่ควรปล่อยเอาไว้ให้ยู่คลาดสายตา
มันอยู่ในสายตาผมตลอดสองวัน...ไม่อย่างนั้นละก็ผมจะไปทันตลอดเวลาที่
มันลำบากได้ยังไง

TUP : ถามทำไม ภูไม่ได้ยุ่งกับหมามึงเลยนะ

ท่าทางมันจะไปจึกไอ้ไข่มุ่ตัมไปเล่นด้วยสินะ...ผมไม่โกรธอะไรมันหรอก ถ้าไข่มุ่
ตัมไม่ชอบมันผมก็อาจจะเปลี่ยนความคิด แต่เนี่ยเล่นหนีไปหากันคงจะถูกออกถูกใจ
กันมากทีเดียวสินะ

ถึงจะรู้ว่าไอ้ทัฟมันจะมีคนมาส่ง แต่เห็นด้วยตาตัวเองมันอุ่นใจกว่าไม่ใช่หรอ
อาจารย์บอกเลิกคาบพอดีตอนที่ผมกำลังจะบอกเพื่อน

“แดกไหนครับแดกไหน มีเรียนบ้ายต่ออีก ภู่วงชิบหายเลย” ไอ้พีทอ้าปาก
หาวนอน

“เดี่ยวภูโทรหา” ผมหยิบกระเป๋าแล้วรีบลุกพรวดพราดออกไปจากห้อง

“ลุกพี ไปไหนวะ” พวกมันร้องตามหลังมา

“ไปรับไอ้ทัฟ...”

ไม่รู้ว่าจะสวนกันรีเปล่าเพราะถามไปเมื่อประมาณสิบกว่านาทีก่อนแล้วไอ้ทัพ์ยัง
อยู่บ้านอยู่เลยครับ ถ้าสวนกันล่ะก็ผมเองก็อดที่จะผิดหวังไม่ได้ ผมอุตส่าห์รีบขับ
มา(ฝ่าไฟแดงตั้งสองสี่แยก...อย่าบอกตำรวจนะครับ) ทันทีที่มาถึงผมก็กดปิ่นให้
เมตสาวมาเปิดประตูให้ผมทันที

โชคดีที่คุยกันจนขึ้น พอพวกเธอรู้ว่ารถใครก็เปิดประตูให้ทันทีโดยไม่ได้ถาม ผม
เลื่อนกระจกตกลงแล้วถามพวกเธอ

“ไอ้ทัพ์มันไปหรือยังครับ”

“คุณหนูยังไม่ไปคะ นั่นไง...” เธอชี้มือไปที่ไอ้คนที่ใส่ชุดนิสิตที่เดินออกมาจาก
ข้างในบ้าน พอผมเห็นผมก็เหยียบรถไปจอดเทียบรอรับมันทันที...คนมาส่งมันนี่
เยอะจริงๆ อย่างกับหนังมาเฟียฮ่องกง ผมแอบโบกมือทักทายลุ่มเอี่ยมด้วย

“เห้ย” ไอ้ทัพ์ตกใจ “มาทำเชียวไรของมึง”

“มารับมึง...เข้ามา” ผมพยักเพยิดให้มันเข้ามาในรถ

“ไม่เอา คนกำลังจะไปส่ง” มันรีบปฏิเสธ

“ทางเดียวกัน ประหยัดน้ำมัน” ผมใช้มุขเดิมอีกแล้ว คราวนี้ก็ได้ผลอีก ไอ้ทัพ์
ยอมขึ้นรถจนได้แม้จะยืนลังเลอยู่นานเหมือนกัน

“ช่วงนี้มึงตามติดกูบ่อยจังเลยนะครับ” ทัพ์มันคงอดที่จะพูดถึงไม่ได้

“หิ...มึงคงจะเบื่อหน้ากูไปเลยล่ะ”

“ก็เบื่ออยู่” มันเลื่อนกระจกปิด เอามือค้ำคางแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง

แม่ง..รู้สึกหมันได้ตะหงิดๆวะ...ผมมันน่าเบื่อขนาดนั้นเลยหรอ

ไอ้เจตน์ส่งข้อความมาบอกว่ากินข้าวอยู่ที่ห้างหน้ามหาลัยและก๊อผมกับทัพออยู่ พอมีไอ้ทัพอแตกหูขึ้นมาทันทีเลยสินะ ปกติกินโรงอาหารมหาลัยก็อิมละ

“ทานอะไรมาหรือยังวะ”

“ตีนสายเลยกินตอนสิบโมงครึ่ง”

“ตอนที่แยกกับกูมึงเข้าไปนอนต่อหรอ”

“เออดิ” มันตอบสั้นๆ “แทนคุณ กูถามจริง”

“อะไรวะ” ผมที่ซัปรออยู่เริ่มเสียสมาธิ

“มึงมาตามติดชีวิตกูเนี่ย เพราะอะไรวะ” ท่าทางมันจะสงสัยเรื่องนี้มาก “ถ้าหากเพราะพ่อกูเคยอุปการะมึงเนี่ย ไม่ต้องก็ได้นะเว้ย กูดูแลตัวเองได้”

“ ... ”

“หรือเพราะพี่อิง จะเพราะอะไรก็เถอะ ไม่ต้องก็ได้ มึงไม่ตะขิดตะขวงใจ
เหวอ ต้องมาอยู่กับกูทั้งหลายที่มึงก็ไม่ชอบขึ้นหน้า”

มันคิดว่าผมไม่ชอบขึ้นหน้านั้น...ไม่ผิดหรอกที่มันจะคิดอย่างนั้น...มันเป็นคน
ประเภทที่ว่าผมกลัวว่ามันจะรับรู้ถึงความคิดความอ่านของผมมากที่สุด มันมี
อะไรหลายๆอย่างคล้ายๆกับผม และถ้าหากว่ามันคิดแบบนั้นเพราะว่ามันก็ไม่
ชอบขึ้นหน้าผมเหมือนกัน ผมก็ปวยการที่จะพูดกับมันต่อแล้วละครับ

“แล้วมึงล่ะ...” ถือโอกาสถามสวนคืนแม่งเลย “...รู้สึกไง กูมาตามมึงแบบนี้”

“แปลกๆอะ” มันตอบ “แต่ก็...” มันเงิบไป ผมนั่งฟังว่ามันจะพูดว่าอะไรต่อ
“...ไม่ใช่ว่าจะไม่ดีทั้งหมด”

ดีใจนิดๆแฮะกับคำเหล่านั้น

“กูช่วยมึงเอาไว้ตั้งหลายครั้ง”

“บังเอิญมั้ง”

บังเอิญที่ไหนวะจะเยอะปานนั้น ถ้าผมไม่ตามติดมันอยู่ห่างๆอะ...เห้อ

“แล้วนี่จะไปไหนวะ มหาลัยอยู่นี่”

“ห่างดี ไปเจอเพื่อน”

“กูก็ต้องไปด้วยเหรออ” ทัพเอามือชี้เข้าหาตัวเอง

“อืม” ผมตอบ “เพื่อนกูก็เหมือนเพื่อนมึงอะ”

พอเห็นไอ้ทัพเดินนำหน้าผมไปเท่านั้นแหละ เพื่อนทั้งสามของผมก็ออกมาเลย
ครับ เจ้าตัวแม่งก็ยิ้ม ไม่รู้ไปถูกคอกันอีท่าไหนแบบแค่ชั่วข้ามคืนก็สนิทกันได้
ขนาดนี้ ไอ้ทัพมันยิ้มกับพวกนี้มากกว่าตอนที่อยู่กับผมเสียอีกเนอะ...

“ผมไปตักสลัดนะ” มันลุกขึ้นยืน ท่าทางจะหิวหรือไมก็เห็นอาหารแล้วเกิด
ความอยาก

“โอเค เอามาเยอะๆเผื่อพวกพี่เลย” ไอ้ต้นพูด

ผมที่นั่งนิ่งๆมองดูเพื่อนแต่ละคนที่มองตามไอ้ทัพและก็พากันพูดถึง

“เจ้าของมหาลัย...น่ารักแบบนี้ อยากเรียนสักปีแปดแล้วค่อยจบ”

“ได้สักครั้งแล้วเราจะรวยขึ้นมามั้ยวะ”

ป๊าบ...ผมตีหัวคู่จิ้นของไอ้เจตน์ทันทีที่มันพูดจบ

“ไว้ย ภูลิมไป ไอ้แทนมันนั่งหัวโตอยู่นี่” ไอ้พีทคลำหัวบ๊อย

“อย่าๆ อย่าไปใส่ใจ ไอ้แทนมันยังทำคะแนนได้ดีดิลบอยู่ แม้งบอกจะ

แสดงออกก็น้องเห็น ฤษ...เรื่องจี้มันต้องบอกตรงๆ” เจตน์แม้งเมาสเติกแล้วชั่วร้าย

“หุบปากไป พูดยมันก็ง่ายดิ”

“มีเหตุผล” ตันยกส้อมขึ้นมาทำท่าเห็นด้วย

“เอ็งี้ลูกพี พวกกูประกบซ้ายขวาหน้า ข้างหลังให้มึงประกบคนเดียวพอ

ฮ่าๆๆ” ไอ้เจตน์ซำกับมุขตัวเอง “ให้มึงเป็นตัวเลือกเพียงคนเดียวของน้องเขาเลย

คะแนนจะไม่เพิ่มก็กระไรอยู่ถ้าเป็นงั้น หน้หน้าลูกพีเจดชะขนาดนี้”

“กูยังไม่...”

“มาแล้ว” ทัพพูดเสียงมาก่อนตัว “มะเขือเทศหมด...เซ็ง”

“ชอบกินมะเขือเทศเหรอ” ผมท้วงขึ้น มองเห็นไอ้เจตน์สบตาเพื่อนอีกสองราว กับว่าพวกมันนัดกันเจียบให้ผมคุยกับไอ้ทัพ

“ซ่าย ไม่เห็นผิวกูเหรอ เนียนสุดๆ”

“เหรอ..กว่ายังไม่เนียนนะ”

“ไอ้แทน มึงเคยเห็นเหรอ”

“ไม่เคย เคยแต่จินตนาการถึง”

เงียบ...

ทั้งโต๊ะมีแต่ความเงียบ...ไอ้พีทมองสบตากับไอ้เจตน์และก๊ี้หัวเราะเงียบๆ

“กูขอให้มโนมึงดับ” ทัพเอาส้อมมาจิ้มของในจานมันขึ้นมากิน ทำทางมันแปลกๆตลกดี เออเว้ย...หรือผมควรจะพูดจาแนวๆนี้กับไอ้ทัพดี แนวกวนประสาท แต่แอบจีบทางอ้อมเนี่ย

นี่ผมกำลังจีบมันอยู่หรอวะ?

“ทานให้อร่อยเลยนะน้องทัพ ไอ้แทนเลี้ยง” ไอ้พีทได้ฤกษ์พูดขึ้นมาสักที

“ไม่หอรอกครับ เดี่ยวผมจ่ายเอง” มันมองหน้าผมก่อนที่จะพูดคำนั้นออกมา เออเว้ย...กูมันจน

“ให้มันซื้อข้าวเลี้ยงหมามันไปนั่นแหละครับดีแล้ว”

ประโยคท้ายสุดฟังดูเหมือนประชดซะม๊ัด...แต่ก๊ี้เอาเถอะ...เขารวยกว่าผมตั้งพันตั้งหมื่นเท่านี้หว่า

หน้าห้องเรียนปีหนึ่ง

ไอ้ทัพเอามือปิดหน้า ห้องเรียนเป็นห้องกระจกเพื่อนๆปีหนึ่งที่อยู่ข้างในห้องของมันมองผมกับเพื่อนอีกสามคนตาสลอนพร้อมนึกสงสัยว่ามาทำอะไรกันที่นี่

คำตอบก็คือมาส่งไอ้ทัฟ ผมมองซ้ายมองขวาแล้ว ไม่น่าจะมีอันตรายอะไร...เห็น
มั้ยครับ ไอ้ทัฟอยู่กับผมตลอดมันคงไม่โดนอะไรหรอก

เพราะงั้นผมจะตามติดมันต่อไปอย่างงี้แหละ...

“พี่แทน ฮั่นแน่นะ มาจนได้สินะ” ไอ้แจงเปิดประตูพรุดออกมาจากห้องแล้วก็วิ่ง
เข้ามาหาผม มีการทำตาเล็งตาน้อยใส่ไอ้เจตน์กับไอ้พิทด้วย ไม่รู้ว่าหาโมเมนต์
ไปฟินหรือว่าอะไรเปล่า

“ทัฟ นี่ชื่อแจง หลานรหัสกุ เป็นเพื่อนกันชะ” ผมพูด

“หะ...” ไอ้ทัฟดูจะตะลึงไปสักหน่อย

“เห้ยนาย เราชีวๆนา” แจงเอากำปั้นชนไหล่ทัฟ

“ดูให้ดีนะเว้ยแจง”

“รู้แล้ว ดูมาให้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว”

“ดูอะไรกันอะ” ไอ้ทัฟถามขึ้นมา

ผมไม่ตอบมัน ดันๆตัวมันเข้าไปไว้ในห้อง “แจงไปนั่งข้างมันเลย พี่ขอ”

“ทัฟนั่งข้างเกี้ยวแล้วไม่ใช่หรอ”

“หิ...” ผมหันหน้าไปหาไอ้เกี้ยวที่นั่งอยู่ในห้อง ส่งสายตาให้นิดเดียวมันก็กลัว
หัวหดแล้ว ตอนรับน้องที่ทัฟมันยังไม่มาถึงผมเล่นมันไว้เยอะครับ ก็มันกวน
ประสาทผมก่อนนี่หว่า “...นั่งข้างแจงนั่นแหละ”

“สั่งอยู่ได้ พ่อกูก็ไม่ใช่” ผมได้ยินเสียงไอ้ทัพนั่น

ที่ทำทุกอย่างเนี่ยก็เพื่อตัวมันเองทั้งนั้นเลยนะ...

“เรียนเสร็จบายสามครึ่งใช่ปะ”

“อืม”

“เดี๋ยวกูมารับ”

“เซี่ยแทน...”

“อะไร”

“เอาจริงเหรวะ”

“เรื่อง?”

“เรื่องที่มึงจะเกาะติดกูไปอย่างจี้จ๊ะ”

ไอ้ทัพนั่นทำหน้าสงสัยใส่ผม...พวกไอ้เจตน์เอาแต่ยืมและกั๊วเราะ ไอ้เจตน์เอา
มือไปแตะไฮไฟฟ์ไอ้พิทด้วย ไม่รู้ป่านนี้แรงแม้ฟันถึงไหนต่อไหนแล้ว

“กูก็ไม่เคยทำอะไรเล่นๆนะ” ผมตอบมัน

ทัพนั่นมองหน้าผมอย่างไม่อยากจะเชื่อ แต่มันก็เข้าไปเรียนในห้องแต่โดยดี

ผมเดินนำหน้าไอ้เจตน์กับเพื่อนเพื่อกลับไปห้องเรียนหลังจากที่ส่งไอ้ทัฟเสร็จ
...เห็นพวกมันหัวเราะคิกคักไม่รู้ว่ามีความสุขอะไรกัน

“เหี้ยแทน มีคนไลน์มาหา มึงอะ”

เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าเซี่ยพวกนี้แหม่งจิกโทรศัพท์ผมไปเล่น มันเอาเครื่องผมไปไลน์
หาไอ้ทัฟ และไอ้ทัฟแหม่งก็ตอบกลับมา...

TANKHUN : กูไม่เคยทำอะไรเล่นๆ และก็ไม่เคยจีบใครเล่นๆนะ

เหี้ย...ผมหันไปจะไปตีหัวพวกมันเรียงคน...แต่คำตอบของทัฟทำให้ผมต้อง
หยุดมือแล้วอ่านต่อ

TUP : บอกกูทำไม จะจีบกูหรอ

TUP : *สติ๊กเกอร์ต่อยกันมัย*

“พวกมึงนี่” ผมหันไปด่าเพื่อน แหม่งหางานให้ผมชัดๆเลย

“ขึ้นอยู่กับมึงแล้วครับว่าจะตอบอะไร”

จะบ้าตาย...ผมเอามือกุมขมับขณะมองข้อความเหล่านั้น ป่านนี้มันคงจะขึ้น

ในโทรศัพท์ทัฟแล้วว่าผมอ่าน

เอาไงก็เอาวะ...

ในเมื่อสองสามวันที่ผ่านมาผมไม่มองคนอื่นเลยนี่นา

TANKHUN : เออ...

แทนทัฟ ตอนที่ 7

TANKHUN : เออ...

มีอะไรมาเข้าสิงมันหรือเปล่าวะ ผมคิดว่าไอ้แทนมันต้องล้อเล่นไม่คิดจริงจัง
แน่ๆ การที่ได้นั่งอยู่ข้างๆเพื่อนใหม่ที่เอาแต่จ้องหน้าผมสลับกับจ้องอาจารย์นี่มัน
อึดอัดพออยู่ย่ะ แต่ไม่รู้ทำไมแค่คำว่าเออสั้นๆของมันทำเอาผมถึงกับเรียนไม่
ค่อยจะรู้เรื่องเท่าไร

และทำไมผมต้องสติหลุดเพราะคำว่าเออของมันคำเดียวด้วยพะ!

“นี่...ทัฟ” แจงเอ๋ยชวนคุย “ก๊ิกกับพี่แทนมานานหรือยัง”

หลังจากที่ได้ฟังผมนี้แทบจะพ่นอะไรออกมาจากปากแต่ไม่มีอะไรจะให้ฟัง
การที่เธอถามผมหลังจากที่ไฉ่แทนมันส่งข้อความมามันรู้สึกแปลกๆชะมัด

“บ้า...ไม่ใช่สักหน่อย” ผมตอบเธอไปก่อน

“จริงเหรออ” แจงดูไม่เชื่อ “ที่แน่ๆตั้งแต่รู้จักพี่แทนมาถ้าไม่ใช่เรื่องทัพนะ เฮียแก
ไม่เคยมาคุยกับเราเยอะแบบนี้เหรอก ปกติมีแต่พี่รหัสปีสองมาดูแลเรา”

มันนิสัยไม่ดีไม่ดูแลน้องดูแลลุงโจแจง...ไม่ต้องเสียเวลาคิดอะไรให้ยากเลย

“แต่จะว่าไป เคมีของทัพนกับพี่แทนนี่ ก็ดูเข้ากันดีเข้ากันดี” แจงชวนคุยไป
เรื่อยๆโดยไม่สนใจอาจารย์ที่กำลังสอนเลยแม้แต่หน่อย เธอมองผมด้วยสายตา
เป็นประกายแวววาว รวากับว่าผมเป็นสมบัติล้ำค่าที่เธอเพิ่งค้นพบ “เหมือนพี่
เจตน์กับพี่พีท!”

คราวนี้ผมตกใจยิ่งกว่าเรื่องของผมเองอีก

“สองคนนั้นคบกันหรือ!” ผมอ้าปากค้าง

“ฮ่าๆ เปล่าหรอก แต่เราก็เชียร์อยู่ พี่เจตน์พี่พีทอยู่ด้วยกันไม่น่ารักหรือ คนอื่นเขาก็พากันบอกนะว่าสองคนนี้เป็นคู่จิ้นของคณะเลย คู่จิ้นมันต้องมีมุขให้จิ้นถูกป๊ะละ”

ผมเกาหัว รู้สึกงงวยซิบหาย ก็เคยเห็นพวกพี่แกนั่งอยู่ด้วยกันนั่งข้างกันแต่ไม่มีเวลาไหนที่แสดงออกมาให้ผมเห็นว่าพวกเขาทั้งสองคนคิดอะไรเกินเลยไปมากกว่าคำว่าเพื่อนเลยสักกะตืด

“แต่ว่าสงสัยเราต้องได้เชียร์อีกคู่แล้วละ”

“คู่ไหน...” ผมลองถามหยิ่งเชิง

“แทนทัพไผ่ ไม่เห็นต้องถามเลย น่าจะเรียกกว่าเจตน์พีทอีกนะ พี่แทนดูเป็นห่วงทัพจะตายไป ดูจริงจังชนิดที่ว่าแทบไม่ต้องจิ้น”

ผมกระแอม...รู้สึกโง่งไปถามเธอแบบนั้น แม่เหมือนนกเข้าตัวแทนที่จะได้รู้เรื่องอื่นมากขึ้น การที่เธอบอกว่าไผ่แทนมันห่วงผมกับคำว่าเธอที่มันเพิ่งส่งมาให้ แล้วผมยังไม่ตอบ มันช่างเป็นอะไรที่ดูสมเหตุสมผล

ลึกๆในใจแล้วผมค้ำว่ามันต้องล้อเล่น และที่ห่วงผมทุกอย่างก็แค่อยู่ในความ

รับผิดชอบของมันเท่านั้นแหละ

แล้วทำไมผมต้องรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยในใจแปลกๆด้วยล่ะ...

ผมส่ายหัวไล่ความรู้สึกบ้าๆนั่นออกไป แต่ไม่ว่าจะยังไง บทเรียนที่อาจารย์กำลังพร่ำสอนไม่เข้าหัวของผมเลยแม้แต่นิดเดียว

ก่อนบ่ายสามครึ่ง

“ทัฟเป็นไรอะ”

“หือ”

“เห็นมองออกไปข้างนอกตลอดเลยนะ”

“บ้า เป๊อะๆต่างหากล่ะ”

“ใช่เหรือ ไม่ใช่มองหาไอ้พี่แทนเหรือ”

“ไม่ใช่!”

ไม่ใช่ ยังไงก็ไม่ใช่ จะให้มองไปทางซ้ายก็เจอหน้าต่างมีต้นไม้สูง มองไปทางขวาตรงประตูหน้าต่างสีมันถึงจะให้เห็นวิวนอกมหาลัยอยู่ไกลๆ ผมว่าแจจเข้าใจผมผิดแล้วล่ะ ผมจะไปมองหาไอ้แทนทำไม

ทำเหมือนรอมันให้มารับหน้าต่างเหมือนที่มันบอกยังงี้ยังงั้น

“โอเค! ไม่ใช่ก็ไม่ใช่” แฉงดูยี้มๆ เสียงเธอสูง ดูเธอฟินมากอะไรมาก ผมทำหน้า
บูดใส่เธอ สนทนากับเธอเพราะนั่งนิทนทาแก้งสามช่ากับไอ้แทนทั้งคาบ เข่าว่ากันว่า
สายรหัสเดียวกันจะมีอะไรที่เหมือนกันและก็คล้ายๆกัน ผมไม่เถียงเลย แม้ว่าแฉง
จะเป็นสาววาย(เธอเรียกตัวเองแบบนั้น)แต่เธอก็มีส่วนคล้ายไอ้แทนมาก

กวนตีนไม่แพ้กันเลยบางทีอะ...

บ่ายสามครึ่ง ผมโผล่หน้าออกไปจากห้องปั๊ม ผมก็เจอะสามช่าที่มี่ปั๊ม มองซ้าย
มองขวาไม่เจอลูกพี่ของทีมนี่

“ฮั่นแน่ะ มองหาไอ้แทนหรือน้องทัพ”

ไม่ชอบคนรู้ทัน โดยเฉพาะคนรู้ทันแบบที่มีสายตาล้อเลียนแบบพวกไอ้พี่เจตน์
มองหาเฉยๆด้วยความสงสัย ไม่ได้มองหาขนาดนั้นสักหน่อย

“ไม่ต้องห่วง มันส่งพวกพี่มาเป็นการดีให้แล้ว” พี่ต้นเอ่ย “แต่ก็ต้องพาตัวไปส่ง
มันถึงทีละคนะ น้องทัพต้องไปกับพวกพี่นะ”

“ทำไมผมต้องไปล่ะครับ” ผมกระซิบสายกระเป๋าทัวเองแน่น

“ดูหน้าบูดนะ”

“บูดอะไรครับ เปล่าสักหน่อย!” ทำไมมีแต่คนมาจับผิดผมล่ะ

“ใจเย็นๆเดินไปกับพวกพี่เดี่ยวก็ได้เจอมันแล้ว”

“ผมไม่ได้อยากเจอมันสักหน่อยพี่พีท”

“ยังไงก็ช่าง รีบไปเหอะครับ ถ้าสายเดี่ยวพวกพี่จะโดนมันด่าเอา” พี่เจตน์รีบบอกผม ผมทำหน้าเซ็งก่อนที่จะเดินตามไป ไม่เดินไม่ได้เพราะสามซ่าแม่งล้อมหน้าล้อมหลังผม กะจะเป็นการ์ดอย่างทีพูดกันจริงๆใช่มั้ย แจงโบกไม้โบกมือลาผม และไอ้เกี้ยวที่ผมไม่ได้นั่งข้างๆมันแล้วมันก็โบกไม้โบกมือด้วย

แต่แทนที่จะโบกมือลากลายเป็นโบกมือเรียกซะงั้น ผมเลยบอกพวกพี่ๆว่าขอไปคุยกับเพื่อนก่อน

“ว่าไง” ผมถามเพื่อน

“พวกนี้มันจะไปหาไรกินกัน จะไปด้วยกันป่าว” เกี้ยวพยักเพิดไปที่แก๊งผู้ชายแห่งการตลาดปีหนึ่งที่ยืนรออยู่ไม่ไกล ท่าทางพวกมันอยากชวนผมเหมือนกัน ตั้งแต่เข้ามาเรียนก็มีแค่เกี้ยวกับแจนี่แหละที่เป็นเพื่อน บางทีนี่อาจจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผมมีเพื่อนใหม่ๆบ้างก็เป็นได้

ผมมองไปที่สามซ่าอย่างลังเล ทางซ้ายก็รอ ทางขวาก็รอ ผมต้องเลือกทางใดทางหนึ่งสินะ

“เดี่ยวกูไปด้วย รอแป็บนึงนะ” ผมบอกไอ้เกี้ยว ก่อนที่จะวิ่งไปบอกพวกพี่ๆ ที่มารอ

ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าผมจะโดนไว้วายใส่

“ไม่ได้ครับน้อง พี่ต้องพาน้องไปเจอไอ้แทน ไม่งั้นล่ะก็ พี่หัวขาดแน่ๆ”

“มันก็อยากดูหน้าน้องหลังจากที่มันตอบน้องแบบนั้นในไลน์”

“ไม่ได้นะครับ ไม่ได้จริงๆ อย่างน้อยน้องทพี่ก็ควรจะไปบอกไอ้แทนเอง”

พี่ทั้งสามคนไว้วายอย่างกับทั้งหมดเป็นเรื่องใหญ่หนักหนา ท่าทางพวกเขาไม่ค่อยจะแคร์สวัสดิภาพของผมหรอกครับ เหมือนเขาแคร์สวัสดิภาพตัวเองมากกว่า ถ้าไม่พาผมไปส่งไอ้แทนล่ะก็พวกพี่แกทำเหมือนอาจมีคนตายได้

ให้ตายเหอะ ถึงแม้ว่าผมจะคุณหนูไปสักนิด ทำอะไรไม่ค่อยเป็นสักหน่อย แต่ก็ใช่ว่าผมดูแลตัวเองไม่เป็นนี่หว่า

อีกอย่างมันก็ไม่มีเรื่องอะไรติดปอกติกับผมมาตั้งสองสามวันแล้ว ผมไปกับเพื่อนแค่นี้ไม่เห็นจะเป็นไรเลย

“ไม่รู้ล่ะ ผมจะไป โชคดีครับพี่ๆ” ผมโบกมือลาพวกพี่สามช่าหยอยๆ

“เฮ้ย ไฉนน้องทัพ” พี่เจตน์ทำหน้าตึ๋น ในขณะที่ผมเดินไปหาพวกไอ้เกี้ยว และพวกมันก็เริ่มเคลื่อนไหวพล “อย่างน้อยก็ควรจะบอกไอ้แทนมันด้วยตัวทัพเองนะ พวกพี่ไปบอกพวกพี่คอขาดนะเออ เห็นมันดีกับเพื่อนอย่างจั้นแต่เวลาโกรธอะน่ากลัวจนพวกพี่กลัวหัวหดเลยนะ!”

ผมได้ยินทุกคำ ยิ้มรับกับพี่เจตน์ประมาณว่าจะจัดการคุยกับไอ้แทนให้เพื่อที่พวกพี่เขาจะได้สบายใจ(และหัวยังอยู่กับป่า)

พอได้อยู่กับเพื่อนหลายๆเข้า...ผมก็ลืมไปซะสนิทว่าต้องบอกใคร

“ตกลงจะทำอะไรก่อนแตก...ดูหนังเหวอ” เพื่อนคนหนึ่งพูด มากันประมาณห้าหกคนเห็นจะได้ พอเดินเข้ามาในห้างก็ค่อนข้างเด่นที่เดียวล่ะครับได้กมอเอกชน ก็นั่งสัพพายกระเป่าแบรนต์เนมกันยกก้อนดั่งดูสายตาพวกผู้หญิง ผมนี่แหละคนหนึ่งที่ตั้งใจดู ไม่อยากจะม่

“ไอ้สาดทัพ เพื่อนถาม” ไอ้เกี้ยวช่วยเตือนสติผมไม่ให้มโนไปไกลมากกว่านี้

“อืม ก็ได้แหละ แล้วเพื่อนว่าไงบ้างอะ”

“เขาก็อธิบายความเห็นมึงอยู่เนี่ย”

“โอเค ก็ได้ แต่ได้ทุกเรื่องนะเว้ย ยกเว้นหนังผีอะ”

ผมบอกไว้ก่อน พวกมันก็เลยตกลงกันและก็เลือกหนัง ผมก็จ่ายตังค์พวกมันไป ยืนฟังพวกมันคุยกัน ก็เป็นเรื่องสัพเพเหระของผู้ชายทั่วไปแหละครับ ผมก็เข้ากับ

พวกนี้ได้ นะ ไม่ใช่ว่าไม่ได้ เพียงแต่ว่า...

...ทำไมไม่รู้รู้สึกสนิทกับน้องเท่งหมาแห่งการตลาดปีสามมากกว่าล่ะวะ

พอนึกขึ้นได้...ผมก็พาลจะนึกไปถึงหัวหน้าแก๊งชะฉิบ นั่นทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่า
ผมยังไม่ได้บอกไอ้แทนเลยนี่หว่าว่าจะมากับเพื่อน นี่มันผ่านมากี่นาทีแล้วพะ!

เอาน่า ทำไมผมต้องรายงานมันตลอดด้วยล่ะ พ่อผมมันก็ไม่ใช่ว่า

ผมแยกกลุ่มเดินออกมาจากกลุ่มเพื่อน เปิดโทรศัพท์เช็คดูเรื่อยเปื่อยไม่คิดจะ
โทรบอกไอ้แทนหรอก

28 missed calls

เอาเปิดดดดดดดดดดด...สายที่ไม่ได้รับเป็นเบอร์ลุงเอี่ยม 2 ครั้ง เบอร์ไอ้
แทน 26 ครั้ง ไอ้เชีย มีใครตายรีเปล่าวะนั่นนะ!

ยัง ยังไม่พอ ยังมีข้อความจากแอปพลิเคชันชื่อว่าไลน์

TANKHUN : มึงไปไหน

TANKHUN : ทำไมไม่มากับพวกไอ้เจตน์

TANKHUN : ทำไมไม่รับ

TANKHUN : เฮ้ย อย่ามากวนสันแท้นะเว้ย

TANKHUN : ถ้ามึงไม่ติดต่อกลับมา กูไม่รับประกันชีวิตมึงนะ

มันเป็นข้อความในเวลาห่างกันไม่กี่นาที ผมอ่านปากค้างนึกถึงข้อความสุดท้ายของมันว่ามันส่งมา ชีวิตผมจะหาไม่อย่างนั้นใช่ไหมถ้าผมไม่ติดต่อหาไอ้แทน ผมก็ดื๊บ คิดว่าควรเอาไง ถ้าผมติดต่อไปก็หมายความว่าผมยอมเป็นเบี้ยล่างให้มันนะซี ผมไม่ยอมหรือกนะ

ไม่นานนักหน้าจอผมก็โชว์ชื่อของคนหนึ่งคนที่มันกำลังพยายามติดต่อผมอยู่ ณ ตอนนี้

-ไอ้เหี้ยแทนพ่อไข่ต้ม-

มันโทรมาแล้ว...เฮือก...ต้องรับสายสินะ...หวังว่าหัวผมจะยังอยู่บนบ่า
เข้าใจแล้วว่าทำไมพวกพีเจตนักรั้วไอ้บ้านี้หนักหนา ไม่รู้ดิ ทำทางมันน่ากลัวเป็นบ้า แต่ผมไม่แสดงออกไปหรือกนะว่าผมกลัว

“โง่” ทำใจดีสู้เสือไปก่อน

“โง่พ่อง มึงอยู่ไหน” เสียงดังซิบหาย...ไอ้ห่าแทน

“จะรู้ไปทำไมเนี่ย”

“ก็บอกแล้วไงว่าบายสามครั้งจะไปรับหน้าห้อง”

“มึงไม่เห็นมา มีแต่เพื่อนมึงมา”

“ก็ส่งเพื่อนไปรับให้มาหากูไง”

“แล้วทำไมมึงมาเองล่ะ” นี่ผมถามไปทำไมครับนี่...

“โปรเจค มึงไม่เข้าใจหรอก”

“เหรออ อืม แค่นี้ละ”

“มึง อยู่ ไหน อย่าให้ต้องถามหลายครั้งนะ”

“ทำไมกูต้องตอบด้วยวะ มึงเป็นพ่อกูเหรออ”

“ใกล้จะได้เป็นละ...จะบอกไม่บอก”

“ถ้ากูไม่บอกล่ะ”

“มึงชั่วหรือนะว่ามึงจะทำแบบนั้น?”

น้ำเสียงไอ้แทนเย็นมากซะจนผมขนลุกทั้งๆที่อุณหภูมิในห้องแม่งก็ไม่ได้เย็นเพิ่มขึ้น...แม่งเฮ้ย...นี่ผมต้องตอบมันให้ได้สินะ

“พารากอน ชั้นโรงหนัง”

“ดูหนังเหรออ”

“กูมาตัดหญ้าทำสนามฟุตบอลมั่งส์ด”

“จองที่นั่งให้ด้วย สีที่ ข้างมึง เดี่ยวจ่ายเงินให้”

“หา”

“อีกครั้งชั่วโมงน่าจะถึง”

“เห้ย ไอ้เหี้ยแทน ไอ้แทน”

สายถูกตัดไปแล้ว...มันสั่งผมมาจอตๆโดยไม่ถามผมสักคำว่าผม
โอเคมั้ย ลำบากกูอีกที่จะต้องวิ่งไปบอกเพื่อนที่กำลังจะถึงคิดว่าจองที่นั่งดูนั่ง
เพื่อคนแก่ปีสามอีกสี่คน กลายเป็นว่าทั้งแถวนั้นแม่งเหมือนหมาให้เด็กการตลาด
มอทัพไทยไปชะฉิบ

“ใครจะมาด้วยวะ พี่แทนเหวอ”

“เห้ย...นั่งข้างไอ้ทัพเลย จัดให้พี่แกนั่งข้างไอ้ทัพเลย อย่ามานั่งข้างกู”

“ไอ้สาตทัพ พาเห้ยไรมาดูด้วยเนี่ย หมดหนูกแน่นกู”

เพื่อนผมบ่นกันระนาวเมื่อรู้ว่าอีกสี่ที่ปริศนาเป็นของใคร ผมเกาหัวแกรกๆทำ
หน้าเอ๋อเมื่อตัวเองเป็นศูนย์รวมของเสียงบ่น ความผิดกุ่มั้ยวะเพื่อน ไอ้เหี้ยหัวใจ
นั่นมันประกาศิตเองว่ามันอยากมา กูจะไปว่าอะไรได้ละ

“ตกลงข่าวที่ว่าพี่แทนจับไอ้ทัพนี่เรื่องจริงใช่ปะ”

“ขนาดนี้ละมึงยังจะสงสัยอีกหรือ”

และพวกมันก็หลุดไปกันเองโดยไม่ถามผมสักคำ ให้อัฒน...เพราะมึงเลยนะ เพราะมึงคนเดียวก็ถึงเป็นศูนย์รวมน้ำลายของเพื่อนขนาดนี้

เลยเวลาฉายไปประมาณสิบนาที

ผมเห็นสี่ล้อแห่งปีสามเอกการตลาดเดินขึ้นมาจากบันไดเลื่อน พี่พีททำหน้าที่
ใจมากที่เห็นผม(ได้ข่าวว่าเพิ่งเจอกันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน) คนที่เดินนำหน้ามา
ก่อนเพื่อนคืออัฒน มันทำหน้าที่เหมือนเป็โลกมาก นั่นหมายความว่ามันกำลัง
หงุดหงิดผมแบบสุดๆ

กูไม่ผิดนะ...

“มีเรื่องต้องเคลียร์กันนะ” แทนเอ่ยทันทีที่เจอหน้าผม ผมหน้าบึ้งใส่ กูไม่เคลียร์
อะไรทั้งนั้นนั่นแหละ

“พี่ๆหวัดดีคับ” เพื่อนผมยกมือไหว้กันใหญ่ “เข้าโรงกันเถอะคับ เลยเวลา
มาแล้วคับ”

ทุกคนลุกขึ้นและก็เดินแห่ตามกันไปเพื่อที่จะเข้าโรงหนัง ผมก็กะจะเดินไปด้วย
แต่ทว่าโดนมือยาวๆของอัฒนหิ้วเสื่อเอา

“สาต กูรีบ กูชอบดูหนังตัวอย่าง” ผมร้องบอกมันอย่างโมโหนิดๆ

“แป๊ป กูหิว”

ไม่พูดพร่ำทำเพลง แม่ลากผมไปซื้อป๊อบคอร์นเฉย เพื่อนมึงก็มีมาลากูไปทำ
สันตึกอะไรไม่ทราบ

ได้เสียเวลามายืนรอมัน เสียเวลามาดูหน้าพนักงานสาวพยายามถ่วงเวลา
เพื่อที่จะได้มองหน้ามันนานๆอีก ขอให้เจริญๆเถอะ...

กว่าจะได้เข้าไปในโรง ผมก็ต้องช่วยไอ้แทนถือป๊อบคอร์นถังใหญ่กับไค้กอีก
หลายแก้ว ดูเหมือนเจตนาของมันคือซื้อมาเพื่อเลี้ยงน้องๆด้วยสินะ ปีนึง
มันก็ปลาบปลื้มไปสิ ผมคนหนึ่งแหละที่ไม่ปลื้มด้วย

และแทนที่จะได้นั่งคั่นกลางระหว่างปีหนึ่งกับปีสามกลายเป็นว่าผมได้นั่งตรง
กลางระหว่างปีสามกับปีสาม เพราะมาช้าเลยได้นั่งติดขอบ อะไรจะช่วยปานนั้น

“ทำหน้าที่อะไรของมึง ได้ดูหนังสนใจแล้วมึงก็ยิ้มดิ”

ไอ้แทนคุณหาเรื่องผม...ผมยิ่งฟังขำมันอย่างนึกแข็ง จ้วงป๊อบคอร์นฟรีเข้าปาก
ราวกับมันช่วยให้ผมอารมณ์ดีขึ้น

“ป๊อนกู”

แทนอ้าปากรอ

“ป๊อนเหี้ยไร มือมึงก็มี อย่ากวนตีน”

“มึงคิดว่ามึงไม่มีความผิดใช่ไหม...ที่หลบหน้ากูไปแบบนั้นนะ...”

เอาอีกแล้ว...มันขู่ผมกลายๆอีกแล้ว...ผมไม่ได้กลัวหรอกนะ...เพียงแต่ว่า...แต่

ว่า...ผมก็แค่กลัวว่าเรื่องมันจะไม่จบง่ายๆเท่านั้นแหละ

จับ...

ผมป้อนไอ้แทนจนได้ คุณมันสะใจลึกๆที่เห็นผมยอม พอเคี้ยวตุ๋นๆไปได้สักพัก
แม่งก็อ้าปากอีก...นี่ผมต้องป้อนมันตลอดเวลาเลยหรือไง

“สาต หยิบเองบ้าง”

“มือมึงเปื้อนแล้วอะ” มันยกไหล่

ฟองตาย...อยากจะกดหัวมันให้จมลงถึงป๊อบคอร์นนี้ชะมัดมันจะได้กินอย่าง
มันอยากกินจนสนใจ ผมมองไปที่หนังตัวอย่างด้วยสายตาว่างเปล่า แต่ก็ไม่มี
จะป้อนป๊อบคอร์นไอ้แทนคุณเป็นระยะๆ

พอเข้าสู่ช่วงหนัง ถึงป๊อบคอร์นอันบึกเบ้มที่ถูกลงไปจนสุดแถวก็ถูกวนส่งกลับ
มาที่เดิม ผมรอตั้งรับอย่างเต็มที่(กินแล้วมันอย่างกินอีกอะ) แต่มือใหญ่บ้าๆมือ
หนึ่งแม่งแย่งผมไปกอดถึงป๊อบคอร์นไว้ในมือเฉย

“ไอ้...” ผมกำลังจะด่ามัน ไอ้แทนแม่งก็ยื่นป๊อบคอร์นมาตะปอกผมแล้ว หวัง
จะป้อนผม ผมก็เลยได้เคี้ยวชิ้นนั้นอย่างทั้งงทั้งมีอารมณ์ซุนประสมปนเปกันไป
หมด

“อะไรล่ะ ดูหนังดิ”

กลายเป็นว่ามันป้อนผมแทน จากที่ผมป้อนมันอะนะ หนังสือนี้ดีครับ ฟอรั่ม
ยักษ์ด้วยแต่ที่ผมไม่ค่อยมีสมาธิดูเลย เพราะมือใหญ่ๆที่คอยยื่นป้อนคอร์นมาจ่อ
ปากให้สลับกับยื่นไค้มาให้ผมดูอย่างถูกจังหวะมันทำให้ผมไม่มีจิตใจผูกติด
กับหนัง บางครั้งมือมันก็โดนรอบปาก โดนคาง โดนแก้ม ผมไม่โทษมันหรอก หน้า
ผมขนาดใหญ่เท่าฝ่ามือไค้แทนคุณอะ

แม่ง...ไม่เห็นจะมีสมาธิดูหนังเลย

ในที่สุดป้อนคอร์นเจ้าปัญหาก็ถูกส่งไปยังแถวพวกปีหนึ่ง มือไค้แทนก็เลยยว้าง
ปากผมก็ว้าง

“มีทิชชูปะ” มันถามผม

ผมก้มลงไปหยิบจากกระเป๋าออกมาเพื่อให้ไค้แทนเช็ดมือเช็ดนิ้วมัน

“ตอนมึงกินกูไม่เห็นมึงจะเช็ดมือหรือเช็ดอะไรเลย” มันตั้งคำถาม

“ใช้ปากดูนิ้วงาสาด ทั้งสะอาดทั้งอร่อย”

“เฮ้อ ชกมกเฮีย”

มันไม่พูดพร่ำทำเพลงดึงมือผมมาเช็ดให้จากทิชชูในส่วนที่มันยังไม่ได้ใช้ พระ
เจ้าช่วย...ผมคิดว่ามือผมนี้ใหญ่มากแล้วนะ เจอมือไค้แทนเข้าไปแม่งเกือบจะ
ใหญ่กว่าผมเป็นสองเท่า

แถมยังอุ่นมากด้วย...

“พอเลย...ไม่ใช่เดี๋ยวนะ”

ผมชักมือกลับ...หันไปมองหน้าจอล้วนแล้วทำหน้าบึ้ง...ที่จริงพยายามลืมฉากเมื่อ
ในใจต่างหาก...

ช่างเป็นการดูภาพยนตร์ที่ผมจำตอนจบของเรื่องไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว

“ไปไหนต่อวะ”

“ซาบูนเลย ไกลๆ”

“พวกพี่ๆไปด้วยกันปะ”

“แล้วแต่บัญชาหัวหน้าแก๊งเลย” ไอ้พี่เจตน์แน่นอนที่เป็นคนพูด ตอนนี้อยู่ทุกคน
หันมามองไอ้แทนเป็นตาเดียวว่ามันจะเอาไงต่อ แล้วมันทำยังงัยรู้มั้ยครับ

มันหันมาหาผมนะสิ “มึงจะไปไหน”

“อ้าว ทำไมต้องถามกูล่ะ”

“ก็ให้มึงตัดสินใจ”

“เอ่อ...จั้น...” รู้สึกกดดันชิบหายที่โดนทุกคนจ้องมาเป็นทางเดียวกันแบบนี้ “กู
ยังไม่ค่อยหิววะ...จั้นก็...”

“โอเค แต่พวกกูหิว ซาบูนเลยนะ ไปหมดใช้มั้ย พี่ๆครับ ลาล่ะครับ หวัดดีครับ”
พวกมันทุกคนดูลึกลับลึกลอนอย่างน่าประหลาด ยกมือไหว้พี่ปีสามก่อนจะวิ่งแจ้น
หายไปแทบทุกคน ท่าทางการอยู่กับพี่พวกนี้จะเป็นอะไรที่พวกมันอึดอัด และ

ปรารถนาที่จะไปเที่ยวเฉพาะกลุ่มพวกมันโดยเร็วที่สุด

“พี่พวกนี้เนียนะ...ไม่เห็นจะน่ากลัวตรงไหน...”

“จ้ะพวกกูไปก่อนนะเว้ยแทน น้องทัพ ไปละน้ำ” พี่ต้นเอ่ยลา

“อ้าวพี่ จะไปไหนอะ” ผมถาม

“ไอ้พี่ต้นหันมามองหน้าเพื่อนอีกสองคน ก่อนที่จะบอกว่า “เฮ้ย คอมมิ่งเสียไป
ใช่หรือพี่ท”

“หา คอมมิ่งเสียหรือ”

“ใช่ๆ เมื่อวานมึงบอกดูคลิปไปจู้ๆเม่งด๊ับ อารมณ์มึงค้ำเลยโทรไปบ่นกับไอ้
ต้น จ๊ริงมัย” พี่เจตน์พูด

“หรือวะ”

“เออติ...เดี๋ยวพวกพี่พาไอ้พี่ทเอาคอมไปซ่อมก่อนน้ำ คอมอยู่รอกใช้มะ ไปเอา
กันเหอะ บายนะครับน้องทัพ เจอกันอีกวันหลังน้ำ จู้ปๆ”

“บายบาย จู้ปๆ”

“จู้ปๆพ่อง” ไอ้แทนทำท่าจะโบกหัวเพื่อนเรียงคน พี่ที่เหลือนำท่าหลบก่อนที่จะ
วิ่งหนีกันกระจาย

“ดูไม่ค่อยมีใครอยากอยู่ใกล้มึงเลยนะ” ผมตั้งข้อสังเกต หันไปพูดกับไอ้
แทนที่ยืนสูงท่วมหัวอย่างสะใจลึกๆ

“เหรือ แต่มึงก็ไม่ขยับตัวไปไหนเลยนี่”

ทำไมผมถึงรู้สึกแพ้พะ...ผมทำท่าขยับเพื่อเดินหนีมัน...และแน่นอนครับทำเดิม
เป๊ะๆแม่งดิงคอเสื้อผมซะจนตัวผมเกือบจะปลิว ทำไมผมต้องเกิดมาตัวเล็กกว่า
มันด้วย

“อย่ามาเล่นตลก ไม่มีคนแถวนี้ขำให้นะ”

“ไม่ได้ตลก ปล่อยกเดี๋ยวนี”

“ปล่อยแล้ว” และมันก็ปล่อยจริงๆ

“แม่ง กวนตีน กวนตีน กวนตีนชิบหาย” ถ้าผมเป็นหมาป่านี่ผมก็ดมันไป
แล้ว

“อยากไปไหนก็เดินนำไปสิ”

“ไม่สั่งกูอีกละครับ ชอบสั่งนักไม่ใช่เหรือ”

“ชอบที่ไหน นี่กำลังตามใจมึงอยู่นะ”

เดินหนีแม่งดีกว่า...เถียงกับมันแล้วรู้สึกเหมือนไม่เกรนจะขึ้น ผมเดินไปเรื่อยๆ

ผ่านร้านเสื้อผ้าหลากหลายแบรนด์ หันกลับไปมองเห็นไอ้แทนเดินตามอยู่ห่างๆ และก้มองหน้าผมอยู่ ท่าทางไม่ได้เหมือนโดนบังคับจิตใจให้ตามมา

“อะไร” มันขมวดคิ้วใส่ผมเล็กน้อย “อยากทำอะไรก็ทำสิ”

ผมหันไปเดินอีกรอบ เห็นเสื้อถูกใจก็เข้าไปหยิบดู เอามาทาบกับตัว ทาบกับกระจก ทำทำให้มันเสียเวลามากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อให้ไอ้แทนมันรำคาญ

แต่เปล่าเลย...มันยืนอยู่ห่างๆหยิบเสื้อนั่นเสื้อนี่มาดูแล้วก็วางไม่ได้รำคาญอะไร...

ผมเลยลองเปลี่ยนแผนใหม่ เดินไปชอกนั่น ชอกนี้ ชอกโน้น เดินไปเรื่อยๆให้เม่งทนไม่ไหว

แต่มันเลือกทนไหว...แถมยังเดินตามผมเป็นเงาชนิดที่ว่าห่างไม่เกินสองเมตร พระเจ้า ถ้าเป็นคนอื่นคงเอารองเท้ามาปาหัวผมแล้ว

“แปลกๆนะมึงนะ” ผมเอ่ยท้วงมัน ตอนที่กำลังจะรูดบัตรซื้อเสื้อทั้งหมด 5 ตัว ...ไอ้ชิบหาย...นี่ผมหยิบมาห้าตัวเลยหรอ!

“แปลกไรวะ”

“ตามภูขนาดนี้...ไม่เบื่อหรือไง” ถ้าเป็นลุงเอี่ยม ลุงเอี่ยมคงจะไปนั่งหลบมุมดมยาดมอยู่ที่ไหนสักที่ แต่ไอ้แทน ไม่ว่าผมจะขยับตัวไปซ้ายหรือขวา หน้าหรือหลัง มันก็จะอยู่ข้างหลังผมไม่เกินสองเมตรเสมอ

“ก็ไม่นะ” มันยกไหล่ “อยากทำอะไรมึงก็ทำเลย...กูอยู่กับมึงแหละ”

เหมือนไอ้แทนมันจะพูดผ่านๆแต่ทำไมผมรู้สึกแปลกๆกับคำพูดผ่านๆของมันล่ะวะครับ

ผมเซ็นชื่อและก็รับมาสามถุงขนาดใหญ่ ไม่ทันที่จะได้ตะถุงอะไรไอ้แทนมันก็แย่งผมไปถือซะแล้ว และมันก็เดินออกไปร่อนหน้าร้าน

“แฟนน่ารักดีนะคะ” พนักงานสาวยิ้มหวานให้ผม “เห็นเขามองแต่คุณ ไม่ว่าคุณจะขยับไปไหนนะคะ”

ผมกระพริบตาปริบๆ ยิ้มแห้งๆให้เธอก่อนจะพูดแก้เก้อด้วยคำว่า “ไม่ใช่แฟนครับ นั่นพ่อ...” พูดเสร็จก็เดินหนีออกมาจากร้าน หลบรอยยิ้มที่หุบฉับของพนักงานคนนั้น

“หมดไปเท่าไร...สามหมื่น หรือสี่หมื่น? เยอะชิบหาย” ไอ้แทนที่นั่งกินไอติมอยู่ตรงข้ามผมมองดูถุงที่มันถืออย่างพินิจพิจารณา หลังจากที่ผมเหนื่อยเดินขาเหมือนจะลาก ผมก็เลยเอ่ยปากว่าอยากกินไอติม ไอ้แทนมันก็เลยเลี้ยวเข้าร้านนี้มาแทบจะในทันที

“อย่าพูดเรื่องเงินที่เสียไป กูเสียใจ” ตอนรูตอะไม่ค่อยคิดหรอกครับ แต่พออีฟเตอร์ซ็อคหลังจากนั้นเนี่ยสิ...ทำเอาผมซาตัวแข็งไปเลย...

“เอาเถอะ มีดั่งค์ให้ใช้ก็ใช้ไป” มันจ้วงไอติมเข้าปากพร้อมกระดิกขาไปมา

“มึงสบายใจเรื่องอะไรของมึง” ผมท้วงมัน เพราะท่าทางการกินกับการกระดิกขาของไอ้แทนโดยรวมแล้วมันดูสบายใจเอามากๆ

“กูอารมณ์ดี ยุ่งไรด้วยเนี่ย”

“อ้าวสาด หว่ากูเสือก”

“ฮ่าๆ”

รอยยิ้มไอ้แทนมันเป็นรอยยิ้มที่หาได้ยาก แต่แม่งยิ้มที่...อ่อว่าความหล่อของ

มันพุ่งทะยานถึงขีดสุด...

ผมรีบหลบสายตามันตอนที่มันเงยหน้าขึ้นมามองหน้าผมบ้าง

“เออมึง...”

“อะไร”

ผมกระแอม ก่อนที่จะตัดสินใจลงหยั่งเชิงถามดู “มีคนเอามือถือมึงไปเล่นปะวะ”

แทนทำท่าคิด... “ไม่นี่ พูดถึงเรื่องมือถือ ที่กูโทรไปอะทำไมมึงไม่รับวะ กวนตีนเหวอ หรืออยากตาย หรืออะไร แม่่งทำกูหงุดหงิดชิบหายรู้มั้ย มึงก็รู้อะไรก็เกิดขึ้นได้กับมึงแล้วทำไมไม่รับสายกูถ้ารับได้ ใ้ฉันนี่...กูเป็นห่วงนะ...มึงนี่แม่่งไม่คิดเลยเหวอว่า...”

“สาตแทน พอๆๆ ใ้เหี้ย เทศน์มาเลยเหอะถ้ามึงจะพูดขนาดนี้”

“ทำไมไม่รับสายล่ะวะ”

“ก็อยู่กับเพื่อน ไม่ได้ยินเสียงไว้ย”

“หรือกูต้องซื้อสายห้อยคอให้มึง มึงถึงจะรู้ว่ามึงมีใครโทรมา”

บรรยากาศไม่ได้ซีเรียสตามคำพูดหรอกครับ แม่เงียงกันไปมาอย่างกับเด็ก
ปัญญาอ่อน ใจแค้นยิ่งงาก็จริง...แต่เท่าที่ผมจับใจความคำพูดของมันทั้งหมด...
ที่มันต้องโวยวายขนาดนี้ก็เพราะ...

...มันเป็นห่วงผม...

เงียงกับมันแก้ความร้อนบนใบหน้าไปเท่านั้นแหละ โว๊ะ!

“ตกลงไม่มีใครเล่นมือถือมึงใช่ปะ” ผมกว่นไอตีมจนมันเป็นของเหลวชั้นๆ จ้อง
มองมันเขม็ง ทำทุกอย่างเพื่อที่จะได้ไม่มองหน้าไอ้แทน

“อยู่ดีๆ มาห่วงสวัสดิภาพมือถือกูทำไมเนี่ย”

“ก็...”

ไอ้คำว่าเออของมึงยังไม่หายไปจากหัวกูนะสิไอ้สาด...

“อ้อ...เข้าใจแล้ว” แทนยิ้มมุมปาก มันก็มองไปที่ถ้วยไอตีมไม่ได้มองหน้าผม
เช่นกัน...

เป็นอีกครั้งที่ผมคิดว่าไม่น่าถามให้มันวกเข้าตัวเองเลยให้ตาย

พารากอนแอร์เสียจั่นเหวอ...คราวนี้หน้าผมแม่งยิ่งร้อนไปมากกว่าเดิม

“คำว่าเธอของกูไม่ได้บอกให้มึงรู้เลยเธอว่ากูเอาจริง”

แทนทัฬห ตอนที่ 8

แค่ได้รับทุนเต็มจำนวนมันไม่พอหรอกครับ

ผมรับจ๊อบพิเศษเป็นที่ปรึกษาด้านการตลาดให้กับบริษัทหลายบริษัทโดยอาจารย์เป็นผู้ติดต่อประสานงานจากบริษัทเหล่านั้นให้ เพราะเงินจากตรงนี้ทำให้ผมที่เหลือตัวคนเดียวพอมีอันจะกินขึ้นมานบ้าง แม้บางครั้งเงินที่ได้จะเกินคำว่าแค่พอมีอันจะกินมากไปนิดหนึ่งก็ตามที่

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ผมกำลังนั่งคิดกลไกการตลาดของสินค้าจากบริษัทหนึ่ง มันเป็นเรื่องธรรมดาของผมอยู่แล้วที่ไม่เรียนก็ต้องนั่งทำงาน เรื่องนี้น้อยคนนักที่จะรู้ว่าผมรับจ๊อบเสริมอะไร มีแต่พวกเพื่อนๆผมนี่แหละครับที่รู้ล่ะ

ตั้งแต่เข้าจนสาย...ผมก็ยังไม่เห็นคนที่อยู่ในวังผั่งตรงกันข้ามขยับเขยื้อนแม้แต่ น้อย ดูเฉื่อยเฉื่อยและไม่เร่งรีบ นั่นหมายความว่านายใหญ่ที่สุดของบ้าน(หรือจะเรียกว่านายน้อยดี)ยังไม่ตื่น ผมมองดูนาฬิกาตอนนี้ก็ปาเข้าไปสิบโมงกว่า นายน้อยคนดีของบ้านนั้นก็ยังไม่ตื่น

แม้จะอยากไปถอนสักแค่ไหนแต่ก็ต้องขังใจนอนคิดงานอยู่บ้านแทน โดยมีลูกชายตัวดีคอยวิ่งเล่นอยู่ไม่ห่าง

วันหยุดสุดสัปดาห์ที่แสนจะปกติ...แต่วันนี้กลับไม่ปกติเมื่อเจ้าของบ้านฝั่งตรงข้ามนั้นกลับมา

ออด ออด

ประตูหน้าบ้านของผมส่งเสียงดัง ผมลุกขึ้นมาจากโซฟาที่ข้างล่างบ้านแล้วมองผ่านประตูกระจกว่าใครมา

เพื่อนตัวดีของผมนี่เอง มาทั้งสามแสบเลย และสิ่งที่พวกมันหิ้วมาด้วยนั่นก็คือ...อุปกรณ์และก๊วตฤติบทำอาหาร!

ว่างนักทำไมจึงไม่ไปร้านเหล้าโน่น

“ลูกพี่!” ไฉ่เจตน์ร้องเมื่อผมเดินทำหน้าที่หน้าเชิงๆไปเปิดประตูให้พวกมัน “วันนี้มากินหมูย่างกัน กูทำเอง อร่อยแน่!”

“มึงแน่ใจ?” แม้จะถามอย่างไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร แต่ผมก็เปิดประตูรับต้อนรับพวกมันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ไม่ต้องแน่ใจ เดี่ยวกูทำเอง เชี่ยเจตน์ทำกูกลัวไฟไหม้บ้านมึง” ไฉ่ฟิทเอ๋อๆแทรก

ขึ้นมา

“นี่ครีมออกครีมใจอะไรวะ ถึงจะทำแตกกันเองเนี่ย”

“วันเกิดไอ้ต้น”

ผมตัวแข็ง...วันเกิดเพื่อนแท้ๆทำไมกูลืม

“เซี่ยต้น กูขอโทษ” ผมตบปามันแปะๆ “ขอให้มีความสุขนะเว้ย”

“ใครจะกล้าโกรธมึง ยืมสถานที่แตกหมูกระทะ”

“กินกันแค่นี้มึงพอใจเหรอะ ปาร์ตี้วันเกิดกับเพื่อนหน้าเดิมๆเนี่ยนะ”

“ก็ไม่เดิมนะ ถ้ามึงชวนน้องทัพมา” ไอ้ต้นมันชี้มือไปที่บ้านทัพ “ไปชวนมาสิ”

“มึงเจ้าของวันเกิด...มึงก็ไปเองดิ”

“สัต...ไม่ต้องมาทำเป็นฟอร์ม” ไอ้เจตน์หัวใจเกยหน้าขึ้นมาด่า “เอางี้ กูไปกับไอ้ต้นสองคน มึงกับไอ้พีทอยู่นี่ โอเคมั้ย”

“ไม่...กูจะไปกับไอ้ต้น” ผมเดินหนีเมื่อพูดเสร็จ

“ฮ่าๆๆ อยู่กับเพื่อนไม่ต้องฟอร์มเยอะหรอกสาด แล้วนี่มึงจะกลับเข้าไปในบ้านทำไม”

“อืมใช่ต้ม”

“...”

“เห็นทัพชอบ”

ต้นดูตื่นตะลึงกับวังบ้านไธ้ทัพมาก

ผมที่เห็นมาตั้งแต่เด็กไม่ได้ตื่นตะลึงมากมายอะไร เคยชินกับความอลังการ
เวอร์วังของที่นี่เป็นอย่างดี ผมมาจนสนิทกับคนที่นี่ บางครั้งบิรवारเหล่านี้ก็พากัน
โค้งให้ผมทั้งๆที่ผมก็ไม่ได้สูงส่งอะไรกว่าพวกเขามากมาย

“ใหญ่เหี้ยๆ รวยที่สุดในไทยรีเปล่าอะ”

“ไม่รู้ แต่ปีที่แล้วตระกูลนี้ท้อปทรี” ผมพูดเรื่อยๆ เจอลุงเอี่ยมกำลังรดน้ำใน
กระถางต้นไม้หน้าบ้านอยู่ผมก็เลยยกมือไหว้ “หวัดดีครับลุงเอี่ยม”

“อ้าว หวัดดี มาหาคุณหนูเหร่อ”

“ครับ ยังไม่ตื่นໄໝ້ย”

“ໄໝ້”

ไม่เห็นต้องเสียเวลาเดา...ผมบอกให้อัฒนรออยู่ข้างล่างซึ่งมันก็เบะปากใส่ผม
แล้วทำปากด่าประมาณว่า ห้องทัพมึงขึ้นไปได้ แล้วทำไมกูไปไม่ได้ อะไรเทือกๆ
นั้น

ไม่รู้ ตอบไม่ได้ ภูไม่ให้มิ่งขึ้นไป เหตุผลมีแค่นั้นเพีย...

ผมเดินผ่านคนในบ้านไอ้ทัพเยอะมากกว่าจะถึงบ้านของนายน้อย(เรียกนายน้อยแม่งเลยละกัน) ผมค่อยๆเปิดประตูห้องไอ้ทัพและก็ปล่อยให้ไข่มิ่งวิ่งได้ตามสบายใจเจ็บเหมือนอยู่บ้านผมเอง

เจ้าของห้องกำลังหลับ...และกำลังหลับอยู่ในท่าที่ผมเคยบอกเองว่ามันน่าเกลียด

แต่จริงๆแล้วไม่เลยครับ...

ผมเข้าใจคำว่า 'อ่อยเหยื่อ' จริงๆก็คราวนี้ รูปร่างไอ้ทัพผอมสูงก็จริงแต่เอวคอดชิบหาย มันชอบหลับกอดหมอนข้างโดยก่ายขาไปหนึ่งข้างและแม่งเห็นรูปร่างตรงกันของมันเต็มๆ

มันไม่ใช่คนประเภทหน้าสวยโดดเด่น แต่เห็นแล้วมันจำได้จนติดตาเรียกได้ว่าลืมแทบไม่ลง ไม่งั้นไอ้สามตัวเพื่อนผมมันจะชอบไอ้ทัพทุกคนได้ยังไง เห็นตั้งตัว

เป็นแฟนคลับตัวพ่อขนาดนั้น

จริงๆเห็นมันหลับสบายก็ไม่อยากจะกวน แต่พอเห็นว่าอีกนิดมันก็จะเที่ยงแล้ว ถ้าไม่ปลุก ใ้ทัพมันก็จะเสียเวลาในการชีวิตมากเกินไป

“เฮ้” ผมค่อยๆส่งเสียง แน่นอนว่านายน้อยของบ้านไม่ขยับตัวแม้แต่นิดเดียว “นี่ ตะวันจะจับก้นอยู่แล้ว ทำไมไม่ตื่นอีกวะ...”

แค่เสียงไม่พอดึงเขาตัวไข่ม้อย ผมนั่งลงบนเตียงสุดหรูของคนบนเตียง มองดูอีกฝ่ายอย่างขังใจ นี่ถ้าผมแตะตัวเขาผมจะโดนถีบกลับมาแน่ๆพะ
เขย่าวตัวเฉยๆคงไม่เป็นไรมั้ง

“เห้ย ตื่นๆ” ผมเขย่าสองสามครั้ง

“อืมมมม”

“ตื่นดิ”

“ไม่ตื่นนนน ลุงเอี่ยม วันนี้ผมไม่มีเรียน”

ลุงเอี่ยมอะไรของมัน...

“กูไม่ใช่ลุงเอี่ยม”

ผมเห็นพอดีตอนที่ไอ้ทัพลืมตาเบิกโพลง มองมาที่ผมด้วยอย่างตื่นตกใจ และ
ทันทีที่เห็นผม แมงด้งหมอนอิงสีทองของมันแกวนั้นมาปิดหน้า

“เซี่ยยย มาบุกห้องกูอีกแล้วเหรออ”

“ไม่บุกแล้วมึงจะตื่นตอนไหน ตีห้าของวันพรุ่งนี้ดีมั้ย”

“ไป...ไปไกลๆเลย”

“จะตื่นยังละ”

“ตื่นแล้ว...จะไปล้างหน้าแปรงฟันอาบน้ำแล้ว”

“ทำไม...สภาพตอนนี้แย่มากกว่านั้น” ผมลองท้วงดู เพราะเห็นขยับไปอีกฝั่งและ
ก็เอาหมอนมาปิดหน้าปิดตาใหญ่ รวากับไม่อยากให้ผมเห็นหน้าเขาในตอนนี

“แล้วมีอะไรทำไมต้องมาปลุก”

“วันเกิดไอ้ต้น...ไปกินเลี้ยงกัน”

“ที่ไหน...”

“บ้านกู”

“เออ เดี่ยวกูลงไป”

“มึงจะไม่เอาหมอนออกจากหน้าไช้ปะ”

“เออ!”

“ฮ่าๆ” ผมอดขำไม่ได้จริงๆ เพราะดวงตาเล็กๆที่โผล่ขึ้นมาเหนือหมอนนั้นทำ
ให้ผมหลุดหัวเราะออกมา ตอนที่ทัพยังไม่ตื่นผมก็เห็นหน้าเขาเต็มๆแล้วนะ นี่จะ

กลัวอะไรขนาดนั้นวะ

ระหว่างที่รอให้นายน้อยของบ้านเขาจัดการกับตัวเอง ผมก็ลงมาหาไอ้ต้นที่ยังคงตื่นตะลึงกับสภาพบ้านของทัพ แน่นอนว่าเพื่อนผมโดนเมดสาวมองกันตาเป็นมันด้วยความที่มันบ่งบอกสไตล์เคป๊อบจำ(ผมทองมาเขียว)สาว ๆ เขาก็เลยกรีดกรีดเป็นพิเศษ

ไม่นานนัก...บ้านทั้งบ้านก็เปลี่ยนไปเมื่อไอ้ทัพเดินลงมาจากบันไดบ้านด้วยใบหน้ายุ่ง ๆ ทุกคนต่างรอรับใช้นายของบ้านด้วยแววตาใจจดใจจ่อ แต่ดูเหมือนมันจะไม่ได้สนใจเรื่องนั้น เพราะเอาแต่หัวไอ้ต้นและกับอกแฮปปี้เบิร์ทเดีย

“ตื่นชะเตียงเลยนะน้องทัพ”

“แหะ เมื่อคืนเล่นเกมดึกนะครีบ” มันไม่ลืมที่จะอุ้มตัวโปรดของมันลงมาด้วย “ไม่ทิ้งไว้ให้กูเลี้ยงด้วยเลยละ”

ผมชักโหล่ ในขณะที่ไอ้ต้นมองผมด้วยสายตาล้อเลียนสุดชีวิต

“เมื่อก็ไอ้เจตน์โทรมมา หมูมีแล้ว ผักมีแล้ว แต่ยังไม่มี...”

“อะไรวะ” ผมถามไฉ่ตัน

“เครื่องดื่ม” มันพูด “รบกวนมึงไปซื้อกับกูหน่อยได้มั้ยครับหัวหน้า”

“เอาดิ” ผมตกลง แต่ทว่า...ไอ้ทัพลับกระหืดกระหอบพูดแทรกขึ้นมา

“เดี๋ยวผมไปกับไอ้แทนเองครับ”

ผมกระพริบตาปริบๆ ไม่แน่ใจว่าทัพนั่นครีมนอกครีมนใจอะไรถึงอยากจะไปกับผม แน่นอนว่าเรื่องนี้มันที่ยินดีมากสำหรับไฉ่ตัน เพราะมันเอาแต่ล้อเลียนผมอยู่อย่างนั้น

นี่กูยังไม่ได้ทำอะไรเลยว้ย...น้องมันอยากไปกับกูเอง...

“เออั่นก็ได้” ไฉ่ตันแย้งไข่ต้มมาจากมือทัพล ก่อนที่จะพูดกับผมว่า “พากลับมาวันเกิดเพื่อนด้วยนะมึง ไม่ใช่ลากไปโรงแรม”

“ไอ้สัด” ผมยกมือขวาขึ้นเตรียมแบคแฮนด์ใส่เพื่อนที่เดินหนีไปหน้าบ้านแล้ว ผมกับไอ้ทัพลมองหน้ากัน ไอ้ทัพลาวหวอดๆ ใส่หน้าผม

“อยากเดทกับกูหรือไง” ผมถามลอยๆ...

“ถ้าพี่ดันไปด้วยจะซื้อของขวัญให้พี่เขาได้ยังไงล่ะ”

ไอ้ทัฟที่เพิ่งรู้จักกับไอ้ตันได้ไม่กี่วันดียังมีแกจิตแกใจจะซื้อของให้ ผมที่คบกับมันมานานหลายปียังไม่คิดจะซื้อให้มันเลย แต่ถึงนั้นก็เถอะ ทัฟช่วยเตือนสติผม นับว่าแผนการณ์ของมันฉลาดหลักแหลม

และมันก็เป็นผลดีต่อผมด้วย...

ห่างที่ใกล้บ้านที่สุด

ผมเดินเคียงข้างมากับไอ้แทน ให้ตายเถอะ นี่ขนาดผมอยู่อยู่ชุดเสื้อยืด กางเกงยีนส์ที่ยังไงก็ดูหล่อกว่าเสื้อยืดและก็ขาสั้นอยู่บ้านอย่างไอ้แทนแน่ๆ แต่ทำไมคนที่ดึงดูดสายตาสตรีเพศต้องเป็นไอ้แทนด้วยวะ...

“แล้วจะซื้ออะไร” ไอ้แทนถามขึ้น เมื่อผมมองซ้ายมองขวาไม่รู้จะซื้ออะไรให้พี่ตัน

“พี่เขาบ่นอยากได้อะไรมั้ยะ”

“ไอ้ตันนะเหวอ...” แทนรำพึง ก่อนจะเดินเลี้ยวเข้าไปที่ร้านหนังสือ หยิบ

FHM ขึ้นมา “...อะไรประมาณนี้มั้ง”

พูดจบมันก็เดินไปจ่ายเงินเฉย

“เฮ้ย มึงจะซื้อไอ้นี้ให้พี่ตันเหวอ”

“เออดิ”

“กวนตึน” ผมอดฟันคำบ่นออกมาไม่ได้ ใต้สิ่งที่ผมพูดถึงของขวัญพีตึนนี้ผมคิดไปถึง ปากกา เสื้อผ้า กระเป๋า บลาๆๆ แต่มันจะดูแปลกๆไปปะวะถ้าผู้ชายจะซื้อของแบบนี้ให้ผู้ชาย “แล้วกูจะซื้ออะไรดีล่ะเนี่ย”

“ก็แล้วแต่มึงสิ ของฟรีไ้ต้นชอบหมดแหละ”

“มึงช่วยกูดีๆหน่อยได้มั้ยะ”

“อืม...อ๋อนกูสิ”

ผมมองหน้าไอ้แทน...หน้าตามันเฉยชาแต่แสดงอาการกวนตึนออกมาที่สุดในโลก ใครจะไปอ๋อนมึง ของมันเป็นล้านกูซื้ออะไรก็ได้วะ...

แต่เมื่อเดินจนขาจะลากแล้วยังนึกอะไรไม่ออก ผมก็เลยจนปัญญา ต้องขอความช่วยเหลือจากไอ้แทนที่เดินตามผมและถือถุงจากร้านหนังสือไม่บ่นว่าเหนื่อยหรือเสียเวลาไปเปล่าๆปึ่ๆเลยสักคำ

“แทน...”

“...” รวากับมันรู้ว่าผมจะพูดอะไร แม่งตีหน้านิ่งยักคิ้วจิกๆใส่ผมเฉย อยากเอามือไปตีคิ้วหนาๆนั่นจริงๆ

“ไอ้เซี่ยแทน”

“...” มันหันหนี

แม่เงี้ย ก็ได้อะ... “พี่แทน...ช่วยทัพพหน่อยสิ”

คราวนี้มันถึงกับทำหน้าตื่นตะลึงสุดขีด ในขณะที่ผมมองหน้ามันอย่างมันอก
มันใจรวกับผมถือไฟที่เหนือกว่า
เรื่องเอาแต่ใจหรืออ่อนใครนี่ภูณันักแล...ตอนเด็กๆทำกับพ่อบ่อย ขอร้อยได้
ล้านตลอดอะ

“ไอ้...ไอ้ต้นชอบฟังเพลง” แทนชี้มือของมันไปที่ไอสตูดิโอ “ซื้อหูฟังดิ”

มันกระแอม ไหนขณะที่ผมหายใจเสียงดังใส่มัน เดินมาตั้งนานแล้วทำไมเพ็ง
มาบอกกู ไอ้บ้าเอ๊ย...

แต่ผมมั่นใจว่าผมไอ้แทนสูญเสียความมั่นใจแบบนี้เป็นครั้งแรก เห็นที่ผมจะหา
จุดอ่อนของมันเจอแล้วละ

ว่าแต่...จะจัดการมันแต่ละที่ผมต้องใช้ลูกอ่อนอ่อนหวานขนาดนั้นเลยหรอ

หลังจากที่ได้ของขวัญของผมเรียบร้อยแล้ว ผมกับไอ้แทนก็เดินลงไปที่ซูเปอร์มาร์เก็ต
ล่างเพื่อซื้อเครื่องดื่ม ไอ้แทนเป็นคนเซ็นรถเซ็น ดูก็รู้ว่าต้องมาซื้ออะไรระดับเป็น
ลังๆแน่แท้เลยทีเดียวนะ

“มึงแดกไร” แทนถามเมื่ออยู่ในโซนเครื่องดื่ม

“อะไรก็ได้ กูแข็ง” หมายถึงคอนะครับ

“หิ” เหมือนมันจะขำนิดๆ “น้ำส้มมัย เหมาะกับมึงดี”

ผมทำหน้าที่ไรอารมณ์ใส่มัน “กูจะหยิบขนมมานะ”

“เห้ย รอไปด้วยกันดิ”

“มึงเลือกๆไปเหอะ เดี่ยวกูมา”

ผมเดินจากแทนคุณที่กำลังเลือกเครื่องดื่มอยู่ ขนมที่ผมจะซื้อก็เป็นพวก
กับแกล้มทั่วไปนี่แหละ ผมเดินเลือกไปเรื่อยๆนึกเอาเองว่าสามช่าจะชอบอะไร
จนกระทั่งผมจะเข้าอย่างจังกับผู้หญิงที่นางล้วยที่สุดสำหรับผมในขณะนี้

พี่อิง

โซนนี้ไม่มีใครนอกจากผมกับเธอ เธอเลือกขนมอยู่ห่างออกไปไม่มากและก็
เหมือนจะไม่รู้ว่าผมอยู่ตรงนี้

“คิดว่าทำนั้นจะได้ผล?”

จู่ๆเธอก็พูดขึ้นมานั่นทำให้ผมสะดุ้งมองซ้ายมองขวา อ้าว พูดกับกูนี่หว่า

“กะจะใช้เส้นไล่ฉันออกงั้นสิ”

เจ้ากำลังพูดถึงเรื่องอะไรวะ ผมอ้าปากจะบอกว่าผมไม่เข้าใจ แต่แล้ว...มันกลับมีอะไรบางอย่างที่ผมอยากจะพูดมากกว่า

“ที่ผ่านมามีเป็นฝีมือพี่ ไม่เป็นไรนะ...ผมให้อภัย”

แค่อ่ามาทำตุ๊กก็พอ...

“ไม่รู้สิ” พี่หงั้นมาหาผม “แก๊งเธอก็น่ารักดี”

ยัยโรคจิต...ผมมองเธออย่างแหยงๆ ก่อนที่จะหยิบขนมแถวนั้นสองสามถุงใหญ่แล้วรีบเดินเลี้ยวเธอ

“เฮ้” ผมหันมามองอีกครั้งเพราะเสียงแรก จากนั้นก็...

บั้ง...

รถเข็นชนเข้ากับตัวผมอย่างจังและส่วนที่เจ็บที่สุดเห็นจะเป็นหน้าขาอ่อน แม่่ง
เฮ้ย...

พี่ยังรักใหญ่ หยิบแวนกันแดดออกมาใส่ ทั้งรถเข็นทั้งหมดและเดินหนีไป ผมไม่รู้จะพูดอะไรออกไปดี จะด่าก็รู้สึกผิดเพราะนั่นก็ผู้หญิง จะเดินไปถีบให้ล้มยิ่งทำไม่ได้ใหญ่แม่ใจจะอยากทำมากก็ตามที

ผมเดินซี้ดปากกระโผลกกระเผลกไปหาไอ้แทน สภาพเหมือนจะล้าออยต่อหน้ามันมากแต่ก็ไม่ใช้ในเมื่อผมเจ็บจริง ถ้าทางตรงต้นขาของผมจะเขียวปัดสไตรล์ขามีแผลซ้ำๆ เอาเป็นว่าจะสถานางอิง(คำว่าพี่หายไปในบัดดล)เป็นยัยตัวร้ายตลอดเวลาที่ผมเจอเธอละกัน

“ไหนดะชนม” ไอ้แทนที่มองมาที่ผมถาม ก่อนที่มันจะขมวดคิ้ว “เป็นอะไร”

“เปล่า” ผมตอบทันที ไอ้แทนเหมือนจะไม่เชื่อ แมงเดินเข้ามาหิวแขนผมและทั้งสองดูขาของผมทันทีว่ามีอะไรผิดปกติมั้ย มันจะเห็นได้ยังไงในเมื่อผมใส่กางเกงยีนส์ขาวาว “ไอ้สาด เจ็บแค่นี้ไม่ตายหรอก กูเดินไปเตะชั้นวางของมา”

“ไอ้ซุ่มซำม” แขนหนึ่งหิวแขนผมส่วนอีกแขนกำลังเข็นรถเข็นให้ไปข้างหน้า “ไม่มีอะไรแน่นะ”

“เห้ย ปล่อยกู ไม่ได้เป็นไรขนาดนั้น” ผมรีบประท้วง เพราะตอนนี้สายตาค้นนอกกำลังมองมาที่ผมกับไอ้แทนราวกับว่าคู่อริชั่วใหม่ปลามันไม่มีผิด ไอ้แทนใช้

ข้อได้เปรียบที่มันตัวสูงกว่าโอบผมไว้ซะแน่น มันแข็งแรงมากจนผมขยับตัวดีไม่ได้(หนักขนาดนั้นเลยแหละครับ) มิน่าพี่สามคนนั้นถึงได้กลัวมันจนหัวตก
กล้ามแขนนี่คงจะเป็นมัดๆเลยสินะ

“อย่าดิ้นนักสิ” มันบ่นออกมา เพราะมันควบคุมทั้งรถเข็นทั้งผมแทบจะไม่ได้
“จ๊น...”

มันดันตัวผมเข้าไป ผมต้องใช้สองมือดันรถเข็นและเชี่ยแม่งก็โอบรอบตัวผมใช้
สองมือดันรถเข็นไปด้วยกันนั่นหมายความว่าผมกำลังอยู่ในอ้อมแขนของมัน
อย่างดินไม่หลุด ซ้ายก็เจอแขนมันขวาก็เจอแขนมัน
เงยหน้าขึ้นมามองเห็นเหนียง(ที่ไม่ค่อยมี)ของมันเต็มๆ...ไอ้ชิบหาย

ถ้าผมตัวโตกว่านี้ก็คงนี่ นี่เสียเปรียบมันทั้งขึ้นทั้งลง

“จะให้กูมุดหนีมั้ย” ผมพยายามพูดหว่านล้อมมัน เงยหน้าขึ้นไปจุมูกก็เฉียด
คางมันอยู่ไม่น้อย “ปล่อยกูไปเถอะ”

“ไม่ จนกว่ามึงจะบอกกู” มันพูดหน้าตาย “เกิดอะไรขึ้น”

โอเค กูยอมแพ้... “เจอพี่อิงมา”

“อิง?”

“เออ จะมีอิงสักกี่คนล่ะ”

“เค้าทำอะไรมึง” แทนมีสีหน้าซีเรียสขึ้นมา รถเข็นหยุดชะงัก ผมถูกปล่อยให้เป็นอิสระ หน้าซีเรียสของแทนทำให้บรรยากาศดูอึดอัดมากขึ้นทันที

“ให้ตาย กูไม่อยากดูเหมือนพวกซีไ้โดนเรื่องแย่อยมาแล้วมาฟ้องมึงนะ”

“ทัฟ...กูถามว่าเค้าทำอะไรมึง”

ผมเกาหัวอย่างเครียดๆก่อนที่จะบอกไ้แทนในสิ่งที่มันอยากรู้ “เขาดันรถเข็นมาชนอะ”

ไ้แทนเลิกคิ้ว ถอนหายใจ และก้กลอกตาไปมาอย่างเหนียวหนาย แม้จะไม่ได้แสดงออกอะไรมาก แต่มือของมันกำแน่นราวกับว่าโกรธมากแต่ระบายออกมาไม่ได้

น่ากลัว...มันน่ากลัวแบบมีสัญชาตญาณดิบที่รอการปลดปล่อย

“มึง...เรื่องแค่นี้เอง”

“ก่อนหน้านี้ก็เคยทำมามากกว่านี้แล้วนี่”

“กูก็ยังไม่ตายป่าววะ” แม้จะโกรธชิบหายแต่จะให้ผมทำไ้ได้ล่ะ...ผมคิดว่าลุงเอี่ยมคงแอบไปสืบเรื่องฟุ้งอย่างลับๆและคงอยากจะส่งตัวเธอไปเรียนที่อื่น แต่อย่างที่เธอบอก...เส้นเธอก็ใหญ่พอกันกับเส้นผม

“ทัฬห...”

แทนเรียกผม...ผมเงยหน้าขึ้นมามองมัน เมื่อตะกี้มันแว่แต่ถึงรอยชำเขี้ยวที่ต้น
ขาอยู่

“หืม...”

“กูจะไม่ปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับมึงอีก”

“ไอ้แทน แคร่รถเข็นตนเอง”

“ได้ยินที่พูดไซ้มัย”

“กูดูแลตัวเองได้น่า”

“นี่คือได้แล้วันสิไซ้ไหม เดินไปซื้อขนมแล้วยังมีคนเอารถเข็นมาชน”

“ก็กูไม่ระวังเอง”

ผมพยายามพูดให้ไอ้แทนรู้สึกดีขึ้น แม่เป็นบ้ากล่าวโทษตัวเองอยู่นั่นทั้งๆที่มัน
ก็เป็นความผิดของผมเอง ผมรีบบอกมันให้มันรีบเพราะพี่สามคนนั้นรออยู่ เรื่องพี่
อิงก็เลยไม่หลุดออกมาจากปากของผมกับมันอีก

ผมไม่คิดมากเท่าไรหรอก...แต่ไอ้คนที่คิดมากคือคนที่ยืนสูงท่วมหัวผมตอนนี้
ต่างหาก จากที่เคยเหมือนจะอารมณ์ดีนิดๆ จนป่านนี้แม่งก็ยังไม่ยิ้มหรือพูดอะไร
ออกมาเลยสักคำ

บ้านไฉ่แทน

โคตรเซอร์ไพรส์...จู่ๆคนก็เต็มบ้านไฉ่แทนจนมันต้องอ้าปากค้าง ผีมือผีเท้ากับ
ผีเจตน์ละมั้งที่ชวนเพื่อนปีสามมาร่วมปาร์ตี้ด้วยโดยไม่ขอเจ้าของบ้าน การที่ต้อง
จัดการคนสิบยี่สิบคนไม่ให้รุ่มร่ามในตัวบ้านมากจนเกินไปทำให้ไฉ่แทนไม่มีเวลา
มาซีเรียสเรื่องของผีอีก

โชคดีที่นางไม่มา...

“ไอ้ทัพ เป็นไรปะ” แจง เพื่อนปีหนึ่งของผมก็โดนชวนมาเหมือนกัน เป็นโชคดี
ของผมที่มีเพื่อนคุยแล้ว ผมพาตัวเองเข้ามาในบ้านและก็นั่งจุ่มปลุกข้างไฉ่แจง มัน
ดูออกทันทีว่าผมไม่ปกติ “ใครแกล้ง อีผีอิงรีเปล่า”

พระเจ้า...เซนส์ไวมาก

“รู้ได้ไง”

“อ๊วย ทำไมจะไม่รู้กิตติศัพท์มัน อีบ้า โรคจิตนั่นแม่งไล่จัดการทุกคนที่มาอยู่กับ
ผีแทน เพราะพ่อมันเส้นใหญ่ในกรมตำรวจและแม่มันก็เส้นใหญ่ในวงการแพทย์
มันก็เลยไม่ได้ไปรับการรักษาสักทีไง คิดแล้วก็อยากตบ”

แจงแรงมากจนผมอึ้ง...เธอใส่มาเป็นชุดราวกับว่าเกลียดยัยผีอิงมากจากกัน

บึ้งภายในจิตใจ

“แกเคยโดนเหรอ” ผมถามมัน

“เกือบอะ ไหวตัวทัน แกล้งมันคืนด้วย สมน้ำหน้า”

“แกล้งคืนได้ด้วย” ผมถึงกับเหวอแตก

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ไม่ใช่แม่ฉันสักหน่อย” แจงยักษ์ไหล “มิน่า พี่แทนถึงกำชับนักกำชับหนาเรื่องนาย เอาเป็นว่าคราวนี้จะไม่อยู่เฉยละ จะคอยเป็นหูเป็นตาให้ ถ้าใครมาทำอะไรแกนะ...ฉันนี่แหละจะเอาคืนให้เอง”

แม่งโคตรจ๊าบ...ผมมองเธอด้วยสายตาทึ่งๆ มียัยแจงเหมือนมีเพื่อนผู้ชายอีกๆ สองคนคอยคุ้มกัน ท่าทางเก่งซำก้ำกัน ถึงได้ปะฉะดะกับยัยอิงได้

กูมีโล่แล้ว...

คิดอย่างช้าๆ ก่อนที่จะยกน้ำแดงขึ้นมาจิบ...เห็นพี่ปีสามเดินไปเดินมาในบ้าน ไล่แทนแล้วคิดว่านั่งเฉยๆ น่าจะดีกว่า ไล่แจงก็เอาแต่นั่งเฉยเหมือนกัน มันบอกว่าแค่ดูพี่เจตน์กับพี่พีทอย่างหมุดด้วยกันอยู่ข้างนอกมันก็แฮปปี้แล้ว ชีวิตมันจะดีไปไหน

ว่าแต่...แทนมันหายหัวไปไหนตั้งนานสองนานวะ บ้านมันแท้ๆผมกลับไม่เห็นเงาของมันเลยแม้แต่บ่อย

“น้องๆ มีคนฝากน้ำมาให้” พี่ผู้หญิงคนหนึ่งเดินเอาน้ำมาให้ผม น้ำสีสวยเหมือนค็อกเทลเบาๆ

“ใครครับ...”

“ทางนั้นแหละ มีคนชอบเรานะ เพื่อนพี่ก็ชอบเราหลายคนเลย”

พูดเสร็จเธอก็เดินไป โดยที่ผมเองก็ยังไม่รู้ว่าใครเป็นคนฝากน้ำนั้นมาให้

“โห ไอ้ทัพ...ไอ้ฮอตเอ๊ย” แฉงร้องเสียงดัง “เพื่อนพี่คนนั้นที่ว่าต้องมีพี่แทนรวมอยู่ด้วยแน่ๆ สเปกปีสามหรอ”

“บ้าหรอ” ผมตัดบท “แล้วมันหายไปไหน”

“ใคร”

“ไอ้แทน”

“ฮั่นแน่...อยากเจอกับอก ไม่ต้องทำเป็นเซิน” ไอ้แฉงหัวเราะคิกๆ “ไม่รู้ดิอยู่ข้างนอกก็ไม่มี อยู่ข้างในก็ไม่มี ไปทำธุระมั่ง”

แม่ เป็นเจ้าบ้านแท้ๆ ไม่ยอมอยู่ดูแลบ้านตัวเอง ผมคิดอย่างนี้ก็ตั้งก่อนที่จะกระดกแก้วน้ำที่พี่สาวคนนั้นเอามาให้ แอลกอฮอล์หวานๆ ผ่านลงคอของผม อืมอร่อยดีนะ...

พอพี่พวกนั้นเห็นว่าผมอร่อย...แม่ก็พากันผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาเสิร์ฟ จนคนที่ฝากคนอื่นมาให้ผมตอนนี้กล้าเอามาให้ผมเองแล้ว ว่าแต่พี่เขาชื่ออะไรนะ?

ลักพัก...ไอ้คนที่ผมสงสัยว่าหายไปไหนก็เดินเข้ามาในบ้านด้วยใบหน้าที่เย็นชาแบบสุดๆ ใบหน้าแบบนั้นทำให้ไม่มีใครกล้าเข้ามายุงด้วย แต่ตอนนี้มันกำลังจะเข้ามายุงกับผม

“มานี่” มันมายืนอยู่ตรงหน้า แล้วก็พูดจาเป็นเชิงออกคำสั่ง พยักหน้าครั้งสองครั้ง ทักทายไฉ่แจ๋

“ไปไหน” ผมถามแทน

“มาเถอะน่า”

ไฉ่แจ๋เอาศอกมาสะกิดผมสองสามทีให้ผมทำตามที่เขาเห็นว่า ผมเอาแต่ส่ายหน้า มันจึงผมเขม็ง

“แจ่ง”

“จำพี”

“ไอ้ทัพมันตีมไปก็แก้วแล้ว”

ทำไมถึงรู้พะ...นี่ผมยังไม่มึนเลยนะ ไม่เลย แค่ง่วงๆ

“เอ่อ ก็เยอะอยู่ค่ะ”

“ทำไมไม่ห้ามเพื่อนล่ะ”

“โหยพีแทน ห้ามเพื่อนพีเถอะ...มาเสิร์ฟเอาเสิร์ฟเอาอะ” แจ่งพูด ไอ้แทนหันไป
หรีตตามองเพื่อนต้นเหตุที่ว่า กลุ่มนั้นสะตุงันเฮือกก่อนที่หนึ่งในกลุ่มนั้นเดินมา
หาผมอีกรอบพร้อมกับแก้วใบใหม่พร้อมของเหลวสีสวดยพร้อมเสิร์ฟ

ผมทำหน้าทะเล้น...ไอ้แทนบัดมือผมออกไปเบาๆแล้วคว้าแก้วนั้นไปวางไว้ที่
ใกล้ๆผม

“สัดแทน” ผมร้องด่า “เมิงบ้าไปเลี้ยววาวว” พระเจ้า...ทำไมผมถึงทำเสียงวิบัติ
ได้ถึงขนาดนั้น

“ไอ้แทน น้องมันกำลังอ่อยอยู่ อย่าไปห้ามน้องเลย”

“เซี่ยอาร์ม มึงจะหลอกน้องให้มันมาแล้วหลอกเอามันที่บ้านกูไ้มั้ย”

“สัดแทน ระดับกูจะไปคิดชั่วอะไรได้ถึงขนาดนั้น”

“แต่ได้ก็ดี?”

“แหงสิ...มึงไม่คิดว่าน้องทัพฟ้าเขาน่ารักเหรวะ”

เกิดความเจ็บขึ้นในบัดดล...แฉงทำตัวลึบอยู่ข้างๆผมราวกับว่ามันเกร็งกับ
บรรยากาศมาคูนี ผมไม่เห็นจะเกร็งเลยนะ ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ

“ลุกขึ้น”

แม้แต่เสียงที่น่ากลัวชิบหายจากปากไอ้แทนผมก็ยังไม่คิดว่ามันน่ากลัวเลย

“ไม่ลุกเว้ย”

“ทัพ ไม่ลุกกูจะปล้ำ”

“...”

“ตรงนี้ก็ได้ กูไม่อายอยู่แล้ว”

ปล้ำ...ปล้ำเลยเหรวะ...ตรงนี้เนียนะ...คนอยู่เต็มบ้านเลยนะ

จังหวะที่ผมทำอะไรไม่ถูก ไอ้แทนแฉงคว้ามือผมแล้วลากผมให้ลุกขึ้น ผมนี้หัว

แทบทึม ดูไอ้คนลากมันจะโมโหนิดๆผมเองก็โมโหเหมือนกันนะ หัวกูจะทึมพื้นอยู่
ละไอ้สาด ยิ่งวิงๆเวียนๆอยู่

และที่มันพาผมเดินฝ่าประชาชนที่เข้าร่วมงานปาร์ตี้งานเกิดพีตั้นนั่นคือ...ชั้น
บนบ้าน...ห้องนอนของมันเอง

ที่ๆส่วนตัวสุดๆ ไม่มีใครกล้าขึ้นมาเลยแม้แต่คนเดียว
ทัพเมาก็ไรผมรู้สึกโมโหทุกที

ตัวมันแดงระเรื่อลามไปจนถึงหน้า...ในสายตาคนอื่นผมไม่รู้ว่าจะคิดกัน
ยังไงแต่ในสายตาของผมรู้สึกว่ามันไม่อยากให้ใครหน้าไหนมามอง มาเข้าใกล้ มาทำ
อะไรทัพทั้งนั้น แม้วานิสัยมันจะขี้ไวยวายเอาแต่ใจทำอะไรไม่ค่อยเป็น แต่พอมัน
เมานิสัยเหล่านั้นอาจจะมึบ้างแต่ก็ไม่ได้น่ากลัวเลยสักนิด

มันน่าจะจับไปทำอย่างอื่นนะสิไม่ว่า

ไอ้คนเมาก็ไม่รู้ตัวว่าเมาม่งเดินเล่นไปทั่วห้องผมแล้วก็จับนั่นจับนี่ มันเดินเซ
นิดๆแต่ก็ไม่ถึงกับขนาดล้มลงไปกองกับพื้น ผมต้องจับมันมานั่งบนเตียง ไม่ให้
มันขยับตัวไปไหน ก่อนที่ผมจะพูดอะไรกับมันตรงๆ

“คุณควรทำไง...ปล่อยให้มันนอน...หรือว่าควรพยายามให้มันก่อน”

ผมต้องเป็นผู้ใหญ่มากกว่าทัพ(ซึ่งผมก็เป็นอยู่แล้ว)ผมถึงจะจัดการให้มันอยู่ใน
การควบคุมของผมได้ คนอย่างทัพต้องเจอไม้นี้ ไม้ที่เผด็จการนิดๆไม่อย่างงั้นละ
ก็ต่อต้านได้ต่อต้านดีเสียยิ่งกว่ามือบที่มาซุ่มนุ่มนกัน

อีกอย่าง...ใครจะไปบอกตรงๆว่าหายไปซื้อยามาทำให้ ผมไม่ค่อยมีแผลที่บ้าน
ก็เลยไม่มีอุปกรณ์ทำแผล และร้านแถวหมู่บ้านก็เลือกปิดกันหมดไม่รู้ว่ามีมาฉลอง
วันเกิดไอ้ต้นกันหมดรีเปเล่าผมก็ไม่เข้าใจ ต้องถ่อไปไกลถึงเขตอื่นกว่าจะได้มา

ไอ้ตัวปัญหาผู้ไม่รู้ตัวว่าทำผมเหนื่อยหน่ายใจกำลังเดินไปดินมาบนเตียง โอเค
ภาพนั้นทำให้ผมต้องกลืนน้ำลายลงคอ โชคดีที่มันไม่รับไม่รู้ว่าผมจ้องมองอยู่

“ฮะ”

มันส่งเสียงนิดๆตอนที่มันขยับขา...ตรงที่มันเจ็บ

“นั่นต้องทายาก่อน...” ผมคิดเองเออเอง “ถอดกางเกงออกได้มัย”

แม้จะดูน่าเกลียดไปสักนิด แต่แผลมันก็อยู่ที่หน้าขา ผมจะทายาให้มันได้ไงใน
เมื่อมันใส่ยีนส์หนาแบบนั้น

“ถอดออก แป็บเดียว ทาเสร็จเดียวใส่ให้ใหม่”

ไอ้คนเมามันจะรู้เรื่องมัยละวะนั้นนะ...แต่ทำทางเหมือนมันรู้เรื่องครับ มันเริ่มปลดเข็มขัดของมันออกแล้ว ผมหันหน้าหนีทันที...

...แม่ง...ยั่วยวนสัญชาตญาณดิบในตัวกูเหลือเกิน ทำก็ให้ หุ่นก็ใช่ ใจก็ชอบ ผมกัดมือตัวเองระงับสิ่งเหล่านี้เอาไว้

แค่ทายา แค่ทายา แค่ทายา

เสร็จปั๊บแล้วก็ปล่อยให้มันนอนจนสร้าง...กักตัวไว้ไม่ให้ไปหวานใส่ใครหรือ
อ่อนใครโดยที่มันไม่รู้ตัว

ก็ผม...หวงมันอะ

“มึงไม่ถอดช่วยกูละ สั่งกูอยู่ได้ เดี่ยวเหี้ยมเลย”

มันมาแล้วเป็นแน่แท้...ตัวจริงของมันคงจะยกป้ายไฟขึ้นมาประท้วงด้วยซ้ำว่า
กูไม่ถอด กูจะถอดเพื่อ?!

แต่ครั้งนี้ยอมง่ายๆ เออวะ ก็ดี จะได้เสร็จภารกิจ(ทายาไวๆ)

เออวะ หลับหูหลับตาถอดให้แม่งละกัน ผมสูดลมหายใจเข้าลึกๆก่อนที่จะหันหน้ากลับมา และภาพนั้นทำเอาผมต้องเป็นสายตาไปทางอื่น พร้อมกับกลิ่นน้ำลายก้อนใหญ่ลงคออย่างพยายามระงับสติ

ยีนส์ที่ถอดออกมาอย่างไม่สุด เผยให้เห็นถึงบ็อกเซอร์ตัวจิ๋วที่ห่อหุ้มส่วนไอ้ทัพน้อยเอาไว้อยู่ และเสื้อยืดมันก็เผยให้เห็นฟุงขาวๆของไอ้ทัพที่แบนราบและก็มีเอวคอดกิ่วอย่างประหลาดแบบที่ผมไม่เคยเห็นจากผู้ชายคนไหน

ผมนี้แทบจะวิ่งหนีออกไปจากห้อง ก่อนที่ผมจะตัดสินใจทำอะไรที่ไอ้ทัพอาจจะเกลียดผมไปตลอดชีวิต

ทนไว้แทน(น้อย)เฮ้ย...ทนไว้...แป๊บเดียว

นี่ถ้ามันไม่เจ็บผมก็ไม่ยอมลำบากถึงขนาดนี้หรอก ผมค่อยๆนั่งลงบนเตียงถอดกางเกงยีนส์ออกให้มันช้าๆโดยที่มันเองก็ให้ความร่วมมือ(พระเจ้า...มีการยกตัวขึ้นทั้งตัวไปตามแรงด้วย...แทน(น้อย)จะบ้า)

ในที่สุดผมก็ถอดยีนส์ราคาแพงหุฉีของไอ้ทัพเสร็จ พอมันเริ่มสบายตัวและไม่

รู้ตัวว่าผมกำลังแอบจ้องมองเรือนร่างมันก็พลิกตัวไปมา...และจากนั้นก็...ซัดปากด้วยความเจ็บ

หน้าขาอ่อนของมันมีรอยเขียวใหญ่จ้ำบ่อเร่อ และมีอีกรอยที่หน้าขาอีกข้าง ไม่เจ็บยังงៃให้ไหว ยัยอิงนั้นคงจะชนโครมอย่างเร็วแรงและไม่ปราณี...

ผมค่อยๆจับร่างอ่อนปวกเปียกของทัพให้หงายท้องขึ้นมา มันก็ทำตามที่ผมจัดการแต่โดยดี ดวงตาของมันหลับสนิท แต่ผมคิดว่าเขายังไม่ได้หลับดีอะไรหรอก ที่แน่ๆทัพไม่น่าจะมีสติพอที่จะรู้ว่าผมกำลังจะพยายามให้

กำลังจะทำคะแนนสักหน่อย คนให้คะแนนแม่งเลือกมาไม่รู้เรื่อง

เอาเถอะ...ผมค่อยๆหิบบยาขึ้นมาจากถุงยา มองไปที่ขาขาวที่มีแผลเป็นสีเขียวจ้ำก่อนที่จะค่อยๆบรรจกลูบอย่างแผ่วเบาไม่ให้ทัพสะดุ้งสะเทือนและเจ็บเพิ่มมากไปจากเดิม

แต่อย่าคิดเลยครับว่าใจผมจะอยู่เฉย...มันทั้งเต้นแรงมันทั้งพยายามสั่งให้ผมขู่ ยัยบู้ย่ำร่างขาวปวกเปียกข้างหน้านี้อย่างไรที่สุดเท่าที่จะไ้ได้...ผมพยายามหายใจแรงเพื่อระบับความต้องการที่ทัพไม่ต้องการออกไปให้ผม...พยายามสุดๆ...พยายามเอามากๆ

“ซี้ด...”

เพราะบางครั้งผมก็สัมผัสแผลเขาแรงเกินไป...และการที่เขาร้องออกมาแบบ
นั้น...ผมนี่แทบจะเป็นบ้า

ถ้าปล้ำเขา...แล้วผมรับผิดชอบเขาทั้งชีวิต...ผมจะปล้ำเขาได้มั้ยครับ

“แทน...”

เสียงเรียกที่หลุดออกมาจากปากของทัฟทำให้ผมต้องมองหน้าเขา...

“หืม?”

งงชิบ...ท่าทางเหมือนจะไม่ค่อยมีสติสักเท่าไร...เรียกทั้งๆที่หลับตาเนี่ยนะ

“แทน...”

“ว่าไงครับ?”

หรือเขาจะบอกรักผม? (ไอ้สัตว์แทนมึงใจเย็น เมิงจะรีบไปไหน...) เขาอยากพูด
อะไรกับผมอะ ผมไม่เข้าใจ...

“...มึงกวตืน”

โอเค จบข่าว ไม่มีแววซึ่งหรือโรแมนติกเหี้ยไรทั้งนั้น มีแต่แววด่าลั่นๆ ผมพ่น
ลมดังพรี๊ด นึกซำซ้นกับตัวเองในใจ อย่างน้อยก็อยู่ในจิตได้สำนึกเขาละวะ...

“...แม่งออกไปจากหัวกูสักที”

ทัพพูดอีก...อะไระที่เขาอยากให้ออกไปจากในหัวของเขา...ผมรีเปล่า
ผมเหรือ...

“ถ้ากูไม่ยากออกละ...” ผมที่พยายามให้มันเสร็จ ถ้ามันเสียงแผ่วเบา...ตอนนี้
ไอ้ทัพอยู่ในกำมือผมทุกอย่าง...เพราะงั้นหลอกถามอะไรมันไปมันก็คงไม่รู้หรอก
จะว่าไปตอนนี้มันก็ดีนะ...ตอนที่ไม่วิวายเนี่ย...แม่งโคตรน่ารัก
ถึงแม้มันจะไม่ค่อยมีสติก็เถอะ

“มึงต้องออกสิ...ประตูปูตรงนั้น”

โอเค ไอ้เซี่ยแทนเอี้ย จะเอาอะไรกับคนเมา...ผมยิ้มให้ทัพที่กำลังจะหลับในไม่
ช้า เขาขยับตัวและหลังจากนั้นเขาก็ซัดปากอีกรอบ

“เป็นไร...” ผมถาม

“เจ็บอะ”

“ตรงไหน” ผมพยายามหาส่วนที่เขาว่าเจ็บ

“นี่”

มันไม่ใช่รอยจ้ำเขียวสองรอยที่ผมเพิ่งทายาไป ผมรีบพลิกขาของทัพหาใหญ่
เพื่อมีแผลที่ใหม่อีก(ยิ่งพลิกก็ยิ่งเห็นหลายสัต์หลายส่วน...ไอ้แทนน้อยอีกไม่นาน
มันอาจจะออกมาผงาดจ้ำดำโลก...มันคงทนได้อีกไม่นาน...)

“ไหน”

“นี่”

ทัพชี้ไปที่ส่วนข้างหว่างขาของเขาที่อยู่สูงกว่าแผลไปนิด...อีกนิดก็จะถึงทัพ
น้อยแล้ว

ผมเอามือกุมขมับ...

“เจ็บ...”

คำว่าเจ็บที่ออกมาจากปากแทนทำให้ผมอยู่เฉยไม่ได้...

“จ้ะ...เดี๋ยวทายาให้นะ...”

แล้วอย่าบ่นเจ็บอีกแล้วกัน...เพราะผมว่าคำนั้นพร้อมกับเสียงแผ่วๆของทัพนั้น
มันเหมือนจะปลุกความเป็นเสือในตัวผมทีละนิดๆ

“ไม่เอา”

เนาะ...คนเจ็บ(บวกกับเมา)บอกไม่เอา มีการบิดตัวหนีอีก

“เห้ย ทายาไ้ จะได้หายเจ็บ”

“เป่าก็พอ”

“หา” ผมนี่ร้องเสียงหลง

“เป่า...เป่าลมอะ”

เซ็ดดดดดดดดด...เป่าเนี่ยนะ...ตรงนั้นเนี่ยนะ

“เอาจริงเหรออ” ผมมองหน้าทัพอย่างเหวอๆ

ทัพพยักหน้าหงึกๆ... “เป่าสิ เจ็บนะ”

พระเจ้า...ผมทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะหนึ่ง

“เปาๆๆ ฟู่วววววว”

“โอเค เปาก็เปา...”

“เร็วเลย”

เป็นคนบอกให้ทำเองนะเว้ย...แล้วอย่ามาไวยวายทีหลังละกัน

ผมค่อยๆจับตัวทัพให้เลิกขยับขา...โดยจับที่ขาไว้ทั้งสองข้างและ...โน้มหน้าลง
ไป ให้ตาย ผมต้องกัดฟันทนแค่นี้แหละถึงจะทำแบบนี้ได้...

“เปาเลย เปาเลย เปาเลย...”

แทนที่ผมจะฟิน...ผมกลับรู้สึกไม่ค่อยฟินเท่าไรเพราะต้องระงับความต้องการ
ของตัวเองเอาไว้ให้ถึงที่สุดของที่สุด

ผมเปาลมเบาๆในส่วนที่ทัพบอกว่าเจ็บ...คนถูกเปาทำหน้าเคลิ้มเชียว...

“พอยัง”

พอเถอะครับ...ผมจะรีบไปเข้าห้องน้ำ...

“เป่าๆๆ”

ยังไม่พออีก...ผมเป่าลมเบาๆอีก...จนกระทั่งผมเองนี่แหละที่อดใจไม่ไหว
ก้มลงไปจุ่มฟิตฟากรอยจูบไว้ตรงหว่างขาของทัพโดยที่เจ้าตัวไม่อนุญาต
ทัพไม่บ่นเจ็บ...อีกทั้งยังทำหน้าที่เคลิ้มกว่าเดิมพร้อมทั้งปิดตัวไปอีกทาง
ผมคงทนไหวได้เท่านี้แหละ...

“ไม่เป่าแล้วนะครับ...”

ผมรีบบอก ก่อนที่จะหายตัวไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ไม่ไกล ส่วนคนที่ทำให้ผมเป็น
บ้าเป็นบอห้ามจิตห้ามใจตัวเองอยู่นานสองนาน กลับหลับตา...และก็หลับไปเสีย
อย่างนั้น

ผมจะถือซะว่าผมตีตราจองเขาไว้แล้วก็แล้วกัน...

แทนทัพ ตอนที่ 9

แม่ง มึนหัวชิบหาย

เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้างเหวอครับ แล้วทำไมผมถึงมาอยู่ในห้องของไอ้แทนล่ะ
และทำไมท่านอนแม่งก็หัวชิบหายขนาดนี้ด้วย ผมรีบตะปบเอาผ้าห่มมาคลุม

ของตัวเองเอาไว้ จนเกือบลืมไปว่าตัวเองมีรอยฟกช้ำดำเขียวอยู่ แต่ไม่เป็นไร แค่นี้จิบ ๆ สิ่งที่รบกวนข้างในจิตใจของผมมีอยู่เรื่องเดียวในตอนนี้นั่นคือ ทำไมผมมาอยู่ห้องไอ้แทนได้

แถมยังหลับจนนี้ก็ปาเข้าไปสิบเอ็ดโมงกว่าแล้ว

ไข่มต้มเหมือนจะรู้เป็นนัย ๆ ว่าผมตื่นแล้ว เห็นฟุ้งเข้ามา ตะครุบหน้าของผมเลย (ช่วงโดนหน้าเสียดใจหมดทำไงวะ) ผมจับตัวมันออกและก็ค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่ง

“ไอ้เชี่ยยยย”

ร่างสูง ๆ ของไอ้แทนกำลังจ้องมองมาที่ผมอยู่ มันนั่งบนโซฟา ทำท่าเหมือนมีหมาเพ็งวิ่งออกไปจากตักของมัน

“มึงทำไมไม่ให้สุนัขให้เสียงเลยวะ” ผมตะโกน นึกว่าเห็นผีหล่อนะครับตอนแรกอะ

“เห็นมึงนอนโคตรจะอร่อยกูจะกวนมึงได้ไง”

ผมนึกไปถึงบ็อกเซอร์ของผมที่ถลกไปจนถึงไหนต่อไหน มันเห็นอะไรผมบ้างวะนะ

“มึงเห็นอะไรบ้างวะ” ผมค่อย ๆ ร้องถามลองเชิง

“เห็นมึงไง หลับอยู่” มันทำหน้าที่เหมือนผมถามเรื่องโง่ ๆ

“แล้ว...เห็นอะไรมากกว่านั้นปะ”

“ทำไม มึงแอบกะไอ้เหวอ”

“ไอ้เหี้ยยย” ผมโยนหมอนไปใส่มัน

“เมื่อคืนอะ” แทนค่อย ๆ เลียบ ๆ เคียง ๆ พูด “มึงจำอะไรได้ป่าววะ”

“หา”

“มึงจำอะไรได้หรือเปล่า”

ผมลองนึก ๆ ดู จำได้แค่ว่าไอ้แทนมันบังคับให้ผมขึ้นมาอนบนนี้ และหลังจากนั้นผมก็จำอะไรไม่ได้อีกเลย

“ไม่ได้” ผมตอบทันที “มีอะไรกินมัยวะ หิวอะ” ผมลှุบท้องให้มันดู ไอ้แทนส่ายหน้าเบา ๆ โยนผ้าขนหนูใส่หน้าผม(ขอย่ำ โยนใส่หน้า) ก่อนที่จะเดินไปที่ประตู

“เดี๋ยวทำให้กิน มึงอาบน้ำอาบท่าก่อนละกัน”

ผมคิดไปเองรีเปล่าวว่าแทนมันผิดหวังหน่อย ๆ ที่ผมจำไม่ได้ แต่เรื่องอะไรกันล่ะ ที่มันอยากให้ผมจำได้ขนาดนั้น ทำไมผมนึกไม่ออกสักที

แต่ที่แน่ ๆ คือผมหิวมากเลยครับ หิวข้าวมาก ๆ แสดงว่าเมื่อคืนผมคงกินแต่น้ำ ไม่ได้กินอะไรอย่างอื่นเลยใช่ไหม

หลังจากอาบน้ำเสร็จ ผมก็ค่อย ๆ เดินลงไปที่ชั้นล่างในเสื้อผ้าของไอ้แทน ตัวแม่งโคตรใหญ่ ดีนะที่ไม่ได้หลวมโคร่งน่าเกลียดสักเท่าไร ไม่อย่างนั้นละก็ผมคงมีความคิดที่จะไปออกกำลังกายเพิ่มกล้ามเนื้อสักหน่อย

จะว่าไป...ไอ้แทนนี่แม่งก็กล้ามเนื้อใหญ่ใช้ได้เหมือนกันนะ

“มึงนี่ทำไม”

ผมได้ยินเสียงมันพูด อ้าวเวร นี่ผมกำลังยืนนิ่ง ๆ มองดูมันอยู่ที่ประตูห้องครัว มันนั่นสิ ข้าวสวยกับไข่เจียวกลิ่นหอมฉุยลอยเข้าจมูกผม ในขณะที่ไข่ต้มหมาน้อยขยับตัวผ่านเท้าผมไป

ระหว่างที่ผมเดินไปนั่งที่ครัว รอบบ้านไอ้แทนสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยดีมาก ไม่เหมือนกับว่าเคยมีปาร์ตี้อะไรมาก่อนเลยครับ

เว้นอยู่อย่างเดียว...คือเศษซากร่างของพวกพี ๆ เพื่อนไอ้แทนที่นอนกองระเนระนาดกันอยู่ไม่ห่างจากทีวี

เมื่อคืนผมนอนสบายคนเดียวเลยเหวอ...

“จะกินได้ยัง” พ่อผม...ไม่สิ ไช้เซี่ยแทนส่งเสียงถาม

“กินช้า ไช้เจียวมึงก็ไม่ได้อร่อยขึ้นมารอก”

“ไม่อร่อยโซ่มั้ย จั๊นไม่ต้องแดกละ”

“เหี้ย” ผมรีบพูด กลัวว่ามันจะเอาไปเททิ้ง จริง ๆ แล้วอร่อยหรือไม่อร่อยผมกินหมดแหละ ก็ตอนนี้อมหิวมากนี่หว่า “กิน ๆ ๆ ๆ ดิ มึงนี่ ชี้น้อยใจเหรวะ”

“น้อยใจเหี้ยไร มึงเรื่องเยอะต่างหาก” มันเลื่อนเก้าอี้ให้ผมนั่ง จากนั้นก็ตักข้าวให้ผม ขยับจานมาอยู่ตรงหน้าผม รินน้ำให้ด้วย

อะไรจะขนาดนั้นวะ...

“มึงคิดไรกับกูปะเนี่ย” ผมถามลอย ๆ “แบบนี้กูหวาดระแวง”

แทนทำหน้าเฉยชา “แดก ๆ เข้าไปเหอะ”

มันเดินหนี...อะไรของมันวะ ทำทางมันดูหงุดหงิดแต่เข้า(ไม่สิ สายแล้ว) ผมทำหน้าไม่เข้าใจเท่าไรหรอกก่อนที่จะเริ่มลงมือทานข้าว นึกสงสัยว่าทำไมแทนมันไม่ทานกับผมด้วย

“มึงกินไรวัยัง”

“กินแล้ว” มันตอบ เอาแต่เดินไปเดินมาทำนั่นทำนี่อย่างกับฟอบ้าน

“ตื่นเช้าเหรวะ”

มันนิ่ง ก่อนจะพูด... “กูไม่ได้นอนเลย”

“ทำเสียไรวะ”

“ดูคนเมา”

ผมมองไปที่พวกที่นอนอยู่ประกอบคำตอบของแทน “อ้อ พวกพี่ ๆ คงซ่าส์น่าดู
เลยสินะตอนเมา”

ไอ้แทนจี้ปากใส่ผม ไม่พูดอะไรต่อแล้วก็ทำงานบ้าน ผมเริ่มเกรงอกเกรงใจขึ้น
เรื่อย ๆ เมื่อคืนกินอนบ้านมันอย่างกับนอนบ้านตัวเอง ตอนนี้อย่างกินข้าวบ้าน
มันโซ่บ้านมันอย่างกับบ้านตัวเองอีก ไม่ได้ อย่างน้อยผมก็น่าจะได้ช่วยอะไรสัก
อย่างหนึ่ง เมื่อคืนผมคงไม่ได้ช่วยเก็บจานเงินอะไรแน่ ๆ เพราะฉะนั้นวันนี้ผมช่วย
มันเก็บบ้านก่อนดีกว่า

แต่ให้ผมทานอาหารมือนี้ให้เสร็จก่อน

“อะไรหอม ๆ ะ” พี่เจตน์ยกหัวทุย ๆ ของตัวเองขึ้นมา สภาพยับเยินเหลือเกิน

“หิววะ เชียพีท ลุก ออกจากขากู”

“ลูกกันได้แล้วเหรออ” แทนทำเสียงวางอำนาจใส่เพื่อน ๆ “แม่งทำบ้านกูเยอะมากเมื่อคืน ไม่มีใครมาช่วยกูเก็บอีก”

“กูขอโทษเว้ย” พีเจตน์ยกมือไหว้ประหลก ๆ “ใครนั่งอยู่นั่นวะ น้องทัพเมียมึงเหรออ”

แทนหันมาหาผมก่อนพูด “เมียมึงเหรออ”

“อ้อ เมื่อคืนก็เสร็จกันเรียบร้อยแล้วไม่ใช่เหรออ”

พรวดดดด...อะไรที่แตกเข้าไปผมอยากจะคายออกมาให้หมด เสร็จอะไร เสร็จเชียวไร

หรือที่มันคอยเอาแต่ถามว่าผมจำอะไรได้รีเปলামันคือเรื่องนี้?!

“ก็ไอ้พีทมันบอก เห็นพวกมึงหายขึ้นไปกันสองคนจนเข้า ก็นึกว่าได้เสียกัน”

“ซ่าย บรรยากาศมันให้มากด้วย”

“งิม ๆ”

ท่าทางจะเมาหนักจนเห็นอะไรมั่วไปหมด ผมกลืนน้ำลาย ทำเป็นไม่ได้ยินและ

ก็ก้มหน้าก้มตา...ลองขยับตูดดูนิดหน่อย...ไม่ได้เจ็บอะไรนี่หว่า เพราะฉะนั้นที่พวกพี่ชี้มาพูดนี้มั่วซั่วร้ ะ ไม่น่าจะมีทางเกิดขึ้นกับผม

ผมเพิ่งรู้ว่าจากที่หิว ะ อยู่แถมยังกินมูมมามเอามาก ะ ตอนนี้กลายเป็นนั่งจ่อย
เขี้ยวเข้าไปมา รู้สึกเก้อ ะ เขิน ะ ยังไงไม่รู้ครับ เพิ่งรู้ความจริงนี้แหละว่าตอนที่ผม
เมาไอ้แทนเป็นคนลากผมขึ้นไป

อืม...หลังจากนั้นก็...

หึ้ย...

เป่า

“เป่าๆๆๆ ฟู้วววววว”

“โอเค เป่าก็เป่า...”

“เร็วเลย”

เดี๋ยวนะ...เสียงพวกนี้มันทำไมเข้ามาในหัวผม...แถมยังมีฉากพวกนี้เข้ามา
เรื่อย ะ รวากับปิ่นกล

“เป่าเลย เป่าเลย เป่าเลย...”

“พอยัง”

“เป่าๆๆ”

ผมจำได้ว่าตอนนั้นผมอ่อนแรงมาก ไม่รู้เรื่องอะไรเท่าไรหรอก รู้แค่ว่าหน้าหล่อ

ๆ ของแทนอยู่ไม่ห่างจากผม จาก...ชาผม

นั่นคำพูดทั้งหมดที่ว่ำนั่นคือคำที่ออกมาจากปากผมกับแทนเหวอ

ไ้เหยียะเยะเยะเยะเยะเยะเยะ

อาย อายมาก อายชิบหาย หหมดกัน ความเป็นลูกผู้ชายของผม ทำอะไรได้
โคตรน่าอัปอายขายขี้หน้าเอามาก ๆ ยิ่งคนที่ทำไ้ดันเป็นคนอย่างไ้แทนด้วย
ผมเนี่ยอยากเอาหน้าแทรกแผ่นดินหนีไปเสีย

“อ้าว น้องทัพ ไปไหนอะ”

“กลับบ้านครับ สวัสดิ์ครับ” ผมยกมือไหว้มัวก่อนที่จะรีบเดินจ้่าอ้าวหนีไป

“เป็นไรป่าววะ” แทนที่ยืนอยู่ไกล ๆ ส่งเสียงมาถาม ผมยังรีบก้มหน้างุดเพื่อ
หลบมัน

กว่าจะกล้าสู้หน้า คงอีกสักสองสามวัน...

...หรือไม่ก็ไม่กี่กล้าสู้หน้าอีกเลย

ผมอ้อยมันขนาดนั้นเข้าไปได้อย่างไร

“ทัฟ” ไ้แทนมันดันเป็นคนที่อ ไม่ยอมปล่อยผมไปเฉย ๆ ชะงัน “มึงเป็นไรวะ”

“ ... ”

“เป็นไรเนีย”

“กู...”

“ ... ”

“ปวดขีว้อย!!!!”

มันปล่อยมือผมทันที

ถ้าไม่บอกว่าปวดขีคงได้คุยกันอีกยาว...

ผมกลัวจริง ๆ นะครับ ไม่ใช่กลัวว่ามันจะจำได้หรอก เพราะมันจำได้อยู่แล้ว

ผมกลัวมันเห็นหน้าผมแดง ๆ ต่างหาก ไม่รู้ดิ...ผมรู้แค่ว่าเม่งอายมาก อยาก

หนีไปจากมันเอา่มาก ๆ

ค่อยเจอกันตอนที่กูไม่คิดถึงเรื่องนี้ก็แล้วกัน

“คุณหนู”

“ ... ”

“คุณหนู แทนคุณมาหาข้างล่างนะครับ”

ผมเอาหมอนมาปิดหน้าตัวเอง ยังไม่ทันจะผ่านพ้นวันนี้ดี ผมก็ได้ยินชื่อแทน
คุณอีกแล้ว

“ผมไม่อยู่ครับ” ผมร้องบอกลุงเอี่ยม “อย่าให้มันขึ้นมานะครับ!”

ก็อก ก็อก ก็อก

“ทัพ มึงอย่าทำเป็นเด็ก เปิดประตู”

ไม่ทันได้ห้ามมันหกรอกครับ แม่่งขึ้นมาแล้ว อะไรของมึงเสียแทน มึงเป็นผีตาม
ติด ๆ ตามมาติด ๆ อะไรพวกนั้นเหวอ แม่่ง ปล่อยกไว้สักสองสามชั่วโมงไม่ได้หรือ
ไง

“มีอะไร” ผมร้องบอกผ่านประตู

“ท้องเสียเหวอ”

“สาด ไม่ได้ท้องเสีย มีอะไรรีเปล่า”

“ก็จะถามดู อยากออกไปข้างนอกมั้ย พวกกูมีทำรายงานอะ”

...คำว่าออกไปข้างนอกแม่่งกระตุ้นผมมาก(ไม่ได้สนใจคำว่าทำรายงาน) คือจึ
ครับ คุณ ๆ ก็รู้ว่าผมไม่ค่อยมีเพื่อน(เกาะติดไอ้แทนมาหลายวันแล้ว) และการที่

ผมอยู่แต่ในห้องมาตลอดหลายชั่วโมงแถมทำผมเซ็งเอามาก ๆ แม้นี่จะเป็นการ
หลบไอ้แทนก็เถอะ

“มึงไลน์มาถามก็ได้ปะวะ” ระหว่างที่คิดอยู่ว่าจะเอาไง ผมเลยพูดแบบนี้
กลับไป

“ไลน์แล้ว มึงไม่ตอบ”

ไหน ขอดูหลักฐานหน่อย...ผมเดินไปหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู เฮ้ย...ทักมาจริง ๆ
ด้วย แถมไม่ใช่แค่มันที่ทักมา เป็นกลุ่มเพื่อนมันอีกสามคนที่กระหน่ำมาไม่ยั้ง
ทำไมผมไม่ได้ยินเสียงเลยวะ

เดี๋ยว...แล้วผมโดนลากเข้าไปอยู่ในกลุ่ม ‘พิทักษ์ทฟฟ้า’ ตั้งแต่เมื่อไหร่ ใครเอา
โทรศัพท์ผมไปเล่น

“ตกลงเอาไง เร็ว ๆ”

“ถ้ารีบกูไม่ไปก็ได้”

“...ไม่ได้รีบ”

ตกลงมึงรีบหรือไม่รีบวะแม่

“จะไปไฉ่มัยเร็ว ๆ มีคนรออยู่”

ตกลงผมต้องไปไฉ่มัยเนี่ย เอาไงก็เอากันวะ เห็นคนอื่นไลน์มาหาผมชะขนาดนี้ เขาก็คงต้องรอผมกันแล้วแหละ ผมหยิบเสื้อผ้ามาเปลี่ยนนิดหน่อยก่อนที่จะเดินลงไปข้างล่าง เจอพวกปี่สามกำลังนั่งรออยู่และก็ทำท่าเหมือนบ้านผมเป็นพิพิธภัณฑสถานสองนั้นสองนี้กันใหญ่

“จะไปไหนกันหรือครับ” ผมถาม

พี่พีทที่ตัวเล็กสุดหันมามีมตาหยีให้ผมก่อนจะตอบ “จตุจักร...”

จตุจักร วันเสาร์ เวลาบ่ายสี่โมงกว่า ๆ

บอกได้เลยว่า...ร้อน...ร้อนเหยียดยย ๆ มาทำรายงานอะไรกันที่นี้จะครับ ไม่เข้าใจ ผมเดินเหินตกตามคนอื่น ๆ ไปในขณะที่คนอื่น ๆ ก็ดูเรื่งร่ากันดี บางคนอาจจะสงสัยว่าสี่โมงเย็นแล้วทำไมยังร้อนอยู่...ผมขอให้คุณลองคิดดูอีกทีว่าบ้านเรานั้นคือประเทศอะไรนะครับ

ร้อนมาก ร้อนมาย ภูเขาทำไม มาเพื่ออะไร...แม้แต่ฝรั่งสวย ๆ ยังไม่ช่วยให้ผมรู้สึกเย็นขึ้นเลย

“มาทำงานอะไรเนี่ย” ผมหันไปหาแทน ผู้ที่ผมกล้าที่จะไว้วางใจมากที่สุด
จริง ๆ แล้วไม่ใช่ที่ผมกล้าสู้หน้ามันแล้วนะครับ เปล่า ผมยังก้ม ๆ งุด ๆ คุยกับ
มันอยู่เลย

“มีนัดสัมภาษณ์เจ้าของธุรกิจที่นี่นะ เขาดันเลื่อนวันนัดเป็นวันนี้แทนที่จะเป็น
พรุ่งนี้...”

“อาฮะ”

“ร้อนโซ่มั้ย” แทนที่เดินตามหลังเขยิบตัวเข้ามาใกล้ผม ผมเริ่มรู้สึกถึง
ความหวังที่ว่ามันจะพาผมไปหาที่เย็น ๆ ก่อนที่จะไปลุยงาน แต่ทว่า... “อดทน
ต่อไปละกัน”

เอออออ ก็ได้เว้ย มันทนได้ ผมก็ต้องทนให้ได้ เมื่อเดินหลงตรอกซอกซอยอยู่
นานหลายที ในที่สุดก็เจอตัวเจ้าของธุรกิจที่พี่ ๆ เขาตามหา เป็นธุรกิจขายเทียน
หอมครับ อยู่ในห้องแอร์ด้วย เย็นมากด้วย ทัปน้ำตาจะไหล...

ทุกคนเหมือนมาทำงานกันจริง ๆ ในขณะที่หอบหิ้วภาระที่ร้อนมาอีกหนึ่งซึ่งก็
คือผมเอง ผมพยายามยิ้มและก็ทำท่าเนียนว่าเป็นสมาชิกในกลุ่มร่วมไปกับเขา
ขึ้นไปทำทำร้อนดับแต่ก็ใส่มีหวังป้าเจ้าของร้านอาจไล่ตะเพิดและให้ไปสัมภาษณ์

คนอื่น

“รอนมัยลูก เอ้า ส่งน้ำให้น้องหน่อย” บ้าส่งน้ำมาให้ไอ้แทน และพยักเพยิดให้มันส่งมาให้ผม “ท่าทางน้องจะไม่ไหวนะ”

“รู้ได้ไงครับว่ามันเป็นน้อง” หลังจากที่เอน้ำยัดปากผมแล้ว มันก็พูดกับบ้าเสียสนิทสนม “หน้ามันแก่กว่าไอ้พี่อีก”

พองตาย... “เซี่ย” ผมแอบบ่นใกล้ ๆ มัน

“น่ารักดีนะ บ้าก็มีลูกชายอย่างนี้แหละ ตัวแบบนี้ หน้าตาคล้าย ๆ แบบนี้เลย”

“จริงหรือครับ แสดงว่าลูกบ้าก็หล่อมากอะดิ”

บ้าเขาเหมือนพูดอะไรไม่ออกไปนิดหน่อย ผมแอบยิ้มกับมุขของตัวเองที่มีพี่สามคนหัวเราะให้ ยกเว้น...ไอ้แทน

แม่เตรียมโบกหัวผมอย่างเดียวเลย ไอ้บ้านี้ก็...

กว่างานจะเสร็จก็ปาเข้าไปห้าโมงกว่า ถือเป็นการเลิกซื้อของข้อปึงไปในตัวของคนอื่น ๆ ท่าทางจะสนุกสนานเอามาก ๆ นี่ก็ไม่ออกเลยว่าเมื่อคืนเมากันอยู่ทุกคนกระเช้าเร่งเร้าให้พี่ตั้นเลี้ยงของกินอีก ซึ่งพี่เขาก็เหมือนจะต้องทำตามคำบอกโดยไม่ปริปากบ่น จะว่าไปก็เป็นกลุ่มที่เท่าเทียมกันนะครับ...

“เซี่ยแทน”

ตอนที่กำลังนั่งสูมหัวกินน้ำแข็งใสกันอยู่ จู่ ๆ ก็มีคนเรียกไ้แทน ทุกคนหันไปดู
หน้าคนเรียก ผมรู้สึกว่าคุณหน้าคุณตามากเหลือเกิน

“เซี่ยกาย” ทุกคนเรียกคนมาใหม่ว่าอย่างนี้

“ไ้ หนักมากมัยเมื่อคืน”

“ไม่หนักวะ” แต่นอนเลยไ้มัยพีเจตน์

“กูแม่งฮา เซี่ยพีหลงไปอ้วกสองสามรอบ รอบสามแม่งอ้วกออกนอกชักโครก
กูกับเซี่ยแทนต้องช่วยกันเก็บแบบชิบหายอะ ฮ่า ๆ ๆ”

เข้าใจแล้วว่าทำไมหน้าคุณ ๆ พีปีสามอีกคนที่มาปาร์ตี้วันเกิดพีต้นเมื่อคืน
นั่นเอง... พีเขาหันมายิ้มให้ผม ผมยิ้มตอบ และพีเขาก็นั่งลงฝั่งตรงข้ามผมตามคำ
เชิญของเพื่อน ท่าทางจะสนิทกับคนในกลุ่มนี้ดีทีเดียว

น่าจะเป็นเพราะเหล้านี้แหละผมว่านะ

“ขอบคุณอะที่ช่วยเซี่ยแทนมันเก็บ ไม่งั้นละก็พวกกูคงโดนไม่ให้เข้าบ้านมันอีก
ยาวเลย”

“หิ” ไ้แทนเอาแต่ส่งเสียงในลำคอลูกเดียว

“วันนี้จะไปเตะบอลวะ” พี่กายหันไปหาทุกคน “ไปกันหน่อยซิ ทีมแม่งคนขาด”

“ว่าไงวะแทน” พี่ต้นหันมาหาไ้หัวหน้า

“อยากเตะพอดี” มันพูดแค่นี้ “ขาดกี่คนวะ ลีคน?”

“ไม่ ขาดห้า เพื่อนกูเอ็นจิก เตะไม่ได้อีกเป็นเดือนเลย” สายตาพี่กายตวัดมาทางผม “ไ้น้องทัพ เอ็งก็ไปเตะด้วยสิ”

น่าสนใจ...เห็นผมทำอะไรไม่ค่อยเป็นก็ไม่ได้นั่งเฝ้าไปวัน ๆ นะครับ ผมก็ออกกำลังกายอยู่นะ

“ได้เหรอครับ”

“ได้ดิวะ” ท่าทางพี่กายจะขำผม “ยังไม่ได้แนะนำตัวໄໝ້ย พี่ชื่อกาย เจอเราอยู่เมื่อคืนแต่ไม่ได้เข้าไปทัก”

“อ้อ ผมจำได้ ผมเห็นพี่ ยืนอยู่กับผู้หญิงสวยๆ”

ทันทีที่ผมพูดจบ ทั้งไ้ะก็ฮาครืน

“เสียไม่ทิ้งลาย...”

“เนอะลัดพี่ท...แม้กระทั่งวันเกิดกูเสียกายแม่งก็ไม่เว้น”

“ไม่รู้เว้ยเชียตั้น เขามาขอเบอร์กูเอง”

ผมจำได้แค่นั้นจริง ๆ ครับ เพราะมัวแต่รับค็อกเทลจากพี่ปีสามเลยไม่ทันได้สังเกตอะไรอย่างอื่นมากมายเท่าไร เมื่อคืนคนเยอะมากจริง ๆ

“ตกลงไปนะ” พี่กายเปลี่ยนเรื่องแล้วหันมาพูดกับผม “เห้ยพวกมึง พามาด้วยนะเว้ย”

“อะไรของมึงนี่ น้องก็น้องพวกกูปะวะ” พี่เจตน์พูดทีเล่นทีจริง

“ก็เห็นหวงกันใหญ่ นั่งก็นั่งตรงกลาง โดนรุมล้อมซะขนาดนั้น”

“เวอร์” คำพูดของไอ้แทนเองครับ

“สามทุ่มที่เดิมนะเว้ย”

“เออ ๆ”

พี่กายเดินจากไป...ผมกำลังคิดถึงรองเท้าที่มีอยู่ที่บ้านอยู่ว่ามีรองเท้าเตะบอลรีเปล่า ในขณะที่คนอื่น ๆ กำลังนินทาพี่กายลับหลัง

“เอาแล้วไงไอ้แทน”

“ผูกมาอีกหนึ่ง...”

“...มันไม่เคยเข้าหาใครก่อนนะเว้ย”

คนข้าง ๆ คนกำประปองไค้กแน้น ไอ้แทนก็คือไอ้แทนอยู่ดีแหละครับ แม่่งไม่รู้
ว่าไปโกรธใครมา โกรธอยู่เสมอและหงุดหงิดตลอดไป

ส่งสัยอากาศร้อน...

“ไม่มีอะไรหรอก”

นั่นคือเสียงของแทน พี่ทั้งสามมองหน้ากันและก็ยกไหล่ปลางคุดสัพเพเหระไป
เรื่อย(โดยเฉพาะเรื่องฮาอ่อนของสาวโต๊ะข้าง ๆ)

“อยากกินนี่วะ” ผมพูด เห็นไอติมกระทิข้างทางแล้วเกิดรู้สึกอยากทานขึ้นมา
เลยถามคนอื่น ๆ ว่าจะเอาริเปล่า ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่เอา จึงมีผม
เดินออกไปซื้อคนเดียว อ้อ ไม่ครับ แทนคุณตามออกมาด้วย ส่งสัยอยากกิน
เหมือนกัน

“มึงเตะบอลเป็นด้วยเหรอ” แทนเอ่ยกับผม

“ก็พอไหว ชอบนะ มันได้ออกแรง ทำไมวะ คิดว่ากูเตะไม่เป็นหรือไง”

“ไม่ใช่” มั่นมองผมตั้งแต่หัวจรดเท้า “เดี๋ยขนาดนี้จะไปวิ่งทันใครเขาไหว”

อ้าวไอ้หนี...

“มึงคอยดูละกัน คึ่นี้แหละ ภูจะเป็นดาวซัลโวเอง!”

“ไม่ต้องไปหรอก กลับบ้านไปอยู่เป็นเพื่อนหมาภูไป”

“ได้ไงวะ ก็บอกพี่เขาไปแล้วนี่”

“ไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับคำพูดไ้กายขนาดนั้น”

“ไม่เอา ภูจะเตะบอล”

“ทัฟ...”

“ไม่จั้นมึงก็สร้างสนามฟุตบอลแถวบ้านให้ภูเซ่”

...เงียบกริบ...ไ้แทนมองไปทางอื่น ในขณะที่ผมหน้าบึ้งใส่มัน ก่อนที่จะ
เปลี่ยนเป็นหน้ายินดีเหมือนเห็นไอติม...

แทนมันไม่ได้โชว์ข้อความในไลน์ที่พี่กายเพิ่งส่งมาหามันให้ผมดู...

น้องทัพนี่โสดไ้มั้ยะ?

แถมมันยังไม่ได้โชว์คำตอบที่มันพิมพ์ส่งไปให้พี่เขาด้วยว่า...

เลือก

ตอนที่ 10

เตะบอลครั้งแรกในรอบหลายเดือน

ผมนี่พื้ตมากม่ายืนรอไอ้แทนตั้งแต่หัวค่ำ กระโดดเหยิง ๆ ไปมาราวกับว่าต้องการวอร์มร่างกายสำหรับเตะบอลในคืนนี้ บอกตามตรงครับ ผมชอบเตะบอล แต่ก็เชื่อว่าผมจะเตะเก่ง เรื่องนั้นช่างมันเถอะครับ สมัยนี้สาว ๆ เขาชอบเชียร์บอลกัน เพราะฉะนั้นเตะบอลเป็นทำท่าเอาไว้อีก่อนน่าจะเป็นเรื่องดี

ว่าแต่ทำไมผมต้องม่ายืนรอไอ้แทนหน้าสลอนแบบนี้ล่ะหรอ ก็เพราะก่อนแยกกันที่จุฑจักรมันเป็นคนบอกผมเองว่า “เดี๋ยวจะไปรับ” แบบที่ไม่รอฟังคำตอบของผมเลย เพราะฉะนั้นผมก็เลยต้องม่ายืนรอมัน ในชุดพร้อมเตะเต็มที่

“ช่วงนี้คุณหนูสนิทกับแทนคุณมากเลยใช่ครับ” ลุงเอี่ยมที่ยืนอยู่ไม่ไกลถามผม “ไม่ ไม่ได้สนิท” เสียงของผมสูงขึ้นอย่างคุมไม่อยู่ “สนิทอะไรล่ะครับ ผมชอบเพื่อนในกลุ่มเขามากกว่า คุยง่ายดี”

“นึกว่าคุณหนูจะสนิทกับเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าซะอีก”

“ก็เพราะใครล่ะครับ ที่ทำให้ผมต้องอยู่กับไอ้แทนตั้งแต่เข้ามิดยันดึกคืนแบบนี้” ผมจ้องเขม็งไปที่ลุงเอี่ยม “ก็เพราะลุงนั่นแหละ”

ลุงทำหน้าเหลอหรว “ลุงเปล่าล่ะครับ ลุงก็แค่...อยากให้อยู่ด้วยกันเอาไว้ อย่าง

น้อยทางนั้นก็เป็นคนที่คุณท่านไว้เนื้อเชื่อใจที่สุด”

“...ขนาดนั้นเลยหรือครับ” ผมลอบถาม

“ครับ”

“ไอ้แทนนั้นอะนะ”

“ครับ...มรดกที่ยกให้คุณหนูก็ยังมีของคุณแทนคุณด้วย” ลุงเอี่ยมเอามือมาปิดปากตัวเอง ทำท่าเหมือนพูดในสิ่งที่ไม่ควรพูดออกไป

“จริงหรือครับ” ผมตกใจหนักกว่าเดิม “พ่อ พ่อเนี่ยนะ”

“ก็...ใช่ครับ คุณท่านไว้ใจแทนคุณมาก”

ผมหน้าหงิกไปเลย...ฟังแล้วรู้สึกหมั่นไส้ พ่อที่เสียไปแล้วยังสามารถอวยแทนคุณให้ผมรู้สึกหมั่นไส้เลย (มึงคิดมากไปเองรีเปล่า) แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่ได้ทำตัวเหมือนละครไทยที่ว่าจะต้องอิจฉาคนที่มีส่วนกับมรดกคนอื่น ๆ เพราะยังงั้นผมก็เป็นเจ้าของเกือบทั้งหมดอยู่ดี

แค่นี้ก็ไม่น่าจะใช้หมดในชาตินี้แล้วครับ...

คุยเล่นกับลุงเอี่ยมได้สักพักรถของคุณก็ขับเข้ามาจอดหน้าบ้าน ตอนแรกผมเตรียมเซย์วู้ทซ์พกับพี่ๆ เต็มที่(คิดว่าต้องไปด้วยกันแน่ ๆ) แต่ดันมีหน้าหล่อๆ อย่างไอ้แทนโผล่มาแค่คนเดียววตอนลงจากรถมา แกมยังทำหน้าเย็นชาอย่างงั้นชอบ

กลตอนที่มาถือกระเป๋ใส่รองเท้าเตะบอลให้ผม

มึงไปกินรังแตนที่ไหนมาวะ

แม้ว่ามันจะหล่อกมากในชุดฟุตบอลทีมบุรีรัมย์ยูไนเต็ด(ของแท้ซะด้วย)แบบ
เรียบง่าย แต่ถึงอย่างนั้นการที่มันทำหน้าที่ก็ไม่ใช่กับบรรยากาศการเตะบอลชีว
ๆ อย่างที่ควรจะเป็น

“เอ่อ ลุง ผมไปนะ” ผมค่อยๆ หันไปบอกลุงเอี่ยม

“ครับผม เดี่ยวจะบอกยามคอยดูว่าคุณหนูว่าจะกลับมาเมื่อไหร่”

“นอนไปเลยนะครับ ไม่ต้องรอ”

“แทนคุณ ระวังคุณหนูเป็นลมเป็นแล้งนะ”

คำพูดของลุงทำเอาผมหันขยับ ท่าทางลุงเอี่ยมพูดนั้นจริงจังมากไม่ได้เล่น
อะไรพะ...คิดว่าผมคุณหนูสมชื่อขนาดนั้นเลยหรือยังเง น้าโมโหจริง ๆ

แต่มีคนที่กำลังโมโหหนักกว่าผม...นั่นก็คือแทนคุณ

ผมที่ขึ้นรถไปกับมันมองมันอย่างหวาด ๆ นิดหน่อยว่ามันเป็นอะไรของมัน แต่
ถึงอย่างงั้น ความเจี๊ยบคือการที่มันแสดงออกอย่างยิ่งว่าผมไม่ควรไปยียวนกวน
อารมณ์

มึงมีอารมณ์จะเตะบอลมัยเนี่ย...

บนรถ

นอกจากแอร์จะเย็นมากกว่าปกติแล้ว คนข้างๆ ผมยังเจียบผิปกติอีกต่างหาก แทนที่มันจะหล่นล้าเหมือนผม แต่ทำไมมันเจียบแถมยังหน้าบึ้งแบบนั้นล่ะครับ เป็นห่าอะไรของมันเนี่ย

“มึง...”

“อะไร” มันสวนกลับมาจนผมสะดุ้ง มึงไม่เว้นช่วงจังหวะเวลาหน่อยเหรอะ

“มึงอะ อะไร” ผมถาม “เป็นอะไรรีเปล่า แม่่งนั่งหน้าบึ้งเหมือนมีคนจะมาแย่งเมียมึงอะ”

แทนซักสี่หน้าแล้วมองมาที่ผมเหมือนผมเป็นคนที่จะมาแย่งเมียมันจริงๆ ขนหัวลุกพุดเลยครับ มึงมันน่ากลัวเหมือนที่พี่ๆ เขาู้สึกกันเลยว้ย

“กูจะเตือนอะไรมึงบางอย่าง” แทนเอ่ยเสียงราบเรียบ

“อะไรวะ”

“ไอ้เชี่ยกาย”

“อ้อ พี่กาย ทำไมเหรอะ”

“ทำไมเรียกมันดีจังเลย”

“ดีอะไรวะ ก็เขาแก่กว่ากูอะ”

“แล้วภูละ” แทนคุณหันขวับมา “ภูไม่แก่กว่ามึงหรือไง”

ตัวใหญ่ใจน้อยหรือไงวะเนี่ย ผมหลุดยิ้มซ้ำออกมานิดหน่อย แทนคุณดูหัวเสียหนักมากกว่าเดิม ตอนแรกก็ดูน่ากลัวอยู่หรอก แต่หลังๆ แม่งเหมือนเด็กโดนขัดใจนะครับ

“เป็นอะไรเนี่ยย” ผมลากเสียงแล้วมองมันอย่างตลกขบขัน

“เป็นอะไรละ ภูไม่ได้เป็นไร”

“แนใจเหรอ”

“เซี่ย หันไปทางนู่นเลย” มันรีบขยับหนีตอนที่ผมขยับหน้าเข้าไปใกล้ “มึงจะยื่นหน้าเข้ามาทำไมเนี่ย”

“ก็ดูมึงไง”

“ดูภูทำเหี้ยอะไร”

“มึงน้อยใจภูอะ”

“เซี่ยย เอาหน้าออกไป” นานๆ ที่จะเจอคนเก่งอย่างแทนคุณรู้สึกจนตรอก ผมยื่นหน้าจนแทบจะไปขั้บรดแทนมันอยู่แล้ว “ภูขั้บรดอยู่นะ”

ในเมื่อผมไม่ยอมเลิกเล่นสักที ไอ้แทนมันก็เลยจะเล่นกับผมมั้ง เห็นมันจอดข้างทางแบบกะทันหัน และมันก็หันมาสบตากับผมแทบจะในทันที

เกือบจับกันแล้ว ดินะที่ผมเขยิบหน้าออกห่างก่อน

“เห้ยยย” เป็นผมที่เริ่มตกอกตกใจแทนมัน

“มา ถ้าจะเล่นสบตากันละก็ก็มาเล่นกัน กูขับไปจ้องตาไปเหมือนฟีพอล วอลต์คเกอร์ไม่เป็นหรอกนะ” แทนคุณบอกอย่างจริงจัง “มาสิ มาจ้องตากัน”

“ไม่ละ” ผมเขยิบหนีแล้วหันไปทางอื่น

“อ้าว ไม่เล่นแล้วหรอ”

“ไม่เล่นแล้วเว้ย”

สรุปก็คือ...คนจนตรอกที่ผมเคยพูดแหม่งกลับทำให้ผมจนตรอกเสียเอง จู่ๆ แหม่งก็พลิกมาชนะผมเฉยเลย ใ้บ้าแทนหัวเราะหึหึในลำคอ เอื้อมมือมาลูบหัวผมเบาๆ สองสามหนแล้วขับรถ แหม่ง เห็นกูเป็นไขต๋มหรือไงวะ

เมื่อก็ทำเอาใจเต้นไม่เป็นลำดับเลยครับ...หน้าตาของไอ้แทนตอนอยู่ใกล้ๆ มันพาลให้ผมนึกไปถึงเมื่อคืนก่อนที่ผมเมา และมันก็...เป่าอะไรที่ขาผมอะ

แหม่งเฮ้ย...ไม่น่าไปแก๊งมันก่อนเลยวะ ทำไมต้องรู้สึกร้อนๆ ที่แก้มด้วยวะ ผมเอามือขัดแก้มให้มันหายรู้สึกร้อน จนไอ้แทนมันมองผมเหมือนผมเป็นโรค ผิดปกติบางอย่าง

บรรยากาศบนรถดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด มองไปที่ไอ้แทนที่ไรแหม่งก็ชอบยื่นหน้าเข้ามาใกล้ผมทุกครั้ง ถ้าไม่มีเหตุการณ์ในคืนนั้นละก็ผมคงโคตรกล้าที่จะสบตา

กับมัน แต่ฉันไม่ว่าจะยังไงผมก็แพ้มันอยู่ดี

ฝากไว้ก่อนเหอะมึง...

สนามฟุตบอล

แม่เจ้า ผมนี่กว่าจะเตะกันเล่นๆ ขำๆ แต่ทำไมแต่ละทีมที่พากันมาถึงได้
อลังการงานสร้างอย่างกับฟุตบอลทีมชาติจังเลยล่ะครับ บางคนนี่กล้ำเป็นมัดๆ
ทั้งกล้ำแขนกล้ำขา ผมลองมองดูสภาพตัวเองแล้วผมรู้สึกต่ำต้อยด้อยค่า
กล้ำแขนมองไม่เห็น แขนขาก็เล็กจิ๊ดเดียวไม่มีกล้ำท่าไหนเลยมีแต่ขน...ให้ตาย
เถอะ

ไอ้แทนเอาแต่มองผมที่ตื่นสนามแล้วมันก็หัวเราะหิๆ คอยดูเหอะ ผมจะยิงเข้า
ประตูให้ได้ก่อนมัน(แม้ว่าผมกับมันจะอยู่ทีมเดียวกัน) พี่ๆ ทั้งสามคนมาถึงกัน
เร็วบร๊อยแล้ว

“เฮ้ย ภู่น่าจะหิ้วกิกมาด้วย รู้ลึกล้นอยหน้า” พี่ต้นบ่นอุบเมื่อทีมตรงข้ามพาสาว
ชาวสวยหมวยเอ็กซ์มานั่งขอบสนาม

“นั่นดิ” พี่พิทตัวเล็กพูด

ลักพักพี่เขาก็โดนพี่เจตน์โบกหัว “มึงมีกิกอะไรกับเขาด้วยเหวอเต้ย”

“อ้าวไฉน ภูอยู่ในกลุ่มปีสามที่หล่อที่สุดในมหาลัยทัฟไทยทำไมภูจะไม่มีล่ะวะ”
พีเจตน์เริ่มขำไม่ออก “พูดจริงเหรวะ ทำไมภูไม่รู้ล่ะ”

“พูดจริงดิ ไม่เชื่อถามไฉ่ตันดู”

พีตันรีบส่ายหน้า “ไม่เกี่ยวกับภู”

“อ้าวไฉน มึงก็ช่วยโกหกกับภูหน่อยไม่ได้เหรวะ” พีพีทโวยวาย “น้องทัฟจ้อง
อยู่นะเว้ย ทำยังไงก็ได้ให้ภูมีภาพลักษณ์ที่เท่ๆ น้อย”

“ไม่ทันแล้วล่ะ” พีเจตน์กอดคอพีพีท “ตัวแค่นี้อย่ามาหัดโกหกภูนะ”

โห...นี่ถ้าผมเป็นไฉ่แจ้คงต้องเดินพลาซ่า คู่จิ้นของมันเป็นนี้จะเรียลมากเลยใน
ความคิดของมัน ดูสิครับมีกอดคอกอดคอถามไถ่ถึงสุขภาพของกิกแต่ละคนด้วย
(?) จะวาไปแล้วถ่ายรูปส่งไปให้มันดูดีมัยเนี่ย มันยังบ่นๆ กับผมอยู่ว่าคู่เจพี
(เจตน์พีท)ของมันมีโมเมนต์บ้างหรือเปล่า ถ้ามีก็ส่งมาบอกมันหน่อย

“เฮ้” พีกายสุดหล่อปรากฏตัวขึ้น เขาหันไปทักทายทุกคน “อ้าวน้องทัฟ มา
จริงๆ ด้วยแฮะ”

“ผมไม่พลาดหรอกครับ” ผมพูดยิ้มๆ

“หนักหนอยนะ ผั่งนั้นเขามีทีมฟุตบอลมหาลัยมาเล่นด้วย”

...หน้าซีดเผือดคือคำตอบ “ศิริระหว่างมหาลัยเหรวพี”

“ฮ่าๆๆ เปลา่หรรอก ถ้าแพ้ก็เสียหน้าอะ” แบบนั้นมันต่างจากคืกระหว่างมหา
ลัษตรงไหนวะ ฟังแล้วขึ้นเลยวู้ ยิงทีมผมมีแต่คนที่มาจากมหาลัษภายใต้ชื่อของ
ผมล้วนๆ ผมที(อนาคต)เป็นเจ้าของจะมาทำเสียหน้าไม่ได้เด็ดขาด

มองไปที่โหม่ง เท่ง หม่า ซึ่งกำลังวอร์มกันอยู่ อืม...หน่วยก้านใช้ได้ พี่เจตน์ตัว
สูงมากคงจะวิ่งไว พี่ตันผมทองคงจะช่วยให้ศัตรูสับสน และพี่พิทตัวเล็กคงจะมี
ทักษะความว่องไวที่สูงมาก

หันไปมองที่แทนคุณกับพี่กาย สองคนนี้ตัวสูงมากพอที่จะหันไปเล่นบาสแทนที่
จะมาเตะบอล ผมไม่รู้ว่าสองคนนี้เก่งมากมายแค่ไหน แต่การที่เดินหนีไปคุยกัน
สองคนเครียดๆ นั้นอาจจะเก่งมากพอดูเลยละครับเพราะคงจะวางแผนการเตะ
บอลกันอยู่

แล้วผมละ...มีทักษะอะไรกับเขาบ้างเนี่ย...

“มึงเอาจริงเหวอ” ผมได้ยินเสียงแทนถามพี่กาย

“...ถ้าน้องเขาเล่นด้วย ก็คงเอาจริงวะ”

ไอ้ชิบหาย...

เหนื่อยสุดๆ ผมชอบแฮกตั้งแต่ห้านาทีแรกที่เตะ เหยื่อไหลท่วมเป็นน้ำตกสรั้อย
สวรรค์ที่จังหวัดอุบลราชธานี(?) นี่มันแข่งกันเล่นๆ จริงๆ ใช่มั้ยครับ ทำไมทุกคน
ต้องวิ่งจริง แย่งลูกบอลกันอย่างจริงจังมากๆ จนผมนึกว่าลูกบอลเป็นสาวสวยที่
ไหน เห็นแล้วกลุ้ม ผมจะกลายเป็นตัวถ่วงของทีมมั๊ย ในเมื่อตอนลงมาผมเพิ่งได้
เตะบอลไม่ถึงสองครั้ง

ผมเอามือจับเข่าและก็ชอบ มีคนมาเตะไหล่ผม ตอนแรกผมคิดว่าเป็นแทน
คุณ ที่ไหนได้เป็นพี่กาย พี่เขาถามเสียงอ่อนโยนว่า “ไหวมั๊ย ถ้าไม่ไหวไปนั่งพัก
ข้างสนามก่อน เดี่ยวพวกพี่เตะกันห้าคน”

ผมจะทำอย่างนั้นได้ยังไงกันล่ะ แบบนั้นก็ไม่แมนท่าไรเลยอะดิ “ไม่เป็นไรครับ
แฮก...ผมไหว”

“แน่นะ” พี่กายถามผมด้วยรอยยิ้ม

“แน่นังครับพี่”

“ฮ่าๆ ฮู้ๆ ไ้้อง”

มันไม่ใช่การให้กำลังใจไ้้วยพี่ มันคือการกดดัน ผมสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สอง
สามครั้งและก็วิ่งต่อ เป็นจังหวะเดียวกันกับที่บอลวิ่งมาหาผมพอดี

ผมโยนชี้ไปให้อัฒนที่ว่างอยู่ และหลังจากนั้นแมงก็ยิ่งอย่างไ้ไปที่หน้าประตู
ของฝั่งตรงข้าม จากนั้นก็...ยิงจนประตูพุน มันยิ่งไปแรงมากจนคนทั้งสนาม
ถึงกับอึ้งกันไปเป็นแถบๆ

ที่แท้ัฒนก็เป็นตัวเทพนี่หว่า...

พอมันยิงเข้ามันก็เดินไปไฮไฟฟ์กับพีเจตน์หลังจากนั้นก็ทำเหมือนตัวเองไม่ได้
ยิงเข้าอะไร แมงเท่ส์ดๆ ผมมองมันจนอ้าปากค้างไปเลย

“มาใหม่เหวอ ชื่ออะไรอะเรา” ทีมตรงข้ามที่ตัวใหญ่ๆ หน้อยเดินมาทักผม

“เอ่อ ชื่อทั้พครับ”

“แมลงทับ?”

“กองทั้พนะพี” มึงจะกวรวดินฏั้ไ้ใหม่...

“เตะเสริ้จไปกินกัวยเดี่ยวกับพวกพีปาว”

จู่ๆ ก็มาชวรวเลย บ้าปะวะะ “เอ่อ ผมคงต้องถาม...”

“ถามใคร คนไหนแพนเอ็ง” พี่เขาพยักเพยิดไปที่ทีมผมทุกคน

“แพนอะไรละพี”

“ก็ไม่รู้ ดูท่าทางก็พอจะเดาออกว่า‘น้อง’เป็น’ แต่ก็ไม่รู้ว่‘เป็น’กับใคร”

“พี่ ไม่ได้เป็น” ผมเริ่มจูนขึ้นมา

“แน่ใจหรือ พี่ว่าพี่มองคนไม่ผิดนะ”

“เพราะพี่เป็นเองละมั้ง พี่ถึงชอบมองคนอื่นเป็นแบบพี่ไปหมด”

“ก็เพราะพี่เป็นไง พี่ถึงสนใจเอง”

แม่งปวดสมอง...ผมอ้าปากค้างมองไปที่ไอ้ตัวใหญ่ที่วิ่งหนีไปแบบยี้มๆ มันตั้งใจมาหลอกล่อศัตรูให้วุ่นวายในจิตใจจะได้ไม่มีสมาธิกับการเตะบอลใช่หรือไม่ ผมนี่เครียดเลย ทำไมต้องมองผมว่าผมเป็นแบบมันด้วยวะ...

ผมมองไปที่ไอ้แทนที่เพิ่งมองมา มันส่งสายตาทามผมประมาณว่ามีอะไรแปลกๆ ผมชักไหวๆ

การแข่งขันเป็นไปอย่างดุเดือดและเกมดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ทีมฝั่งตรงข้ามได้ประตูนำไปสาม ในขณะที่ผมเพิ่งได้ประตูจากแทนคุณเพียงแค่ประตูเดียว

“ถ้าเ็งแพ...ไปกินก๋วยเตี๋ยวกับพี่นะ” ไอ้ตัวใหญ่วิ่งมาหาผมพร้อมกับกระซิบผมยับย่นหน้าหนีแสดงออกถึงความรังเกียจ จริงๆ มันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรขนาดนั้น แต่มันพูดจาดูถูกผมก่อน

“ถ้าผมชนะล่ะ...”

“ต้องการอะไรล่ะ”

“ฟรีสไตล์กางเกงในกลับบ้านละกัน”

ผมยักคิ้วจิกๆ ส่งไปให้มันอย่างท้าทาย มันยิ้มที่มุมปากอย่างมั่นใจ ก่อนที่จะตอบ “จ้ะน้อง...ก็ต้องใส่แต่กางเกงในไปกินก๋วยเตี๋ยวกับพี่นะ”

ฟองตาย...ผมกำหมัดแน่น รู้สึกโกรธจนอยากต่อยหน้า นี่มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ อีกต่อไป

ในที่สุดก็หมดเวลาครึ่งแรก ผมเดินหน้าเครียดมานั่งพักที่ริมสนาม พี่กายส่ง น้ำเปล่ากับผ้าขนหนูมาให้ ผมก้มหน้าน้อยๆ ขอบใจพี่เขา ขณะที่เครียดอยู่ว่าจะ เอาชนะทีมตรงข้ามยังไง

สมาชิกในทีมที่เหลือไม่รู้ที่ผมไปพนันอะไรมา ก็เลยทำตามสบายเหมือน มาออกกำลังกาย ในขณะที่ผมนั้นเครียดอยู่คนเดียว มันเป็นเพราะผมเองนั่นแหละที่บังเอิญไปโกรธกับคำพูดของคนที่ไม่ควรจะแคร์เข้า ผลสุดท้ายก็มานั่งเครียดอยู่อย่างนี้ไง

“เป็นอะไรหรือเปล่า” พี่กายถามผม “มีอะไรบอกพี่ได้นะ”

ผมมองไปหาพี่กายอย่างไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร “...เอ่อ...ไม่มีอะไรครับ”

จริงๆ แล้วพี่เขาก็น่าตาดีแถมยังดูไว้วางใจได้ แต่ไม่รู้ทำไมเรื่องแบบนี้ผมถึงไม่อยากเล่าให้เขาฟังสักเท่าไร ผมกลัวใจจนต้องขอตัวไปเข้าห้องน้ำ โดยไม่รู้ตัวว่า แทนคุณก็ตามผมมาเข้าห้องน้ำเช่นกัน

“มีอะไร” ผมอึ้งทันทีที่จู่ๆ มันถามคำถามนี้ราวกับมันรู้ว่าผมมีอะไรในใจ

“หา”

“ถามว่ามีอะไร มีปัญหาอะไรกับไอ้เซี่ยควายเผือกนั้นหรือเปล่า”

มันตั้งฉายาให้ไอ้ตัวใหญ่อย่างเสร็จสรรพ “รู้ได้ไงวะ...”

“ระหว่างแข่งมันก็พูดถึงแต่มึงกับเพื่อนมัน และตอนนั้นกูก็เห็นมันเดินไปคุยกับมึงอีก ตกลงมันต้องการอะไร ทำทางมันไม่น่าไว้วางใจ” แทนหน้าบึ้งตึง

แทนไม่เหมือนพี่กายก็ตรงนี้ ผมรู้สึกว่าคุณสามารถเล่าอะไรให้มันฟังได้ทุก อย่างแม้ว่าตอนแรกผมจะไม่ค่อยชอบขึ้นหน้ามันเท่าไรนักก็ตาม แต่ตอนนี้...เป็นมันคนเดียวที่ผมรู้สึกว่าคุณจะฟังฟังได้ ในเวลาที่คุณหาเรื่องใส่ตัวเองแบบนี้

“กูจะขออะไรมึงบางอย่าง” ผมค่อยๆ พุดออกมา เงยหน้าขึ้นสบตากับแทนที่มองลงมาอย่างงุนงง

“ขอเธอ...”

“ไม่ว่าจะยังไง ครึ่งหลังนี้...ช่วยให้เราชนะได้มั้ยะ”

แทนเลิกคิ้วมองผม...

“มันเป็นการแข่งขำๆ มึงจะจริงจังอะไรขนาดนั้น”

“เถอะนะ ขอรับรองละ”

“โอ คุณหนูทั้พจนตรอกถึงขนาดมาขอรับรองคนอย่างแทนคุณ?”

“ไม่ขำนะเว้ย”

แทนคุณมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป “ซีเรียสขนาดนั้นเลย”

“เออติ” ผมทำหน้าเครียดจัด...

แทนถอนหายใจออกมาช้าๆ ก่อนที่จะยิ้มเบาๆ ที่มุมปากให้ผมและก็เอามือใหญ่มาลูบหัว

ผมที่ก้มหน้าทำตาโตขึ้นมาทันที...ไม่รู้เป็นเพราะมือมันใหญ่หรืออะไรก็แล้วแต่ แต่ทำไมผมรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ถ้ามึงไม่ขอ กูคงจะเล่นซิวๆ ทั้งเกม”

“...”

“ไม่ต้องห่วงนะ เดี่ยวจะชนะให้ดู”

ผมเงยหน้ามองแทนที่ให้คำมั่นสัญญากับผม “พูดจริงนะ”

“จริงสิ เห็นมึงเครียดแบบนี้แล้วมันแปลกๆ วะ”

ดวงตาที่ผมจ้องมองมันคงเป็นประกายน่าดู มึงนี่มันฮีโร่สำหรับกูจริงๆ ไ้แทน

...

“ถ้าชนะ...มึงต้องมีอะไรมาแลกเปลี่ยนนะ”

ไอ้เขี้ยวเอ้ย...ผมหุบยิ้มลงแต่ก็นะอะไรที่แทนมันขอ อย่างน้อยมันก็ต้องดีกว่า

ใส่แต่กางเกงในไปกินก๋วยเตี๋ยวกับคนแปลกหน้าละกัน

ผลออกมาเป็น **12 ต่อ 3**

ชนะแบบขาดลอยจนทีมตรงข้ามได้แต่ยืนงง ประตูล้วนใหญ่ถูกยิงโดยไอ้แทน ล้วนๆ(มีฟิ่กายกับฟิ่เจตน์คนละประตูสองประตู) การเล่นแตกต่างจากครั้งแรกเอา มากๆ จนผมที่อยู่ในทีมเองก็พลอยคึกและไม่เป็นตัวถ่วงของทีมเหมือนก่อน

รู้ลึกดีชิบหาย...

“เชี่ย มึงถอดกางเกงทำไมวะ อุบาร์ท!!!!” ผมได้ยินเสียงฝั่งตรงข้ามไว้อยู่ใหญ่ เมื่อไ้ตัวใหญ่ที่พ่นกับผมถอดกางเกงบอลลอก “ทำเชี่ยอะไรเนี่ย!!”

“อย่ามายุ่งกับกู!!!” หมอนั้นไว้อยู่ใหญ่ ผมมองหน้าเขาด้วยแววตาเฉยชา ก่อนที่จะเก็บของกลับบ้าน

แทนเดินเข้ามาหาผม “นี่ยาบอกนะว่าแพ้แล้วต้องถอดกางเกงใน?”

“ก็ประมาณนั้นอะ” ผมตอบมัน

“งั้นก็ไม่น่าพาทีมชนะเลยเนอะ...น่าจะให้แพ้...แล้วดูมึงถอดกางเกง”

“ไ้บ้า” ผมด่ามัน “มึงพาทีมชนะแล้ว อยากได้อะไรล่ะ”

“เดี๋ยวกจะบอกบนรถ”

“ทัฟ” พี่กายเดินเข้ามาหาผม “เล่นเก่งขึ้นนะครั้งหลังอะ คราวหน้าจงตัวได้ปะเนี่ย”

“ก่อนที่มึงจะจงตัวน้องทัพนะ มึงไปขอพ่อน้องมันก่อนโน้น” พี่เจตน์เอ่ย

“ไ้รวะ”

“ไอ้แทนไง ฮ่าๆๆ”

“หึ ภูก็ไม่สงสัยหรอก” พี่กายพูดและก็ยิ้มมุมปาก ก่อนที่จะเอื้อมมือมากอดคอผมและก็กระซิบ “พี่จิ๊กเบอร์นี่เองที่พามาจากโทรศัพท์ที่ไอ้แทนได้แล้ว เดี่ยวพี่โทรไปหานะครับ”

ผมมองพี่เขาอย่างงุนงง ก่อนที่พี่เขาจะโบกมือลาและก็เดินไปที่รถของตัวเอง...

“มันเอาจริงแฮะ” พี่เจตน์กระซิบกับพี่พีท

“นั่นดิ เอาไงทีนี้ ต้องปรึกษาท่านหัวหน้าแล้ว” พี่พีทเอ่ยอย่างจริงจัง

“บางครั้งมันก็ต้องขึ้นกับตัวของหัวหน้าเองด้วยนะ”

“อืม...นั่นสินะ”

ผมโบกลาพวกพี่ๆ ทั้งหลายก่อนที่จะเดินไปขึ้นรถของแทน ตอนนั้นกำลังเห็นแทนคุยแชทโทรศัพท์ที่อยู่ ผมขึ้นรถมันก็มองมาที่ผม และก็โยนโทรศัพท์ทิ้งไปที่เบาะหลัง

“เหนื่อยปะ” มันถามผม

“ก็...นิดหน่อย...แต่คืนนี้คงหลับสบายมากแน่ๆ” ผมพูด บิดขี้เกียจนิดหน่อย “ว่าแต่...มีอะไรจะขอลูกะ”

“คืนนี้...มานอนเป็นเพื่อนหน่อย”

“เห้ย เชี่ยไร ไม่เอา!!!”

“อะไรของมึง”

“ไม่นอน ไม่เอา บ้าเหวอ” ฉากตัดไปที่ภาพคืนที่ผมขอให้มันเป่าให้ ผมส่ายหน้าดิ๊ก ส่ายหน้าอย่างรุนแรงจนหัวจะหลุด

“ขอให้นอนเป็นเพื่อน กูไม่ทำอะไรมึงหรอก มีแต่มึงอะ ที่จะมาทำอะไรกู”

“ตกลงแล้ว กูจะไปทำอะไรมึงล่ะ กูไม่ได้คิดพิศวาสอะไรมึงสักนิดเลยนะ”

“ดี งั้นมานอนเป็นเพื่อน อย่าเรื่องมาก”

ผมเริ่มคิดหนัก...อันที่จริงมันอาจจะหมายความว่านอนเฉยๆ ก็ได้ แต่ผมนี่ลึคิดไปไกลถึงแม่น้ำปิงวังยมมานานเลยครับว่าการนอนเฉยๆ ของมัน อาจจะมีอะไรมากกว่าการนอนเฉยๆ ก็ได้

“กูนอนคนเดียวทุกคืน...กูก็เหงาเป็นนะ”

แทนรำพึงเสียงเบาออกมา ทำให้ผมต้องหันกลับไปมองที่มันอีกรอบ...จะว่าไป ถ้าไม่นับบริวารทั้งหลายเหล่านี้(?)ของผม ผมก็คงไม่แตกต่างอะไรจากแทนเหมือนกัน

“อืม งั้นขอไปอาบน้ำที่บ้านก่อน”

01.00 น.

ปกติเวลาก่อนนอนผมไม่ได้อาบน้ำพิถีพิถันอะไรขนาดนี้ อาจเป็นเพราะวันนี้ผมไปออกกำลังกายมาจนเหงื่อเปียกชุ่มไปหมด ผมก็เลยพิถีพิถันมั่ง...

...จริงๆ นะครับ

ลุงเอี่ยมที่ใส่ชุดนอนเดินมาส่งผม แกล้งไปหาว่าไปจนผมหัวเราะซ้ำ ไม่ว่าจะไรที่ผมจะไปนอนบ้านไอ้แทน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างบางครั้งก็ตามแต่ใจของผม หรือไม่ก็ลุงเอี่ยมเห็นว่าไอ้แทนมันไว้วางใจได้แหละมั้ง ก็เลยปล่อยคุณหนูของเขาอย่างผมให้ไปนอนบ้านมันอย่างว่าง่าย

แทนในชุดนอนเดินลงมาเปิดประตูรั้วให้ ผมกลืนน้ำลายตอนมองดูแทนในชุดสบายเหมือนเพิ่งอาบน้ำเสร็จเหมือนกัน แม่่งหล่อจนผมรู้สึกอยากกลับไปเช็ดผมแทนที่จะหิวให้มันลงมาปรกหน้าจนหมดแบบนี่

เพื่อพวกหล่อทุกเวลา หล่อทุกโอกาส หล่อทุกกาลเทศะอย่างแทนคุณ

“ฝันดีนะครับลุงเอี่ยม” ผมเดินเข้าไปป๊อบ มันก็ปิดประตูรั้วปั๊บ ลุงเอี่ยมโบก

มือหยอยๆ แล้วเดินกลับเข้าบ้านไป ตอนนี้มีผมกับมันยืนอยู่หน้าบ้านของแทน
สองคน

“มานอนแล้ว” ผมพูดง่าย ๆ “เพราะงี้ก็ไปนอนได้แล้ว”

“ง่วงแล้วหรอ” แทนเดินนำผมไป

จริงๆ มันก็ควรที่จะง่วงแหละ แต่ไม่รู้ทำไมมาสะกดจิตใจผมให้ตื่น **100%**
ขนาดนี้ ผมก็ง่วงตัวเองเหมือนกัน

“อืม ง่วงแล้ว” โกหกไปอย่างเนียนๆ เดินเข้าไปในบ้านของแทน มองมันปิด
ประตูหน้าบ้าน ปิดประตูทรงเหล็กหลายชั้นด้วยสายตานิ่งๆ

“งี้ก็ไปนอน”

“ไข่มออยู่ไหน”

“นอนแล้ว อยู่ในครัวอะ จะไปหาปะ”

“ไม่เป็นไร”

แม่งเจี๊ยบโคตรๆ แต่ทำไมโคตรตื่นเต้น...ผมสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เดินตามแทน
คุณขึ้นไปบนบ้าน

“มึงจะให้กูนอนไหน”

“นอนห้องกูไง”

“ห้องมึงเลยหรอ” ผมทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“ใช่ไง หรือมึงจะนอนห้องป่าที่เสียไปแล้วของกู”

มึงจะพูดทำไมวะ...บรรยากาศยิ่งวังเวงๆ อยู่ด้วย ผมกลืนน้ำลายเอื๊อกก่อนที่จะเดินไปยังห้องมันที่ผมมานอนเมื่อคืนก่อนตอนที่ผมเมา

ห้องดูสะอาดมากขึ้นกว่าตอนที่ผมออกไป อาจเป็นเพราะแทนคุณมันมาเก็บนั่นแหละ เพียงเป็นขนาดใหญ่ก็จริงแต่ก็ไม่ถึงกับคิงไซส์

ผมเหลือบมองไปที่ตัวไอ้แทน ไอ้ผมน่าจะนอนได้สบายมากไม่เป็นไร แต่ตัวใหญ่ๆ อย่างมันจะสบายหรือ ถ้าเปรียบเทียบขนาดตัวของผมกับมันกับไซส์เพียงผมว่ามันจะแน่นขนาดไปหน่อยนะ

“แล้วมึง...นอนไหนวะ” ผมถามเบาๆ

“ก็นอนข้างมึงไง ไม่งั้นจะเรียกว่านอนเป็นเพื่อนหรอ” แทนทิ้งตัวลงไปนอนก่อน “นอนสิ กูไม่ทำอะไรมึงหรอก”

“ถ้ามึงทำกูจะฆ่ามึง” ผมขู่ไว้ก่อน ทิ้งตัวลงไปนอนข้างๆ มันบ้าง อืม...สบายกว่าที่คิด แอร์ก็เย็นด้วย ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัวสักหน่อย

“หี มึงจะฆ่ากูยังงัย”

“บีบคอมมั่ง หรือไม่ก็เอาหมอนมาปิดหน้าไม่ให้มึงมีอากาศหายใจ”

“ดูหนังมากไปหรือเปล่า” แทนโยนผ้าห่มมาหาผม และก็จัดหมอนข้างให้มาคั่นกลางระหว่างผมกับมัน ทันทีที่ทำอย่างนั้น ผมเกือบจะตกเตียงเลยทีเดียว เพราะเตียงมันเล็กมาก

“เอาออกไปก็ได้มั่ง” ผมโยนหมอนข้างทิ้งเอง จากนั้นก็หลับตาลง “นอนแล้วนะ ปิดไฟด้วย”

“ครับผม” แทนรับคำ ก่อนที่จะเอื้อมมือไปปิดโคมไฟ

...

...

ผ่านไปห้านาที แม่ก็ยังนอนไม่หลับ

จะหลับได้ไงล่ะครับ ไอ้แทนคนหล่อนอนอยู่ข้างๆ ไม่คั่นทั้งคนที่นอนด้วย ไม่คั่นทั้งสถานที่ ผมจะหลับได้ยังไงล่ะ

ผมพลิกตัวไปมาหลายรอบ ทั้งหันหน้าหาไอ้แทน หันหนีจากไอ้แทน ทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองหลับ แต่ไม่ว่าจะยังไงก็ไม่หลับสักที

“นอนสิ...เดี๋ยวคุณป้ามาหาคุณหนูทัพนะ”

พอไอ้แทนพูดเท่านั้นแหละ ผมก็มีความคิดฟุ้งซ่านเป็นร้อยๆ เข้ามาในหัว โดยเฉพาะเรื่องของคุณป้า บรรยากาศสุดจะวังเวง รวมไปถึง...ห้องของคุณป้าที่อยู่ตรงข้าม

ไอ้เชียแทน!

“พอที” ผมลุกพรวดขึ้นมา “นอนไม่หลับแล้ว!”

แทนมันก็ยังไม่ได้นอนเหมือนกัน “เป็นอะไรเนี่ย”

“นอนไม่หลับอะ”

“ทำไม” มันทำหน้าที่งัวเงียนิดหน่อย “กลัวคุณป้าสายบัวเหวอ ป้าเขาออกจะเอ็นดูมึง ไม่ต้องกลัวเหวอก” แขนใหญ่ๆ ของมันมาพาดอกผมและกีดันให้ผมลงไปในนอนเหมือนเดิม

“จริงเหวอ จำไม่ค่อยได้เลย”

“ตอนนั้นมึงเด็กมาก ตอนมึงเรียนประถม มัธยม มึงไม่ค่อยมีเวลาสูงส่งกับคนข้างบ้านเท่าไหร่ออก ชีวิตคุณหนูหมื่นล้านคงจะยุ่งน่าดู”

“เหวอะ” ผมถามเพื่อสร้างความแน่ใจ “ป้าสายบัวไม่ทำอะไรรุนแรงนะ”

“ไม่ทำเหวอกน่า” แทนเอื้อมมือมาปิดตาผมซ้ำๆ “หลับซะ ไหนบอกว่าง่วงไง”

“ก็ตอนนี้ไม่ง่วงแล้วอะ”

“จะให้กูเล่านิทานกล่อมมัยละ หรือว่าร้องเพลงกล่อมดี”

“เชีย เห็นกูเป็นเด็กเหวอ”

“ก็เด็กกว่ากูสองสามปีอะนะ”

“มึงนอนไปเลย” ผมเอาหมอนอิงมาฟาดหน้าแทนคุณ “พูดมากจริง”

“อืมมมม...” มันทำเสียงยานคางเพื่อรับคำ “มึงก็ต้องนอนนะ”

“รูแล้ว”

เสียงเงียบไปเพราะผมกับมันต่างก็ตัดสินใจนอน เอาเข้าจริงๆ เวลาผ่านไปมีแต่แทนเท่านั้นแหละที่จะหลับ ผมถอนหายใจยาว พลิกตัวไปมาหลายท่าจนในที่สุดผมก็สำเหนียกตัวเองได้ว่าไม่มีทางที่ผมจะหลับลงอย่างง่ายๆ ในคืนนี้

ผมฉวยโอกาสแอบมองแทนคุณตอนที่หลับอยู่...หน้าของมันหล่อเหมือนรูปปั้น ขาวไม่พอจมูกยังโด่งเป็นสันแกมริมฝีปากก็สวยได้รูป หล่อชนิดที่ว่าดาราหลายคนต้องยอมสยบ ทำไมมันถึงไม่เป็นดารานะ อาจจะรุ่งกว่าเป็นนักการตลาดก็ได้ นะเออ ผมควรจะบอกมันตอนที่มันตื่นดีกว่า

แบบนี้ก็ถือว่าผมอวยมันนะสิ...ไม่ละ...ไม่เอาดีกว่า

ผมจ้องหน้ามันอยู่นาน ก่อนที่จะรำพึงออกมาเบาๆ ว่า

“มึงหายเหงาหรือยัง”

มันคงไม่ตอบผมหรือครับ มันคงหลับไปแล้ว...ผมยิ้มเล็กน้อยก่อนที่จะ
หลับตาลงเพราะสมควรแก่เวลาที่ผมจะนอนสักที

มีมือใหญ่เอื้อมมือมาแตะมือผมเบาๆ

“มานอนเป็นเพื่อนทุกคืนได้มั๊ยล่ะ”

ไ้สัດ...นี่กว่านอนแล้ว...

“ไม่เอา กลัวป่าสายบัว”

“มึงควรจะกลัวกูมากกว่า”

“งั้นไม่มา...”

“ต้องทำยังไงละ มึงถึงจะมา...”

“...”

“ถ้ามึงไม่มา กูไปนอนบ้านมึงแทนก็ได้”

“ไ้บ้า เกิดติดกูอะไรขึ้นมาเนีย...” ผมรู้สึกซัดๆ เขินๆ ไ้แทนคุณตอนง่วงนี้
รู้ดีกว่าจะพูดอะไรที่อยากพูดนะครับ มีอะไรก็ฟันออกมาหมดเลย คล้ายกับคน
ละเมอ

“กูอยู่ข้างๆ มึงไม่อุ่นใจหรือวะ”

“ไม่ กูร้อน”

“ต้องทำยังไงอะ มึงถึงจะมานอนกับกูทุกคืน”

“แค่มึงนอน”

“ไม่ตอบหน่อยเหวอ”

“...”

“หรือว่าต้องเตะบอลชนะอีก”

“...”

“รู้อยู่ว่าเหนื่อยมาก” มันเอ่ย “แต่มึงขอทั้งที่ ทำหน้าอย่างกับแมวใส่กู เหอะ
แค่นั้นก็ต้องทำให้แล้ว”

ผมรู้สึกดีนะที่มันพูดแบบนั้น อดยิ้มไม่ได้เลย...ท่าทางไอ้แทนตอนง่วงนอนนี่
เป็นอะไรที่คล้ายกับผมตอนเมา ผมเอื้อมมือไปหยิบผ้าห่มให้ห่มตัวมันอย่างแน่น
หนามากขึ้น ก่อนที่จะเอยกับมันเบาๆ

“ถ้ามึงขอ...กูก็จะมา”

ตอนที่ 11

ผมลืมตาตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันต่อมา อาจจะไม่เรียกว่าเช้าตรู่เท่าไร เพราะมัน
ปาเข้าไปเจ็ดโมงกว่าแล้ว ดินะที่วันนี้มีเรียนบ่าย แล้วแทนละ มันเรียนกี่โมงวะ
ผมหันไปมองคนข้างๆ ที่กำลังหลับอยู่

ไวย่ หลับก็ยังไม่หลับ ลืมตาก็ยังไม่หลับ เปื่อพวกหล่อกทุกกาลเทศะ

“แทน เข้าแล้ว” ผมเขย่าตัวมัน

“อืมมม”

“เข้าแล้วไวย่”

“อืมมม แล้ววาย”

“ไม่มีเรียนเหรือ”

ฉบับล้นท้นที่ เครื่องจักรที่ชื่อว่าแทนคุณก็เริ่มทำงานเหมือนแบตเตอรี่เต็ม ผมเห็นมันลืมตาและมันก็ลุกขึ้นนั่งราวกับมีสปริงติดที่อยู่ที่หลังของมัน

“แบบนี้คือมีเรียนไซ้ไหม”

“ไซ้ แก้วโง่งด้วย” มันรีบกุ๊กกุกๆลุกขึ้นจัดการกับตัวเองทันที “ขอโทษนะ แต่ถ้าคุณหนูหัวข้าวเข้าละก็ เชิญเสด็จไปที่วังก่อน ญ่ไม่มีเวลาทำให้อ่ะ”

“ไม่เป็นไร”

แทนกำลังจะเดินไปเข้าห้องน้ำ หัวมันยุ่งไปหมด ตลกดีครับ ตอนแรกผมก็คิดว่ามันจะเข้าไปอาบน้ำแหละ แต่จู่ๆ มันก็หันมาชะงัน

“งอนปะเนี่ย” มันมองผมอย่างจับผิด

“งอนอะไร บ้าเหรือ” ภูก็แค่นั่งปรับสภาพตัวเองให้หายมึนหลังจากที่ตื่น
ต่างหาก

“แนใจนะ”

“เออติ พุดเหมือนภูเป็นผู้หญิงไปได้”

“หน้าก็เหมือนอญนะ”

ฮ่วย...แบบนี้มันหาเรื่องกันแต่เช้าชัดๆ

“ไป อาบ น้ำ ไว้ย”

“หิ ออย่าเพ็งงอนนะ เดี่ยวตอนบ่ายมารับ”

แทนพุด ก่อนที่จะวิ่งเข้าไปในห้องน้ำด้วยความไวแสง ทำไมจู้ๆ ผมกับมันก็
พุดจาดีต่อกันขึ้นมალะเนี่ย(แถมยังดูสนิทสนมมากขึ้นด้วย) อาจเป็นเพราะคืน
แห่งการนอนเป็นเพื่อนนี้แหละมังครับ

ผมเดินลงมาชั้นล่างมาอุ้มไข่ต้มเดินเล่นไปทั่วบ้าน ยังไม่มีความคิดที่จะ
กลับไปที่บ้านตัวเองเลยแม้แต่บ่อย แม้ว่าคนที่บ้านส่วนใหญ่จะตื่นกันแล้วเพื่อรอ
ผมก็ตาม ผมก็เอาแต่ขลุกอยู่ที่บ้านไ้แทน

มองซ้ายมองขวา บ้านแทนเล็กน่ารักดีครับ เดินสองสามก้าวไปก็จะกลายเป็น

อีกห้องแล้ว ไม่เหมือนบ้านผม กว่าจะถึงห้องนั้นห้องนี้ เล่นเอาเหนื่อยแทบตาย

บางที่มีบ้านเล็กๆ ก็ดีเหมือนกัน...

ผมจะทุบแล้วสร้างใหม่!

ผมล้อเล่นนะ...บ้านตกทอดมาตั้งแต่รุ่นปู่ ขึ้นทำแบบนั้นคงโดนสาปแช่งตาย
ห่า ผมหัวเราะหึหึกับความคิดของตัวเอง เล่นหน้าย่นๆ ของไข่ต้มไปเรื่อย
จนกระทั่งผมได้ยินเสียงประตูห้องน้ำเปิดออกจากห้องข้างบน

มันจะมีเวลาทานอาหารเข้ามัยละนั่น ยังไงก็ดูไม่มีเวลาโคตรๆ ผมวางไข่ต้มลง
ไปดูห้องครัวว่าพอจะมีอะไรให้แทนมันทานได้หรือเปล่า ตอนเปิดตู้เย็นออกผม
ถึงกับอึ้ง นี่บ้านคนหรือที่อปส์ซูปเปอร์มาร์เก็ตวะ ทำไมดูมีครบไปหมดเสียทุก
อย่าง หมดอายุหรือยังวะเนี่ย

ผมหยิบนั่นหยิบนี่ออกมาจากตู้เย็น กำลังจะทำแซนวิชทูน่าอย่างง่ายให้แทน
คุณ โชคดีที่ตอนอยู่นอกผมตื่นสายบ่อย(?) ผมก็เลยสามารถทำอาหารอย่าง
ง่ายๆ ในเวลาอันสั้นได้ ไม่ต้องเน้นความสวยงามเท่าไรหรอก แต่ก็พอ

ตอนที่จะทำเสร็จแทนมันก็ยังไม่ลงมา ผมเข้าใจครับ ปล่อยให้ทุกกาลเทศะมันก็
คงอยากจะหลอตตอนที่มันไปเรียนสินะ คงจะทาคิริมิเซ็ทผมอยู่แน่ๆ ถึงยังไม่ยอม

ลงมาเสียที

“ทำไรวะ!”

“เห้ยยย!” ผมร้องเสียงหลง “เห็นมิดมัย เห็นมิดปาว ถอยออกไป”

เห้ยอะไรจู้ๆ ก็มาเกาะไหล่ผม ไ้ฉนี้!

มันเกือบจะกอดแล้วมั้ง ถ้าผมไม่ถือมิดขึ้นมาจากมันก่อน

“เล่นมิดเลยเหรออ เอาลงไปเลย ยังไม่อยากตาย” แทนตกใจ บัดๆ มือผม
ออกไปจากตรงหน้าอย่างเบาๆ

“ก็โผล่มาไม่ให้สัมผัสให้เสียงนี้หว่า” ไม่ทำให้แม่งกินชะเลยดิมี๊ “อ้าวนี่แซนวิช”
ผมยื่นจานแซนวิชไปให้มัน ในขณะที่มันทำตาโต

“คุณหนูทัฟทำให้กระผมหรือขอรับ ไม่อยากจะเชื่อ” น้ำเสียงมันบ่งบอกว่ามัน
ไม่อยากจะเชื่อจริงๆ

“จะทานมั๊ยครับ”

“ทานดิ แบบนี้ยอมไปสายเลยเนี่ย”

เหอะ...ผมมองตามหลังสูงๆ ในชุดนักศึกษาผม(แบบไม่ถูกระเบียบด้วย
เพราะไม่มีเนคไท เดี่ยวแม่งเห็นไล่่ออกเสียนี่...) เวลาแต่งตัวไม่ถึงครึ่งชั่วโมง แต่

ทำไมหล่อเพียวขนาดนั้นล่ะวะ ทั้งๆ ที่ผมก็เซ่ชนิดเดียว น้ำหอมก็ฉีดมานิดหน่อย
ช่วงนี้ผมเป็นอะไรไร่เปล่า มองไอ้แทนหล่อเป็นพิเศษ สงสัยผมไม่ค่อยได้นอน
บ้านตัวเองล่ะมังครับ เลยทำให้มองอะไรผิดไป...

“กลับแล้วนะ” ผมบอกแทนที่กำลังทานอาหารเช้าที่ผมทำให้อยู่

“กลับแล้วเหวอ เดี่ยวไปส่ง” แทนพูด ทำท่าจะลุกขึ้นยืน

“ไม่ต้องๆ รีบทานรีบไปได้แล้ว”

“แน่ใจเหวอ เดี่ยวรถจะชนเอานะ”

“มึงกวนตีนปะเนี่ย หน้าบ้านมึงกับกุห่างกันไม่ถึงสิบเมตร”

“หึหึ เดี่ยวตอนบ่ายมารับ”

“อย่าสายนะมึง”

...ผมชะงัก

กุพูดอะไรออกไป สรุปก็คือผมตกลงให้มันมารับแล้วจริงๆ ผมก็ขัดมันไม่ค่อย
ได้หรอกครับ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ผมยืนยันจากคำพูดแถมยังตอกย้ำแรงๆ ให้มัน
รับมา

เกิดอะไรขึ้นกับกุเนี่ย...กลับบ้าน กลับบ้าน กลับบ้านด่วน!

“ครับ จะมาไวๆ”

ยังมีการทิ้งท้ายมากรวดตีนผมอีกแน่ะ...ผมรีบเดินออกจากบ้านมันทั้งๆ ที่ตัวเองอยู่ในชุดนอน ไม่อายการ์ดหน้าบ้านที่อยู่ในชุดสูทเลยสักกะนิด

จริงๆ แล้ว...การที่สนิทกับแทนคุณขึ้นไปอีกกระยะ มันอาจจะไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไรเลยสักนิดเลยครับ...

เวลาเกือบสิบเอ็ดโมง

“โอ้โฮ คุณหนูแต่งตัวเสร็จแล้วเหรอครับ” ลุงเอี่ยมทักเมื่อผมนั่งเล่นนอนเล่นอยู่บนโซฟาทอง “มีเรียนตอนบ่ายไม่ใช่เหรอครับ”

“ก็...ไม่มีอะไรทำอะลุงเอี่ยม”

“ก็นอนสิครับ”

“...”

“ปกติเวลานี้คุณหนูยังไม่ตื่นเลยนะครับ”

เป็นการแซะที่หน้าตาใสซื่อสุดๆ ผมพนมมือออกมาจนทำให้ลุงเอี่ยมไม่พูดอะไรอีก

“ทำทางเหมือนรอใครบางคน...รอแทนคุณรีเปล่าครับ”

“เปล่า!!!” พุดอะไรอย่างนั้นกัน ใครจะไปรอคนที่จะมาเกือบบ้ายละครับลุง
เอี่ยม ไม่ได้รอสักหน่อย

ลุงเอี่ยมเลิกคิ้ว “เหรอครับ”

“จริงๆ ครับ” ผมทำท่าหันไปเล่นโทรศัพท์ “ผมไม่มีอะไรให้ลุงเอี่ยมช่วยครับ ลุง
เอี่ยมไปเล่นตรงนั้นนะครับ...” ผมชี้มือไปที่อื่น

ทำทางพอบ้านของผผดุงๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ทำตามคำสั่งเป็นอย่างดี เขาเดิน
ห่างออกไป รวมไปถึงสั่งให้ทุกคนในบ้านให้อยู่ห่างๆ ผผด้วย

ก็บอกแล้วว่าไม่ได้รอ...ว่าแต่เมื่อไหร่จะเที่ยงกว่าละ ตอนนั้นแทนคุณมันน่าจะ
มาแล้วนี่...

เฮอะ เล่นเกมส์ก็ได้

ตอนที่ผผเล่นเกมส์อย่างเมามัน มีคนทักมาหาผผในไลน์ เป็นคนที่แอดมา
ใหม่

พี่กายนั่นเอง

Guy : ฮัลโหล ทำไรอยู่ไฉนอง?

ผมจิ้มจึกๆ ตอบข้อความพี่เขาไป

Tup : นอนเล่นครับ

Guy : ยังอยู่บนเตียง?

Tup : เปล่าพี่ อยู่ข้างล่างบ้าน

ตอบเสร็จผมก็เล่นเกมส์ต่อ แต่พี่เขาก็กังทักมาอีก จริงๆ ก็ไม่ได้รำคาญอะไรนะ
ครับ ติดจะเฉยๆ มากกว่า

Guy : จริงหรอ อิจฉาจัง ไม่มีเรียนใช่ปะ

Tup : มีตอนบ่ายครับ

Guy : ให้ไปรับปะ

เว้ย...บทจะมีคนมารับก็มีมากกว่าหนึ่ง ผมรีบส่ายหน้าทันทีจนลืมไปว่าพี่เขา
ไม่เห็นผมสักหน่อย

Tup : ไม่เป็นไรครับ

ผมตอบ ก่อนจะพาลนิกไปถึงชั้นเรียนของพี่กาย ชั้นเรียนนั้นต้องมีไอ้แทนกับ
สามหนุ่มโหน่งเท่งหมำเป็นแน่แท้เพราะเรียนคณะเดียวกันเอกเดียวกัน

เพราะฉะนั้นก็เลยคิดว่าจะถามอะไรสักหน่อย

Tup : เรียนหนักมั้ยครับพี่

Guy : ไม่อะ น่าเบื่อกว่า อาจารย์พูดมาก

ผมหัวเราะเบาๆ พี่เจตน์กับพี่พีทคงแย่งกันสลับ พี่ต้นคงเล่นโทรศัพท์ ส่วนไอ้แทนก็คงนั่งแท่ๆ ฟังบ้างไม่ฟังบ้างแต่เชื่อเถอะว่าคำพูดของอาจารย์คงเข้าหูมันทุกคำ

Guy : ว่างปะ คุยกับพี่แกเบื่อกน้อยสิ

คุยอะไรละ...ผมเกาหัวแกรกๆ ขณะที่เปลี่ยนหน้าจอไปเป็นเกมส์ แต่พี่แกก็ยังไม่ทักมาอยู่ดี ทำยที่สุดผมก็เลยต้องคุยกับพี่แกไปตามระเบียบ พี่เขาถามอะไรมาผมก็ตอบ บางครั้งก็พูดเสริมให้ดูมีมารยาทบ้างจะได้ไม่ห้วนจนเกินไป

ว่าแต่...ทำไมบางคนไม่ยอมทักผมมาสักทีล่ะ

วันก่อนๆ ยังทักมาอยู่เลย แต่นี่อะไร ทำไมเงียบ...

เอาน่า มันอาจจะเรียน นี่กำลังส่งเสริมให้มันไม่ตั้งใจเรียนทางอ้อมอยู่นะ ทัพไทย ช่วยตั้งสตินิดนึง...

จนในที่สุด...

Tankhun : กำลังจะออกจากมหาลัย

Tankhun : นีรับที่สุตแล้วนะ

ผมยิ้ม จากนั้นก็ลุกขึ้นนั่งจนแม่บ้านแถวนั้นสะดุ้งโหยงเพราะรู้ๆ ผมก็ลุกขึ้นมา
อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“คุณหนูทัฬหะทานอาหารเที่ยงมั๊ยคะ”

“ไม่ครับ เดี่ยวแทนมารับแล้ว...”

กิดิง กิดิง กิดิง กิดิง

เสียงไลน์ดังไม่หยุดไม่หย่อน แทนที่ขับรถอยู่หันมามองดูโทรศัพท์ที่ดังทะลุ
กระเป๋าของผม

“เพื่อนส่งเกมส์มาหรือยังไง”

ผมลงไปหยิบมันขึ้นมาแล้วก็เช็คดู

“พี่กายอะ”

แทนหันขวับมาที่ผมทันที “ไ้กาย?”

“ใช่”

“ไปรู้จักมักจี่อะไรกันตอนไหน”

ผมต้องช่วยจูนสติอะไรให้มันหรือเปล่า “เตะบอล...เมื่อก่อนไง”

“แล้วมันเอาเบอร์มึงไปได้ยังไง มึงให้เหรอ”

“กูเปล่า” แม่่งชักยิ่งกว่าเครื่องชักผ้าอีก อะไรของมันนะครับ “พี่เขาบอกจิกมาจากเครื่องมึงอะ”

“แม่่งชั่ว” แทนบ่นอุบ

“มึงไม่ชอบชี้หน้าพี่เขาเหรอวะ” ผมลองเผือกเล่นๆ

“ไม่ได้ไม่ชอบ เหม็นชี้หน้า”

มันต่างจากไม่ชอบตรงไหนวะ...แทนเงยไป และผมก็ได้โอกาสตอบพี่เขาพอดี พี่เขาถามว่าเพียงนี้จะทานอะไร พี่เขาจะได้ทานตาม เออ ตลกดี

“ทำไมต้องยืมด้วยวะ กายมันเป็นคนตลกเหรอ”

“อะไรของมึงเนี่ย มองกูทำไม ชั้บรตไปดิ”

“ทำไมต้องยืม”

“พี่เขiabอกจะกินข้าวเที่ยงเหมือนกูอะ ตลกปะ”

“ตลกตรงไหน” แทนหน้าหงิก จากนั้นก็เหยียบชะมิดจนหลังผมติดเบาะ

“เฮ้ยยย ยังรักชีวิตอยู่ ยังไม่อยากไปเผ่ายมบาลลลล” ผมโอดครวญ “กูไม่ได้รีบ เข้าคลาสเลขได้ ใจเย็นครับพี่”

“ข้าวเที่ยงของมึงอยู่ไกลต้องรีบไป”

“ที่ไหนวะ”

“ตอบมันไป...อาหารเที่ยงมึงคือคัส แรททาทุย และก๊ิตบท้ายด้วยซูเฟล”

...

เกิดคำถามขึ้นเต็มหัวของผม อาหารที่แหม่งวาคืออาหารประเทศไหนผมยังไม่รู้เลย

“ร้านอยู่ไกล เร็วๆ รีบบอกมันไป”

ผมเกาหัวแกรกๆ และก๊ิตอบพี่กายไปตามที่พี่ท่านบอกมา พี่กายบ่นนิดนึ่งว่ากินตามยาก ผมเลยหัวเราะ 555 กลับไป

ตลอดทางไปร้านอาหารไอ้แทนเอาแต่ยิ้มเบาๆ แถมยังบอกให้ผมถ่ายรูปไป

อวดพี่กายด้วยนะว่ากินจริงๆ ไม่ได้โม้

แทนมันมีมุ่เด็กๆ แบบนี้ด้วยเหรอครับ

“นั่งทัพพพพพพ” แจงกระโดดกอดคอผม ทันทีที่ไอ้แทนมาส่งผมถึงหน้าห้อง

“น้อยๆ หน่อย” ไอ้แทนสะกิดหลังเพื่อนผม

“เหมือนไม่ได้เจอมันนานอะพี่ ส่งต่อมันเสร็จก็กลับไปได้แล้ว” แจงไล่พี่รหัสมัน

“จะเอามั้ยเนี่ย ของฝาก”

“ของฝาก!” แจงทำตาโตหันซ้ายหันขวารอบตัวไอ้แทนใหญ่ว่าถุงของฝากของมันอยู่ไหน เป็นผู้หญิงที่จริงจังดิ้นะครับ “ไหนอะ ไม่เห็นมี”

“เหอะ” แทนโยนถุงขนมที่ผมกับมันไปซื้อด้วยกันก่อนเข้ามอให้ ตอนแรกผมก็นึกว่ามันจะซื้อไปฝากพี่โหนด่งเท่งหมา ที่ไหนได้ซื้อมาฝากน้องนี่เอง

ขนมจากร้านดินเอนด์เดลุ่ก้า...ใครเป็นน้องมันนี่โชคดีจริงๆ

ว่าแต่...พี่รหัสผมเป็นใครเหรอครับเนี่ย...เห็นคนอื่นได้ของกินแล้วรู้สึกหิวขึ้นมาเลย

“อย่าลืมที่บอกนะ” แทนคุณลูปหัวผมสองสามทีอย่างแรง ก่อนที่จะเดินหนีไป

“รู้แล้ว” แจงรับคำ มองดูถุงขนมในมืออย่างตื่นตาตื่นใจ

“มันบอกอะไรแหวะ” ผมถามเพื่อน

“ก็จะอะไรซะอีก ก็เรื่องดูแลแก่นั่นแหละ” แจงรีบพูด “เข้าไปในห้องเถอะ มีอะไรจะน่ารักด้วย”

ผมน่ารักกับแจงตั้งแต่คลาสเริ่มยันคลาสจบ เรื่องที่แจงน่ารักที่มีอยู่สองประเด็นใหญ่ๆ คือ **1.** เรื่องงูที่ถูกปล่อยในห้องน้ำเมื่อไม่กี่อาทิตย์ก่อน มันสงสัยว่าเป็นฝีมือของเกี้ยว บอกให้ผมอยู่ห่างๆ จากเพื่อนคนนี้เอาไว้ ตอนแรกมันก็ไม่คิดสงสัยอะไร แต่พอประติดประต่อเรื่องดีๆ อาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ็จ เพราะสองคนนั้นเป็นน้องรหัสกัน

อ้อเหือ...ถึงกับอึ้ง นี่มันเซอร์ลือคโฮล์มเวอร์ชันผู้หญิงชัดๆ

เรื่องที่ **2** เต็มไปด้วยสาระล้วนๆ เรื่อง ‘JP’

“จริงดิ พี่เจตน์ถามเรื่องกิกพีพีทเหอ กรีดดด มันต้องเป็นการหึงอย่างหนึ่งแน่ๆเลย แกกกก ไปฟังมาอีกนะ ซอบอะ กรีดดดดดดดด”

“เบาๆ หน่อย อาจารย์มองแล้ว”

“อยากสิงร่างแกอะ ผู้ของแกก็หล่อ เพื่อนผู้ของแกก็น่าจิ้น”

“ผู้?”

“ผู้ชายนั่นแหละ”

“ผู้ของฉันเชียวอะไรอะ”

“พี่แทนไม่ใช่ผู้ชายหรอกหรอ”

“ก็ใช่ แต่แบบนั้นฉันก็เป็นตัวเมียดิ”

“กับพี่แทนแกมีสิทธิ์เป็นตัวผู้ด้วยหรอ”

แม่ง...จนมันดีกว่า...ตลอดเวลาที่เหลือผมไม่คุยอะไรกับแจ็กอีก จนมันต้องเอาขนมที่แทนซื้อมามาง้อผม ผมก็แกล้งนอนไปอย่างนั้นนั่นแหละ คุยกับมันแล้วสบายใจดีนะครับ กวนตีนไม่ได้ต่างอะไรจากพี่รหัสมันเลย

“เออ แกพอจะรู้มัยว่าใครเป็นพี่รหัสฉันวะ”

“แกรหัสอะไรละ”

ผมส่งรหัสไปให้มันดู(แปะอยู่หน้าหนังสือเกมยังพิมพ์เรียบร้อยพร้อมชื่อทัฟฟ้า แก้วเนตรอย่างกับเด็กอนุบาล....ฝีมือลงเอี่ยมครับ) มันมองแป็บหนึ่งก่อนจะคิด

“พี่กายนี่”

“หือ”

“พี่กาย พี่หัสแก 094 เต๊าะๆ เลย”

ผมได้ยินดังนั้นก็เงิบไป...พี่กายอาจจะยังไม่รู้ไม่เป็นไร แต่ถ้าใครบางคนรู้ ผมไม่รู้ว่ามันจะทำนิสัยเด็กๆ แบบที่ทำไปเมื่อตอนเที่ยงหรือเปล่า...
คงไม่อะไรหรอกมั้ง...

ตอนเย็น

ไอ้แทนไม่ได้บอกอะไรกับผมว่าจะมาหาหรือเปล่าเพราะเขามีประชุมเอก
การตลาดกัน พี่ปัสมาเรียกน้องปี่หนึ่งไปพบ(แล้วปัสสองไปไหนวะ?) เกี่ยวกับเรื่อง
กฎระเบียบการวางตัวอะไรประมาณนี้นะครับ ได้ยินจากปากแจง มีเพื่อนผู้หญิง
ใส่กระโปรงสั้นไม่ถึงคืบ(สั้นกว่าพวกปัสมาอีก) ก็เลยเรียกประชุมกันทั้งเอก
เหมือนขัดใจกันเองระหว่างพี่ผู้หญิงปัสมาคนนั้นกับเพื่อนผู้หญิงปี่หนึ่งคนนั้น
พวกผมได้แต่เงิบและก็นั่งดูเขาทะเลาะกันสั่งสองกันอย่างเดียว ผมกับแจง
กระซิบกระซาบคุยกันเรื่องมีสาระอีกแล้วครับ

“แกดูสิ เคมีเข้ากันเข้ากัน พี่เจตน์สูงขาวหน้าฝรั่ง พี่พิทขาวหมวยเอเซียเอเซีย”
ผมฟังเรื่องนี้มาทั้งวันแล้วจริงๆ ครับ จะจิ้นตามมันแล้วเนีย ให้ตายเหอะ “ดูดิ
แกๆๆ กรีดดด จับคอกันด้วยอะ”

ในสายตาของผมคือโคตรปกติ...ผู้ชายคุยกันเฉยๆ มั้ง แต่อย่าไปขัดมันครับ
เดี๋ยวแม่งจะแพ้นกบาลเอา

เขาดราม่ากันแต่พวกเราดันไม่ดราม่าไปกับเขา...มีคนมาเคาะหัวผม ตอนแรก
ผมคิดว่าเป็นรุ่นพี่ที่อยากสั่งสอนให้ฟังที่เขาคุยกัน แต่เปล่า...เป็นพี่กายนั่นเอง

“รหัส 094 เหรอ” พี่กายพูดยิ้มๆ “โทษทีนะ อาทิตย์ที่แล้วพี่ไม่อยู่ ไป
เนเธอร์แลนด์มา เลยไม่ได้ดูแลเลย”

พี่รหัสน้องรหัสคู่นี้เพิ่งจะรู้จักกันนี่เอง

“เซอร์ไพรส์นะเนี่ย” พี่กายเอาแต่ยิ้ม...ทำเอาไอ้แรงที่นั่งข้างๆ ผมถึงกับเคลิ้ม
ไม่นานนักพี่กายก็เดินเลี้ยวไป แจงเอามือมาสะกิดผมใหญ่เลย

“ชอบแกล้งๆ” มันฟันธงจับ “แบบนี้พี่แทนจะว่าไง”

“ว่าอะไรล่ะ มันไม่เกี่ยวอะไรกับฉันเว้ย”

“เหรอ ไม่เกี่ยวบ้าไรวะ ไปรีบไปส่งตั้งแต่เข้ายันเย็น” แจงแบ่ปากใส่ผม “สำหรับ
แกล้งฉันไม่รู้ แต่ที่รู้สำหรับฉันคือพี่แทนนะชัดมาก พี่เขาชอบแกล้ง”

ผมกลืนน้ำลาย...

รู้สึกหัวใจบ่ไหวแปลกๆ

“มัวแล้ว”

“หี พี่กายก็ชอบแก...ตายแล้ว นี่มันศึกชิงนายเห็นๆ สนุกแน่ละงานนี้” แจงเอา
แต่พูดเพื่อความบันเทิงไปเรื่อย

“คุยไรกัน”

“แทนทัพและก๊ฟกายคะ” แจงหันไปหาคนถามแล้วสะดุ้งสุดตัว “พี่แทน...
เหะ”

“นินทาจนคนที่อยู่พระรามเก้ายังได้ยิน” ไฉ่แทนเอ่ยเสียงเย็น ก่อนที่จะหันมา
หาผม “กลับกัน”

“กลับ?”

“ใช่”

คนเขายังดราม่ากันอยู่ทั้งหอประชุม แล้วนี่จะให้เดินออกไปเฉยเลยใช้ได้ที่ไหน
กัน

“ออกทางประตูหลัง ไม่มีใครเห็นหรอก” แทนดึงมือผมเบาๆ ผมมองไฉ่แจง
อย่างขอความเห็น มันยังไหล่คล้ายกับจะบอกว่าพี่รหัสมันจี้ๆ ผมก็เลยต้องตาม

มันออกไปอย่างไม่มีสิทธิ์ตัดสินออกตัดสินใจ

จริงๆ แล้วก็ดีเหมือนกัน

ประชุมเรื่องอะไรที่ไม่เกี่ยวกับตัวเองนี่มันน่าเบื่อจริงๆ ครับ

“รหัส 094” แทนรำพึง “หิ”

“อะไรเหรออ”

“อยากไปไหน จะพาไปทุกที่” แทนพูด

“ไม่ได้อยากไปไหน” ผมยังคงมองมันด้วยความงงงัน ตอนนี้ผมกับมันกำลังจะ
เดินไปที่ลานจอดรถ

“แทน”

เสียงผู้หญิงเรียกไอ้แทน เป็นเสียงแรกที่ผมได้ยินตั้งแต่เจอแทนจนถึงวันนี้ผมก็
ยังได้ยิน เสียงของเจี๊อิง

“คุยกันหน่อยได้มั้ย”

แทนมองหน้าผมกับเจี๊อิงสลับกัน

“คือว่า...ไม่สะดวกมั้ง”

“เรื่องที่เรียนนะ” พี่อิงทำหน้าตาน่าสงสาร “พยายามจะคุยที่ห้องเรียนแล้ว

แทนไม่ยอมคุยกับอิงเลย”

“ก็อิงทำอะไรไว้บ้างล่ะ”

“มาคุยเรื่องนี้เถอะนะ มาคุยกัน”

แทนมองหน้าผม...ผมไม่รู้จะพูดอะไรจึงก้มหน้าก้มตาอย่างเดียว

“คุยตรงนี้ได้มั้ยล่ะ” แทนเอ่ยเสียงเข้ม

“แม่พาอิงไปหาหมอแล้ว...ที่ผ่านมา...อิงขอโทษนะ อิงจริงจังมากเกินไป”

มันน่าเชื่อหรือเปล่าวะ...ผมไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร แต่ไม่ว่าจะยังไงก็อย่ามายุ่งกับผมอีกแล้วกัน ผมขอร้องล่ะ

จู่ๆ ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งคุกเข่าต่อหน้าผม ผมสะดุ้งสุดตัว ขยับถอยหลังไปสามก้าว พี่อิงคุกเข่าต่อหน้าผม นี่มันอะไรกัน

“น้องทัพ พี่ขอโทษ”

เวร เวร เวร...ผมทำหน้าไม่ถูกเลย ผมมองไปที่ไอ้แทน แทนเองก็ดูจะตกใจ

เหมือนกัน ผมรีบพาตัวพี่อิงให้ลุกขึ้นยืนตามเดิม

“ไม่เป็นไรครับพี่...” ผมละล้าละลักพูด “...อย่าทำอีกก็พอ”

ผมไม่ใช่คนใจไม่ไ้ระกำอะไร อีกอย่างฝั่งตรงข้ามก็เป็นผู้หญิง ผมก็เลยทำอะไรไม่ถูกเท่าไร พี่เขาขอโทษแล้ว บางทีเรื่องนี้มันก็ควรจะจบได้แล้ว ที่ผ่านมามีผมก็ไม่ได้ตั้งใจถือสาเอาความอะไรเรื่องนี้ครับ

“ขอบคุณนะ” เธอร้องให้ ตอนนั้นผมไม่กล้าจะสบตาเธอเลยแม้แต่บ่อย คนที่เดินผ่านไปผ่านมามองจะหาว่าผมกับแทนรังแกผู้หญิง เจ็บใจปวดน้ำตาอย่างรวดเร็วก่อนที่จะหันไปหาแทน

ใบหน้าของเธอน่ารัก ถ้าตัดเรื่องจิตๆ ที่เธอเคยทำละก็...ผมก็เข้าใจนะครับว่าทำไมตอนแรกไอ้แทนมันถึงคบกับเธอ เธอดูสวยหวานแถมยังแสนดี ผมคิดว่าปัญหาทางจิตหากถูกแก้ไขก็ไม่ผิดอะไรที่จะให้ออกาสเธอได้แก้ตัวอีกครั้งหนึ่ง

“เรื่องที่จะพูดมีแค่นี้แหละ...” เธอเอ่ย “...อิงจะทำตัวดีขึ้นมัย ต่อไปอิงจะทำให้แทนเห็นเอง”

พูดจบเธอก็เดินหนีไป...ทิ้งให้แทนถอนหายใจตามหลัง มันเดินมาหาผมแล้ว

มาจับไหล่ผม พลังถามว่าผมเป็นไรหรือเปล่า

“ไม่เป็นไร ตกใจน้ำตาผู้หญิงเฉยๆ” ผมพูดตามตรง

“อืม... ไปกันได้แล้ว” แทนจับไหล่ผมให้เดินนำหน้า

“เหมือนเจ๊แกจะมาขอมึงคืนดีเลย”

“...”

“มึงจะว่าไง”

แทนไม่พูดอะไร เปิดประตูรถให้ผม จากนั้นก็เดินอ้อมไปนั่งฝั่งคนขับ

“กูจะว่าอะไรได้ล่ะ”

“...”

“ก็กูมีมึงแล้วนี่หว่า”

แทนทัฟ ตอนที่ 12

คิดว่าผมนอนหลับปะ

ผมนอนไม่หลับ ให้ตายยังไงก็ไม่หลับ ในหัวของผมมีแต่ใบหน้าของไอ้แทนที่มันปฏิเสธผู้หญิงคนนั้นแถมยังพูดกับผมอย่างจริงจังอีกว่ามีแค่ผม ผมไม่รู้ว่าผมเป็นบ้าไปเองหรือเปล่าที่เขาเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้มาคิด แต่เชื่อเถอะครับถ้า

หากคุณเจอคำพูดแบบนั้น สายตาแบบนั้นมาจากคนอย่างไ้แทนละก็...คุณก็จะ
มีอาการไม่แตกต่างอะไรจากผมในตอนนี้นั้นแหละ

ก็กูมีมึงแล้วนี่หว่า...

มีที่วาคือมียังงั๊วะะ มีไว้ดูเล่น มีไว้กวนใจ มีไว้แก้เหงา

หรือว่ามีไว้...ในหัวใจ...

ผมคิดไปได้ยังงั๊วะะเนี่ย มีไว้ในหัวใจเนี่ยนะ ถุยยยย...นี่ผมแอบหวังอะไรจาก
คนอย่างมันอยู่รีเปล่าเนี่ย

“ไว้ยยยย”

ผมทั้งหัวตัวเองและกั้ติดดินไปมาอยู่บนเตียงของตัวเอง หลังจากทีเแทนมาส่ง
อยู่บ้านผมก็ไม่โผล่หัวออกไปจากห้องเลยแม้แต่น้อย ที่บ้านคงจะงงกันใหญ่ว่า
ผมเป็นอะไร ลุงเอี่ยมมาเคาะประตูห้องผมหลายต่อหลายครั้งแต่ผมก็ไม่ยอมเปิด
เอาแต่บอกว่าผมโอเค ผมไม่เป็นไร

คิดว่าลุงเอี่ยมจะอยู่เฉย ๆ เหมอครับ...

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“ทัฟ เป็นไรวะ ไม่สบายหรอ”

นอกจากลุงเอี่ยมจะไม่อยู่เฉย ๆ แล้ว ลุงเอี่ยมยังชวนคนอย่างไอ้แทนมา เพื่อที่จะไม่อยู่เฉย ๆ แบบแก ผมลุกขึ้นมานั่งบนเตียง มองดูประตูที่มีไอ้แทนอยู่ เบื้องหลังราวกับว่ามันเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย

“ทัฟ ได้ยินกูนัยเนี่ย” เสียงเคาะประตูยังคงดังระงมต่อไป

“กูสบายดี ไม่เป็นไรวะ” ผมพูดเสียงดังตอบกลับไป

“สบายดียังไง ลุงเอี่ยมบอกมาถึงก็เก็บตัวอยู่แต่ในห้อง”

“กู...กู...” ขอฟื้นที่ส่วนตัวหน่อยได้มั้ยละ...โธ่ “กู...”

“ตกลงมึงโอเครีเปล่า ไหนเปิดประตูดิ”

“เฮีย” ผมร้อง “กูโอเค ไม่ต้องเข้ามาก็ได้”

“อะไรของมึงวะ มึงเป็นสิ่วหัวข้างกะทันหันหรือยังไง ตอนกลางวันยังไม่เห็นมี
เลย เป็นอะไรเนี่ย”

เอาเป็นว่าพื้นที่ส่วนตัวที่ผมต้องการแทนคุณมันคงจะไม่ให้ผมง่าย ๆ ชะแล้ว
ล่ะครับ บางทีแม่งก็เอาแต่ใจเหมือนกันนะ

“ก็จู่ ๆ มันขึ้นมามีอะ” ขอยืมเหตุผลมาใช้หน่อยก็แล้วกัน กูคิดไม่ออก

“ก็แค่ลิวปะวะ เปิดประตู”

“เห้ย กูไม่เป็นไร”

“เปิด ไม่เปิดกูฟัง”

“เสี่ยยยย”

“ประตูบ้านมึงบานละเท่าไหรวะ จ่ายค่าซ่อมด้วยก็แล้วกันนะ”

“เห้ย มึงจะฟังจริงดิ”

แค่ไม่เปิดประตูให้แค่นี้ทำไมต้องทำเป็นเรื่องใหญ่วะ ผมรีบกุลิกูจออกไปเปิดประตูให้ไ้แทนอย่างรวดเร็ว แทนคุณยิ้มกริ่มอยู่หลังประตู ข้างหลังนั้นเป็นลุงเี่ยมกับสาว ๆ เมดหลายคนที่มาที่มอย่างที่เป็นกังวล

ผมไม่ได้เป็นอะไรเลย แค่คิดฟุ้งซ่านเฉย ๆ ทำไมต้องทำเป็นเรื่องใหญ่ด้วยวะ

“เดี๋ยวผมรับช่วงต่อเองครับ” แทนเขยิบเข้ามาในห้องผม ลุงเี่ยมพยักหน้ามองผมอีกครั้งก่อนที่จะหันหลังกลับไป

แทนคุณปิดประตูตามหลัง ผมมองมันที่เดินเข้ามาในห้องของผมอย่างเหนื่อยใจ

ตอนเย็นที่มันมาส่งบ้านก็เหนื่อยยากแล้ว นี่มันดันเสนอน้ำเข้ามาอยู่ในห้อง
กูจะบ้าตาย...

แทนนั่งลงบนเตียงเหมือนห้องนี้เป็นห้องมัน ท่าทางมันอารมณ์ดีมากอย่างเห็น
ได้ชัด ผมทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์นั่งลงข้าง ๆ มันที่เตียง แต่นั่งห่างออกไปประมาณ
ครึ่งเมตรเห็นจะได้

แทนหันมาหาผม “ไหนสิว”

“เอ๋อ...”

“ไหนวะ” แทนเขยิบหน้าเข้ามาใกล้เพื่อมองให้ชัดขึ้น ผมรีบขยับหนี รู้สึกหน้า
ร้อน ๆ ยังไงก็ไม่รู้ “หน้าโคตรใส...สิวอยู่ตรงไหนไม่ทราบ”

“กูทาเมคอัพช่วยปกปิด” ผมโกหก รู้สึกว่าตัวเองเริ่มไร้สาระไปเรื่อยแล้ว

“งั้นเหวอ มาเมคอัพเมคอัพอะไรก่อนนอนวะ”

“เรื่องของกูน่า...”

“เป็นไรวะ ทำไมไม่มองหน้ากูเลยเนี่ย”

แทนคุณตั้งข้อสังเกต ทันทีที่พูดจบก็เริ่มขยับหน้าเข้ามาใกล้เพื่อสำรวจใบหน้า
ของผม ผมที่หน้าร้อน ๆ อยู่แล้วยิ่งร้อนมากขึ้นกว่าเดิมและขยับใบหน้าออกไปให้
ห่างมากกว่าเก่า

“เป็นอะไรหรือ”

“ยังจะเข้าซื้ออีก...”

“อะไรว่า” แทนทำหน้าสงสัยใส่ผม ส่วนผมก็เอาแต่หลบหน้ามันอยู่แบบนั้น

เก่งไม่สมกับชื่อ(กอง)ทัพเลยอะผมอะ...

“มึงมานี้มีธุระอะไรอะ” ผมเปลี่ยนเรื่อง

“ก็มาดูมึงไง ลุงเอียดบอกว่ามึงแปลก ๆ ซึ่งพอถามมาดู มึงก็แปลกจริง ๆ ด้วย”

“...”

“ดินะที่ลุงเอียดโทรมา ไม่งั้นก็...”

“ก็อะไรอะ”

“กูก็ไมรู้จะหาเหตุผลอะไรมาหามึงดี”

“...”

“ไหนบอกจะนอนกับกูทุกคืนไง” แทนพูดเหมือนว่ามันเป็นเรื่องของลมฟ้า

อากาศ

“เดี๋ยว ๆ กูไปสัญญาากับมึงตอนไหน”

“อ่าวหรือ สงสัยกูคงคิดไปเอง” มันเกาหัวแกรก ๆ “ตกลงมึงจะให้กูนอนด้วยหรือมึงจะไปนอนห้องกู”

“เดี๋ยวนะ”

“ฮ่า ๆ ๆ ไม่เป็นไรแล้วใช่ปะ”

“จริง ๆ แล้วกูก็ไม่ได้เป็นอะไร”

“ดีจังกลับละ” แทนคุณลุกขึ้น “พรุ่งนี้ดูเหมือนปีสามจะมีเรื่องประกาศ ยังไงก็มาประชุมด้วยละ”

“เรื่องอะไรอะ ไม่เข้าได้ปะ” ผมไวยวายอย่างคนไม่ชอบกิจกรรม

“ไม่ได้”

เกลียดที่ต้องมารู้จักปีสามอย่างไอ้แทนคุณ

“ฝันดีนะ” มันเอื้อมมือมายีหัวผมอย่างแรง ขอย้ำ อย่างแรง แรงจนผมของผมยุ่งไปหมด ผมสะบัดหัวหนีพร้อมกับทำหน้ามู๋ “ถ้าเหงาละก็...บ้านกูอยู่ฝั่งตรงข้าม”

“ไปได้แล้วไป”

“ฮ่า ๆ ๆ ครับผม”

ผมถอนหายใจตามหลังสูง ๆ ของไอ้แทนที่เดินออกไป รู้สึกอุ่นใจและสบายขึ้นมากกว่าเดิมนิดหน่อย นึกว่าผมจะไม่กล้าสู้หน้ามันเพราะคำพูดของมันคำนั้นแล้วชะอีก จริง ๆ แล้วผมก็ไม่ได้กลัวที่จะสู้หน้าขนาดนั้นสักหน่อย...

ว่าแต่...มันจะนอนคนเดียวได้มั๊ย...

มันไม่ได้มีคนนอนด้วยเต็มบ้านอย่างผม มันอยู่กับหมา ส่วนผมอยู่กับคนไม่รู้ก็
คนต่อกี่คน (แม้จะนอนคนละชั้น) ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกเป็นห่วงมันขึ้นมา แทนที่
ผมจะห่วงตัวเองมากกว่า

คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง มันนอนคนเดียวมาก็ปีแล้ว...

ส่งไลน์ไปหามันหน่อยดีกว่า

TUP : นอนแล้วไลน์มาบอกด้วยนะ

ไม่นานนักก็ขึ้นว่ามีคนอ่านแล้วและคน ๆ นั้นก็ตอบกลับมาอย่างว่องไว

TANKHUN : กวนตีนละครับ นอนแล้วจะส่งไลน์ได้ไง

ผมหัวเราะ เออวะ จริงของมัน

TANKHUN : เป็นห่วงก็มานอนด้วยสิ

TUP : ไปละ ผันดีนะ

TANKHUN : ลืมบอกพุงนี้ก็มีไปคุยกงานแต่เช้ามึงไปเรียนเองนะ

TUP : อืม โชคดีละกัน

เข้าวันต่อมา

ผมคลายเนคไทออกเล็กน้อยเพื่อความสบายตัวของตัวเอง พลังคิดในใจว่า
ต้องไปขึ้นรถที่ลุงเอี่ยมเตรียมไว้ให้ที่บ้านแล้ว

แต่ทว่า...

“ไฉนน้องทัพ” รอยยิ้มสว่างจ้าถูกส่งมาจากปากของบุรุษรูปงามคนหนึ่ง...บุรุษ
คนนั้นมีนามว่าพี่กาย ช่างหลังพี่กายเป็นรถสปอร์ตคันหรูที่ผมแอบคิดอยู่ในใจว่า
สักวันจะไปถอย

รู้สึกงงเลขยก... “ครับ หมา...มาได้ไงอะ”

“ก็ขับรถเข้าประตูมา” พี่กายหัวเราะนิดหน่อย

“มีอะไรรีบเล่าครับ”

“มารับทัพไปเรียนไง”

รถที่ลุงเอี่ยมเตรียมไว้ให้จอดอยู่ข้าง ๆ รถพี่กายเลยครับ ผมเกาหัวแกรก ๆ พลังคิดไปถึงสิ่งที่พี่กายทุ่มทุนสร้าง ตอนนี้เวลาเจ็ดโมงเช้าเด๊ะ ๆ ไข้พี่กายขับรถมารอรับถึงหน้าบ้าน นี่พี่เขาต้องตื่นกี่โมงวะเนี่ย

“ตกใจครับ วันหลังโทรมาบอกก็ได้เนาะ” ผมยังคงงงอยู่

“ไปกันเถอะ” พุดจบกียิ้มและก็เปิดประตูรถผมเข้าไปนั่ง ผมคงไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธแล้ว ณ จุดนี้ จึงพยักหน้าเบา ๆ ส่งให้ลุงเอี่ยมไป

สรุปวันนี้ผมไม่ได้มีไอ้แทนเป็นสารตี แต่กลับเป็นพี่กายที่มาเป็นสารตีแทนไอ้แทน หลายคนอาจจะมองว่าผมโชคดี แต่ทำไมเรื่องนี้ผมรู้สึกแหม่ง ๆ

“นั่งเกร็งไปปะ พี่ขับเร็วเหวอ”

“เปล่าพี่”

“ทำตามสบายกับพี่ได้ ไม่ต้องสุภาพมาก”

“เอ่อ ครับ”

“ไม่ต้องครับสิ ซิล ๆ”

“ครับ เอ๊ย ได้พี่” ผมปรับตัวได้ไวดีจริง

“ดีมากไอ้น้อง” พี่กายเอื้อมมือมาแตะบ่าผมเบา ๆ

“ทำไมถึงมารับผม พี่ว่างเหวอ”

“อ้าว ก็อยากมารับ เมื่อคืนไม่อยากตอบไลน์พี่ตีนัก” พี่กายทำเสียงเหมือน
น้อยใจ

“ตอนนั้นนอนแล้วมั้งพี่” ผมแทบจะยกมือไหว้พี่เกลยทีเดียว จู้ ๆ ผมก็รู้สึกผิด
ขึ้นมาซะอย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่ผมไม่ได้ทำผิดอะไรขนาดนั้นสักหน่อย

“ไม่เป็นไร รู้แค่ว่ายังไม่มีใครมารับไปมอก็ดีใจมากแล้ว”

ผมกลืนน้ำลายเบา ๆ ในใจรู้สึกเกรงใจพี่กายเหมือนกันที่ต้องมารับทั้ง ๆ ที่ผม
กับพี่เขาก็คงจะไม่ค่อยจะสนิทกันมากมายสักเท่าไร ที่พี่เขาทำแบบนี้หมายความว่าพี่
เขากำลังจะจีบผมหรอ

เป็นอย่างนั้นใช่ไหมครับ...

ผมเหมองออกไปนอกหน้าต่างพรางทำหน้าหน้าใจเล็กน้อย คนจะมาจีบใน
บางครั้งเราก็ต้องดีใจที่มีคนมารักมาชอบ แต่ในกรณีพี่กายผมกลับหวาดหวั่นใน
ใจอย่างน่าประหลาด กลัวเรื่องวุ่นวายมันจะมาตามติดชีวิตผมเหมือนวิญญาณ
เจ้ากรรมนายเวร

โบหน้าดู ๆ ของไอ้แทนลอยเข้ามาในหัวผม...

ผมสะดุ้งโหม่งน้ำมันออกไป...หลัง ๆ มานี้ไม่ว่าจะทำอะไรมันก็ดูมีอิทธิพลกับผมมากมายเหลือเกิน ทั้ง ๆ ที่ตัวมันก็ไม่ได้อยู่กับผมสักหน่อย

ผมเหลือบมองใบหน้าด้านข้างของพี่กาย ใบหน้าหล่อเหลาออร่าจับตาม
ประสาธณคนรวยกำลังขับรถอย่างอารมณ์ดี

คงไม่มีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นหรอกมัง

อย่างน้อยก็ภายในตอนนี้...

ตึกคณะ

“เซี่ยทัฟ!” ป๊าบ! แฉงกระโดดเข้ามากอดคอผมอย่างสนิทสนม เชื้อเขาเลยว่า
ผมมีเพื่อนสนิทในคณะเป็นผู้หญิง แฉมยังเป็นสาววายอีกด้วยนะครับ

“มีอะไร” ผมถามมัน

“เมื่อไหร่จะมาส่ง ไม่ใช่รถพี่แทนนี่”

ตาไวชะมัด... “ก็ไม่ใช่ไอ้แทนไง”

“เห้ย” แฉงทำหน้าตกใจเหมือนผมเป็นผี “แล้วพี่แทนเขาปล่อยให้แกมาอยู่กับคน
อื่นได้ยังไง” ป๊าบ! มันตีที่หลังผม “แล้วแกก็แรดมากับเขาได้ยังไง!”

“บ้าเหอวะ” ผมร้องเสียงหลง “มันปฏิเสธไม่ได้ว้อย จู๋ ๆ เขาก็เอารถมาจอด

หน้าบ้าน จะให้ทำไฉนวะ”

“ให้ตายเถอะ” แจงบ่นอุบ “ก็อย่าไปทำให้เค้ายามใจให้มากนักกว่าแกจะยอม
เขา ไม่ปฏิเสธเขาตลอด แกก็ต้องทำให้เห็นบ้างนะ ว่าแกนะไม่ได้มีใจให้เขาเลย
ไม่ใช่จู้ ๆ ก็มากับเขาแบบนี้...”

“เดี๋ยว แล้วรู้ได้ไงว่าฉันไม่มีใจให้พี่กาย...”

“อ้าว นี่ไม่ใช่กำลังจะคบกับพี่แทนหรือหะ”

“ยัง!” ผมร้องปฏิเสธเสียงดังจนคนเดินผ่านไปผ่านมาถึงกับหันมามอง

“จะปากแข็งไปทำไมวะ...ถามแค่นี้ยังหน้าขึ้นสีขนาดนี้ มีอะไรให้แกจะต้องปฏิเสธพี่แทนหรือ พี่เขานะคือที่สุดของที่สุดแห่งมอทัพไทยแล้วนะเว้ย”

“ก็แค่บ้านอยู่ไกลกันน่า”

“อืม แล้วถ้าพี่แทนเขามีคนมาจีบล่ะ แกจะว่าไง”

ผมชะงักกึก สบตาเพื่อนเล็กน้อยก่อนที่จะหันไปทางอื่น “...ก็ไม่ว่าไง”

“ไม่หึงไม่หวง?”

“จึ้งมั้ง”

“ดี” แจงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา “มีคนอยากได้ไลน์พี่รหัสฉันเยอะมากเว้ย เพราะ
จันฉันจะเริ่มทำการแจกไลน์พี่แทน ณ บัดนี้”

ผมเอามือไปห้ามมันตอนที่มันทำท่าจะกด “เดี๋ยว ๆ ๆ แทนมันไม่ชอบความ
วุ่นวาย”

“ไม่อยากให้เขามีใครมาจีบกับอกเหอะน่า”

ผมจีปาก เดินหนีเพื่อนอย่างหัวเสียโดยที่มีเสียงมันหัวเราะตามหลัง ไม่นานนัก
ประธานเอกก็เดินมาหาผมกับแจงสองคน

“คาบแรกอาจารย์ไม่อยู่ รุ่นพี่ขอเจอ ดูเหมือนมีเรื่องจะคุยด้วย อย่าลืมไปนะ”

ผมกับแจงมองหน้ากันก่อนที่จะพยักหน้าให้ประธานเอก เรื่องรุ่นพี่จะคุยก็คง
หนีไปพ้นเรื่องระเบียบ บลา ๆ ตามเคยนั่นแหละ ผมกับแจงก็เลยไม่ได้ซีเรียส
อะไรมาก ชวนกันไปหาอะไรกินที่โรงอาหาร

ในระหว่างที่นั่งกินอยู่ ผมเห็นเจ๊อิงเดินผ่านหน้าผมไป ผมกลืนน้ำลายพยักหน้า
ให้เธอเล็กน้อย ส่วนเธอก็ยิ้มให้ผมอย่างจริงใจ ยัยแจงสะกิดผมใหญ่ พลังถาม
ว่าไปญาติดีกับเจ๊โรคจิตนี้ตั้งแต่ตอนไหน

“ใจเย็น ๆ อย่าไปอคติให้มากดิ”

“มันสั่งคนมาปล่อยงูใส่แกลเลยนะ มันเป็นบ้า”

“เอาน่า เรื่องมันผ่านไปแล้ว”

คงจะไม่มีอะไรอีกแล้วละมัง ผมหยิบน้ำเปล่าขึ้นมาดื่ม หลังจากนั้นยัยแจงก็ดึง
แขนผมไปเข้าร่วมประชุมกับรุ่นพี่

ในระหว่างรอการประชุม

แจ่งเฝ้าท์มอยให้ผมฟังอีกแล้ว ผู้หญิงบ้าอะไรพูดเก่งเป็นบ้า แต่ก็น่าฟังดีนะ ครับ มันเป็นคนตลกที่ตลกแบบไม่หวังสวຍแม้ว่าหน้าตามันจะน่ารักในระดับหนึ่ง ก็ตาม ผมฟังมันบ้าง ไม่ฟังมันบ้าง คอยมองไปที่ประตูห้องเรียนที่เขานัดมา ประชุมบ่อย ๆ รวากับต้องการจะดูว่ามีผีปสูง (ปีสามปีสี่) คนไหนมาแล้วบ้าง

“มองหาใครคะ มองหาหนุ่มตรงข้างบ้าน หรือว่ามองหาหนุ่มที่มาส่งเมื่อเช้า”

แจ่งถามแบบแซว ๆ

ผมขำกั๊บบั่นไส้มัน “ไม่ได้มองหาใคร ประตูเปิดก็เป็นเรื่องปกติปะวะที่จะต้อง มอง”

“เถียงข้าง ๆ คู ๆ วะ” แจ่งจี้ปาก “เฮ้ะ! นั่น พี่แทน!!!!”

คอผมหมุนไปไวกว่าสติของผมซะอีก เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะะคิกคักผมก็เพิ่งรู้ตัว เดี๋ยวนี้เ็นเองว่าเซี่ยแจ่งมันหลอกผม

อีกไม่นานความสนิทของผมกับมันคงมีมากขึ้นซะจนต้องใช้ภาษาฟอซุนกัน แบบไม่สนใจเพศกันแล้ว

“นี่อะนะที่บอกว่าไม่ได้รอ ตอแหลล”

“ไม่ได้รอไว้ย”

“ปากแข็ง”

“ไม่ได้จริง ๆ”

“คุยไรกันอยู่” เสียงบุคคลที่สามดังขึ้นพวกเราสองคนเลยหยุดเถียงกัน ผมกับเพื่อนเงยหน้าขึ้นไปมองเห็นพี่กายกำลังยืนยิ้มอยู่ ในมือถือขวดโหลบรรจุสลากรอบหลาย ๆ อัน

“เปล่าครับ” ผมตอบสั้น ๆ

“มีอะไรหรือคะพี่” แจงทำหน้าตาอยากรู้

“มัวแต่คุยกันก็เลยไม่ได้ฟังเลยอะดิว่าเขาให้ทำอะไร” พี่กายส่ายหน้าเบา ๆ

“จับสลากนี่คนละอัน”

“จับทำไมหรือพี่”

“เดี๋ยวก็รู้เองแหละ”

“จับรางวัลเปล่าคะ ทวี ไอโฟน ตู๋เย็น มอเตอร์ไซค์ รถยนต์...ใช่ปะ!”

จินตนาการของไอ้แจงไปไวมาก “พวกพี่ ๆ จะใจดีเกินไปแล้วนะ!!!!”

“บ้าเหอ” พี่กายหัวเราะ “จับเลย เร็ว ๆ เข้า”

ผมกับแจงจับคนละอันอย่างง ๆ

“เปิดสิ” พี่กายสั่งผม ทำหน้าลึนนิดหน่อย

“มันยิ่งใหญ่ขนาดนั้นเลยหรือพี่”

“ก็...ยิ่งใหญ่ซะ” พี่กายยิ้มกว้าง แจงที่อยู่ข้าง ๆ มองจนตาเคลิ้ม

ผมกางสลากสีขาวออกมา ข้างในเขียนสั้น ๆ ว่า ‘สี่ชมพู’ ผมเงยหน้าขึ้นมอง
หน้าพี่กาย พี่กายที่ชะโงกหน้าลงมาเห็นคำที่อยู่ในสลากก็ทำหน้ายิ้มแฉ่งเหมือน
ดีใจอะไรบางอย่าง

“สี่ชมพู? เดียวนะคะ พวกพี่จะจัดกีฬาสิกันเหรอ” แจงทำหน้างงใส่ ผมก็ทำ
หน้าแบบมัน พี่กายหัวเราะ ไม่พูดอะไรต่อ ขยับตัวไปให้ปีหนึ่งจับฉลากกันต่อไป

“ดีนะ อยู่สี่เดียวกันกับกูอะ” ผมพูดออกมา พูดจนลืมไปว่าไม่ได้ใช้คำสุภาพ
กับไอ้แจงแล้ว ผมเงยหน้ามองเพื่อนเพศตรงข้ามอย่างตระหนก นี่กว่ามันจะทำ
หน้าตกใจ

...แต่เปล่าเลย ดูเหมือนมันจะชอบใจด้วยซ้ำ “เออ ดีเหมือนกัน จริง ๆ กูดีใจ
มาก ไม่ค่อยมีใครที่สนิทกับกูเท่ามึงอะ ขนาดมึงมาที่หลังนะ พวกผู้หญิงแหม่งชอบ
นินทากู หมั่นไส้กูเพราะพี่รหัสกูทั้งหล่อและก็ดี” มันใส่เต็มจนผมอึ้ง แต่ก็หัวเราะ
ออกมา

“ใครจะไปทนมึงได้วะ”

“มึงเง”

“ไม่มีใครให้ทนเง”

“หุบปากไปเลย”

“น้องปีหนึ่ง จับสลากครบกันแล้วใช่ไหมคะ” พี่ผู้หญิงคนหนึ่งถือไม้ค้และก็พูด
ทุกคนเริ่มเบาเสียงลง “อาจจะงงว่าจับไปทำไม แต่พี่ขอถามก่อน ไหนใครอยู่สี่
เหลือง”

พริบ...มีคนยกมือประมาณเจ็ดแปดคน

“ใครอยู่สีแดง” มีคนยกมืออีก...

“ใครอยู่สีน้ำเงิน”

“และ...ใครอยู่สีชมพู”

ไม่อยากจะยกมือเลยให้ตายเถอะ สีชมพูเนี่ยนะ? ผมจำใจต้องยกและก็พบว่า
คนที่ผมรู้จักในสีชมพู มีแจจ และก็ไอ้เกี้ยว

ไอ้เกี้ยวคนที่มาคุยกับผมวันแรก และแจจก็บอกว่ามันเป็นคนปล่อยงูใส่ผม....

“รู้ไหมว่าพี่ให้จับทำไมคะ”

“ไม่รู้ครับ/ค่ะ”

พวกพี่ ๆ มองหน้ากันอย่างมีเลศนัย และหลังจากนั้นเธอคนนั้นก็ประกาศเสียง
ดัง

“พวกเรากำลังจะไปทะเล!!!!!!”

“เฮ้ย!!!!!!!!!!”

เดียว เสียงเฮ้ดีใจไม่ใช่เสียงปีหนึ่งนะครับ เสียงปีอื่นทั้งหมดเลย ผมงกับเพื่อนใน
เอกมยหน้ากันอย่างงงๆ จู่ๆ จะให้ไปทะเลเนี่ยนะ คืออะไรอะ?

มอทัพไทยจำเป็นต้องเวอร์วังอลังการขนาดนี้เหวอครับ

ไม่ไปไม่ได้เหวอ จะหน้าฝนอยู่แล้วอะ...

“ไปทำไมครับ” ไ้แจ้ง เพื่อนตัวอ้วนคนหนึ่งถามรุ่นพี่

“ไปทำกิจกรรมสานสัมพันธ์ฉันท์พี่น้องไงคะ”

“ไม่ไปได้มัยครับ”

“ไม่ได้ครับ!” เสียงดังมาจากพี่กาย ไ้อ้วนถึงกับตัวหด เมื่อตะกี้พี่กายทำหน้า
โหดมาก...

ผมงระพริบตาปริบ ๆ เรื่องนี้ต้องถึงหูเจ้าของมหาลัยมัย...ซึ่งเป็นใคร...ผมไ้

“น้องปีหนึ่งทุกคนพียากให้ไปจริง ๆ นะ ค่าใช้จ่ายเป็นเงินที่พวกพี่จัด

กิจกรรมเก็บหอมรอมริบกันมา ทุกคนไม่ต้องเสียตั้งค์สักบาทเลย”

เพื่อนเริ่มมองหน้ากัน ไข่เจ้าของมหาลัยที่รอเด็กปีหนึ่งที่ไม่อยากทำกิจกรรมไป
ห้องก็คงจะไม่จำเป็นอีกต่อไป

ส่วนตัวของผมแล้วยังไงก็ได้ ไปเที่ยวบ้างก็ดี ได้ข่าวมาว่าลงเครื่องญี่ปุ่นผมก็ต้อง
มาเรียนมหาลัยทันที รู้สึกสงสารตัวเองอยู่นะครับ

“อะ ๆๆ เอาละ” พี่ผู้หญิงแจกยิ้มไปทั่ว “เพื่อความสนุกสนานและกระตุ้นให้
น้องอยากไปทำกิจกรรมกับพวกพี่มากขึ้น พี่ขอแนะนำหัวหน้าสี่ที่พวกพี่คัดเองกับ
มือ”

พี่ตุ๊ดคนหนึ่งเริ่มโบกไม้โบกมือ พร้อมกับถือไอแพดชูและก็เดินไปมาทำท่า
เหมือนกับเดินแบบประกวดเดอะเฟสไทยแลนด์

“หัวหน้าสี่คนแรกคะ พี่คนนี้อยู่สี่เหล็องนะคะ พี่อ้อฟ!”

ภาพเซลฟีเต็มใบหน้าปรากฏอยู่บนหน้าจอไอแพด เป็นภาพผู้ชายหน้าตาดีคน
หนึ่งที่วันนี้ก็มาด้วย พี่เขาโบกมือ ในขณะที่ผู้หญิงเริ่มกรี๊ด ไข่แดงตีขามมอย่าง
ตื่นเต้น

“หัวหน้าสี่คนที่สองค่ะ...”

...

“น้องคะ...น้อง ๆ...”

...

“น้องมองอะไรกันอยู่คะ”

ตอนที่พี่เขาจะประกาศต่อ ไอ้แทนเพิ่งเปิดประตูเข้ามาในห้องพอดี ในมือซ้ายถือคอมพิวเตอร์ ส่วนอีกมือกำลังคลายเนกไทบนชุดนักศึกษาที่ชายเสื้อหลุดลุ่ย

มันสะกดทุกสายตาของคนทั้งห้องเรียน

“ให้ตายเถอะ เห็นคนหล่อเป็นไม่ได้เลยนะ” พี่ผู้หญิงพูดออกไมค์เลยทีเดียว เหมือนแทนจะไม่ได้ยิน มันเดินเข้าไปสมทบกับพี่เจตน์ พี่พีท และก็พี่ตันที่นั่งเล่นกันไม่สนใจที่คนอื่นเขากำลังคุยอะไรกันอยู่

“เอจี้...พี่แทนก็เป็นหัวหน้าสี่เหมือนกันนะ”

เสียงฮือฮาดังระงม ทุกคนเริ่มลุ้นว่าไอ้แทนจะได้เป็นหัวหน้าสี่ไหน เจ้าตัวทำ

นางง เหมือนอยากถามเพื่อนรุ่นเดียวกันว่า...กูไปตกลงกับพวกมึงตอนไหน

ผมก้มหน้ามองดูสลาของตัวเอง...สีชมพู...ไอ้แทนเนี่ยนะจะเป็นหัวหน้าสีชมพู

“ลูนเหวอออออ” แจงทำหน้าล้อเลียนผม

“ลูนเซียไรละ”

“จ้ะพี่ประกาศเลยละกัน พี่แทนคุณ หัวหน้าสีแดง!!!!” จู่ ๆ พี่ผู้หญิงก็ประกาศ และพี่ตุ๊ดก็โบกไอแพดไปมาเป็นรูปหน้าไอ้แทนที่ถ่ายเซลฟี

“กรี๊ดดดดดดดด”

ผมไม่ได้สนใจเสียงกรี๊ดเลย กำลังมองรูปไอ้แทนอยู่

แม่งโคตรหล่อ...

...แต่มันไม่ได้ยู่สีชมพูนี้

แทนมองมาที่ผม และก็ทำปากถามผมว่าผมยู่สีอะไร ผมส่ายหน้าบอกว่ากูไม่บอกมึงหรือกเวียยยย

ไม่ได้ยู่สีเดียวกันกับมึงแค่นั้นเอง...

“หัวหน้าสีน้ำเงิน พี่เจตน์!!!!!!”

“เซี่ยยยย ไม่เอา ๆๆ” พี่เจตน์เดินเข้ามาโวยวายทันที “กูจะอยู่กับหัวหน้ากูอะ”

“หัวหน้าโไรอะ” พี่ผู้หญิงพูดออกไมค์ “แก๊งเอฟโฟร์พวกมึงอะแยก ๆ กันมั่ง
เหอะ อีกอย่างนะมึงติดอันดับท็อปไฟว์หนุ่มหล่อแห่งคณะบริหารธุรกิจมึงไม่มี
สิทธิ์เถียงอะ”

“เซี่ยยยยยย อันดับนั้นใครจัด”

“กูเอง เอาละอะะ สีสุดท้ายอะะ สีชมพู ไนนกมือคูชิ ใครอยู่สีชมพูบ้าง”

ผมยกมือนิดหน่อย ไ้แทนมองมาและก็ส่ายหน้า

“หัวหน้าสีชมพู หนุ่มหล่อที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ พี่กาย!!!”

จากที่ไ้แทนส่ายหน้าอยู่ มันเริ่มเปลี่ยนมาทำหน้าบึ้งตึงทันที จากนั้นมันก็
เดินดุ่ม ๆ ไปหาพี่ผู้หญิงที่กำลังครอบครองไมค์อยู่

“กูอยากเปลี่ยนสี” ผมอ่านปากมันว่าอย่างนี้

“ไม่ได้ หล่อสุดอย่างมึงไปอยู่สีเทห์ ๆ เอะอะอะ กูเลือกให้อย่างดีแล้วนะ”

“กุญยากอยุ่สี่ชมพู”

“ไม่ได้ค่ะแทน เสียใจ”

“มีเรื่องอะไรกันหรือ” พี่กายทำหน้ายิ้ม เดินเข้าไปเกาะไหล่ไ้แทนคุณ จากนั้นสายตาของแทนคุณก็เริ่มมองพี่กายเปลี่ยนไป

“เอาแล้วไง...” ไ้แจงรำพึงเบา ๆ “ศึกชิงนายทัพ”

แทนเดินมาหาผม

“มึงจะเลือกใครคะ ระหว่างฝ่ายชมพู เก่งกายา ปะทะฝ่ายแดง แทนคุณ” แจงพูดติดตลก พูดจบไ้แทนก็เดินมาถึงผมพอดี
ผมไม่ทันจะได้พูดอะไร แทนก็พูดขึ้นมาก่อน

“เมื่อเข้ากายไปรับมึงหรือ?”

แจงเห็นแทนเริ่มโหด มันจึงค่อย ๆ ขยับตัวหนี เหลือผมนั่งอยู่แถวนั้นคนเดียว
คนอื่นเริ่มออกไปนอกห้องกันหมดเพื่อไปรับกำหนดการที่เป็นแผ่นกระดาษ

“อืม” ทำไมผมรู้สึกตัวหดเล็กลง เหมือนกำลังเป็นน้องที่โดนพี่ดู เป็นลูกที่โดนพ่อดู... เป็นภรรยาที่โดนสามีดู

อันสุดท้ายจริง ๆ ผมก็ไม่อยากจะคิดหรอก แต่มันเหมือนอย่างนั้นจริง ๆ นะ

“มากับมันทำไมวะ”

“ก็เขาขับรถไปจอดหน้าบ้าน”

“อยากมากับมันหรือ เห็นมันหล่อนิดหน่อยก็เลยไปด้วย จั๊นสิ”

“หมายความว่าไงวะ” ผมเริ่มฉุนเฉียวขึ้นมา “มึงพูดจื๊มาด่ากูแรดเลยดีกว่า”

มันยังเห็นผมเป็นผู้ชายอยู่ม๊ยะ พูดแบบนี้ผมแหม่งเสียใจจริง ๆ วะ

ผมจ้องหน้าแทนเซมิง รอคำขอโทษจากมัน...หรือไม่ว่าอะไรก็ได้ที่มันจะไม่
ด่าผมแรงกว่านี้

ผมทำผิดอะไรขนาดนั้น ผมอยากจะรู้จริง ๆ

“ก็คงจะอย่างนั้น...”

แทนพูดด้วยถ้อยคำที่แรงยิ่งกว่าด่าผมตรง ๆ ซะอีก

แหม่งดีกันไม่ถึงสามสี่วันหรือให้ตายเถอะ

“มึงนี่แหม่ง...” ผมหมดคำจะพูดจริง ๆ ผมมองอีกฝ่ายอย่างโมโหก่อนที่จะ

สะพานกระเป๋าล้วนก็เดินหนี โมโหจริง ๆ โมโหชิบหาย

แค่คำพูดไม่กี่คำของมันสามารถสะกิดใจผมได้มากมายขนาดนี้

“ทัฟเป็นไร” พี่กายเดินเข้ามาเคียงข้างพร้อมเดินออกไปนอกห้องด้วย

“ไม่เป็นไรพี่”

“จริงป่าว พี่เห็นเราทะเลาะกับแทนเมื่อกี้ อะไรวะ มีเรื่องอะไรหรอ”

“ไม่มีไรครับ ขอตัวนะ”

“ถ้าเพราะพี่ พี่ขอโทษวะ”

“ไม่ใช่หรอครับ”

“คนที่ชอบเหมือนกันและทัฟเองก็ยังไม่ได้เลือก ก็น่าจะมีสิทธิ์พอ ๆ กันไม่ใช่หรอ”

ผมชะงักกึก หันหน้าไปมองคนที่เพิ่งพูดประโยคสักครู พี่กายกำลังมองมาที่ผมอย่างจริงจังและก็นิ่ง

“ลองพิจารณาพี่ดูนะ พี่อาจจะมาที่หลังไถ่แทน บ้านก็อยู่ไกลกว่า แต่พี่ยินดีที่จะขับรถไปรับทัฟมาเรียนทุกวันนะ”

ผมหลุบตามองต่ำ ใต้เรื่องไปรับไม่ไปรับนี่มันเรื่องใหญ่สำหรับผมขนาดนั้นเลย
หรือไง...

ต่อจากนี้ผมจะนั่งรถแค่กับลุงเอี่ยม...จะได้จบ ๆ

“ขอตัวนะครับ”

ผมพูดกับพี่กายและก็เดินหนีไปสมทบกับแจ่งที่รออยู่ ในหัวกำลังคิดอะไร
มากมายอยู่เต็มไปหมด...

แต่ไม่ว่าจะยังไงมันก็ไม่เจ็บเท่าคำที่ไอ้แทนมันบอกผมอยู่ดี...

เดี๋ยวม่วงแสดจริงชะเลย

แทนทัพ ตอนที 13

ให้ตายสิ

หงุดหงิดระดับแปดสิบ เรื่องมันเกิดขึ้นในตอนเช้าแต่จนถึงตอนนี้ซึ่งเป็นเวลา
เย็นผมก็ยังหงุดหงิด ทำไมไอ้แทนมันต้องปากเสีย ปากหมา ปากมอม ปากแยะ
อะไรขนาดนั้นด้วย เป็นครั้งแรกที่ผมคิดว่ามันด่าเจ็บที่สุดในชีวิตผม และมันก็ทำ

เอาผมโกรธและก็นวดหงิดกับมันมาก ๆ เลยด้วย

“ทพ ตัวนี้สวยปะวะ”

ด้วยความหงุดหงิดเกินกว่าที่จะหาย ผมจึงมาซื้อป๊ิงเป็นเพื่อนแฉะแฉะที่
ห่างดังก่อนที่จะบอกให้ลุงเอี่ยมมารับ การซื้อป๊ิงเป็นเพื่อนผู้หญิงนั้นผมทำอยู่
บ่อย ๆ สมัยตอนอยู่เมืองนอก

แม่งน่าเบื่อพอ ๆ กันถึงแม้ว่าอยู่ไทย...

ตอนที่ไอ้แทนมันพาผมไปซื้อป๊ิงโดยที่มันไม่ได้สนใจอะไรในเสื้อผ้าเหล่านั้น
ตอนนี้ผมเพิ่งรู้แจ้งเห็นจริงว่ามันรู้สึกยังไง

ว่าแต่จะไปนึกถึงไอ้ปากหมานั้นทำไม

“กูถามว่า...สวยมั๊ย” แฉะมันขยับเดรสสีชมพูแปร้นตรงหน้าผม เห็นสีแล้วเวียน
หัว

“เออ...สวย” ผมตอบส่ง ๆ

“เชี่ยนี้” แฉะร้องอย่างไม่แคร์หน้าตาสุดที่จะกุลสตรีของมัน “ไหนบอกแท้จริง นี่
แหละจะทำให้มึงหายเซ็ง”

“ช่วยมึงเลือกเสื้อผ้าเนี่ยนะ?”

“เออติ มีแต่ของสวย ๆ งาม ๆ ไม่ชอบหรือไง”

โวะ...มันไซส์โตล์ผมที่ไหนกันล่ะ

“ถามจริง มึงเป็นอะไรเนี่ย หงุดหงิดตั้งแต่เช้ายันบ่าย” แจงมองผมอย่างพิลึก
พิจารณา “หรือจะพูดให้ถูกก็คือ...หงุดหงิดหลังจากเจอพี่แทน”

แทงใจดั่งจึก...ผมนิ่วหน้าทันทีที่มีคนรู้ทัน

“กูคือสาววายผู้หยั่งรู้ โหะๆๆ” แจงหัวเราะอย่างร้ายกาจ “เส่มา...โกรธอะไร
กัน”

“...”

“กูเดาเองดีกว่า เพราะกูคือสาววายผู้หยั่งรู้” แจงทำหน้านิ่วคิ้วขมวด จ้องมอง
ผมอย่างสำรวจ “กูขอเดาว่าพี่แทนหงุดหงิดใส่มึง เพราะเมื่อเช้ามึงมามหาลัยกับ
พี่กาย”

ให้ตาย...ถ้ามันแทงหวยผมคิดว่าคงได้เงินสักหกล้าน...ทำไมตรงเผงแบบนี้วะ

“เห้ย พี่รหัสกูขนาดนั้นเลยหรอวะ” เมื่อเห็นผมไม่ตอบอะไร ใจ้แจงก็พอจะ

เดาออกว่าใช้อย่างที่มันคิด มันทำหน้าที่เล็กน้อย “เกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นเสีย
แทนเขาหนึ่งนี่แหละ...แม่งเป็นบุญตา”

“เลิกพูดถึงมันเหอะ” ผมพยายามหยุดประเด็น

“พี่เขาด่าว่าไง”

“ยังไม่จบอีกเหรวะ”

“เหอะน่า...บอกกูมาเหอะ”

“ก็...มันก็ได้ว่าอะไรมาก กูบอกว่าคิดว่ากูแรดหรือไง มันก็ตอบว่าคงจะเป็น
แบบนั้น” คราวนี้ผมถึงกับระบายอารมณ์ไปเลย “เซี่ย กูแค่ไปคนอื่นที่ไม่ใช่มันแค่นั้น
ทำไมต้องว่ากูขนาดนั้นด้วย และกูก็เกลียดชิบหายเลยไอ้คำว่าแรดเนี่ย มัน
เหมาะกับผู้ชายแมน ๆ อย่างกูเหรวะ”

แฉงทำหน้าที่ไร้อารมณ์ใส่ผม... “มึงเป็นคนพูดเองมั้ง”

“ไม่รู้ละ” ผมพูดอย่างเอาแต่ใจ “ที่แน่ ๆ กูหงุดหงิดมาก เลิกพูดถึงมันได้แล้ว!”

“มึงหงุดหงิดมากเลยป๊ะ”

“เออดี!!!!”

“อยากแก้แค้นพี่รหัสสุดหล่อของกูมั้ย”

ผมชะงัก...ข้อเสนอช่างน่าสนใจอย่างยิ่ง “ยังไง...”

“ประชดประชันไง” แฉงวางเสื้อลง และก็หันมามองหน้าผม “คนอย่างพี่
แทนนะต้องเติมไฟสุ่มเข้าไปเยอะ ๆ ไม่อย่างนั้นเขาก็จะรู้สึกอะไรมากมายนัก
หรอก ถ้าอยากให้พี่เขาหนึ่งมากกว่านี้ละก็...ก็ต้องจัดไปตามที่พี่เขาคิดไปเอง”

โห...เซี่ยแจ่ง แม่งเทพวะะ

ว่าแต่...ผมอยากให้มีหนังผมมากกว่านี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ผมก็แค่อยากที่จะ
ประชิดประชันกับคำดาของมันเป็นแค่นั้นเองนะ รู้สึกว่าแจ่งแม่งผิดประเด็น แต่เรื่อง
นั้นช่างมันก่อนเหอะ

“แล้ว...มึงจะทำยังไง”

“ก็ต้องหาคนมาให้มึงควงใจ เดี่ยวกูถ่ายรูปไปเยาะเย้ยพี่แทนเอง” มันเอ่ยปาก
อย่างมาดมัน หยิบโทรศัพท์ขึ้นมารวกกับต้องการขอให้ใครสักคนมาช่วย

“ขอเพื่อนมึงที่เป็นผู้หญิงสวย ๆ ละกัน”

หน้าแข่งผมถูกเตะโดยไ้แจ่ง “มึงชี้หลังเสื้อแล้วมึงลงจากหลังเสื้อไม่ได้หรอก”
สุภาจิตคำพังเพยเซี่ยไรของมันเป็น “มึงชอบผู้ชายแล้ว มึงคิดว่าตัวมึงจะยังเหมาะ
กับผู้หญิงอยู่เหรวะ”

ไ้บ้าเอ๊ย...ผมเดินไปเดินมาระหว่างที่ไ้แจ่งหาคนมาตีต่างว่าเป็นกิ๊กผม

“กูว่าคนนี้เหมาะสมสุด”

“อะไร”

“เอาคู่อกรณิไปเลย...พี่กาย”

“เซี่ยยยยยยยยย” ผมร้อง “ไม่เอา”

“กลัวพี่แทนเขาหึงเหรอ ภู่ว่าจุดนี้มึงไม่ต้องกลัวแล้วละ เขาหึงไปแล้ว” แจงหัวเราะคิกขندهื่อนมือหาเบอร์พี่กายอย่างรวดเร็ว

“ไม่ต้องถึงขั้นนั้นก็ได้” ผมพยายามแย้งโทรศัพท์มาจากมัน

“มึงห่วงความรู้สึกพี่แทนใช่มะ ฮ่า ๆ ภูไม่โทรหาพี่กายหรอกน่า...”

“แล้วมึงจะโทรหาใครละ”

แจงมันเลือกไม่ได้สักที ผมกับมันจึงไปหาร้านไอศกรีมนั่ง ในระหว่างที่มันกำลังเลือนหาเหยื่อไปเรื่อย

เฮ้อ...จะป่นหัวใครบางคนนี่มันรู้สึกลำบากใจขนาดนี้เลยเหรอ ใต้ตอนแรกผมก็เออออห่อหมกกับแผนของไอ้แจงอยู่หรอก แต่พอมันพูดถึงพี่กายและก็นึกภาพว่าพี่กายมาเที่ยวเล่นกับผม ในขณะที่ไอ้แจงนำขำนี้ไปบอกไอ้แทน ผมก็รู้สึกปวดแปลบแล้ว...

ผมคงห่วงความรู้สึกของไอ้คนใจร้ายคนนั้นสินะ

โธ่เอ๊ย...ขนาดภูหุ้ดหิดมึงภูยังไม่กล้าทำร้ายมึงเลย...

“เดี่ยวกูมา...” แจงขอตัว “...ปวดยี่วะ”

ผมพยักหน้า...ระหว่างที่นั่งคนเดียวก็เลื่อนเวลามารับของลุงเอี่ยมออกไปด้วยการไล่นี้ไปบอกแก...

“ขอโทษนะครับ” เสียงหล่อ ๆ ดังขึ้นที่หัวโต๊ะของผม “นั่งด้วยได้มั้ยครับ”

ผมพยักหน้า...มองซ้ายมองขวาที่ในร้านก็เต็มจริง ๆ นั่นแหละ ผมเห็นที่มันว่างและผมกับแจงก็ได้ติดขัดอะไรผมก็เลยพยักหน้า

มันหล่อกว่า หน้าตาของมันเหมือนตีพิมพ์นิยมที่เห็นได้ทั่วไป สูงยาวเข้าดีและก็ขาวมากด้วย ผมเห็นมันหล่อเกินหน้าเกินตาผม ผมก็เลยเลิกที่จะสนใจมัน

“เพื่อนไม่อยู่แล้วหรือครับ”

“หือ?” ยังชวนผมคุยไม่เลิกอีกหรือ “ไปเข้าห้องน้ำครับ”

“งั้นก็ดีเลย” มันยิ้มกว้างไปรยเส้น “พอดีเห็นตั้งแต่ตอนที่อยู่น้ำพารากอนแล้ว...อยากรู้จักนะครับ”

ว่าไงนะ...ผมที่เล่นโทรศัพท์อยู่ตกใจถึงกับขนาดที่ทำโทรศัพท์หล่นลงบนโต๊ะ

“อะไรนะ...เพื่อนแจงหรือเปล่านี้” หรือว่าเป็นเพื่อนไอ้แจงที่มาตีต่างว่าเป็น

“แจ่ง...แจ่งไหนครับ”

ไม่ใช่ชะด้วย...ผมเกาหัวแกรกอย่างเก้อ ๆ นี่ไม่ใช่แบบที่ภูคิดไว้

“ตกลงให้รู้จักหรือเปล่า” มั่นลดความสุภาพน้อยลงเพราะอยากตีสนิท

“เออ...มั้ง”

“เรียนมอดังด้วยนี่” มั่นดูเนคไทผม “ค่าเทอมแพงชิบหายเลยด้วย ใช่ปะ”

มึงเล่นตลกผิดคนแล้วมั้งครับ...ภูนี่เจ้าของมอ “ก็คงจั้นแหละ แต่เด็กมหาลัยนี้

ส่วนใหญ่ก็มีปัญญาจ่าย” ผมตอกกลับ

“ใช่ย่อยนะเรา” ตีพิมพ์นิมยืมมูมปาก “ท่าทางเราจะมองคนไม่ผิด”

“คือว่า...”

“มีแฟนหรือยังละ”

ผมกระพริบตาปริบ ๆ เมื่อเจอมันถามตรง ๆ เข้าไป

“ตอบมาเลย...ถ้ามีแล้วจะลูกหนี้และก็จะไม่ยุ่ง”

ทำไมผมไม่กล้าตอบคำถามนี้วะ...จริง ๆ แล้วผมก็ยังไม่โสด แต่ก็ไม่สามารถพูด

คำนั้นออกไปได้อย่างไม่เต็มปาก

กูเป็นบ้าอะไรของกูเนี่ย...

“มีแล้ว”

เสียงทุ้มคุ่นหูดอบขึ้นมาแทนผม

ไอ้เซี่ยแทน!

มาได้ไงวะ...ข้างหลังของมันคือเงาที่ยื้มเล็กยืมน้อยใส่ผม

ที่แท้มันก็เรียกไอ้แทนมา...ก็ว่าอยู่คู่ที่มันเซียร์มีหรือที่มันจะทำให้แตกคอ เงา
ทำหน้าขอโทษขอโพยผมเล็กน้อย แต่ท้ายที่จริงแล้วมันก็ไม่ได้แคร้ผมมากมาย
เท่าไร

เพื่อนเวอร์...

ตีพิมพ์นิยมอิงไปเล็กน้อยแต่ก็ยื้มแฉ่งออกมา ยอมพ่ายแพ้ต่อไอ้แทนแต่โดยดี
ไม่สร้างปัญหาต่อและก็เดินหนีไป

“เซี่ยแจ่ง” ผมทำเสียงต่ำดำนั่น

“คุยกันดี ๆ อย่าทะเลาะกันเลย” แจ่งค่อย ๆ พุด “ไปนะ ไปซื้อปิ้งเปิบ...”

“เดียว” แทนล้วงกระเป๋าสตางค์ของมันออกมาแล้วก็ควักเงินสองพันให้ไ้แจ่ง

“เอาไปซื้อชุดไปทะเล”

แจ่งเอาเงินมาหอมอย่างน่ามหัศจรรย์พร้อม ๆ กับโบกมือบ๊ายบายผมกับแทน ผมลุกขึ้นดี้อ ๆ เตรียมเดินหนีไปเหมือนกัน

มือไ้แทนจุดแขนผมให้นั่งลงที่เดิม

ผมทำหน้าบึ้ง...ในขณะที่อีกฝ่ายเย็นชามากมายเหลือเกิน

“ไม่ได้จะทำอะไร”

“กูจะไปตรงนั้น”

“กูไม่ให้ไป” แทนพูดด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด

“เซี่ยแทน”

“จะทะเลาะกันตรงนี้เลยมัยละ เสียงดัง ๆ ไปเลย ไม่ต้องอายอะไรทั้งนั้น คนก็เยอะด้วย”

มันยังทำให้ผมหงุดหงิดหนักขึ้นกว่าเดิม ผมถูกมือใหญ่ ๆ ของมันจับแขนเอาไว้
อย่างแนบแน่นไม่ยอมให้ผมลุกไปไหน

“แทน...”

“อะไร”

“ปล่อยกู”

“ปล่อยกูให้มึงไปหาผู้ชายอื่นอีกนะเหวอ...กูไม่ปล่อย”

ผมทำน้ำเสียงไม่พอใจ “มึงเห็นกูเป็นคนแบบนั้นจริง ๆ ไหม้ย”

แทนไม่ตอบอะไร ทำเป็นตักไอติมเข้าปากแต่ท่าทางเหล่านั้นเต็มไปด้วย
อารมณ์โมโห ส่วนผมนะเหวอ นอกจากจะมีความหงุดหงิดแล้วยังเต็มไปด้วย
อารมณ์ผิดหวัง..

มันแหม่งคิดได้ไงว่าผมเป็นคนแบบนั้น

หลังจากที่ทานไอติมเสร็จแทนก็ปล่อยมือผม (ถ้าจูงมือกันเดินกลางพาราไดสน
มันก็คงจะดูเป็นอะไรที่อะเมซิ่งไทยแลนด์มาก) แทนเดินคุมเชิงผมอยู่ห่าง ๆ
ในขณะที่ผมนั้นพยายามจะเดินหนีครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ไม่ว่าจะยังไงไอ้แทนก็เดิน

ตามทันทุกที

“มึงจะมาตามคนที่บ้าผู้ชายอย่างกูทำไม” ด้วยความที่อดรนทนไม่ไหว ผมจึงถามมันไปแบบไม่ค่อยคิดเท่าไร

“มึงเดินอ้อมไปนั่นไปนี่ทำไม” มันเปลี่ยนประเด็น

“ก็เดินหนีคนอย่างมึงไง”

“ไม่อยากซื้อของไปทะเลเหรอ”

“ไม่อยากซื้อ”

“เค้าปล่อยให้เล่นน้ำนานนะมึง มีแล้วเหรอ กางเกงว่ายน้ำอะ”

แทนมันคงเป็นผู้ชายที่เปลี่ยนประเด็นได้อย่างหน้าด้านที่สุดในโลก แม้จะเสี่ยงจะยังฟังดูเชือดเฉือน แต่สิ่งที่มันพูดกลับกลายเป็นอะไรที่ตรงกันข้าม

“มีว่ายน้ำด้วยเหรอ” ...เอ่อ...กูก็เป็นไปกับมันแล้วในที่สุด

“เออติ กิจกรรมหลัก ๆ ก็คงพักผ่อนนั่นแหละ ให้อกีฟ้าสี ๆๆ อะไรนั่นคงไม่มากอะไรหรอก”

“แม่ง...แบบนี้ต้องซ้อป”

ทำไมผมเปลี่ยนไปได้ไวแบบนี้เนี่ย...เพ็งนึกได้นะครับว่ากางเกงว่ายน้ำที่หิ้ว

กลับมาจากนอกด้วยเน่าจนเมดเอาไปเซวีย้งทิ้งแล้ว...เห็นที่จะต้องซื้อใหม่

และทุกอย่างก็วนไปอยู่ในรูปแบบเดิมเหมือนที่เคยเป็น ผมซื้อปั้ง แทนเดินตามและก็ช่วยถือของให้

แม้ว่าเราจะพูดอะไรกันได้ไม่มาก ไม่ได้ยิ้มให้กัน ทำหน้าเฉยใส่กันเสียส่วนใหญ่ แต่เวลาที่ผ่านไปก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรมากนัก แทนแย่งทุกอย่างในมือผมไปถือ และไม่บ่นสักคำไม่ว่าผมจะวนเข้าออกซื้อปั้งไหนไม่รู้ก็รอบต่อก็รอบ

ซื้อปั้งสุดท้ายที่ผมแวะคือแบรนต์เสื้อยืดสวยยี่ห้อหนึ่ง...ได้ข่าวว่าตัวเองอยู่สีชมพู หาเสื้อยืดสีชมพูไว้ใส่ก็ดีเหมือนกัน

ผมลังเลระหว่างสีชมพูอ่อนกับสีชมพูเข้ม (มันเรียกว่าสีชมพูอะไรไม่รู้ผมรู้แค่นั้น) ตัวซ้ายก็ดีตัวขวาก็เิดน เอาใจดี...หน้าอย่างผมนี้เหมาะกับสีไหนมากกว่ากัน

“ตัวซ้าย”

ไอ้แทนที่ทำเป็นดูเสื้อตัวอื่นอยู่ไกล ๆ ส่งเสียงแว่ว ๆ มาแบบนี้

“ใครถาม” แนนอนว่าผมไม่มีวันยอมมันง่าย ๆ ผมกับมันยังไม่ได้ดีกันนะครับ
“มั่งมึงเหมาะๆกับมึงดี”

มันพูดถึงขนาดนั้นใจผมก็ลอยไปอยู่ที่ตัวซ้ายแปดสิบกว่าเปอร์เซ็นต์แล้ว เป็นสี
ชมพูอ่อนที่ผมใส่แล้วคงดูตลก...แต่ไอ้แทนบอกว่าคงดูมั่งมึง...

ด้วยการที่ผมมีฟอร์มสูงเท่าฟ้า ผมจึงไม่ยอมมันง่าย ๆ

“เอาตัวนี้ครับ” ผมวางตัวขวาลงไปที่เคาเตอร์ แทนคุณจีปาก ก่อนที่จะเดินหนี
ออกจากร้านไปอย่างซัดใจ

ลับสายตาของมัน...ผมเอาเสื้อยืดสีชมพูอ่อนไปคิดเงินด้วย

“ใครใส่เนี่ย” แคชเชียร์ถามอย่างเป็นกันเอง

“ผมครับ”

“ไม่ซื้อให้แฟนด้วยละ” แคชเชียร์พยักเพยิดไปที่ไอ้หล่อที่ยืนรอข้างนอก “คงจะ
ตลกดีที่เห็นคนหล่อขนาดนั้นใส่เสื้อยืดสีชมพู ฮ่า ๆๆ”

ไอ้เดียพีแม่งโคตรบรรเจิด...

แทนที่ผมจะได้เสื้อมาสองตัว ผมกลับได้เสื้อมาทั้งหมดสามตัว (ตัวที่สามเป็น

ของไอ้แทน สีส้มพุ่มมิ่งที่มันเชียร์ให้ผมซื้อ) เมื่อซื้อของเสร็จหมดแล้วก็ได้เวลากลับบ้านสักที

ผมกั๊ดเล็บอย่างลั้งเล บรรยากาศบนรถเต็มไปด้วยความเงียบ (เพราะผมกับมันไม่ยอมดีกันสักที) ผมมีของที่จะให้ไอ้แทนอยู่ในมือและตอนนี้ผมก็กำลังลั้งเลว่าควรจะพูดอะไรออกไปดี

“เป็นอะไร” อีกฝ่ายถาม

“ไม่ได้เป็นไร”

“แน่ะ”

“อืม”

“กุถามไหร่น้อยได้มัย” แทนโพล่งขึ้นมา ในระหว่างที่มันขับรถอยู่

“อืม...”

“ถ้ากูกับมิ่งยังไม่ดีกัน...คีนนี้มิ่งจะนอนหลับดีมัย”

ผมเงียบไป สิ่งที่มันถามแน่อนอนว่าผมรู้คำตอบดี

เพราะใครกันล่ะวะ ไม่ฟังห่าเหวอะไรเลย...

“เพราะใครล่ะ”

“ให้ตอบ ไม่ได้ให้ถาม”

“กูไม่ตอบ”

“ทัฟ...” แทนเรียกผมเสียงเข้ม เหมือนมันกำลังดุดมอยู่

“นอนหลับดี! หลับฝันดี! สบายใจ!” ผมตอบออกไป

แทนคุณเหลือบหันมามองอย่างไม่อยากจะเชื่อ และเมื่อเห็นใบหน้าที่หงุดหงิด
ของผมมันก็หันหน้าหนีไป

“อืม” มันส่งเสียง “ูกำลังคิดว่า...กูหงุดหงิดง่ายไป”

“ ... ”

“อยากพูดเหมือนมึง...พูดว่า...เพราะอะไรล่ะ ที่กูต้องหงุดหงิดง่ายแบบนี้”

“ ... ”

“เห็นหน้ามึงเป็นแบบนี้ มึงนี้ทำผู้ชายตีกันเพื่อแย่งมึงได้เลยนะ”

ตกลงมันดีหรือไม่ดีวะ...ผมส่องออกไปนอกหน้าต่าง ไม่รู้จะตอบว่ายังไงกับ
คำพูดเหล่านั้น รถเคลื่อนมาจอดที่หน้าบ้านผม (แน่นอนว่าเข้ามาในรั้วแล้วด้วย)

ลุงเอี่ยมเปิดประตูให้ผม ในขณะที่ไอ้แทนกำลังจะลงไปชนลุงซื้อปั้งของผมที่
หลังรถ

“กูชนเอง!” ผมอาสา รีบวิ่งเร็วจีไปเอาถุงของตัวเอง โดยแกลังลืมเสื้อที่ผมซื้อ
มาเพื่อแทนเอาไว้ถุงหนึ่ง ไม่รอให้มันเดินมาเห็น ผมปิดกระโปรงหลังรถทันที “ไป
ครับลุงเอี่ยม”

ผมดันหลังพอบ้านให้รีบกลับเข้าไปในบ้าน โดยไม่หันกลับมาองไอ้แทนอีก...

...เฮ้อ ผมนี้ทำอะไรเหมือนเด็กสาววัยแรกแย้มซะมัด...

ตกกลางคืน

ผมนอนไม่หลับ...ทั้ง ๆ ที่บอกไอ้แทนไปว่าจะนอนหลับฝันดีอย่างแน่นอน แต่
ท้ายที่สุดผมก็หลับไม่ลง...ในใจนึกพะวงไปหมด ทั้งเรื่องที่ผมโกรธกันกับแทน
และก็เรื่องถุงเสื้อที่อยู่หลังรถของแทน

มันไม่สงสัยอะไรหน่อยเหรวะ

อย่างน้อยก็ควรจะทักมาว่าผมลืมของเอาไว้นี้ แต่ทำไมมันเงียบ ทำไมมันไม่มี
การทักอะไรทางไลน์มาเลยแม้แต่นิดเดียว

บ่อยครั้งที่ผมจะลุกขึ้นไปส่องดูบ้านไอ้แทนทางหน้าต่าง ยังมีดวงไฟเปิดเพียงดวงเดียวซึ่งก็คือห้องนอนของมัน

มันยังไม่นอน

...แล้วมันทำอะไรอยู่

ผมที่อยู่ชดุนอนลายส่นู้ปปีเดินไปเดินมาในห้องเพื่อคลายความกังวลใจของตัวเอง บอกเลยครับว่ามันไม่ช่วยอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว พาลแต่จะทำให้ผมตาสว่างขึ้นมากกว่าเดิมอีก

นึกแล้วก็นึกไปถึงคำพูดของแจง...อย่าทะเลาะกันเลย...ทะเลาะกันไม่เห็นจะดีตรงไหน

ผิดที่ผมกับแทนมีทิสสูงเท่าภูเขาเลากา...ผมเชื่อว่าผมไม่ผิด...ในขณะที่ไอ้แทนคุณมันก็คิดว่ามันผิดถูก

พอกันทั้งสองคน...

ก่อนหिनลอยมาโดนหน้าต่างผมหนึ่งก้อน ผมหันขวับไปมอง ทันตอนทีเห็นก้อนที่ส่องลอยมากระทบพอดี

เชียไหนมาทำร้ายหน้าต่างบ้านกู!!!

ผมรีบวิ่งไปเปิดหน้าต่างดู ไ้แทนคุณในชุดเสื้อกันหนาวมีฮู้ดสีดำสนิท ใบหน้า
ของมันอยู่ใต้หมวกฮู้ดและโผล่ออกมาให้เห็นเพียงเสี้ยว

ผมถึงกับอึ้งไปเลย มือที่ไ้แทนกำลังจะขว้างหินก้อนที่สามมาชะงักค้าง ก่อนที่
จะโยนหินก้อนนั้นทิ้งไป...

“ทำอะไรของมึงเนี่ย”

“โรมิโอกับจูเลียตไง...”

“อะไรนะ”

“กูคือโรมิโอที่ยืนมองมึงที่คือจูเลียตอยู่ริมหน้าต่าง”

มันเม้าหรือเปล่าวะ... “ถ้ากูจำไม่ผิด จูเลียตนี่เขายืนอยู่บนระเบียงไม่ใช่เหรอ”

ไอ้หล่อชะงักไปเล็กน้อย ก่อนที่จะยกไหล่ไม่ใส่ใจ “ไม่รู้ล่ะ แต่กูคือโรมิโอ”

“แล้วมึงมีอะไรไม่ทราบครับโรมิโอ ไม่ต้องโยนก้อนหินมาก็ได้ แค่โผล่หน้ามา
คนที่บ้านกูก็แทบจะป่วนแดงให้มึงเดินเข้ามาแล้ว”

“แอบมามันก็เท่ดี อีกอย่างกูไม่อยากพิธีทองให้มันมาก”

ผมก็ลงไปมองคนที่อยู่ข้างล่าง...แค่เห็นหน้ามันผมก็เบาใจที่หนักลงไปได้ตั้ง
กึ่งหนึ่ง

“แค่จะมาดูว่า...มึงลับฝันดีอย่างที่มึงพูดหรือเปล่า”

“...”

“แต่ดูเหมือนมึงจะยังไม่ได้นอนเลยนะ”

“กูทำการบ้าน” ผมโกหก

“ปีหนึ่งไม่มีการบ้าน เพราะถ้ามีแจ่มมันเอามาถามแล้ว”

เกลียดมันจังวะไอ้เพื่อนคนนี้...

“กูมาเพื่อที่จะขอโทษมึง”

แทนจะหน้าขึ้นมา ผมที่อยู่เหนือกว่ากระพริบตาปริบ ๆ ส่งกลับไป

“กูไม่อยากให้เราสองคนเป็นแบบนี้อีกแล้ววะ แม่...ไม่มีความสุขเลย”

ผมกลืนน้ำลาย...ได้แต่มองดูไอ้แทนพูดอยู่เบื้องล่างด้วยสีหน้าอึ้งกับสิ่งที่ได้ยิน

“กูขอโทษ กูใจร้อนเอง...”

ไม่อยากจะเชื่อกับสิ่งที่ผมเพิ่งได้ยินไป

“หายโกรธกูนะครับ”

ผมยังคงเงิบบอยู่...จริง ๆ แค่ผมก็เลิกโกรธมันตั้งแต่ที่เห็นมันอยู่ข้างล่างบ้าน
ผมแล้ว...

“ว่าไง” แทนเปิดตู้ดออก เผยน้ำหล่อ ๆ ของมัน

เสียยยยยยยยยยยยยยยยยยยย

ผมอ้าปากค้าง แทนคุณย้อมผมทอง!!!!!!!!!!

ไม่ใช่ทองแจ่มสว่างมาตั้งแต่ไกลแบบพีคั้น แต่เป็นสีบรอนด์ทองแบบนุ่มละมุน
น้ามอง เหมาะกับคนอย่างมัน

“ทำไมทำหน้าแบบนี้วะ...แค่อยากเปลี่ยนลุคอะ”

“ ... ”

“แจงบอกอาจช่วยทำให้มึงหายโกรธไวขึ้น”

ที่มันหายไปเนี่ยหายไปย้อมสีผมเองหรือยัง...

แล้วได้ย้อมผมเนี่ยมันเกี่ยวตรงไหนกับการที่ผมโกรธหรือไม่โกรธ แจงแม่งมั่ว
จริง ๆ

“ตกลงหายโกรธหรือยัง”

“ก็...”

“ว่าไง” แทนตบคอเบา ๆ เหมือนยุ้งมากัดมันตรงนั้น

“หายแล้วๆ” เมื่อเห็นว่ามียุ้งผมจึงไม่ยากต่อความยาวสาวความยืด

“แน่นอน”

“อืม” ผมรีบตอบ “กูไม่ได้อยากไปกับเขา แต่จู่ ๆ พี่เขาก็ดูหน้าบ้าน หน้าประตูบ้านเลยด้วยซ้ำ จะให้กูทำไง...”

“ถ้ามันไม่หล่อกมากแบบนั้น ไม่รวยมากแบบนั้นกูอาจจะใจร้อนน้อยลง” แทนพูดอย่างสลดไปเล็กน้อย “กูขอโทษ...”

“กูเคยสนเรื่องความหล่อความรวยหรือไงวะ”

มีแค่มันกับหมาผมยังสนใจเลย...

เห้ย...ผมกำลังคิดอะไรอยู่...

“มึงหายโกรธก็ดีแล้ว” แทนคุณวุฒชิบเสื่อกันหนาวลง เผยให้เห็นเสื้อยืดสีชมพู มั่งมึงที่ผมแอบซื้อมาให้และก็แอบวางทิ้งไว้หลังรถ

ผมอ้าปากค้าง

“ชอบใจนะ” แทนขยิบตาให้ “แต่คุณใส่ให้มึงเห็นคนเดียวอะ บ้าบอชิบหาย กูกับสี่นี่เนี่ยนะ” มันบ่นอุบไม่เป็นภาษา

“ก็มึงบอกสี่นี้สวย”

“มันเหมาะกับมึง ไม่ได้เหมาะกับกู...”

ทำไมผมถึงรู้สึกเงินไปได้กับคำพูดแค่นี้ของมันนะ

“กลับไปได้แล้วไป” ผมไล่มันแก้เงิน

“ทัฟ...”

“หือ”

“กูทำถึงขนาดนี้ก็ยังไม่ยอมไป” แทนพูดเสียงดังขึ้นอย่างหนักแน่น “กูอ้อมค้อมมานานแล้ว...หลังจากนี้กูจะไม่อ้อมค้อมอีกต่อไป”

“...”

“กูชอบมึง”

“...”

“กูชอบมึงมาก”

“...”

“กูจะเริ่มจิบมึงให้ติดเดี๋ยวนี้ล่ะไอ้คุณหนูข้างบ้าน”

“กูชอบมึง”

“...”

“กูชอบมึงมาก”

“...”

“กูจะเริ่มจีบมึงให้ติดเดี๋ยวนี้อะไ้คุณหนูข้างบ้าน”

ผมสาบานว่าผมไม่เคยมั่นใจอะไรขนาดนี้มาก่อนในชีวิต ทันทีที่คุณหนูที่อยู่
เบื้องบนเขาได้ยินเสียงของผม เขาก็เลื่อนหน้าต่างมาปิดทันทีจนกระจก
สั่นสะเทือน ทันทีเล็อบเห็นใบหน้าที่มีแก้มแดงเป็นปื้นแฉะเดียว แฉะเดียวเท่านั้น
จริงๆ

ความมั่นใจของผมถึงลงเหว...ผมพูดอะไรผิดป่าวหว่า...ทำไมคนที่ผมเพิ่ง
สารภาพรักไปถึงทำท่าทางห่างเหินใส่ผมแบบนี้ ไม่พูดอะไรแถมยังปิดหน้าต่างใส่
ผมอีก

หรือผมใส่เสื้อสีชมพูไม่ขึ้น?

ผมจ๊ิปาก เกาหัวและก้มองหน้าต่างที่ปิดสนิทอย่างงงงัน ทัฬหไม่มีความเห็น

เรื่องนี้กับผมสักนิดสักหน่อยเลยเหรออ จะให้ผมชะงักค้างเติ่งอยู่คนเดียว
ท่ามกลางแสงไฟอันน้อยนิดและก็ยุ่งเนี่ยนะ

ผมยืนมองหน้าต่างอยู่นานสักพักโทรศัพท์ผมก็สั่น เป็นข้อความจากไลน์ที่ทัฟ
ส่งมา

Tup : มึงไม่กลับเหรออ

Tup : ยุ่งกัदनะเว้ย

ผมจะกลับได้ไงล่ะครับ...โดนกิริยาตอบกลับใส่แบบนี้ผมจะไปไหนได้ยังไง

Tankhun : จะกลับได้ไง

Tankhun : มึง...ไม่ชอบที่ถูกชอบมึงเหรอวะ

หลังจากพิมพ์คำถามนี้ส่งไปผมถึงกับสูญเสียความมั่นใจหนักยิ่งกว่าเดิม หหมด
กันฟอร์มที่สะสมมาตั้งแต่เกิด หหมดไปทั้งสิ้นทั้งปวงเมื่อเจอกับคนอย่างทัฟไทย
มันอ่านแต่มันไม่ตอบ!

ผมเดินไปเดินมาอยู่นานกว่ามันจะตอบกลับมา

Tup : ขอเวลากูั้งแป๊บ

ผมมองข้อความนั้นอย่างพิลึกพิลั่น ก็นั่งดู...มันไม่ได้เป็นแง่ลบไปเลยนี่
หว่า

Tup : คนอย่างมึงเนี่ยนะ...ชอบกุ

คนอ่านอย่างผมหัวเราะออกมานิดหน่อย

Tankhun : เออ คนอย่างกูนี่แหละ

Tankhun : ถ้าแค่ชอบยังหึงมึงขนาดนี้

Tankhun : ตอนกูรัก...มึงคงโดนโซ่ล่ามไว้ที่บ้านแล้วล่ะ

ผมหันหลังก้าวเดินกลับไปยังประตูรั้ว โดยมั่นใจแน่ ๆ ว่ามีสายตาบางคนมอง
ตามอยู่เบื้องหลังหน้าต่างที่มีดสนิพนั่น

Tankhun : ผันตีนะครับ

“หัวหน้าสีแดง”

“ ... ”

“เฮีย ไอ้เฮียแทน มึงเป็นหัวหน้าสีแดงไม่ใช่หรอ ได้ยินกูมัยเนี่ย!” เจน

ประธานเอกปี่สามร้องลั่น ผมสะดุ้งเล็กน้อยแล้วหันไปหามันอย่างเนือย ๆ

“อะไร”

“สีมิงมีน้ำสามแพ็คกับขนมสามถุงใหญ่ และก็ข้าวกล่องหนึ่งถุงใหญ่นะ ห้ามเอาไปกินนะ”

“อืม”

“มิงเข้าใจในสิ่งที่กูพูดปะ”

“กูเข้าใจนะ”

“ตั้งใจเหมือนหัวหน้าสีชมพูหน่อยดิอะ” เพื่อน ๆ หัวเราะกันใหญ่เมื่อเธอผมไปเปรียบเทียบกับกาย กายหัวเราะหึหึ ในขณะที่ผมทำหน้าเฉยๆ พวกมันเริ่มรู้กันนิดๆ แล้วว่ากายมันชอบไอน้องปีหนึ่งที่ดูรวย ๆ และก็ตัวติดกับผม

ไอน้องที่ชื่อว่าทัฟ

และมันก็เดากันไปต่างๆ นานาว่าผมกับกายแข่งกันจีบอยู่...ซึ่งพวกมันก็เดาถูกอะนะ แต่ผมไม่พูดเฉยๆ

คนอยู่บ้านตรงข้ามก็ต้องได้เปรียบดิอะ

อยู่บ้านตรงข้ามไม่พอ อีกทั้งยังเหมือนเป็นคนที่อยู่ในครอบครัวอีก

“มันมีอะไรบ้างนะ...น้ำก็แพ็ค ข้าวกล่องก็ถุง กูลีม” ไ้เจตน์ หัวหน้าสีน้ำเงินที่

นั่งอยู่ข้างผมก็เหม่อพอกันกับผม

“ช่างแม่ง เหลือเท่าไรก็เท่านั้นแหละ”

“โห” ไอ้พี่ท้อ “แค่ไม่ได้อยู่สี่เดียวกับน้องทัพมึงถึงขนาดโยนความรับผิดชอบเลยหรอหัวหน้า”

“ก็กูเซ็งอะ” ผมบ่นอุบ “มึงไม่มาเป็นกูมึงคงไม่เข้าใจ”

หางตาผมเหลือบเห็นไอ้หัวหน้าสี่ชมพูที่ตั้งใจทำงานผิดปกติ ตามนิสัยจริง ๆ ของไอ้กายมันก็เหมือนๆ ผมนี่แหละครับ กิจกรรมก็ทำบ้างไม่ทำบ้าง แต่เน่มันผิดนิสัยจริงๆ ของมันมากเพราะมันตั้งใจโคตรๆ

ตั้งใจจนผมมันได้...

ไอ้กายเหมือนจะสัมผัสได้หน่อย ๆ ว่าผมเขม่นมันอยู่ มันส่งยิ้มให้ผมเล็กน้อย ผมส่งเสียง “เฮอะ” ออกมาอย่างไม่ปิดบัง เจตน์ พิท และต้นมองผมและกั หัวเราะนิดหน่อย หลังจากนั้นมันก็หันไปสนใจงานที่เพื่อนๆ เริ่มแจกแจงให้แต่ละคนอย่างมีแบบมีแผน ผมที่มีศักดิ์เป็นหัวหน้าสีแดง มีไ้ต้นเป็นรองหัวหน้า งานนี้ผมสั่งอย่างเดียวกันก็ได้ แค่เสียงบ่นอุบของไ้ต้นลับหลังแค่นี้ผมพอทนได้

ตั้งแต่เมื่อคืนที่ผมสารภาพไปว่าผมคิดอะไรกับทัพ ผมยังไม่เห็นหน้าทัพเลย ตั้งแต่เข้ายันตอนนี้ ตอนไปอรั้งที่หน้าบ้าน ลุงเอี่ยมก็บอกว่าคุณหนูทัพออกมา

มหาวิทยาลัยแต่เช้าแล้ว ถ้ามองเจอกับบอกว่าอยู่กับแรง ท่าทางปกติดีไม่มีอะไร
น่าตื่นเต้นเป็นพิเศษ

ผมเอง...ที่แอบชินเหมือนกัน แม้ว่าจะอยู่ตึกคณะเดียวกันแต่ผมก็ยังไม่พร้อม
ที่จะเจอเขาแบบซึ่ง ๆ หน้าเท่าไร (แล้วไปรับที่หน้าบ้านเพื่อ?) จึงสรุปได้ว่า
วันนี้ทั้งวันผมยังไม่ได้เจอทัพลุย

หรือนั่นจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ผมเอาแต่เหม่อไม่มีสติอยู่กับเนื้อกับตัวนะ
ในเมื่อตัวผมตามหาสติให้ตัวเองไม่ได้ ผมจึงเดินไปยังกลุ่มเพื่อนผู้หญิงสอง
สามคนที่กำลังลงมือเขียนป้ายชื่อให้น้องอยู่ แทนที่สายตาของผมจะดูว่าป้ายสี
แดงของตัวเองเป็นยังงัยบ้าง ผมกลับตวัดไปที่ป้ายชื่อของสีชมพู

N'ทัพลุย

จะว่าไปก็เป็นอะไรที่มั่งมึงเหมาะกับมันดีเหมือนกันนะครับ ผมมองป้ายนั้น
ก่อนที่จะหยิบมันขึ้นมาดู

“อะไรละแทน วางลงเลยนะ กำลังเช็คยอดแล้ว” เพื่อนที่ดูแลเรื่องป้ายชื่อเอ่ย
ขึ้น

แค่จับก็ไม่ได้หรือไง...ผมวางป้ายชื่อของทัพลุยที่เดิม

“สี่ชมพูเสร็จแล้วใช่ไหม” ไข่เขียวกายที่เดินมาจากไหนไม่รู้เดินมาหยิบตั้งป้ายชื่อของสี่ชมพูไปอย่างหน้าตาเฉยและก็ตัดหน้าผม “ให้แจกตอนไหน วันนี้หรือพรุ่งนี้”

“ตีก่อนขึ้นรถดิ จะรีบไปไหนเนี่ย”

กายหันมามองผม ยิ้มให้ผมเล็กน้อยก่อนที่จะเดินเลี้ยวไป...

แค่อยู่สี่เดียวกันใช้ว่ามึงจะชนะนะเว้ย...

เอ๊ะ...เดี๋ยวก...ผมทันเห็นแว็บๆ...

อิงก็อยู่สี่ชมพูเหวอ...

ทำไมทำท่าเหมือนเป็นรองประธานสี่เลยวะ...อิงเดินเข้ามาหากายพร้อมๆ กับช่วยกันเช็ดของและก็ช่วยกันทำงาน

แม้ว่าอิงจะบอกแล้วว่าอิงไม่ยอมกลับไปเป็นคนแบบนั้นแน่ๆ แต่ทำไมผมถึงเป็นห่วงแบบนี้ล่ะครับ

คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกมัง...

สรุปตั้งแต่เข้าจรวดเย็น ผมไม่ได้เจอทัพเลย

ตอนแรกว่าจะไม่ไปเจอแล้ว ตอนนั้นก็กลับกลายเป็นว่าผมกำลังตามหาเขา ผมทักไปถามแจงแล้วว่าทัพไปไหน แจงก็ตอบว่าหายหน้าไปตั้งแต่เลิกเรียนแล้วไม่รู้ไปไหน ผมจึงได้แต่ขับรถกลับบ้านตัวเอง มองดูบ้านตรงข้ามว่าเขามีการเคลื่อนไหวอะไรหรือไม่

มันห่วงจนต้องทักไปหาเป็นครั้งแรกของวัน

Tankhun : อยู่ไหน?

ทัพไม่ตอบผมเลย

Tankhun : อยู่บ้านปะ

เสียงกริบยิ่งกว่าเป่าสาก...

ผมเดินไปเดินมาในบ้านของตัวเองอยู่นาน เดินไปล้างรถ เดินไปอาบน้ำให้เข้
ต้ม เดินไปรดน้ำต้นไม้ ทำอยู่หลายอย่างและทำอยู่นานมากก็ไม่มีคำตอบรับ
ใดๆ จากคนที่ชื่อทัพเลยแม้แต่นิดเดียว

ฮ่วย...นอกจากจะเป็นห่วงแล้วผมก็เริ่มจะหงุดหงิดด้วย

โทรไปหาเลยดีกว่า! (หรืออันที่จริงผมควรโทรไปตั้งนานแล้ววะ) ตู๊ด ตู๊ด ตู๊ด
เสียงสัญญาณดังอยู่สักพักก็มีคนกดรับสาย

“ครับ”

“ทัพ...อยู่ไหน”

“อ้อ ตอนนี้ทัพไปเข้าห้องน้ำครับ” ปลายสายเหมือนกำลังตะโกนแข่งกับเสียง

ดัง คล้ายๆ อยู่ในห้องคาราโอเกะอะไรสักอย่าง

“แล้วนี่ใครพูดครับ”

“เกี่ยวครับ เพื่อนของทัฟ”

“อ้อ อืม บอกให้โทรกลับมาหาก็แทนด้วยนะ”

“พี่...อะไรวะครับ...”

“แทน”

ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด...เสียงที่ปลายสายดังอย่างสม่ำเสมอ แปลว่ามันตัดสายหรือวางหูไปแล้ว

ผมกดโทรออกหาแจจ จำได้ว่าไอ้เกียวนี่มันคูนๆ

“ฮัลโหลคะพี่รหัสสุดหล่อ”

“แจจ...เฮียเกียวนี่มันใคร” ผมยิงคำถามออกไปทันที

“อ้อ เด็กปีหนึ่งไงพี่แทน คนที่แจจสงสัยว่ามันเป็นคนปล่อยงูใส่ทัฟอะ”

ผมชะงักทันที... “จริงหรอ”

“แจจแค่สงสัยเฉยๆ แต่แจจก็ปักใจเชื่อไปแล้วละ”

“เห้ย”

“ทำไมหรอพี่แทน”

“ตอนนี้ทัฟอยู่กับมันอะดิ”

“จริงอะ!” แฉงร้องเสียงดัง “อ้อ ที่ไปร้องคาราโอเกะกันใช่ไหม พี่แทนไม่ต้องห่วงหรอก เพื่อนผู้ชายครึ่งเอกไปกันหมดเลย ไม่มีอะไรหรอกพี่แทน”

“อืม...วันนี้พี่ยังไม่ได้คุยอะไรกับทัพละ”

“ไฉ่...เหมือนมันเป็นบ้าอะวันนี้” แฉงเล่าให้ฟัง “อยู่ดีๆ ก็ยิ้ม อยู่ดีๆ ก็เอามือมาปิดหน้า ทำเหมือนแฉงตอนสมัยป๊อบบี้เลิฟไม่มีผิด”

ผมนึกภาพตามแล้วถึงกับหัวเราะ “ขนาดนั้นเลยหรอ”

“ขนาดนั้นเลยแหละ” แฉงทำเสียงถึงพริกถึงขิง “แค่พูดชื่อพี่ขึ้นมาอะ หน้ามันก็แดงแล้ว”

ไม่อยากจะคิดเข้าข้างตัวเองเลยครับ...แต่มันคิดไปแล้วอะ...ผมควรทำไงดี

“ตกลงกับไฉ่เกี่ยวนี้ไม่มีอะไรน่าห่วงใช่ปะ”

“ใช่ หรือจะให้น้องรหัสตามไปคุ่มให้คะ ถึงจะยอมปล่อยทัพล้มบ้าง”

“ได้ยินแค่นี้ก็เบาใจ”

“ตกลงจะจีบจริงๆ จังๆ แล้วใช่ปะ”

ผมกลืนน้ำลายนิดหน่อย “เออ!”

“เหอะ...ก็ก้อเอาไว้ตั้งนาน”

“อะไรนะ”

“แค่นี้แหละจำพี่รหัส บาย จี๊บบ”

เหมือนแฉงมันจะรู้ตัวว่าจะโดนผมตำหนิก็เลยรีบวางสาย แม้ว่าจะยังไม่เบาใจเท่าไร แต่ถ้าผมไปเกรี้ยวกราดใส่ทัพลผมก็กลัวว่าจะเป็นแบบนั้นอีก

ไม่รู้สิครับ...ผมคิดกับทัพหลายอย่าง ทัพเหมือนน้องผม ทัพเหมือนคนใน
ครอบครัวผม และทัพก็เหมือนกับ...คนที่ผมหลงรัก

เพราะฉะนั้นมันจึงไม่แปลกใสมั้ยครับที่ผมจะรักและก็หวงแหนคนที่คล้ายกับ
ว่าเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายที่โลกใบนี้เหลือไว้ให้กับผม...

...ผมไม่อยากสูญเสียเขาไป

ผมหาเหตุผลให้ตัวเองมาอยู่แถวหน้าบ้านของผมอยู่หลายประการจนในที่สุด
คนที่ผมรอคอยก็นั่งแท็กซี่กลับมายังบ้านของตัวเอง ทันทีที่เขาลงจากรถเขาก็
เหลียวมองมายังบ้านของผมทันที ผมหลบทัพที่เสาด้านหนึ่งเพื่อไม่ให้ทัพเห็นว่า
ผมรออยู่

ท่าทางเขาก็ดูปกติ เหมือนเด็กมหาลั้ยเพิ่งไปเที่ยวกับเพื่อนมาและก็กลับบ้าน
เย็นนิดหน่อย...

บอกฝันดีสักหน่อยดีมั้ยนะ...

“โง่ง!”

ไข่ต้มมันตัดสินใจไวกว่าผม มันเห่าเรียกให้ทัพหันมาก่อนที่ผมจะอำปากร้อง
เรียกอะไรทัพเสียอีก

รู้สึกตื่นเต้นเลยว่ะ...

“หืมม?” ทัพส่งเสียงตอบรับก่อนที่จะเดินสะพานกระเป๋าช้างเดียวแล้วก็มายังหน้าประตูรั้วบ้านผม “ทำไมมาอยู่คนเดียวล่ะ เจ้านายไปไหน”

“โธ่!” แอบเห็นหมาผมมันหันหน้ามาหาผมและก็เห่า...ไ้หมาทรยศ

“ไม่อยู่เหรือ” ขอขอบคุณพระเจ้าที่ทัพซื้อบ๊อ ผมจะได้มีเตรียมตัวเตรียมใจ

“อุตส่าห์ซื้อของกินมาฝาก”

คำพูดของเขาทำให้ผมสนใจสนใจขึ้นมาทันที...ผมค่อยๆ เขยิบออกมาจากหลังเสา มองดูทัพที่ตกใจนิดหน่อยที่เจอผม

นี่เป็นการเจอกันครั้งแรกของเราหลังจากที่ผมสารภาพรักไป...

“อ้าว...อยู่ตรงนี้เหรือ”

“อืม” ผมตอบรับ “ซื้ออะไรมาฝากเหรือ”

“นี่ไง” ขนมหอยเจ้าอร่อยถูกส่งต่อผ่านประตูรั้วจากทัพมาสู่ผม

ผมส่งยิ้ม...พลางนึกในใจว่าเมื่อคืนใครบอกใครจะจีบใครกันแน่ “ขอบคุณนะ”

“อืม” ทัพดูเขินๆ นิดหน่อย “ไปนะ”

“เดี่ยว” ผมรีบวิ่งเขาเอาไว้ “ไม่เจอกันทั้งวันเลย”

ทัพบยั้บกระเป๋ำไปมำ จริงๆ แล้วเขำขยั้บทั้งตั้วเลยมำกกว่ำ “แล้ว...ทำไ่มเหรอ”

“คิดถึง”

ลั้นเลียงคำพูดผม...ผมเชื่อว่าถ้าทัพบิดได้ทัพบงจะบิดไปแล้ว ไ่มอยากเชื่อว่า
ซาตินี้ผมจะได้เห็นภำพนี้ ภำพที่ทัพบเินผมจนบิดเนี้ยนะ

รู้จั้กจูบไปตั้งนำนแล้ว...

“ไปละ” ทัพบรีบพูด

“เดี่ยว” ผมเปิดประตูลั้วบ้าน “เดี่ยวเดินไปส่ง”

“ห่างกันแค่นี้เองนะ”

“อยากไปส่ง”

“อะไรของมืงเนี้ยน”

“เถอะน่ำ” ผมคะยั้ยนคะยอ เดินตามหลังทัพบไปถึงหน้าบ้านของเขาไ่มถึงลิบ

ก้าวก็ถึง “กลับดีๆ นะครับ”

“แค่นี้ก็เอาเนอะ” ทัพบเอ่ยขำๆ

“แค่นี้หน้กั้เอาทั้งนั้นแหละ”

ทัพบไ่มยอมหันหน้ามำให้ผมเห็น เขำเอำแต่ตั้งใจเปิดประตูลั้วบ้านทั้งๆ ที่มีเปิด
ประตูลั้วอยู่แล้ว

“เออ แล้วพรุ่งนี้ต้องไปกี่โมงนะ”

“ตีห้าครึ่ง” ผมพูด “ลือหมุนหกโมงนะ”

“อืม...”

“มีอะไรจะบอก...”

“หือ”

ผมกลืนน้ำลาย...แม้ว่าทัพจะไม่ค่อยมองหน้าผมเท่าไร แต่ก็ทำให้ผม
ประหม่าและก็เคอะเขินที่จะพูดออกไปมากเลยทีเดียว

“ถึงกูจะอยู่สีแดง...แต่ใจกูอยู่สีชมพูนะ”

แทนทัพ ตอนที่ 15

เคยมีความรักแบบที่เรารู้ตัวมั๊ยครับ

ที่ผมต้องเอ่ยแบบนี้ก็เพราะว่ามีหลายคนเหลือเกินที่มีความรักแต่เขาไม่รู้ตัว
ผมมีความรักแบบไม่รู้ตัวมาก่อน เพราะฉะนั้นผมค่อนข้างรู้ดีว่ามันต่างกันยังไง
ผมว่ามันต่างนะ

ทั้ง ๆ ที่คนที่ทำให้ผมรู้ตัวและไม่รู้ตัวจะเป็นคนเดียวกันก็เหอะ

“เหียดเข้า...ปกติไอ้แทนมันขยันแบบนี้เหอวะ” ทันทีที่เพื่อนผมมันเห็นหัวผม

โผล่หัวมาช่วยงานตั้งแต่ไ้ยังไม่โให้ มันก็พากันแซวผมตั้งแต่ที่เจอกันเลย

ไอ้เจตน์หัวหน้าที่มีสีน้ำเงินมีผ้าพันคอสามเหลี่ยมมัดอยู่ที่คอมันอย่างกับ
ลูกเสื้อสำรอง...นั่นแสดงว่าผมเป็นหัวหน้าผมก็มีผ้าสีนี้มามัดไว้ที่คออะดิ
ร้อนตายห่า...

“กูเป็นคนขยัน” ผมรับผ้าสีแดงของผมมามัดคอ เดินไปรอบๆ ทำท่าเหมือน
ทำงานทั้งๆ ที่จริงไม่ได้ทำอะไรเลย

“พวกูกำลังวางแผนให้มึงได้อยู่สองต่อสองกับน้องทัพอยู่” ไอ้เจตน์กระซิบ
มองไปที่ไ้กายที่เพิ่งมาอย่างหวาดระแวง “กูว่ามันกะกวาดคะแนนเรียบแน่ๆ
ทริบนี้ หัวหน้าอย่าได้กลัว”

“กูไม่เคยกลัวอยู่แล้ว” สายตาของผมนอกจากจะมองไ้กายแล้วยังหันไปมอง
คนที่อยู่ข้างๆ มันอีกด้วยซึ่งก็คืออิง “มึงคิดว่าหลังๆ อิงดีขึ้นหรือแย่ลงวะ”

“ดีขึ้นดิ...เขาไม่มาตามตอแยมึงแล้วไม่ใช่หรอ” ไอ้พีทพูดบ้าง

“ใช่ กูก็ว่าดีขึ้น” ดันเอ่ยเสริม “ไม่ต้องห่วงหรอก่อน เดี๋ยวพวกกูช่วยดูอยู่ห่างๆ
ให้ จะว่าไป...ช่วงนี้ไม่ค่อยได้คุยกับน้องทัพเลยแฮะ คิดถึงจัง”

“พูดอะไรทำไมมึงไม่เกรงใจตีนหัวหน้ามึง” เจตน์หัวง

“กูไม่เกรงใจอยู่แล้ว กูคิดถึงจริงๆ”

“เจตน์ แทน ตามหาตัวตั้งนาน” ประธานเอกเดินมาหา “สีน้ำเงินขึ้นรถคัน
เดียวกันกับสีชมพูนะ ส่วนสีแดงไปอยู่กับสีเหลือง”

“ไม่เอา!” ผมร้อง ไอ้เจตน์ก็ร้องเหมือนกัน เหมือนมันอยากอยู่กับพวกผม

มากกว่าที่จะไปอยู่กับพวกไอ้กายที่อยู่สี่ชมพู

“อะไร จำนวนมันลงตัวพอดีแล้ว”

“ช่างมัน เอาสี่ชมพูมาอยู่กับแดง”

“ทำไมไฉนมันเอาแต่ใจตัวเอง” ประธานเอกแลดูไม่สนใจผม “อย่าคิดว่าหล่อ
สุดแล้วจะชนะสุดนะ ใน เรื่องนี้เขาจัดวางกันมาไว้หมดแล้ว” เธอมองผมแล้วยิ้ม
กริม “ถ้ามึงอยากนั่งกับน้องทัพ มึงก็ต้องให้น้องเขามานั่งตักมึงที่คันของมึง”

“ถ้าน้องมันยอมอะนะ” ผมยกไหล่...หะ...อย่างกับมันจะยอมมานั่ง

“กูเชื่อว่าไม่ยอม” อีกฝ่ายยกไหล่ตอบผม “เอาเป็นว่าตามนี้ก็แล้วกัน”

มีलगดีตั้งแต่เริ่มต้น (ประชิด) แค่ขึ้นรถก็ไม่ได้ขึ้นรถคันเดียวกันแล้ว โม่เน้นที่
บนรถนะมันสร้างได้เยอะแยะจะตาย...ทำไมฟ้าดินไม่เห็นใจคนอย่างผมบ้างนะ

“มึง...” เจตน์สะกิดเมื่อคน ๆ หนึ่งเดินเข้ามา บอกเลยว่าเขาออรั่มากๆ ทั้งรถ
ที่มาส่งรวมถึงตัวของเขาเองด้วย คุณหนูทัพนั่นเอง...

ไหนบอกจะปิดบังฐานะ แต่ทำไมวันนี้ให้ลุงเอี่ยมมาเทียบท่าจอดถึงนี่ สงสัยฟ้า
ยังไม่สว่างมั้งครับ ทัพคงกลัวที่จะเดินมิดๆ คนเดียว

ผมยิ้มเล็กน้อยทันทีที่เห็น กำลังจะเดินเข้าไปช่วยเหลือของ (ไม่รู้ว่าคุณหนูเขาจะ
ถืออะไรมาตั้งเยอะแยะ) แต่ผมไม่ทันประธานสี่ของทัพที่ไปถึงก่อน...

บอกแล้วใช่ไหมว่ามันประกาศศึกกับผมชัดๆ

นอกจากไ้กายมันจะไปช่วยทัพชนกระเป่าแล้วมันยังชวนทัพคุยอีกด้วย เหมือนมีเพลงอะไรบางอย่างกำลังปะทุในใจผม...นี่ขนาดแค่เริ่มต้นของวันนี้เองนะ แล้ววันนี้ทั้งวันใจผมจะเป็นยังไงบ้างเนี่ย

เออวะ...เป็นพระเอกทั้งทีก็ต้องใช้ความหน้าด้านเข้าสู้...ผมเดินเข้าไปหาทัพ ตอนนั้นเป็นตอนที่ไ้กายกำลังไปหาน้ำหาทำให้ทัพพอดี (เอาใจเกินไปแล้วนะ มึง)

“เิง”

ทัพสะดุ้งเมื่อเห็นว่าเป็นผม “เิง...”

“หลับดีปาว เมื่อคืนไม่ได้ตกไปเลย”

“ก็...ดีอะ”

“อืม ใครมาส่ง” ถามทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้ว นี่คือนี่ที่เรียกว่าชวนคุยครับ

“ลุงเอี่ยม”

ผมสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะสวมมาดเป็นพี่ชายขี้นหว “มีอะไรบอกได้เลยนะเข้าใจมั้ย ไม่ต้องไปสนใจหัวหน้าสีมึง...หัวหน้ามึงกาก”

“ไม่เห็นกากเลย ดูลิ ช่วยถือของตั้งเยอะ”

ถ้าจะเถียงแทนไ้กายเอามีดมาแทงคอผมเลยดีกว่า... “กูกำลังจะมาช่วยมึงแล้วเหอะ แต่มันแม่งมาก่อน” ผมบ่นเหมือนเด็กอย่างได้หน้า ไ้ทัพได้ที่หัวเราะใหญ่ รู้สึกเสียเปรียบยังไงก็ไมู้ครับ...

แต่ก็นะ...ผมยอม

“มีเรื่องหนึ่งอะ...” ทักพูดเสียงอู้อี้ “ลืมหยิบที่ชาร์จแบตเตอรี่มา พาวเวอร์แบงก์ก็ไม่ได้เอามา”

มีเรื่องได้ทำคะแนนแล้วกู “ไม่มีพาวเวอร์แบงก์ แต่มีที่ชาร์จแบต เดี่ยวเอาไปให้ก็แล้วกัน”

“ขอบคุณนะ” ทักบอก เมื่อได้ยินพวกสี่ชมพูเรียกให้ไปรวมตัวมันก็ทำหน้าที่เหมือนกับต้องการบอกลาผมและก็เดินไป

เจตน์ พืทและกัตตันเดินมาตบ่าผม... “คอตกลายนะมึง” เจตน์พูดติดตลก

“ทำไมดูยากกว่าตอนที่กูไม่ได้จีบอีกวะ” ผมอดบ่นไม่ได้ พวกมันหัวเราะเสียงดัง ก่อนที่แต่ละคนจะย้ายไปทำหน้าที่ตัวเอง

หัวหน้าสีแดงยังคงสนใจสมาชิกสี่ชมพูตัวน้อยๆ(?) อย่างต่อเนื่อง

แม้ว่าจะไม่ได้อยู่ใกล้ๆ เท่าไหร่ก็เหอะ...

ระหว่างเดินทาง

ผมเริ่มลืมความรู้สึกที่ว่าอยากนั่งรถกับทักมากแค่ไหน เพราะว่าตอนนี้ผมกำลังเอนจอยอยู่กับการแจกน้ำแจกขนมน้องๆ สีแดงและกีสี่เหลือง พยายามเอาเรื่องการแข่งขันใส่หัวน้องๆ ให้ได้มากที่สุดเพื่อความสนุกสนาน เพราะตั้งแต่นี้เป็นต้นไปจะเป็นการแข่งขันของแต่ละสีทุกอย่างเลยครับ

ที่จริงพี่ๆ ก็ไม่ค่อยซีเรียสเรื่องการแข่งขันเท่าไหร่นักหรอก เพียงแต่อยากให้น้อง

มันสนุกก็เท่านั้นเอง ผมกับไอ้ฮ็อฟ (ประธานสีเหลือง) แกล้งเถียงกันไปกันมา
สร้างความสนุกสนานระหว่างเดินทางเป็นอย่างมาก ไอ้ตันกับไอ้พีทก็ทำหน้าที่
เป็นลูกน้องประธานสีที่ดี คอยตบมุกกับผมตลอด

จนกระทั่ง...

“รถคันหน้าเป็นอะไรวะ” ไอ้ฮ็อฟเอ่ยเมื่อเห็นคันหน้าที่เป็นคันของสีชมพูกับสี
น้ำเงินจอดข้างทาง

“ไม่รู้วะ พี่ครับ จอดตามเลยครับ”

เพราะขับตามกันมาตลอดก็เลยต้องจอดตามกันเมื่ออีกคันเกิดจอดขึ้นมา ผม
เดินลงมาจากรถบัสกับไอ้ฮ็อฟในขณะที่บอกให้คนอื่น ๆ รออยู่บนรถ

“มีอะไรวะ” ผมถามประธานเอก ถามไอ้เจตน์ และก็ถามไอ้กาย

“รถยางแตก” ประธานเอกตอบแข็งๆ

“ว่าไงนะ” ไอ้ฮ็อฟร้องเสียงหลง “มาแตกอะไรตอนนี่วะเนี่ย” ฮ็อฟมองซ้ายมอง
ขวา เห็นแต่ทุ่งหญ้าที่มีแต่แสงแดดเปรี้ยงๆ ไม่ค่อยมีร่มเงาเลยสักนิด แดดแฉะนี้
ยังไม่ค่อยมีรถผ่านอีกด้วย

“คนขับบอกว่าต้องรอรถมาเปลี่ยน อาจจะต้องซักชั่วโมงสองชั่วโมง” ประธานเอก
ทำหน้าที่เครียด “ข้างหน้าพอจะมีหมู่บ้านอยู่บ้าง มีน้ำมีท่ามีที่ร่มๆ ให้น้อง จะให้
น้องไปหรือว่าให้น้องรออยู่บนรถ”

เป็นหน้าที่ของพวกประธานสีแต่ละคนจริงๆ ครับว่าจะเอาอย่างไร ถ้าจะรอก็
เสียเวลาแต่ถ้าจะให้น้องเดินก็กลัวน้องจะร้อน

“ถูกลงความเห็นว่าเป็น” ผมตอบออกไป “ให้น้องมันลำบากด้วยกันอาจจะรักกันมากขึ้น”

“กูเห็นด้วย” เจตน์พูด อี๋ฟก็ทำหน้าเห็นด้วยเหมือนกัน

“อืม งั้นเดี๋ยวบอกให้รถขับตามไปเมื่อรถมาก็แล้วกัน เอ้ออออ ไม่น่าเลือกบริษัทนี้เลย” ประธานเอกบ่นอุบก่อนที่จะเดินขึ้นไปบนรถคันแรก

หลังจากที่ไปชี้แจงกับน้องๆ เสร็จแล้วก็มีเสียงบ่นดังเซ็งเซ้งตามประสาเด็กมหา
ลัยเอกชนที่ไม่ชอบความลำบาก (ใครมันจะชอบแดดร้อนๆ ล่ะครับ) ผมมองว่าให้อยู่บนรถเฉยๆ คงน่าเบื่อตายห่า ให้เดินไปพักหมู่บ้านข้างหน้ายังจะดีกว่า แม้
น้องๆ จะบ่นไปบ้าง (ฟឹก็บ่น) แต่ยังไงก็ต้องทำในเมื่อมติมันออกมาเป็นแบบนี้

เด็กที่มาจากนอกอย่างทัพหยีตาตันที่เมื่อโดนแสงแดด ผมค่อยๆ เดินควบคุม
น้องๆ ในขณะที่ให้น้องๆ เดินเป็นแถวกันไป (รู้สึกเหมือนปีหนึ่งเป็นเด็กอนุบาล
ยังงัยงั้น)

ผ้าสามเหลี่ยมที่เป็นสัญลักษณ์ประจำสีมีประโยชน์ก็ตอนนี้ น้องบางคนเอามา
โพกหัวก็มี

“ใครไม่ไหวบอกนะครับ” ผมพูดใส่โทรโข่ง “เดี๋ยวให้พี่ต้นไปดูแล”

“อยากให้พี่แทนมาดูแลมากกว่า...ทำไงดี” น้องผู้หญิงที่แก่นแก้วหนอยพูดติด
ตลก ทุกคนหัวเราะตามคำพูดของเธอ

“ค่าตัวพี่แพงนะครับ”

“พร้อมจ่ายเลยคะ”

“พูดแบบนี้พีน้อยใจแย่เลย” ใต้ต้นที่ถือกลองปฐมพยาบาลทำหน้าน้อยใจ

“อย่าน้อยใจไปเลยคะพี่ต้น แค่นี้พี่แทนฮอตกว่าพี่ต้นก็เท่านั้นเอง”

“ขนาดพี่ฮอตนะ ยังไม่มีคนสนใจพี่เลย” ผมแก้มงุดใส่โทรโข่ง น้องๆ พากัน

หันมาหาผมเป็นตาเดียว รวมถึงคนที่ม่่าสีชมพูมัดที่คอข้างหน้าด้วย

ทัพหันกลับไปอย่างรวดเร็ว...

ผมยิ้ม...ได้แก้มคนบางคนที่ยันสนุกดีจริงๆ

“มีคนไม่สนใจพี่แทนด้วยเหรออ หล่อก็หล่อ เก่งก็เก่ง ได้ข่าวว่าเป็นนักการ
ตลาดตัวที่ก่อตั้งตั้งแต่ปีสองเลยไม่ใช่เหรออคะ”

“นั่นนะสิ พี่ต้นขนาดนี้ทำไมเขาไม่สนใจพี่นะ”

“มันเล่นตัวอยู่คะ!!!” เสียงแหลมๆ ของแจ่งเอ๋อขึ้น แอบเห็นทัพเอามือมา
ตะครุบปากของแจ่งเอาไว้ ทุกคนเริ่มส่งเสียงหัวเราะครืน

“เล่นตัวมากไม่ได้นะครับ ไซ้มัย” ผมแก้มถามน้องๆ คนอื่นๆ

“ซ่ายยยยยยย” พวกที่สนับสนุนออกเสียงเห็นด้วย “แต่ถ้าทัพมันไม่สนพี่
แทน พี่แทนหันมาสนใจหนูก็ได้ละคะ หนุอรอเสมอ!!!”

ผมไม่รู้ว่าเรื่องของทัพกับผมมันกระจายไปได้ยังไง แต่น้องๆ บางคนอาจจะ
มองว่าเป็นเรื่องเล่นๆ ก็ได้ ผมไม่ได้ซีเรียสกับเรื่องนี้สักเท่าไร แค่มเห็นทัพมัน
อายๆ ผมก็พอใจแล้วละครับ

เหมือนจะทำคะแนนได้ไม่นานไ้ก็มาขัดจังหวะ มันส่งน้ำเปล่าเย็นเฉียบ
ให้ทัพ...

มันดูแลแค่คนเดียวไม่ได้นะ มันต้องดูแลให้ทั่วถึงดิอะ!

เดินไปเรื่อยๆ ท่ามกลางแดดร้อนๆ จนกระทั่งผมเริ่มสังเกตได้ว่ามีน้องสีชมพูคนหนึ่งเดินเข้าไปมา

“เฮีย” ผมสบตาดอกโทโพ “กาย มีน้องข้างหลังเป็นลม”

เพราะพวกเราคุยกันเอาไว้ว่าประธานแต่ละสีก็ดูแลสมาชิกสีใครสีมัน ผมก็เลยร้องเรียกกายให้มาดูน้องคนนั้น น้องล้มเซไปทับน้องอีกคนที่พุงไว้ได้ทัน

นี่กูทำเวรทำกรรมอะไรให้น้องหรือเปล่าวะเนี่ย

ผมเห็นกายกับทีมสีของมันรีบเร่งรุดมาดูรวมทั้งอิงด้วย ทุกคนเริ่มปฐมพยาบาลกันเต็มที่ท่ามกลางแดดจัดๆ

“พาน้องขึ้นรถเลย” ประธานเอกสั่ง มีพี่บางคนขับรถส่วนตัวมาก็เลยสะดวกลiftขึ้นรถมา แทน ฝากดูน้องสีชมพูด้วยนะ!”

เหตุการณ์ผ่านไปไวมาก ไม่นานนักน้องที่เป็นลมก็ถูกพาขึ้นรถ บางคนที่ไม่ไหวก็ขึ้นรถไปกันก่อนด้วย ผมเริ่มรู้สึกผิดตะหงิดๆ ที่ออกความเห็นให้น้องมาล้มปากหน้าผมเจื่อนไปเล็กน้อยหลังจากที่รถที่พาน้องๆ ที่ไม่สบายผ่านหน้าไป...

“กูทำผิดหรือเปล่าวะ” ผมเดินไปกระซิบเจตน์ที่เดินอยู่ไม่ไกลเท่าไร

“ไม่หรอกมึง...น้องไม่ได้เป็นอะไรมากสักหน่อย”

“น้องคนไหนไม่ไหวรีบบอกพี่มาเลยนะ”

“ครับ/ค่ะ”

“พี่ขอโทษที่ทำให้น้องๆ ต้องรอนนะครับ”

มีมือหนึ่งมาสะกิดข้างหลังผม...เป็นมือของทัฟที่ผมคิดว่าเดินไปไกลมากแล้ว
แต่เขากลับมาอยู่ข้างหลังผมซะงั้น

“ก่อนจะห้วงคนอื่นมึงห้วงตัวเองด้วย ดูเห็งอิดิ” ทัฟส่งทิวซุมมาให้ ผมถึงกับอึ้ง
ไปเลย พอเห็นว่าผมไม่สะดวกที่จะเช็คเอง ทัฟก็ยื่นไม้ยื่นมือมาเช็คให้ ท่าทาง
เจินๆ ยังไงก็ไม่รู้

เสียงแซวดังระงมไปหมดทำให้บรรยากาศดีขึ้นอย่างน่าประหลาด...

“กูไปดีกว่า” ทัฟทำท่าจะเดินหายออกห่างไปจากผมอีก ผมดึงผ้าสามเหลี่ยมสี
ชมพูที่พันคอของเขาเอาไว้ ทำให้เขาหงายหลังเล็กน้อย

“ไปไหนล่ะ” ผมทำเสียงดู “อยู่นี่แหละ”

“ไม่เอา”

“ถ้าเป็นลมเป็นแล้งไปจะเป็นไง” ผมก้มหน้าลงไปกระซิบ “กูแบกมึงเดินไม่ไหว
หรอกนะ”

ทัฟกระทุ้งสีข้างผม “กูไม่เป็นลมหรอก”

“เหรือ” ผมหัวเราะ “แต่หน้ามึงนี่โคตรซีดเลยนะ”

“จริงอะ” ทัฟจับหน้าตัวเอง “กูว่ากูไหวนะ...”

จริงๆ แล้วหน้าของทัฟไม่ได้ซีดหรอกครับ แต่ดูเหมือนจะโดนแดดมากแล้วแดง
เป็นมะเขือเทศเลยต่างหาก ผมไม่มีร่มให้ ไม่มีเสื้อคลุมให้ ไม่รู้จะทำยังไงก็เลย
ถอดผ้าสีแดงของตัวเองไปให้ทัฟแทน

“เอาไปบังหน้าซะ” ผมบอกได้แค่นี้ “หน้าดำไม่รู้ด้วยนะเออ”

ใช้คำว่าหน้าดำแล้วได้ผลชะงัด ทั้ปรับไปทันทีโดยไม่ได้มีคำถามอะไรมากมาย

“แต่ผ้าของกูก็มี...”

“น้องข้างหน้ารีบเดินหน่อยครับ อยากโดนแดดนานๆ เหวอ!!!” ผมไม่สนใจ

ทั้ที่ร้องตามหลัง รีบเดินหนีเขาไปเพราะกลัวเขาจะปฏิเสธน้ำใจผม ผม

กลายเป็นหัวหน้าที่ไม่มีสัญลักษณ์สีแดงอะไรเลย

...ผมทำอย่างกับตัวเองเพิ่งแตกเนื้อหนุ่มไปได้

แต่ก็รู้สึกดีนะครับ...

ในหมู่บ้าน

หมู่บ้านนี้เป็นเหมือนหมู่บ้านข้างทางทั่วไปของประเทศไทยครับ โชคดีหน่อย
ที่มีศาลาที่พอจะพักทานอาหารกลางวันกันได้ ปีหนึ่งกำลังนั่งกินกันอยู่ พวกปี
อื่นๆ ก็เหมือนกัน

“เอาละคะ เกมส์แรกที่พวกเราจะทำการเล่นที่หมู่บ้านนี้คือ...” เพิ่งกินข้าวกัน
ได้ไม่กี่คำ ยัยประธานเอกก็หงานมาให้พวกผมอีกแล้ว “...เกมส์ช่อน
หา!!!” หลายคนดูอึ้งไปเล็กน้อย ยกเว้นพวกพี่ที่รู้จักกันอยู่แล้ว กติกาก็คือให้แต่
ละสี่ส่งตัวแทนสี่คนไปเป็นตัวหา นอกนั้นเป็นตัวแอบ (เล่นเฉพาะน้องๆ ปีหนึ่ง)
ห้ามออกนอกเขตหมู่บ้าน ห้ามไปหลบตามป่าเขาลำเนาไพร ให้หลบเฉพาะตาม

บ้านแต่ละหลังเท่านั้น (ได้รับการอนุญาตจากลุงบ้านน้ำอาที่นี่เป็นที่เรียบร้อย
ท่าทางเขาก็อยากจะล้นด้วย)

เด็กๆ เริ่มนี้สนุกสนาน รับประทานอาหารและก๊อปปี้ประชุมกันทันทีว่าแต่ละสี่ควรจะให้ใครไป
เป็นตัวหาและก๊อปปี้ตัว...

ผมแอบเห็นทัพนั่งฟังเพื่อนอย่างเดียวในขณะที่คนอื่นๆ วางแผนกันอย่างออก
รอส ผู้ชนะก็คือคนที่ซ่อนได้นานที่สุดคนสุดท้ายและสีนั้นก็กลายเป็นผู้ชนะไป
ท่าทางแต่ละคนอยากที่จะล้มรสชาติชนะแรก...

ผมกับพวกผู้ชายคุยกันเรื่องวางกำลังกันเพื่อนอกมันออกนอกเส้นทาง
หลังจากกินข้าวเสร็จ ผมกับเพื่อนก็แยกกันไปเฝ้าตามจุดตามมุมทันที

ไม่นานนักเกมส์ก็เริ่ม พวกตัวห่านับหนึ่งถึงร้อย ในขณะที่พวกตัวแอบเริ่มแตก
กันออกมาซ่อนอย่างกับผีแตกร้าง...

ทัพเป็นตัวแอบ...ผมเห็นหลังเขาไหวๆ ไม่นานเท่าไรเขาก็หายไปจากสายตา
ของผม ตรงนั้นมีไอ้พิทยืนอยู่ ดูดีๆ นะมึง...

เกมส์ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง แต่ละสี่แต่ละทีมเริ่มหาเจอและก็หายไปทีละสอง
สามคน จนในที่สุดเหลือไม่กี่คนที่จะต้องตามหา

หนึ่งในนั้นเป็นทัพ...

“ทัพไปซ่อนที่ไหนวะ” ตรอกซอกซอยในหมู่บ้านมีอยู่เยอะผมก็เลยชักจะเป็น

ห้วง เดี๋ยวมาพาไอ้พีทที่สายหน้าดีกว่ามันไม่เห็น “อ้าว แล้วไปไหนอะ”

พวกตัวหาพยายามหาทัพกับอีกสองสามคนให้พบ แม้จะรู้ว่าเกมส์มันยังไม่จบ แต่ผมก็เริ่มเครียดไปก่อนหน้านี้แล้ว ระหว่างทางที่มาลงเอี่ยมกำชับนักกำชับหนา เรื่องความปลอดภัยของทัพ อยากจะบอกลงเหลือเกินว่าไม่ต้องกำชับผมก็จะดูแลเป็นอย่างดีอยู่แล้ว

...ทว่าตอนนี้เขาคลาดสายตาของผม

ผมไม่สนใจว่าจะยังอยู่ในเกมส์หรือเปล่า การที่ได้เห็นทัพตอนนี้คือการที่เบาใจ ชั้นสูงสุด...ผมค่อยๆ เดินเข้าไปหาตามบ้านที่ละหลัง หลังอาคารเล็กต่างๆ แม้แต่ในโถงผมก็เปิดหาทัพ

กูเริ่มเครียดแล้วนะเนี่ย...

“เซี่ยกาย” ไอ้กายที่เดินไปมาอยู่รอบศาลาไม่รู้ว่าทัพยังโดนคนอื่นหาไม่เจอ “ทัพไปซ่อนที่ไหน”

“มึงใจเย็นสิ เกมส์ยังไม่จบเลย”

ผมหันไปมองดูคนอื่นๆ ที่โดนหาเจอหมดแล้ว ตอนนี้เหลือแค่ทัพคนเดียว

“แสดงว่าสี่ชมพูอาจจะชนะก็เพราะทัพ”

กายยิ้มแฉ่ง ในขณะที่ผมนั้นเริ่มไม่อยากจะยิ้มอะไรทั้งนั้น ผมทำหน้าที่
หยุดหนิดและก็เดินตามหาทัพไปทั่ว...

“กว่าแปลกๆ แล้ววะ” เจตน์หัวหน้าสีน้ำเงินวิ่งมาหาผม “นานไปแล้วมั้ง น้องคนหาแม่ก็เริ่มเหนื่อยแล้ว”

“มึงไปดูแลคนอื่นไป กูตามหาเอง เชี่ยตัน ช่วยกูหน่อย”

ผมกับเพื่อนรีบวิ่งตามหา ตอนนี้ผมเริ่มใจคอไม่ดีอย่างหนัก มือข้างหนึ่งถือโทรศัพท์กดโทรออกหาทัฟ...ไม่นานนักเขาก็กดรับ

“ฮัลโล!” ทัฟแผดเสียงใส่โทรศัพท์ “แทน กูติดอยู่เนี่ย!”

นั่นไง...ผมกะแล้ว ทัฟไม่น่าซีเรียสกับเกมส์ขนาดนั้น ถ้าไม่มีใครหาเขาเจอนานเกินไป ป่านนี้เขาก็น่าจะโผล่ออกมาแล้ว!

“อยู่ไหน!”

“จำได้ว่าเป็นกระท่อมหลังน้อยๆ”

“ให้ข้อมูลอีกนิดหนึ่งได้มั๊ยทัฟ”

“เอ่อ...มีต้นไทรใหญ่ๆ”

“...”

“มาช่วยหน่อยได้มั๊ย ออกไม่ได้ เหมือนมีคนเอาอะไรมาบังประตูไว้”

“รู้อแล้ว จะรีบไปเดี๋ยวนี้”

ทัฟที่โดนแกล้งในยุคแรกๆ กำลังจะกลับมาอีกครั้งแล้วเหวอ เรื่องนั้นช่างมันก่อน ผมต้องรีบช่วยน้องออกมาให้เร็วที่สุด

รู้ใช่ไหมครับว่าลึกๆ ในใจแล้วผมสงสัยใคร...

รองประธานสีชมพูนั่นไง

ในที่สุดผมก็หาเจอ ผมกับต้นช่วยกันเซ็นเอารถเข็นขนาดใหญ่ให้ออกไปจากประตู ท็อปที่เหงื่อเต็มตัวเดินออกมา ทำทางไม่ค่อยไหวเท่าไร

“นี่คุณมาเจอเรื่องแบบนี้อีกแล้วหรือ” ท็อปอดที่จะบ่นออกมาไม่ได้จริงๆ ผมรีบเอาผ้ามาเช็ดหน้าเช็ดเหงื่อให้ “ขอบใจนะแทน”

“มึงไม่เป็นไรก็ดีแล้ว” ผมไล่บอกจริงๆ

มีผีทำสองสามคู่วิ่งตามหลังมา หนึ่งในนั้นเป็นอิง...

“เจอแล้วใช่ไหม” ประธานเอกพูดเสียงหอบ “ดีแล้ว รีบไปกันเลย”

“ไม่” ผมทวาด “จะไม่ไปไหนทั้งนั้นถ้าไม่มีการสืบสวนว่าใครเป็นคนทำ”

“แทน” ท็อปห้ามผม แต่ผมไม่สนใจ ผมตวัดสายตาไปมองอิงอย่างโมโห

“อีกแล้วหรือ นิสัยแบบนี้เมื่อไหร่จะหยุด”

“ทำไมมาปรักปรำกันแบบนี้ล่ะแทน” อิงทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ “อิงไม่ได้ทำทุกคนก็เห็นว่าตลอดเกมสัฟฟิงอยู่ที่ศาลา”

ผมหันไปหาประธานเอกและคนอื่นๆ ทุกคนพยักหน้าหงึกหงัก จริงจังและก็เห็นด้วยอย่างที่ยิงพูด...

ผมกำหมัดแน่น ฟันลมอย่างอารมณ์เสียและก็ดึงแขนท็อปให้ห่างไปจากตรงนี้

“ต่อจากนี้ท็อปต้องตัวติดอยู่กับกู ไม่ว่าจะอยู่สี่หี้อยะไรก็ช่าง!”

ผมประกาศเสียงดังกร้าว...ไม่สนใจว่าใครจะมองผมว่าผมเอาแต่ใจหรืออะไร

ทั้งนั้น ผมไม่แคร์อะไรทั้งสิ้น

ทัพนองมาที่ผมอย่างอึ้งๆ เล็กน้อย เขาไม่รู้จะพูดอะไรระหว่างที่ผมลากแขน เขาเดินออกมาเรื่อยๆ

“ต้องทำขนาดนั้นเลยหรอ”

“มึงอยู่ห่างกูแล้วเกิดเรื่องทุกที”

“ไม่เป็นไรหรอ”

“ไม่เป็นไรได้ยังไง!” ผมร้อง ทพถึงกับทำหน้าตกใจไปเลย “มึงคิดว่าพวกเรามีกันกี่คน ถ้าไม่นับลุงเอี่ยม...”

ทพทำหน้าสลดลง...

“เรามีกันแค่นี้ละ ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะครอบครัวหรือจะอะไรก็ช่าง แต่เรามีกันแค่นี้”

“...”

“กูต้องห่วงมึง กูต้องดูแลมึง...กูไม่อยากเสียมึงไป”

ทัพนองไม่ออก แขนของเขาสั่น ผมจึงจับแขนของเขาแน่นมากยิ่งขึ้น...

“กูจะปกป้องมึงเอง”

แทนทัพ ตอนที่ 16

หลังจากนั้นพวกเราก็เดินทางกันต่อ...

แทนเอานั่งหน้าบึงตลอดทาง ผมถูกย้ายมานั่งรถคันของสีแดงและก็สีเหลืองแบบที่ไม่มีใครกล้าไว้วางใจแม้กระทั่งประธานสีอย่างพี่กาย นอกจากจะนั่งหน้าบึงแล้วแทนยังจับมือผมเอาไว้แน่นอีกต่างหาก เขายกโทรโข่งให้พี่ต้นทำหน้าที่แทนตลอดปายและก่อนที่เราจะถึงทะเลที่เป็นเป้าหมาย

เขาไม่ยอมยิ้มอีกเลยนับจากที่เราออกจากหมู่บ้านกันมา

“แทน...เป็นอะไร” ผมเขย่ามือเบาๆ ทำให้แทนหันหน้ามามองผม “ไม่เป็นไรแล้ว เลิกทำหน้าที่ได้แล้ว ไม่หล่อเลยวะ”

ผมพยายามพูดถึงจุดที่คิดว่ามันจะแคร่มากที่สุด แต่เปล่าเลยครับ มันไม่ได้แคร่อะไรเรื่องหน้าตาหล่อที่แสนจะบูดบึ้งของมันตอนนี้เลย

บอกเลยว่า...กู่ละปวดหัว...ตอนนี้รู้สึกเหมือนว่าแทนมันกลับไปเป็นเด็กที่เอาแต่ใจและไม่ยอมฟังอะไรง่ายๆ

ผมแค่อยากเห็นมันอารมณ์ดีขึ้นก็เท่านั้นเองนะ

“แล้วต้องทำยังไงอะ มึงถึงจะอารมณ์ดีขึ้น”

มันเจียบ...ผมไม่รู้จะทำยังไงก็เลยเขย่ามือให้มันปล่อยมือ มันไม่ยอมปล่อย
ผมก็เลยต้องใช้มืออีกข้างหยิบขนมขึ้นมาจากกระเป๋าได้อย่างทุลักทุเล

“กินขนมปะ” ผมพูด “มันฝรั่ง...”

“ไม่...มันเป็นแพต”

แพตที่ว่านี่ใช่อะไรที่เกี่ยวกับความอ้วนหรือเปล่าวะ “จันจะกินอะไรละ สำหรับาย
ทอด เอามั้ย”

“มันทอด...”

“นี่ไม่มีอะไรในกระเป๋าแล้วนะ เยลลี่มัยละ”

แทนท่าทางซังใจ ในที่สุดมันก็พยักหน้าเบาๆ ให้ผม ผมแอบยิ้มขณะที่หยิบเยล
ลี่ขึ้นมาและก็จับยัดใส่ปากมัน

ขนมหวานอาจจะช่วยให้อารมณ์ดีขึ้นก็ได้นะ...

“จริงๆ แล้วกูก็ไม่ปล่อยให้ตัวเองหงุดหงิดนานขนาดนั้นหรอกเพียงแค่ว่า...”

แทนตัวตาสายตาค้นมามองผม “...กูแค่สงสัย ถ้าไม่ใช่จริงแล้วใครจะทำ”

“ชาวบ้านอาจจะเข้าใจผิด เอรารถเข็นมาเก็บไว้ที่เดิมก็ได้ะมึง” ผมพยายาม
มองโลกในแง่ดี “อีกอย่างกูก็เอาโทรศัพท์เข้าไปด้วยแล้ว...”

“นี่ แล้วถ้าไม่ใช่ชาวบ้านละ...”

“พอเถอะ บอกแล้วว่าไม่เป็นไรไง”

“จะไม่เป็นไรได้ยังไง!” แทนเริ่มเสียงดังอีกแล้ว เสียงดังจนฟีดันที่ถือโทรโข่งอยู่หันมาเลยทีเดียวนั่น รถมอเตอร์ไซด์...รอฟังเสียงไอ้แทนร้องต่อ แต่แทนเหมือนจะรู้ตัวก็เลยไม่พูดอะไรอีก

โอ้ยยย...ผมจะอธิบายให้เขาฟังยังไงดี จริงๆ แล้วผมก็ซีเรียสแหละว่าใครมันเป็นคนทำ แต่ถ้าผมซีเรียสไปอีกคนการไปทะเลคราวนี้มันจะสนุกอะไรละ

“ดูเหมือนตอนนี้พี่แทนของพวกน้องๆ จะอารมณ์บ่จอยมากเลยใช้มั๊ยครับ” ฟีดันยื่นไมค์ของโทรโข่งมาใส่ปากของไอ้แทนที่เจียบกริบ “ทำไงดีล่ะครับเนี่ย พี่แทนไม่ออกมาพูดแบบนี้ น้องๆ ผู้หญิงก็เซ็งแย่อะดิ”

“ทัฟ แก่ไปทำอะไรพี่เค้า!!!”

“ใช่ นี่กว่าจะได้ยินเสียงหล่อๆ ของพี่แทนตลอดทางซะอีก!”

เสียงไวววายตามหลังมาจากพวกที่นั่งอยู่ข้างหลังรถ ผมไม่รู้จะทำหน้ายังไงหรือตอบอะไรออกไปเลยทั้งสิ้น ทุกคนที่พูดคือพวกที่ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุว่าแทนไปกินรังแตนที่ไหนมา

“จับทัฟช่วยสิ...จะพูดตลอดทางเลย”

กูอิงแป็บ...แทนมันพูดใส่โทรโข่งเสียงเฉยหน้าตาเฉยเป็นอย่างมาก เสียงกรีด
ดังระงมจนเหมือนรถจะยางแตกไปอีกรอบ...ผมไม่รู้จะเอาหน้าไปมุดไว้ที่ไหน ได้
แต่ซุกมือข้างที่ว่างของตัวเองเงียบๆ

“โอเค!!!!”

“แทนต้องคู่กับทัพอยู่แล้วววว!!!”

“ทัพมึงรออะไรอยู่ เป็นกูปานนี้กูถอดเสื้อรอพี่แทนในห้องแล้ว!!!”

สาบานดีว่าผู้หญิงเป็นคนพูด...หลังจากนั้นแทนก็อารมณ์ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
มันปล่อยมือผมและก็ไปยื่นทำหน้าที่พูดคุยกับน้องๆ ต่อคู่กับพี่ออฟหัวหน้าสี่
เหลือง ที่ข้างๆ ผมที่ว่างแทนไม่ยอมให้ใครมานั่งแถมยังไม่ยอมยืนห่างไปจากตรง
นี้อีกต่างหาก ไม่รู้จะทำถึงขนาดนั้นทำไม...

ผมมองใบหน้าของแทนที่มองมาที่ผมเป็นระยะๆ อดรู้สึกอึดอัดตลอดภายในใจ
ไม่ได้ ตั้งแต่กลับไทยมายอมรับว่าชีวิตไปพัวพันกับอะไรที่ช่วยๆ เยอะมาก (จนผม
คิดว่าทั้งชีวิตก็ไม่น่าช่วยขนาดนี้) แม้จะเป็นเรื่องแย่ที่ผมกลับได้ใครคนหนึ่งมา
อยู่ข้างๆ ผม ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะคนที่พออุปการะ คนข้างบ้าน รุ่นพี่ หรืออะไรก็
ตาม...

ผมอบอุ่น อิ่มเอม และก็ปลอดภัยจริงๆ นะครับ...

ผมรู้สึกอย่างนั้นจนทำให้ผมคิดว่าไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นผมก็ไม่กลัวอีกแล้ว
ล่ะ

ในที่สุดก็ถึงวีลอร์ทิมทะเล

เวลาเกือบบ่ายสามโมงพอดีผมดี ผมคืนผ้าสีแดงให้แทน และกำลังจะไป
รวมตัวกับพวกสี่ชมพูของตัวเองเพราะแจกคนรอแยะแล้ว แต่คิดว่าผมจะได้ไป
เหวอครับ

ไอ้แทนดึงผ้าพันคอสี่ชมพูของผมจนผมตัวปลิว

“จะไปไหน...”

“สี่ชมพูไง...”

“ไม่ต้อง” แทนดึงผ้าสี่ชมพูของผมออก (โยนทิ้งหน้าตาเฉยด้วย) หลังจากนั้นก็
ใช้ผ้าสีแดงของมันมัดคอของผมแทน

โธ่เลย...ไม่เคยเห็นใครที่ทั้งดีทั้งไม่แคร์โลกขนาดนี้มาก่อน

“แทน” ผมร้องเสียงหลง “ได้ด้วยเหรอ”

“เมียบ่ระธานสีแดง ก็สีแดงนัันแหละ”

คำพูดของมันก็ทำเอาผมหน้าแดงตามสีผ้าที่ผูกคอ “เขี่ยขย...เมี่ยเหี้ยไรวละ”

“ไม่รู้ล่ะ” แทนไม่สนใจ หันไปสนใจโทรทัศน์และก็พูด “อ่าวน้องๆ สีแดงครับ ส่งเสียงต้อนรับสมาชิกสีแดงคนใหม่ ท้าฟ้า!!!”

"ⁱiiiiiiiii"

“มีสไตล์แบบรายการเดอะวอยซ์ด้วยเหรอคะพี่แทน”

“ใช่แล้ว ทีมพี่ทั้งสี่ได้ตั้งสตรองเลยแหละ” แทนเอ๋อมมือมาโอบบ่าผมให้ไป
ใกล้ชิดเขาต่อหน้าธารกำนัลคณะบริหารเอกรการตลาด “มีทัพอยู่พี่ไม่แพ้ใครแน่”

“ตอนไม่มีทัพพะจะแพ้ไซ้มี๊พีแทน”

“โหยยยยย ไอ้พี่แทนคนสองมาตรฐาน”

“เอาล่ะครับ เลิกแหกปาก” บอกแล้วไงครับ ว่าแทนมันไม่สนใจใครหรือสนใจ
โลกอะไรทั้งสิ้น “ห้องพักจะเป็นห้องพักรวม เนื่องจากแต่ละสี่มีชายห้าหญิงห้า

ผู้หญิงพัวพันด้วยกัน ผู้ชายอย่าเสียใจที่จะไปพัวพันกับเขา เข้าใจหรือเปล่า...พี่ฉันจะให้
กุญแจห้อง ในห้องจะมีที่นอนอย่างละห้าพอดี”

“แล้วทำนอนไหนครับพี่แทน” เพื่อนปีหนึ่งในเอกคนหนึ่งยกมือขึ้นถาม

“ไม่ได้นอนกับมึงก็แล้วกัน” แทนพูดออกโทรทัศน์ “ไปได้แล้วไป เจอกันที่ลาน
รวมสี่โมงเย็น โอเคนะครับ!”

“ครับ/ค่ะ”

หลังจากสั่งให้สีแดงแยกกันเอาข้าวของไปเก็บ แทนก็ส่งโทรทัศน์ไปหาพี่ต้นและ
ก็หันมาหาผม

ผมกระพริบตาปริบๆ ใส “นอนไหนทีนี่”

“นอนกับกูนี่ไง” แทนเอ่ยอย่างไม่ทุกขีร้อน

“เห้ย”

“อย่ามาทำเป็นตกใจเหมือนไม่เคยเหนื่อยเลยนะ”

“โอ้เคยมันก็เคยอยู่หรอก” ผมรีบพูด “แต่มันจะไม่ดูแปลกๆ ไปหน่อยหรอก รุ่น
น้องนอนกับรุ่นพี่เนียนะ”

“ไม่ต้องแคร์ใครที่ไหนหรอก”

“เผื่อคนอื่น...”

“นี่ เลิกสนใจคนอื่นสักที” แทนตัดบท “อย่างมึงนะทิ้งให้อยู่คนเดียวไม่ได้อีกแล้ว ใครไม่เข้าใจก็ช่างแม่มัน โอเคมัย”

แทนกำลังแสดงออกให้ผมเห็นว่าสิ่งที่เขาสนใจมีเพียงแต่ผม แค่มผมจริงๆ ผมรู้สึกแปลกๆ นิดหน่อยที่ต้องไปเก็บกระเป๋ไว้ในห้องของรุ่นพี่สีแดง (นอนกันประมาณสี่ห้าคนเหมือนน้องเต๋ะๆ) แต่แทนมันไม่สนใจอะไรเลย...

...แล้วแต่มันก็แล้วกัน ผมควรจะอุ่นใจมั้ยครับที่มีแทนคอยดูแลอยู่ไม่ห่างแบบนี้

“ไปทะเลกัน” หลังจากที่เก็บกระเป๋าเสร็จแทนก็ลากผมออกไปเดินริมทะเลที่มีคนอื่นๆ ออกไปถ่ายรูปกันเพียบ “เดี่ยวถ่ายรูปไปให้” แทนหยิบกล้องขึ้นมา

“เห้ย ไม่เป็นไร”

“นานๆ ที่ได้หยิบออกมาใช้” แทนพูดอย่างมีความตั้งใจแน่วแน่ “เชิญเลยครับ คุณหนู เดี่ยวกระผมถ่ายรูปไปให้คุณหนูเอง”

“คือ...”

“ไปเลย...ไปใกล้ๆ ทะเล”

มันไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น หยิบกล้องสไลด์เรโทรของมันขึ้นมากดชัตเตอร์เสียงดังแะๆ ทั้งๆ ที่ผมยังไม่ได้โพสต์ทำอะไรด้วยซ้ำ

มันกดเสร็จมันก็กดกล้องดูผลงานของมัน... “ແ່ລ່ມ” พูดอยู่คนเดียวโดยไม่ให้
ผมได้ยินด้วย “ขอถ่ายอีกสักร้อยรูปได้ปะครับ”

“ไม่เอาแล้ว”

“อะไร... ผู้หญิงหลายคนเขาก็อยากให้แฟนถ่ายรูปให้ทั้งนั้น”

“ภูมิผู้หญิงหรือไงเล่า” ผมร้องตอบ

“หึหึ”

“แล้วภูเป็นแฟนมึงเมื่อไหร่ด้วย”

“เมียประธานสีแดง...อย่าพูดมากได้ปะ” แทนยกกล้องขึ้นมาถ่ายผมต่อ “ชู
นิ้วโป้งหน่อย ยิ้มหน่อยดิ ยิ้มมากกว่านี้!!!”

“เซี่ยทัฟ” แฉงกระโดดมาจากไหนไม่รู้มากอดคอผม

“ไ้ย” ผมร้อง “แฉง! ตัวมึงหนัก!”

“มึงหายไปเลยนะ หายไปอยู่กับพี่แทนมาใช้มัย”

แทนวางกล้องลง เห็นผมคุยกับแฉงท่าทางสนิทสนม...ไม่นานนักมันก็เดินย่ำๆ
มาหาพร้อมๆ กับหิ้วผมไปยืนหลบอยู่ด้านหลัง แฉงถึงกับอ้าปากค้างไปเลย “โหย
คุณพี่ ไปกินยาเพิ่มเลเวลความหวงมาแต่ไหนเนีย เกินหน้าเกินตาไปแล้ว นี่เพื่อน
มันนะ!”

“ต่อจากนี้ไปห้ามแตะมันอีกแล้วนะแฉง”

“อ้าว ทำไมอะ”

“มันเป็นของพี่”

แจ่งอ้าปากค้าง ในขณะที่ผมหน้าแดงก่ำ “อะไรเล่า ทำไมโมเมเองอยู่เรื่อย”

“ถ้ามึงไม่ชอบกุละก็...มึงไม่ยอมนั่งนิ่งๆ ให้อูจับมือมาตลอดทางหรอหัทพ์”

แทนพูด เอาถ้อยขึ้นมาก็กดถ่ายรูปผมตอนนี้

ฟาคคคคคคคคค...

“เลิกถ่าย!” ผมร้อง วิ่งหนีไปทางอื่น

“หน้ามึงตอนนี้ตลกดี อยากเก็บไว้ดู” แม่งก็เลือกที่จะวิ่งตามผม...

“แจ่ง ช่วยกูด้วย!!!”

“สาต พี่รหัสกูน่าจะล้วยจะตาย กูไปนะ มีอะไรมาหาละกัน” แจ่มมันเป็นแม่ยก

แทนทักอยู่แล้วมันคงไม่สนใจหรอครับว่าผมจะเป็นตายร้ายดียังไง แค่ผมได้อยู่กับแทนมันก็ฟินแล้ว...

กูขอให้คุเจตน์พิทของมึงไม่ได้ชอบกัน!!!!

ผมวิ่งไม่ค่อยดูทางเท่าไร จังหวะทั้งผมชนเข้าอย่างจังกับผู้หญิงคนหนึ่ง...

กลิ่นน้ำหอมลอยเข้าจมูกผมทำให้ผมรู้สึกเคลิ้มไปชั่วขณะ ผมช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้นยืน เธอสูงพอๆ กับผม ทำผมเป็นสีทองสว่างกว่าสีผมไอ้แทนตอนนี้ และใบหน้าของเธอก็ช่างสวยเกินกว่าที่ผมจะอธิบายออกมาได้

กูมาชนคนสวยแบบนี้ได้ยังไง...

“ขอโทษครับ!” ผมก้มหน้าขอโทษขอโพย แทนที่ตามมาทีหลังตามเหมือนตอนที่ผมอยู่กับแจ้เจ๊ะ จับตัวผมให้ออกห่างจากคนอื่น

เธอคนนั้นไม่ได้สนใจผม...แต่มองด้วยสายตาเย็นชาไปที่แทน

“จูน”

แทนรำพึงเสียงเบา ท่าทางของเขาตกอกตกใจเป็นอย่างมาก ดูซื่อคดียิ่งกว่าตอนที่ผมหายไปซะอีก

“บังเอิญจังเลยนะแทน”

เธอเป็นใครหรอ...

คำถามเต็มหัวของผมไปหมด หลังจากที่แทนเดินตามหลังผู้หญิงคนนั้นไปยังที่พักร้างๆ ที่เหวห่างกว่าที่พักพวกเราประมาณสามสิบกิโล ผมมองตามและเดินพวกเขาไปอย่างงงๆ หลังจากที่เจอหน้ากัน ผู้หญิงคนนั้นก็ชวนแทนไปคุยด้วยที่ที่พักของตนเอง

ที่สำคัญไปกว่านั้นคือแทนไม่ปฏิเสธอะไรด้วย

“ไม่เจอกันนาน...ก็เลยมีของเล่นใหม่แล้วจูนสิ” จูนหย่อนก้นลงนั่งที่นั่นริมสระ

หรรษา มีเครื่องดื่มพร้อมเสิร์ฟเสิร์ฟสรรพ

“ของเล่นอะไร” น้ำเสียงของแทนเฉยเมยที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยิน

“นี่ไง” จุนหันมามองผมแล้วยิ้มนิดๆ

“ไม่ใช่ของเล่น” แทนเถียง

“เหอะ...คราวนี้ไปหิวมาจากที่ไหนล่ะ คลับสวรรค์ชั้นฟ้าที่ไหนถึงได้มีเทวดา
น้อยๆ น่ารักแบบนี้”

“อย่าพูดเรื่องนี้ได้มั๊ยจุน”

ผมที่นั่งอยู่ฝั่งฟังกียังง...

“ฉันจะบอกอะไรให้ซะหนุ่มน้อย” จุนนั่งไขว่ห้างอย่างมีจริตและจับจ้องมอง
ผม “เธอคิดว่ารู้จักคนอย่างแทนดีแล้วอย่างนั้นหรอ”

ผมไม่ได้พูดอะไร จุนหัวเราะออกมาเบาๆ และก็พูดต่อ... “คนเราไม่ได้มีแต่ด้าน
สว่างเสมอไป...บางครั้งก็มีด้านมืดเหมือนกัน แทนเองก็มี แต่เขาดันมีด้านสว่าง
มากเกินไปหน่อย”

“จุน เธอต้องการจะพูดอะไร” แทนคว้ามือผม เตรียมลุกขึ้นเดินหนี

“ก่อนหน้านี้ที่เจอเธอ รู้มั๊ยว่าแทนเขาผ่านใครต่อใครไม่รู้มาตั้งกี่คน”

“...จูน”

“เขาชอบเพียวพวกคลับที่มีเด็กนั่งดริงค์เป็นหนุ่มน้อยด้วยนะ...”

“จูน ฉันบอกว่า...”

“อะไรอีกนะ...เด็กขายน้ำ”

“จูน!!!!” แทนทำท่าเหมือนจะล้มโต๊ะนั้น เขาลุกขึ้นยืนและมีใบหน้าโกรธจัด

“อย่าพูดอะไรที่เธอคิดว่าใช่ต่อหน้าคนๆ นี้ เธอแค่ไม่รู้ความจริง”

“ฉันคิดว่าเป็นความจริงนะ” จูนยังคงพูดไม่เลิก... “มีแฟนเป็นผู้หญิงก็คนต่ออีกคนก็ยังมิกี้เป็นเด็กผู้ชาย ยัยอิงนั่นถึงกับเป็นประสาทไปเลยละสิโซ่มั้ยเมื่อรู้ความจริง”

“หุบปากได้แล้ว...”

“แฟนเก่าเธอทุกคนเป็นบ้าก็เพราะเธอ...แทน”

“ทัฟ ไปเหอะ” แทนดึงผมให้ลุกขึ้นยืน ผมรีบสาวเท้าก้าวตามแทนไปแบบงง
งันกับเรื่องที่เกิดขึ้น

แม้จะได้ยินได้ฟัง...แต่ผมก็ยังงงอยู่ดีว่านี่มันเรื่องอะไร

สิ่งที่ผู้หญิงที่ชื่อจูนพูด...มันเป็นเรื่องจริงหรือ

แม้ว่าแทนจะเป็นผู้ชาย แต่ผมก็รู้สึกแปลกๆ อยู่ดีหากเขามีรสนิยมที่จะชอบ
เที่ยวทำอะไรแบบนั้นทั้งๆ ที่มีแฟนเป็นผู้หญิงอยู่แล้ว

“ทัฟ...สิ่งที่จูนพูด อย่าไปใส่ใจ” แทนก้าวเท้าออกไปเรื่อยๆ และก็พูดกับผม
ด้วยน้ำเสียงชิงช้า

“ ... ”

“อย่าไปใส่ใจ...ได้ยินไหม๊ทัฟ...”

“ ... ”

แทนชะงัก...หยุดเดินและก็หันมามองหน้าผม... “บอกกูมาที่ว่ามึงไม่ได้สนใจ
อะไรในสิ่งที่จูนพูด...”

“จริงหรือ” ผมถามออกมาในที่สุด

“อะไรจริง?”

“เรื่องที่พี่ผู้หญิงคนนั้นเขาบอก...”

แทนอ้าปากเหมือนจะพูดแต่ก็พูดไม่ออก...ให้ตายเถอะ ทำไมผมรู้สึกสับสนแบบนี้นะ...

“ก็จริงนะสิ” เจ็องที่โผล่มาจากไหนไม่รู้เดินมา เธอกอดอกและก้หันมาตอบในสิ่งที่ผมสงสัย “นอกจากทำให้ฉันเจ็บแล้ว แทนยังทำให้แฟนเก่าหลายๆ คนต้องเจ็บปวดก็เพราะเรื่องนี้...”

“...”

“บางคนเครียดถึงขนาดต้องกินยานอนหลับเกินขนาด”

“ให้ตายเถอะ!!!!” แทนหงุดหงิดถึงขีดสุด “วันเหี้ยอะไรของกู...และทำไมต้องมาชุมนุมอะไรกันวันนี้ด้วย”

“ยอมรับความจริงแล้วละสิໄ໊ม่ยั” เจ็องໄມ่ยอมแพ้ เธอเดินเข้าไปหาแทนและก็ประจันหน้ากับเขา “แทนน่าจะໄລ้ใจความรู้สึกของผู้หญิงพวกนั้นนะ เพราะแทนเป็นคนหล่อ มีเสน่ห์ ใครໄດ้คบก็รักมากหลงมาก แต่กั้ดันมีรสนิยมแปลกๆ ด้วยอีก ชอบมีกั้เป็นผู้ชาย ผู้หญิงที่รักแทนมากๆ คนไหนรับໄດ้กั้บ้าแล้ว...”

“เอาเลย ถ้ารู้ดีนักก็พูดออกมาเลย!” แทนร้อง “ทัฟ...กั้แล้วแต่มีงนะว่ามีงจะเชื่อหรือเปล่า สิ่งทึ่กูแคร่ตอนนีมีเพียงแค่มีง แค่มีงคนเดียว...ถ้ามีงพร้อมทึ่จะฟังคำพูดจากปากของกู มีงก็มาหากู”

แทนเดินจากไปอย่างหงุดหงิดและกั้อารมณ์เสียเป็นทีสุด ในขณะที่อารมณ์ของผมนั้ตรงข้ามกับเขาอย่างสิ้นเชิง ผมทั้งงุนงงและกั้สับสน ยอมรับว่าผมรู้จักแทนน้อยไป

สิ่งที่ผมรู้เกี่ยวกับแทนคนนีคือมีแฟนเก่าที่ชื่ออั้งแค่นั้น นอกนั้นผ่านใครหรือคบใครอะไรยังงิมาบ้างผมไม่รู้เลย...

ทำไมผมรู้สึกปวดแปลบๆ อย่างงั้วะ...

ถ้ารู้ว่าแทนมันชั่อัสติยกับคนที่มันกำลังคบ...ผมอาจจะไม่ໄດ้รู้สึกแบบนี้ก็ได้...

เจ็องยิมแสะยะให้ผม เธอเดินสะบัดตูดจากไป อารมณ์ของผมดังลงทันทีโดยที่ตัวเองก็ควบคุมไม่ได้ว่าทำไมต้องรู้สึกแบบนี้

อย่างน้อยผมก็ควรฟังจากปากของแทนี่ใช่ไหมครับ...

แทนทัพ ตอนที่ 17

เหตุผลที่ผมขอให้น้องมาคุยกับผมเอง เพราะผมคิดว่าถ้าผมเล่าความจริงไปให้น้องฟัง ทุกอย่างมันก็จะดูแย่ไปหมด

ผมเคยสับสนในตัวเองอยู่ช่วงหนึ่ง เป็นช่วงที่ผมกำลังค้นหาตัวเองอย่างแท้จริงว่าผมชอบเพศไหนกันแน่ แฟนเก่าทุกคนของผมเป็นผู้หญิงทั้งหมด แม้ว่าคำตอบในสิ่งที่ผมสงสัยในตัวเองจะปรากฏเด่นชัด แต่จริงๆ แล้วมันไม่ใช่แบบนี้...

...หลายครั้งนักที่ผมรู้สึกว่าพวกผู้หญิงนั้นสุดแสนที่จะเจ๋ง ชี้แจง คิดไปเอง และก็เอาแต่ใจแบบสุดๆ ชนิดที่ผมคิดว่าผมปวดหัวมากมายเหลือเกินกับความคิดที่แปรปรวนเดี๋ยวก็เปลี่ยนของพวกเธอ ผมคบมาหลายคน ทุกคนเป็นเหมือนกันหมด จนมาถึงสองคนสุดท้ายที่นับว่าทำให้ผมเกือบสุดจะทน

จูนกับอิง

คุณคงจะรู้จักอีกกันไปแล้ว (สาเหตุที่ผมทนเธอไม่ค่อยไหวให้ไปอ่านตอนเก่าๆ ดูความชวยของทัพนะครับ) ส่วนจูน...เธอคือคนที่ผมคบมาก่อนหน้าอิง นับว่าคบกันเธออยู่นานมากทีเดียวเท่าที่จำได้ วันนี้ที่ผมเจอเธอและเดินตามเธอไปยังที่พักก็เพราะอยากจะไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบของคนที่ไม่ได้เจอกันนาน ใครเล่าจะไปรู้ว่าเธอจะไปเล่าอดีตในช่วงที่ผมสับสนให้ทัพนั่งฟัง

ผมไปเที่ยวคลับของชายล้น...เป็นเรื่องจริง

ผมไปเที่ยวระหว่างที่คบกับแพน...เป็นเรื่องจริง

ผมนอกใจแพนไปมีกิ๊กเป็นเด็กผู้ชาย...ไม่ใช่เรื่องจริง

ผมเคยซื้อบริการของเด็กขายน้ำ...ไม่ใช่เรื่องจริง

ผมขอบอกสั้นๆ ว่าผมแค่ไปเที่ยว ยอมรับว่ามันเรื่องที่สบายใจอย่างหนึ่งของผมที่ไปในที่ๆ ผู้ชายด้วยกันอยู่ด้วยกันเต็มไปหมด อย่างน้อยก็สบายใจกว่าตอนที่ง้องอนเหล่าบรรดาแพนทั้งหลายของผมก็แล้วกัน

แต่ที่จริง...ผมเพิ่งเริ่มหัดไปตอนขึ้นมหาลัยนี้เอง ตอนที่คบกับจูนและก๊อชิง

เรื่องนี้เพื่อนอีกสามคนของผมก็รู้ด้วย บางคนมันก็ไปเพราะไม่มีอะไรทำ บางคนมันก็ไปเพราะเห็นหัวหน้ามันไปมันก็เลยไป ทุกคนไม่ได้มีท่าที่รังเกียจจริงจังอะไรคลับ ฉับ หรือสถานบันเทิงที่เต็มไปด้วยผู้ชาย ผมกับเพื่อนเที่ยวกันอย่างไว้ตัว ไม่มัว ไม่สูงส่งกับผู้คนมากหน้าหลายตาที่บางครั้งก็เข้ามาหาเพราะหวังอยู่เรื่องเดียวเท่านั้นนั่นก็คือเรื่องบนเตียง พวกผมไม่ใช่คนประเภทนั้น

ผมพยายามอธิบายเรื่องนี้ให้จูนกับอิงฟังตอนที่คบกับผม พวกเธอรู้ว่าผมไปเที่ยวและก็ไม่ชอบทุกครั้ง หว่าผมมีกิ๊กบ้างล่ะ ชื้อบริการเด็กขายน้าบ้างล่ะ จนผมอดรอนทนไม่ไหวนี่แหละ

ตอนที่ไปרבัทพ์ที่สนามบิน ผมก็เลยใช้เหตุผลที่น่าจะทำให้แฟนผมหนีไปจากผมให้เร็วที่สุด...

บอกเธอไปว่าทัพไม่ใช่กิ๊ก แต่เป็นแฟน

ขนาดบอกแล้วยังจะตามมารังควาน ตามมาเล่นงาน...เพราะฉะนั้นการที่ผมพูดและอธิบายจนปากเปียกปากแฉะว่าผมไปเที่ยวเฉยๆ ไม่มีอะไรเลยมันเป็นเรื่องที่ยืนยันแน่นอนอยู่แล้วว่าจูนกับอิงไม่ฟัง

สองคนนี้มีอะไรคล้ายๆ กัน...

“แม่ง” ผมอดแข็งไม่ได้จริงๆ การที่เจอสองคนนี้มารวมพลังกันและไปไฮโคเรื่องผมใส่หูทัฟฟ์พร้อมกันบอกเลยว่าผมนั้นยังไม่มีสติพร้อมที่จะรับมือ ผมได้แต่ระบายมันลงไปกับพื้นทราย ไม่สนใจว่ากิจกรรมเขาจะเริ่มนัดรวมตัวกันแล้วที่ลานหน้าที่พัก

ใจหนึ่งก็อยากจะไปอธิบายให้ทัฟฟ์เข้าใจ แต่ก็อย่างที่เขาบอกแหละครับ ผมอยากรอให้เขามาถามก่อน รอให้เขาไปคิดในหัวเขาเองก่อนว่าเขาอยากจะรู้เรื่องราวในอดีตของผมจริงๆ มั้ยหรืออยากฟังเรื่องราวจากคนอื่นมากกว่า เพราะเรื่องของเขาดัวของผมเองผมไม่ได้สงสัยอะไรอีกแล้ว เรื่องที่ผมเคยสับสนว่าตัวเองชอบผู้ชายหรือเปล่า...

ทัฟฟ์คือคำตอบของผม...

“เซี่ยประธานมึงไม่มาดูสีตัวเองหน่อยเรอะ” ต้นที่ดูตื้อน้ำอัดลมอยู่เดินมาเรียก “กูอุตส่าห์ปล่อยให้มึงทำสีผมเหมือนกับกูแล้วนะ รับผิดชอบหน่อย” ...เกี่ยวกันตรงไหนวะ “ทัฟฟ์มาหรือยัง”

“มาแล้ว...” ต้นเอ่ย พอต้นพูดจบผมก็เดินไปยังที่ๆ เขารวมตัวกัน เห็นทัฟฟ์ยืนงออยู่ว่าตัวเองควรจะต่อแถวสีชมพูหรือสีแดงดี ผมก็เลยดึงเขามานั่งแถวสีแดง

เอาแต่ใจที่สุดในเอกก็คือผมนี่แหละ...

ไม่มีใครกล้าขัดใจอะไร นอกจากสายตาของไอ้กายที่คอยมองมาอยู่เรื่อย ๆ ผมไม่สนใจใครทั้งนั้น แม้แต่ทัพที่มองมาที่ผมด้วยสายตางุนงงและสับสน

บอกว่าอยู่สีแดงก็อยู่สีแดงดิ!

เหมือนทัพจะจ๋อยไปเลยและทำหน้าตาเคร่งเครียดอยู่กับตัวเอง ตัวผมเองก็เครียดอยู่เหมือนกัน ถ้าหากทัพเกิดจะเชื่อสองคนนั้นขึ้นมาจริงๆ ละ... แล้วผมจะทำยังไง นี่ผมยังเริ่มจับเขาได้ไม่เท่าไรเองนะ

อยากจะดึงมือและกีพานี้ไปที่ไหนสักที่เพื่อปรับความเข้าใจเสียจริงๆ ถ้าไม่ติดกิจกรรมสานสัมพันธ์ฉันท์พี่น้องบ้าง นี่อยู่...

ผมทำหน้าหงิกไม่สนใจโลกอยู่รอบๆ บริเวณนั้น ประธานเอกมันก็เจ็ยแจ้วของมันไปว่าจะแข่งขันเก็บคะแนนเพื่อจัดลำดับการเข้าไปทานอาหารเย็น (ดันมีพื้นที่จำกัดซะงั้น) คนที่เข้าไปที่หลังกึ่งหอยปูปลาอาจจะเหลือให้กินน้อย นื่องๆ ต้องสู้หน่อย ระหว่างที่ประธานมันพูดผมก็หันไปดูหน้าของทัพไปด้วย ทัพดูไม่สนใจลำดับที่การกินสักเท่าไร ดูเหมือนเขาจะยังเผลอลอยอยู่

ผมคิดว่าน่าจะเป็นเพราะผมนะ...

“ให้ทำเชียวไรวะ” ผมชี้เกียดพังยับยั้งประธานพูด ผมเลยหันมาหาต้นกับพีทที่อยู่สีแดงเหมือนกัน (เชียดเจตน์โชคร้ายได้ไปอยู่สีน้ำเงินคนเดียว)

“ให้รุ่นพีทไปกระซิบบอกเลขแปดหลักที่เขากำหนดมาให้ใส่ในห้องคนที่อยู่ท้ายแถว แล้วให้คนที่อยู่หัวแถวเป็นคนออกไปตอบ สีไหนเร็วสุดและก็ถูกคือชนะ” พิทอธิบายสั้นๆ ง่ายๆ

“กูบอกเอง” ผมพูด มองไปที่ทัพอย่างแน่นแน่ ตันส่งโจทย์มาให้ บอกตามตรง ผมไม่ได้มองโจทย์เลย ตอนนั้นผมไม่ได้สนใจอะไรอย่างอื่นเลยครับ

“พร้อมละนะพีท หนึ่ง สอง สาม ปิดดดดด”

ทันทีที่ยับประธานเป่านกหวีด ผมก็เดินไปนั่งยองๆ ที่ข้างหลังทัพ ทัพไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าใครมานั่ง ทันทีที่รู้ว่าเป็นผม เขาสะดุ้งใหญ่เลยครับ

“กินข้าวเสร็จ...ริมทะเลแถวๆ ไซดหินใหญ่”

ทัพนั่งตัวแข็งไปแล้ว...เขากระพริบตาปริบๆ แต่ผมเชื่อว่าเขารับรู้แล้ว น้องหันมาหาผมอย่างตื่นๆ ผมมองไปที่ทีมสีอื่น มันกระซิบบินไปหาคนที่สองที่สามกันแล้ว เวิร์ด แล้วทีมกูล่ะ!

ผมลืมจำตัวเลขมาบอกน้อง ชิบหายแล้วม้ย่ะมึง!

ทัพแก้สถานการณ์ได้ดีมากครับ น้องไม่สนใจผมอีกต่อไป แล้วก็หันไปกระซิบบ่นๆ กับเพื่อนแทน #เจริญแล้วสิกู

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าสีแดงของผมจะได้กินข้าวเป็นสีที่เท่าไร...

พระอาทิตย์ใกล้ตกดิน

ผมนั่งเขียนทรายเล่นรอกทัพเดินมาหา ตอนนี้น้องๆ ปีนึงกำลังทะยอยเข้าไปกินอาหารทะเลที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้ มีเซอร์ไพรส์จากยักษ์ประดาน้ำนั่นก็คือปล่อยให้มากินพร้อมกันนี้แหละ แคะแข่งกันเอาสนุกเฉยๆ

ผมมารออยู่นานมากกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว จากท้องฟ้าสีสว่างตอนนี้สีเริ่มเข้มขึ้นเรื่อยๆ นาฬิกาข้อมือบ่งบอกเวลาที่ใกล้จะหกโมงเย็นเต็มที

ไม่นานนักคนที่ผมรอก็เดินมา ตรงนี้มีผมกับทัพอยู่กันแค่สองคน ทัพทั้งตัวนั่งลงข้างๆ ดูเขาห่อเหี่ยวยังไงชอบกล

“คือว่า...”

“จริงหรือเปล่าวะ” นั่นไง...ยังไม่ทันที่ผมจะเริ่มพูดอะไรทัพก็เอ่ยสวนผมมาแล้ว

“หือ”

“เรื่องนั้น เรื่องที่คนที่ซื้อจุนเล่ากับเจี๊องเล่า”

ผมมองไปที่ทะเลก่อนที่จะค่อยๆ พูด “จริงกึ่งหนึ่ง”

ทัพมองมาที่ผมอย่างสงสัยที่สุด “ยังไง”

“สั้นๆ ง่ายๆ เลยนะ เคยเที่ยวจริง แต่ไม่เคยนอนกับผู้ชายสักคน ชัดเจนมั้ย”

อีกฝ่ายกระพริบตาใส่ผม “อะ”

“ก็ประมาณนั้นแหละ” ผมอธิบายให้คุณเข้าใจได้ แต่ผมไม่สามารถอธิบายเป็นฉากๆ ให้คนตรงหน้าได้ฟังทั้งหมดได้จริงๆ ครับ ผมกลัวเขามองผมในแง่ลบนะ

แม้ว่าผมจะไม่เคยทำอะไรเสียหาย แต่คนที่ ‘มัก’ จะไปเที่ยวสถานที่แบบนั้น ทักษะก็คงจะมองผมในแง่ลบไปแล้วล่ะมั้งครับ

เฮ้อ...เห็นน้องมันทำหน้าสงสัยแล้วผมจะไม่อธิบายขยายความให้ฟังได้ยังไง

“เคยสืบสนอยู่เหมือนกัน ว่าชอบผู้ชายหรือชอบผู้หญิง ก็เลยไปลองเที่ยวสถานที่แบบนั้น ลองดูว่าคนที่ชอบผู้ชายเหมือนกันเขาเป็นยังไง...ลองไปดูแล้วก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร และก็อีกอย่าง...บอกแล้วใช่ไหมว่ากูไปเที่ยวเฉยๆ ไม่ได้มีอะไรกับใครทั้งสิ้นแม้ว่าจะมีเข้ามาอ่อยอยู่บ้าง”

ทักษะเริ่มเซียวหายไปแล้วก็ฟังผมไป... “อืม”

“เข้าใจอยู่ใช่ไหม”

“ก็...” ทักษะขมุกขมัวอยู่กับตัวเองจนผมฟังไม่รู้เรื่อง

“อะไรนะ”

“เรื่องนอนนะไม่อะไรหรอก” อีกฝ่ายดูเก๋โอเคินมากที่จะพูดถึงเรื่องนี้ “แต่เรื่องนอกใจคนที่กำลังคบอยู่นะสำคัญมากกว่า”

“ก็คือไม่ได้นอนไง...ไม่เคยนอน แคไปเที่ยว ไปเที่ยว ไปเที่ยว” ผมขยับหน้ามา
พูดใส่หูทัพ

“ให้ย”

“จะให้พิสูจนั้ยล่ะ ว่ายังไม่เคยทำอะไรกับผู้ชาย”

“บ้านา...”

“หมายถึงรักด้วยนะครับ พี่ไม่เคยคิดอยากจะรับ”

“ออกไปไกลๆ เลย” ทัพดันหน้าผมออกไป แลดูเขาสบายใจมากขึ้น “คนอย่าง
มึงมีช่วงสับสนด้วยหรือ”

“จนมาเจอมึงนี่แหละ...หายสับสนเลย” ผมพูดความจริง ทัพหันมามองหน้า
ผม แล้วเขาก็ได้ค้นพบว่าการที่เขาหันมามองหน้าผมนั้นผิดมหันต์ เพราะผม
กำลังมองเขาด้วยสายตาที่หวานซึ่งอยู่

ผมห่วงเขาขนาดนี้

ผมห่วงเขาขนาดนี้

และผมยังหึงเขาขนาดนี้...

บางทีอาจจะไม่ใช่แค่ชอบผู้ชายได้แล้วล่ะมั้ง

นี่อาจจะรักผู้ชายได้เลยด้วยซ้ำ

คุณเทวนพผู้มีพระคุณของผม จะยอมให้ผมดูแลลูกชายของท่านมั้ยัครับ?

“มองอะไรวะ” ทัพพยายามมองไปทางอื่น

“กุติไจนะที่มึงเก็บเรื่องกุที่จริงกึ่งหนึ่งไปคิดขนาดนี้”

“ทำไม”

“รีบๆ ดูกูและกัตัดสินใจได้แล้วนะ...”

“อะไรเล่า มึงรีบเหรอ”

“ถ้ามึงยังเป็นแบบนี้กูก็ไม่ได้รีบอะไรเหรอก”

“...”

“มึงชอบกูแล้วละ แต่มึงแค่มยังไม่พูดเท่านั้น”

“ไปเอาความมั่นใจมาจากไหน!” ทัพผลักผม พลังลุกขึ้นยืนและก็เตรียมวิ่งหนี

“ยังจะเล่นเป็นเด็กๆ อีก” แม้ว่าผมจะพูดไปแบบนั้น แต่ผมก็เตรียมที่จะลุกไปวิ่งไล่เขา

ทัพอาจจะยังไม่มั่นใจในตัวผม...แต่อย่างน้อยวันนี้ผมก็เคลียร์ไปได้เรื่องหนึ่ง เรื่องที่ใหญ่มากเหลือเกินสำหรับผู้หญิงสองคน แต่ก็เป็นเรื่องไม่เท่าไรสำหรับผู้ชายหนึ่งคน

ผมเลือกทัพ ผมเลือกผู้ชาย และผมคิดว่าผมนั้นได้เลือกสิ่งที่เหมาะสมกับตัวเอง ได้อย่างถูกต้องมากแล้ว...

ผมรอแค่ให้เขาเลือกผม

{ ตอนพิเศษจากแจจ }

โธ่มา ยกมือ...คุณผู้ชมขา...ดิฉันแอบเห็นคู่รักคู่หนึ่งสวีทกันที่ริมทะเลตอนพระอาทิตย์กำลังจะตก!

เป็นคู่ที่ดิฉันค่อนข้างที่จะเชียร์มากคู่หนึ่งเลยละคะว่าเมื่อไหร่จะลงเอยกัน
ตอนนี้เหลือแค่อินัง...ขอโทษคะ...เหลือแค่ทัพเท่านั้นแหละว่าจะตกลงปลงใจกับ
พี่เขาเมื่อไหร่ นี่ก็ลุ้นมากมายเหลือเกิน เพราะว่าจริงๆ แล้วนะใจของทัพมันไปหา
พี่แทนตั้งนานแล้ว แต่มันคิดว่ามันสวยคะ...มันเล่นตัว...มันไม่ยอมตกลงคบกับพี่
เขาจริงๆ

คะ...ยอมรับว่ามันสวย...ไม่ใช่หน้าตาของมันนะคะ...ดิฉันเปรียบเปรยเฉยๆ
การกระทำของมันนะคะดูสวยมากมายเหลือเกิน ผู้ชายหล่อมากมาหลงรักตั้ง
สองคน แถมยังเลือกได้อีกต่างหากว่าจะไปอะไรที่ไหนกับใคร

แล้วคู่ที่ดิฉันเชียร์จริงๆ ละคะ เมื่อไหร่จะได้กัน!!!!!!

“เฮียเจตน์!” ทันทีที่คิดในใจ เคนน้อยสุดน่ารักของดิฉันก็มาส่งเสียงให้ดิฉันได้
ยิน ฉันเลิกสนใจคู่รักปากแข็งริมทะเลและก็หันมาสนใจคู่รักนำล้นของดิฉันที่อยู่

ไม่ใกล้ไม่ไกล คนพูดคือพีพีท คนนี้จัดได้ว่าเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีคนหนึ่ง แม้จะไม่ได้โดดเด่นอะไรเท่าพี่เจตน์และกีพีแทนก็ตาม

“ว่า...” พี่เจตน์คนתרรับคำด้วยท่าทางที่เห่สุดๆ

“เป็บซี่กู่ละ”

“กู่แตกไปแล้ว”

“ว่าไถนะ”

“กู่แตกไปแล้วครับผม” แค่พูดไม่พอ พ่อเจ้าประคุณยังยกกระป๋องเปล่าๆ มาให้ ‘เพื่อนรัก’ ดูด้วยคะ

แน่นอนคะว่าเหตุการณ์มันต้องไม่จบแค่นั้น เพราะถ้าจบแค่นั้นดิฉันไม่มีวันจับมาจิ้นให้ตัวเองฟินเล่นแ่นๆ มันต้องมีสต่อรี

“แม่ง” พีพีทร้องบ่น ก่อนที่จะหันหน้าหนีไปอย่างเซ่งๆ

“เหี้ยพีท กูขอโทษ” พี่เจตน์ตามมาง้ออย่างเร็วรี “ก็เห็นวางอยู่กู่ก็เลยคิดว่าไม่มีเจ้าของ”

“ไม่มีเจ้าของเหี้ยอะไร ตอนไปเซเว่นมึงก็เห็นว่ากู่หยิบเป็บซี่กระป๋องนี้มา” พีพีทยังบ่นไปเรื่อย “ถ้าไปซื้อที่ร้านของรี้สอร์ทนี้ก็แพงหู่...”

“กู่ขอโทษได้มัยละ”

“ไม่”

“จะให้กู่ทำไถงละครับ”

“ไปซื้อมาให้ใหม่สิ”

“เห้ย” พี่เจตน์ร้อง “ราคาอัพตั้งกระป๋องละห่าสิบ”

“ก็มึงอยากแตกของกูไปทำไมละ”

“โอ้ยยยย ก็ได้ๆ ซื้อมาก็ได้” พี่เจตน์เดินนำพี่พีทไปหวังที่จะไปร้านค้าของรี

สอร์ท เขาหันมาหาพี่พีทที่ยืนนิ่ง “ไม่ไปด้วยกันละ”

“ไปทำไมละ มึงก็ซื้อมาให้ดิ”

“อ้าว ไหง่จั้น ไปๆ ไปด้วยกัน”

“ไม่ไวย์ ชี้เกียจเดิน อยู่ตั่งไกล”

“มาเหอะ”

“ไม่”

“เซี่ยพีท” พี่เจตน์ก้าวฉับๆ มาคว้าตัวเล็กๆ ของพี่พีทให้ไปด้วยกัน “จะซื้อให้สิ

สิบกระป๋องเลย”

“โม้ฉิบ”

“ฮ่าๆๆ”

“...”

“หายโกรธแล้วไ่มั้ย” พี่เจตน์ไม่ลืมที่จะหันไปถามอีกฝ่าย

ทั้งคู่เดินกันไปไกลแล้ว...แต่ดิฉันก็คงยังต้องเก็บอาการไว้อยู่

โอ้ยยยย ตายแล้วววววว อีแม่อยากจะหาอะไรหาหมอนมาจิกๆๆๆๆ สักแปด

สิบครั้งเพราะความฟินจริงๆ ฟังผิวเนินบทสนทนาของคู่ ‘เจพี’ อาจะฟังดูไม่มี

อะไรนะคะ แต่สำหรับสาววายสายแม่ยกอย่างดิฉันแล้วละก็...มันฟินอย่างหา

ที่สุดไม่ได้จริงๆ ค่ะ

“เซียแจง เป็นอะไรเนี่ย” ทัพที่มาจากไหนไม่รู้ตามมาสมทบกับดิฉัน ข้างหลัง
นั้นเป็นพีแทนที่เหงื่อออกเล็กน้อยเพราะวิ่งไล่ทัพมา บอกเลยว่าเซ็กส์สุดๆ

“เหมือนคนขึ้นสวรรค์ชั้นเจ็ด”

“ก็ขึ้นนะสิพีแทน เมื่อก็โมเมนต์เจตน์พิทเข้าเต็มๆ สองตาของแจงเลย!”

“โมเมนต์อะไรล่ะ” พีแทนถาม

“เขาชวนกันไปซื้อน้ำ”

“...” สีหน้าพีแทน

“...” สีหน้าไอ้ทัพ

เขาทั้งสองคนไม่เข้าใจสาววายสายแม่ยกอย่างดิฉันเลยจริงๆ

“แล้วมันยังงีเหรออ” ทัพดูจะไม่เข้าอกเข้าใจอะไรเลย

“ช่างหัวมึงละ” ดิฉันดันหันนายเอกของเรื่องนี้ออกไปอย่างไม่ไยดี ก่อนที่จะ
หันไปคุยกับพระเอกของเรื่อง “ถามจริง...พีแทน พีแทนอยู่กับสองคนนั้นพีแทนไม่
คิดมั้งเหรออว่าสองคนนั้นเขาอาจจะมีซั่มถึงกัน”

“...มันมีอะไรให้คิดอย่างนั้นเหรออ”

“โอ้ย พีแทน ไม่คิดเลยเหรออคะ แจงว่ามีนะ แจงว่ามี!”

พีแทนยิ้มมุมปากให้ดิฉัน...ก่อนที่พูดอะไรเป็นนัยๆ ให้สาววายผู้หยั่งรู้อย่างฉฉฉ
ต้องไปตามสืบ!

“ไม่ลองไปถามไอ้เจตน์ดูละ...”

[จบทอนพิเศษจากแจง]

แทนทัฬห ตอนที่ 18

ทำไมแทนพูดแบบนั้น...

พี่เจตน์กับพี่พีทมีซัมริงอะไรกัน! ต่อมเจ็อกผมเริ่มทำงาน ไม่ต้องพูดถึงต่อมเจ็อกของไอ้แจงหรอกครับ เพราะมันมียิ่งกว่าต่อมเจ็อกซึ่งนั่นก็คือ...

ต่อมจิ้น

“มึง!!!!” เพื่อนผมดิงแขนผมอย่างตื่นเต้น “เรื่องนี้กูต้องสืบ”

“เห้ย” ผมโดนมันดิงแขนไปข้างหน้าก็เลยตกใจเล็กน้อย มองไปข้างหลังเห็นแทนยืนมองดูอยู่

“จะพากันไปไหน”

“ไปสืบเงิพี่แทน ยืมตัวทัฬหแป๊บได้มั้ย” แจงร้องตอบ

“ดูแลดีๆ นะ”

“รู้แล้วละน่า”

“ดูที่ว่านี้คือดูอย่างจริงจัง ไม่ให้พลาดสายตานะ”

แจ่มมองกลับไปทีพี่รหัสมันอย่างเหลืออด ผมเองก็มองไปเหมือนกัน รู้สึกเขิน
กับความจริงจังของมันแบบนี้ยังงี้ไม่รู้ครับ ตั้งแต่เกิดเรื่องเมื่อตอนกลางวัน แทน
ก็ดูจะจริงจังกับอะไรไปซะหมด

จะว่าไปวันนี้เกิดอะไรขึ้นกับผมเยอะดีนะ...

ผมเดินตามแจ่มไปอย่างช้าๆ ในขณะที่อีกฝ่ายนั้นแลดูตั้งมั่นและแน่วแน่เป็น
อย่างยิ่ง มันบอกว่าถ้ามันไม่รู้เรื่องวันนี้มันนอนไม่หลับแน่ๆ เอ้อ...สาววายเขา
จริงจังกันแบบนี้ทุกคนปะครับกับคู่ที่เขาจิ้นเนี่ย

แจ่มกับผมชும்แอบดูพี่เจตน์กับพี่พีทที่ไปซื้อเครื่องดื่มที่ร้านอยู่ห่างๆ แจ่มมันดู
อย่างจริงจังและก็ตั้งใจมาก ในขณะที่ผมนั้นตบยุงที่บินเข้ามากัดผมเล่นๆ

ตอนนั้นนั่นเองที่ผมเห็นพี่จูนกับพี่อิงเดินอยู่อีกมุมหนึ่ง

หัวใจของผมกระตุกวบ...ไม่รู้เพราะเหตุใดผมถึงรู้สึกแบบนี้ อาจเป็นเพราะผม
กลัวสองคนนี้จะฉีกพลังทำอะไรผมล่ะมั้งครับ ถ้าหากเป็นอย่างนั้นจริง ผมก็
กลัวผมจะโกรธจนลมหลุดออก แต่ผมจะทำยังไงได้นอกจากโกรธล่ะครับ เธอสองคน

เป็นผู้หญิงนะ...

...และคนที่โกธมากกว่าเห็นจะเป็น...ไอ้แทน

เขาคงรู้จักกันมาก่อนมั้ง คงไม่ได้ประชุมหาหรือเรื่องทำร้ายผมหรอก

ว่าแต่แฟนเก่ากับแฟนเก่าเนี่ยะ มันไม่แปลกๆ ไปหน่อยเหรอ

ว๊าย...ทำไมไอ้แทนต้องเคยคบกับผู้หญิงแปลกๆ แบบนี้ด้วยวะ! ทำไมผมรู้สึก
ว่าตัวเองช่วยชิบหายที่ต้องมา...เอ่อ...ต้องมารู้สึก...รู้สึกดีๆ กับคนอย่างไอ้แทน

“เป็นไรวะ” แจงที่จู้ๆ หันมาสนใจผมเอ่ยถาม สงสัยเห็นผมทำหน้ากลืนไม่เข้า
คายไม่ออกละมั้งครับ

“คิดมากเรื่องพี่รหัสมึงเนี่ย”

“เป็นอะไร พี่แทนเจ้าชู้เหรอ”

“ไม่ใช่” ผมตอบสวนไป “เรื่องแฟนเก่าพี่มึง...”

“อ้อย” แจงทำหน้าเห็นใจ ก่อนที่จะหันไปสนใจคู่ ‘เจพี’ “อยากได้พี่แทนก็ต้อง
ทนค่ะ...เชื่อกัน ภูก็คิดๆ อยู่ล่ะ ว่าทำยังไงสองคนนี่ถึงจะหยุดตามรั้วความพี่แทน
สักที”

“คนที่ชื่อจูนก็ด้วยเหรอ” ผมนึกว่ามีแต่เจี๊ยงซะอีก

“อ้อย...พี่แทนเปลี่ยนเบอร์หนีตั้งหลายครั้ง จากที่ได้ยินมาอะนะ”

“แม่ง โหดวะ...”

“ไม่ต้องกลัวไปหรอก” แจงปลอบผมอย่างเข้าใจ

“กูไม่ได้กลัวนะ” ผมพยายามพูดว่าผมไม่ได้อ่อนแออะไรขนาดนั้น ผมแค่ไม่รู้จะจัดการยังไงกับความช่วยที่ผมได้รับก็เท่านั้นเอง

“มึงมีใจพี่แทนอยู่...แค่นี้มึงก็ชนะแล้ว”

“ ... ”

“กูเป็นกำลังใจให้คู่มึงนะ”

ผมถอนหายใจยาวๆ...นึกไปถึงใบหน้าของไอ้แทนที่หล่อเหลาสมกับที่สาวๆ
เขารักเขาหลง

...เมื่อไหร่ที่เรื่องแบบนี้มันจะผ่านจะผ่านไปสักที...

เวลาสองทุ่มสี่สิบห้า

เพราะผมเป็นสมาชิกของสี่ที่มายังไงก็ 모르 ทำให้ห้องพักสำหรับผู้ชายปีหนึ่งสีแดงเต็ม ผมจึงต้องระหกระเหินมานอนกับห้องรุ่นพี่สีแดง ที่เจอกจะมีสี่คนพอดี พอผมมานอนด้วยมันก็เลยกลายเป็นห้าคนพอดีเปะ

อะไรๆ ทำไมลงตัวขนาดนั้น...

“น้องทัพต้องไปเลี้ยงน้ำไอโกมันนะ” พี่ต้นพูดขณะที่เอาเสื้อผ้าออกจาก กระเป๋าทันที “ไอ้แทนไล่ให้มันไปเป็นสตาฟฟี่สิ”

คนที่ไล่คนอื่นออกจากสีทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ เดินผิวปากออกมาจากห้องน้ำ ทั้งเนื้อ ทั้งตัวคือหอมผ้าเช็ดตัวที่ท่อนล่างผืนเดียว น้ำเกาะตามท่อนบนที่เต็มไปด้วย กล้ามเนื้อ ครีมอาบน้ำที่เขาใช้ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่ว แสดงออกว่าเพิ่งจะ อาบน้ำเสร็จใหม่ๆ ด้วยความสบายอกสบายใจ

ตอนกลางวันมึงยังเครียดอยู่เลยไอ้แทน...

“ผมนอนไหนดีครับพี่ต้น” ผมยืนกั๊ก กั๊กๆ พยายามไม่โฟกัสไปที่ไอ้กล้ามเนื้อ จ๊อนนั้น...อยากถามมันเหลือเกินว่าทำไมไม่ไปเป็นนายแบบซะ น่าจะรุ่งกว่า เป็นนักรการตลาดนะ

อย่างกับหลุดออกมาจากจีคิวอาร์แมกกาซีน...

ไม่มีใครตอบผม ทุกคนรอให้ไอ้แทนผู้เอาแต่ใจตัวเอง (มากในช่วงนี้) เป็น ผู้ตอบ

“นี่ไง” แทนชี้มือไปที่ที่นอนติดผนังห้อง เยส ผมกำลังเล็งที่ตรงนั้นไว้พอดี

“ข้างๆ พี่ตันใช่ปะ” ผมกระโดดลงไปบนที่นอนที่เป็นฟูกนุ่มๆ

“เหอะ” แทนส่งเสียงอย่างน่าหมั่นไส้

“ไม่ใช่ครับน้องทัพ พี่แค่มานั่งตรงที่นอนไอ้แทนเฉยๆ” พี่ตันบอกยิ้มๆ

เพราะว่าพี่ตันนั่งอยู่ตรงที่ไอ้แทนบอกว่าเป็นที่นอนผม ผมก็เลยเข้าใจผิดไป...

ไม่เคยนอนกับมันนอกบ้านมาก่อน

แต่ก็ดี...ไม่เป็นไรหรอกมั้ง จะเงินอะไรเล่า คนก็อยู่กันเยอะแยะเต็มห้องไป

หมด

“อาบน้ำ เตรียมเข้านอนได้แล้ว พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้า” แทนก้าวเข้ามาใกล้ๆ ที่นอนผม ตามผมดันไปโฟกัสที่สะดือของมันพอดี เห็นหมดทุกอย่างที่ทำให้ผมสามารถหวนไหวได้

กูขอออกซิเจน...มึงจะฮอตไปไหนวะ

คุณที่กำลังอ่านอยู่อาจจะมองว่าผมเป็นบ้าไปแล้วหรือ แต่อยากให้มาดูหุ่นกับหน้าหน้าภายใต้เส้นผมที่มีน้ำหยดตุงๆ ของไอ้แทนตอนนี้จริงๆ ครับ แล้วคุณจะมีอาการไม่ต่างอะไรจากผมเลย

“อ้อ เอ้อ ได้ๆ โอเค” ผมกลืนน้ำลาย เปิดกระเป๋าสีเสื้อผ้าเพื่อจะเข้าไปอาบน้ำ

“อาบเสร็จแล้วก็เปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องน้ำเลย”

“อะไร” ผมเถียง “ชุดเปียกตายห่าพอดี เอามาเปลี่ยนข้างนอกเหมือนมึงนี่

แหละ”

“ใช่ ไม่ต้องอายหรอกเนอะน้องทัพ” พี่อีกคนในสี่แดงที่ผมจำชื่อไม่ได้ส่งยิ้มมาให้

“พองตาย” แทนหันไปด่าพี่คนนั้น ก่อนที่จะหันมาหาผม “กูพูดคำไหนก็ต้องคำนั้นสิ”

“มึงเป็นพ่อกูเหรอเนี่ย”

“เป็นผัว”

เสียงแอร์ดังมาก...เพราะเจียบทั้งห้อง

“พองมึง!” ผมร้อง โยนซองจากในกระเป๋าไปโดนตัวของแทน

“เห้ย” ซ็อคควงการไปเป็นที่เรียบร้อย ทุกคนทำหน้าอึ้งกันไปหมด

“ไม่ใช่ นะครับ ไม่ใช่ นะ”

“เดี๋ยวกี้ใช่” แทนดูไม่สนใจคนอื่นเอามากๆ เริ่มหยิบเสื้อผ้ามาสวม

“มึงมันใจจังเลย!”

“ถ้าไม่ใช่กู กูก็ไม่ให้มึงได้กับใครทั้งนั้นแหละทัฟ”

หลากหลายความรู้สึกเกิดขึ้นกับผมตอนนี้ หน้าแดง มือไม้สั่น รู้สึกอับอายเวลาเห็นพี่ๆ ส่งสายตาล้อเลียนมาให้ ไอ้แทนนี่ก็เหลือเกิน พุดอะไรออกมาไม่ได้เห็นใจอะไรผมเลย

“เซี่ยแทนแม่งคนจริงวะ กูยอม” พี่พีทปรบมื่อดังลั่น

“น้องทัฟไม่ตอบตกลงๆ มันไปเลยละ” พี่ต้นหัวเราะ

ผมก้มหน้าก้มตา...

...ก็แค่อยากให้อาบน้ำช่วยๆ ของผมมันผ่านมันผ่านไปก่อน...

เพราะผมมีเซนส์แปลกๆ หลังจากที่เจอสองสาวสุดสยของเขาเดินด้วยกันเมื่อเย็น...มันจะต้องเกิดเรื่องกับผมแน่ๆ

ขึ้นอยู่กับว่าผมจะระวังตัวและยอมให้มันเกิดขึ้นมั๊ย

“ไป อาบ น้ำ” แทนเอาผ้าเช็ดตัวมาตีหัวผมเบาๆ “ถ้าจะตอบตกลงไม่ต้องตอบตอนนี้หรอก รออยู่กันสองต่อสองก่อน”

“ไม่เอา พวกกูอยากรู้ด้วย”

“พองสิพี่ท” แทนหันไปดำ “ไปได้แล้วทัฟ มันจะดีก็”

“อืมๆ” ผมสะดุ้งหัวโล่ความคิดออกไป เดินไปเข้าห้องน้ำท่ามกลางเสียง
ล้อเลียนของพวกเขาพี่ๆ

ผมอาบน้ำเสร็จสามทุ่มครึ่ง...ระหว่างที่ผมอาบน้ำอยู่รุ่นพี่ข้างนอกคุยกันเสียง
ดังมาก ส่วนใหญ่ก็มีแต่สาระทั้งนั้น คือนี้อบลคุ้ไหนแข่ง ทำไมมึงไม่เอาไฟมา
และก็มีกินเหล้าที่ห้องสี่ไอ้เจตน์

ผมเดินออกไปสภาพเหมือนไอ้แทนเต๊ะๆ เพราะชุดนอนผมผมทำมันหล่นลง
พื้น แน่นอนว่ามันเปียกอย่างรวดเร็วแบบไม่ต้องเสียเวลาลำเวลา ผมบอกแทนแล้ว
ใช้มั้ยครับว่ามันจะเปียก และมันก็เปียกจริงๆ

“เห้ย” แทนร้องเสียงหลงเมื่อผมโผล่หน้าออกไป ทุกคนในห้องหันมามองผม
ด้วยความอยากรู้ “อะไรวะเนี่ย!” แทนดันหลังของผมกลับไปในห้องน้ำ

“เซี่ย ไอ้แทน บังคุหาหาไรเล่าาาา”

“หุ่่น้องน่ารักดีวะ ฮ่าๆๆๆ”

“ห้วนมน้องเขาสีชมพู!!!!”

ผมคิดว่าพวกพี่เขาคงจะเวอร์เพื่อแกล้งไอ้แทน ซึ่งก็ได้ผล ดูเหมือนมันจะ
พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ให้ผมออกไปเปลี่ยนชุดข้างนอก

“บอกทำไมไม่ฟัง” น้ำเสียงพ่อดุลูกของแทนกลับมาอีกแล้ว

“เสียเปรียบ” ผมชูหลักฐานให้คุณ

“เดี๋ยวไปเอาชุดใหม่มาให้”

“ไม่เป็นไร” ผมจะหลบแทนแล้วเดินออกไปเปลี่ยนชุด มันจะอะไรนักหนา

ผู้ชายด้วยกันทั้งหมดแท้ๆ

...แต่คนอย่างไ้แทนมันจะยอมง่ายๆ เหรอครับ

“ไม่ใช่ไม่ไ้ละ” แทนคว้าตัวผมไว้ ที่นี้มันคว้าเอวของผมไปชิดกับตัวมันใน

ห้องน้ำ หลังของผมแนบชิดติดไปกับมัน ใบหน้าของมันก้มลงมาชนที่ไหล่ของผม
อย่างรวดเร็ว

มึงมาไม่ไ้แล้วกูจะทำอะไรได้เล่า...

ผมกับแทนอยู่ในห้องน้ำ ข้างนอกส่งเสียงเชียร์ดังมากขึ้น ผมมองดูหุ่นตัวเองที่

แทนโอบกอดอยู่ผ่านกระจก...ทำไมหน้าผมแดงแบบนี้วะเนี่ย

ผมไม่กล้าสบตาแทนในกระจกเลย

แม่เจ้าซู้จนผมประหลันพรันพริ้งไปหมด!!!!

“อะไรเล่า ไปเอาชุดมาสิ”

แทนเอื้อมมือจะไปปิดประตูห้องน้ำ แต่ผมไม่ยอมง่ายๆ

“ถ้าออกไปแล้วเราสองคนจะไม่มีเวลาส่วนตัวเลยนะ”

ผมกลืนน้ำลาย... “นั่นแหละที่ถูกต้องการ”

“จริงๆ นะเหรอ” จมูกของแทนขยับเข้ามาฝั่งที่ต้นคอผมเสียงดังฟอด แทนจួយ
จังหวะนั้นด้วยการปิดประตูไม่ให้ใครเดินมาเห็น

มันกล้าทำได้ยังไง คนอยู่ตั้งเยอะตั้งแยะ!

“เซี่ย” ผมหลับตาปี เพราะการที่ผมลืมตาผมจะเห็นตัวเองโดนไ้แทนเกี่ยวไป
หมดทั้งตัว สภาพผมล่อแหลมมาก ในขณะที่ไ้แทนนั้นสวมเสื้อกั๊กกับกางเกง
ขาสั้น

“คราวหลังจะเชื่อฟังมั๊ย” แทนกระซิบข้างหูผม

“อะไร”

“จะเชื่อฟังหรือเปล่า”

ให้ตายเถอะ...ทำไมต้องทำเสียงเบาแบบนั้นด้วยนะ “เซื่อไ้ ก็เซื่อแล้วเนี่ย เอา

เสื้อเข้ามาเปลี่ยนในนี้ แต่มันเปียกอะ” ไม่น่าเชื่อว่าเรื่องนี้จะกลายเป็นประเด็นไปซะได้...

“ทำไมไม่ระวังล่ะ”

มึงไม่กินหูกูเลยล่ะครับ ผมเอียงคอหลบปากไอ้แทน... “กูซุ่มซุ่มไป หยิบผ้าเช็ดตัวครั้งเดียวเสื้อผ้าก็หล่นแล้ว”

“...”

“ออกไปได้แล้ว ไปเอาชุดมาให้เปลี่ยนหน่อย”

“พุดดี? ลี” แทนเงยหน้ามองหน้าผมผ่านกระจกแล้วก็ยิ้มมุมปาก

“ไม่อะ ยุ่งจังเลยวะ จะไปเปลี่ยนข้างนอกแล้วจ้ะ” ผมตัดบท ขยับตัวเพื่อที่จะเดินออกไปจากห้องน้ำ เรื่องจะได้จบๆ ไป

แทนมันคว้าตัวผมเอาไว้แน่นให้กลับมาแนบชิดติดอกมันเหมือนเดิม

ไอ้ย กูจะบ้า...

“กูไม่ให้ใครเห็นมึงในสภาพนี้ทั้งนั้น”

“มันจะเป็นไรวะ กู้ช่ายปกติ” ...ที่ไม่ค่อยมีกลิ่นเท่าไร...เมื่อนอกซีสมันเยอะเว้ย

“ไม่ปกติ”

“ยังไง”

“มึง...” แทนหลุบสายตาลงต่ำเพื่อบ่งชี้ว่าผมผ่านกระจก สายตากลับมามีชีวิตของมันทำเอาผมอยากเอามือตีปากตัวเองที่ถามมันออกไปแบบนั้น “มึง...เช็กซี”

ผมอ้าปากค้าง...

“เดี๋ยวกูมา” แทนเหมือนเปลี่ยนความคิดอย่างรวดเร็ว มันออกไปข้างนอกโดยให้ผมรออยู่ข้างในห้องน้ำ เสียงแซวของเพื่อนแทนดังตามมา ในขณะที่หัวผมนั้นรู้สึกมันแปลกๆ

ผมกับมันไม่น่าจะอยู่ด้วยกันสองต่อสองในที่อะไรแบบนี้...

ถ้ามันทำ...ผมยอมให้มันทำแน่ๆ ผมรู้สึกได้...

ผมจะมีมาตรการป้องกันเรื่องนี้ยังไงดี เมื่อตะกี้แค่มันขยับมากกระชากข้างหูผม ผมก็กลืนน้ำลายแล้ว...

“เฮ้ย” แทนส่งเสียงมาให้ ไม่ยอมเข้ามาในห้องน้ำอีก

“ขอบใจ” ผมรับมา

“รีบๆ ใส่”

“สื้อ”

แทนตวัดสายตาลงมามองตัวผม...ก่อนที่จะทำหน้าตัดใจแล้วปิดประตูห้องน้ำ

...

ไม่ใช่แค่มีงหรอก

...กูเองก็ต้องตัดใจ

คนอยู่กันตั้งเยอะเรายังจะมารู้สึกอะไรกันแบบนี้ได้!

ให้ตาย มีอะไรที่เมซิ่งกว่านี้มัย...

ผมพลิกตัวไปมา...ขณะที่รุ่นพี่หลายคนขยับสับเปลี่ยนกันเข้าออกห้องนี้กัน
จาละหวั่น ไฟสว่างจ้าเพราะรุ่นพี่ยังไม่นอน มัวแต่เล่น ดูโทรทัศน์ และก็คุยกัน
เรื่องโน่นนี่นั่น

ผมง่วงนะ...

ไอ้แทนที่อยู่ทีนอนข้างๆ มองดูผม ผมกับมันอยู่ห่างกันแค่เอื้อมมือถึง

“ไปเล่นห้องไอ้เจตน์กันมั๊ย” แทนเอ่ยเสียงดัง “น้องจะนอนวะ”

“เห้ย ไม่ต้องครับๆ ตามสบายเลย” ไอ้แทนมึงกันนะ...กูจะเห็นประโยชน์ส่วนตนมากกว่าส่วนรวมได้ยังไงล่ะ วิวะ

“กูมีที่ปิดตา” พี่พิทเดินมา หยิบที่ปิดตาสีน้ำเงินส่งมาให้ผม “เอาไปใช้เลย พี่พกมาหลายอัน”

“ใช้ได้เหวอครับ ขอขอบคุณครับ!” มันต้องช่วยได้มากแน่ๆ ผมหยิบที่ปิดตามาปิดตาอย่างรวดเร็ว และก็ขยับหัวลงหมอน เตรียมตัวนอนอย่างเต็มที่

แม้เสียงจะยังดังอยู่บ้าง แต่ความสว่างไม่มีแล้ว เห็นแบบนี้แล้วน่าจะหลับได้อย่างง่าย ๆ

ผมได้ยินเสียงคนขยับมานั่งใกล้ๆ ห้องของแทนมีคนมาสมทบใหม่ (และดูเหมือนจะเปิดบ่อนขนาดย่อมกันที่นี่) คนที่ขยับเข้ามาใกล้คือแทนไช้มั๊ยครับ เมื่อใกล้ๆ คือคนที่อยู่ใกล้ผมมากที่สุด

มือของมันเอื้อมมาจับหัวของผม ให้เข้าไปอยู่ใกล้ๆ กับขาของมัน...ให้หน้าผากของผมแนบชิดติดขาของมัน โดยที่มันไม่ปล่อยมือจากหัวของผม

ใจผมเต้นไม่เป็นสำ...

ทำไมผมรู้สึกอับอาย...

“อย่าเสียงดังนะ” แทนบอกทุกคนในห้อง “น้องจะนอน”

ยิ่งได้ยินมันบอกทุกคนแบบนี้ผมยิ่งรู้สึกอับอายหนักขึ้นไปอีก แทนไม่สนใจว่าใครหน้าไหนจะแซวจะล้อ มันยังคงคอยห้ามปรามเสียงพี่ๆ ที่ดังขึ้นให้เบาลง เพราะผมนอนอยู่...

ผมเกรงใจจริงๆ...แต่ผมรู้สึกว่า...ไอ้แทนมันเท่มาก...มากเกินไปจนผมอยากฟัง อยากสัมผัสกับความเทื่อนานๆ ผมก็เลยไม่ได้บอกให้พวกพี่ๆ เขาตามสบาย...

มันไม่ยอมปล่อยมือจากหัวของผม...แถมยังลูบหัวผมเบาๆ ระหว่างที่ผมนอนด้วย

มันแสดงออกชัดชิบเป๋ง...

ผมก็ไม่อยากให้มันแสดงออกฝ่ายเดียวหรอกนะ

ผมจับมือมันที่จับหัวผมอยู่ลงมาแนบข้างแก้ม แล้วผมก็นอนหลับไป โดยที่ไม่รู้ไม่เห็นว่หน้าตาของมันจะเป็นยังไง จะตกใจมากขนาดไหน...

มันถึงกับนิ่งไปเลย...

“พวกมึง!” จู่ๆ แทนที่ร้องเสียงดังจนผมตกใจ “กลับห้องให้หมด กูจะนอน
แล้ว!”

“ไม่เอาไวย” ผมได้ยินเสียงพี่เจตน์ “เหล้าไม่หมดไม่กลับ” นี่พี่เขาขนามากินห้อง
นี่จริงๆ เหรอ

“ห้องนี้มีรุ่นน้องนะ ปล่อยให้น้องนอน”

“รุ่นเมียนะสิ ไอ้สัด หลงเมียนลืมความลำบากของเพื่อน” พี่เจตน์ด่ากลับ
สร้างเสียงหัวเราะให้กับคนในห้องเป็นอย่างดี

“เซี่ยพีท มึงง่วงยัง” แทนถามพี่พีท

“...”

“พีท ไอ้พีท!”

“มันหลับไปแล้ววะ” เสียงพี่ตันตอบขึ้นมา ผมมองไม่เห็นผมจึงคิดว่าพี่พีท
อาจจะหลับบนที่นอนที่ไหนสักที่

“งั้นกลับ” พี่เจตน์เอ่ยออกมา

“โอ้ยยยย ใส้สด ว่าแต่เพื่อน มึงก็ไช่ย่อย” ทุกคนแซวพีเจตน์ประมาณนี้

“เห้ย ชูวๆๆๆ อย่าเสียงดังดิ...”

“ทำไมวะ เสียงดังไปเลย พี่มันจะได้ตื่นมารับรู้ความรู้สึกของมึง”

“เซี่ยยยยย กลับให้หมด กลับห้องให้หมด ไม่แดกไรแล้ว นอนๆๆๆ!”

“ฮ่าๆๆ สดเจตน์ก็ซัดอยู่นะ ทำไมพี่มันไม่รู้ห่าอะไรเลยวะ”

“ไปนอนกันไว้ย!!!!”

เสียงตึงตังหลากหลายเสียงดังขึ้นจนในที่สุดเสียงสวรรค์ของผมนั้นก็มาถึงนั่นก็คือเสียงเงียบ ไมลิ...เสียงที่คุ้ยกันน้อยลง ไฟที่สว่างจ้าถูกปิด ความมืดมิดเข้าปกคลุม

ผมได้ยินเสียงแทนขยับตัวลงนอน...ที่แน่ๆ มือมันยังอยู่ใต้แก้มผมอยู่เลย

ตอนมันไม่เห็นหน้าผมและผมไม่เห็นหน้ามัน ผมบอกได้เลยว่าผมกล้ามาก...
กล้ามากจริงๆ

“หิ” แทนส่งเสียงเล็กน้อย ก่อนที่จะดึงผ้าห่มมาคลุมร่างของผมให้มากขึ้น...
และไม่ลืมที่จะจุมพิตที่หน้าผากของผมอย่างเนิ่นนานและกิตาตริง...

ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าผมกลัวมากในตอนนี่...

อาจจะเป็นเพราะความมืด อาจจะเป็นเพราะความอบอุ่นที่แทนมีให้ และก็
อาจจะเป็นเพราะอะไรหลายๆ อย่างที่ค่อนข้างเป็นใจให้ทุกสิ่งทุกอย่างมันรู้สึก
หวานไปหมดขนาดนี้

ผมขยับใบหน้าให้สูงขึ้น...บรรจงจวบลงไปที่ริมฝีปากของแทนที่ดูเหมือนจะรออยู่
อยู่เหมือนกัน

...แทนขยับตัวให้ใกล้ชิดผมราวกับไม่ต้องให้คนอื่นเห็นว่าเรากำลังทำอะไรกัน
อยู่ในความมืด...

ผมไม่รู้ว่าคนที่นอนอยู่ในห้องที่เหลืองจะเห็นมั๊ย...

ผมไม่รู้ว่ามีใครแอบมองดูพวกเราอยู่หรือเปล่า...

แต่ที่แน่ๆ ผมอยากหยุดเวลานี้อะไว้ฉิบเป้งเลยครับ...

ผมกับแทนจวบกันอย่างเนิ่นนาน ทั้งดูดดื่มและก๊วบหวานไปในคราวเดียวกัน
เราทั้งคู่ต่างรู้ว่าคืนนี้อาจจะลงเอยแค่จวบ แต่เชื่อเถอะว่ามันเป็นอะไรที่พิเศษ
อย่างยิ่งสำหรับผม...

สำหรับผมคำพูดไม่ต้องก็ได้...เพราะการกระทำของผมบางอย่างมันก็ชัดเจน
มากมายเหลือเกินสำหรับแทน

และแทนมันก็ไม่ได้โง่ด้วย...

แทนชอบเม้มริมฝีปากของผมเบาๆ รวากับต้องการล้อเล่น ผมดีตัวมันเบาๆ
เพราะมันเจ็บนิดๆ

“พอแล้ว” ผมกระซิบ

“ไม่เอา” แทนก็กระซิบเช่นกัน

“พอเถอะ”

“ไม่”

ปากแทนเข้ามาประกบปากผมอีกครั้งหนึ่ง

“พออออ” ผมพูด

“คิก” แทนหัวเราะอย่างขบขัน

ผมแข็งขึ้น แต่แทนดิ่งดัน เป็นเช่นนี้อยู่หลายรอบ จนในที่สุดหลังจากที่ผมบอก
แทนว่าผมง่วง แทนก็เลยยอมปล่อยผมแต่โดยดี...

“ฝัน ดี นะ” แทนกระซิบ

“เหมือน กัน” ผมก็กระซิบเช่นเดียวกัน...

“รู้มั้ย”

“ ... ”

“ตอนนี้มีความสุขมากๆ เลย”

“เหมือนกัน” ผมจะตอบอะไรได้อีกเล่า...

“อย่าไปไหนนะ”

“ฮะ” เราสองคนต่างก็กระซิบกันในเงามืด ผมตกใจเล็กน้อยเมื่อแทนพูดคำนั้น

“บอกว่า...อย่าไปไหน”

“ ... ”

“เพราะไม่อยากอยู่โดดเดี่ยวอีกต่อไปแล้ว เข้าใจมั้ย”

ผมยิ้ม “อืม”

“ ... ”

“มีแทน ก็ต้องมีทัพโปง”

ผมคิดว่าผมกับมันคงไม่ต้องพูดอะไรกันมากแล้วละ...ถ้าต่างฝ่ายต่างก็ชัดเจน
ชะชานาดี...

เวลาผ่านไปเนิ่นนานในที่สุดผมก็รำคาญที่ปิดตา (อาจจะใช้ได้ผลกับหลายคน แต่สำหรับผมผมนอนไม่หลับเอาเสียเลย...หรือว่าเป็นเพราะแทน) ผมจึงถอดมันออก แทนหลับไปแล้วเพราะหายใจอย่างสม่ำเสมอ...ผมลุกขึ้นมา และก็มองไปรอบๆ ห้อง

...แม่งไม่มีใครอยู่เลย!

แล้วผมกับมันทำตัวลึบติดกำแพง กระซิบกันเบาๆคุยกันไปเพื่ออะไร ไม่เข้าใจเลย!!!!

ผมหันไปหาแทนที่หลับอยู่ ในความมืดมืดไม่ได้ปิดบังความหล่อลากของมันเลยแม้แต่หน่อย

เจ้าเล่ห์นักนะ...

แต่ผมก็ชอบนะ

เอ๊ะ...หรือว่าผมอาจจะรัก?

แทนทัพ ตอนที่ 19

อ่า...ผมจะทำหน้ายังไงเวลาเจอมันดี...

ผมตื่นเช้าที่สุด พยายามที่จะไม่ไปลุกแทนที่หลับปุ๋ยให้ตื่นขึ้นมา แทนหลับอย่างจริงจังมาก และตอนนี้ไม่ทำตัวลึบติดกำแพงแล้ว (ก็แน่นอนที่ออกจะเยอะเยอะแต่นอนสองคน) ผมค่อยๆ อาบน้ำให้เสียงเบาที่สุด แต่งตัวให้เบาที่สุด และก็ขยับตัวให้น้อยที่สุด

แต่ก็...

...ไม่วายทำมันตื่นอยู่ดี

“อ้ออออ” หัวหน้าสีแดงขยับตัวไปมาก่อนที่จะลุกขึ้นนั่งอย่างสะลึมสะลือ

อยากถ่ายรูปเอาไว้อวดใครๆ ผมหยิบกล้องของแทนมากถ่ายรูปมันตอนนี้
เอาไว้อวดดัง แซะ แซะ แซะ

“เห้ยยย ไรเล่า” แทนโวยวายอย่างไม่ค่อยมีสติเท่าไร “ก็โม่งแล้วเนี่ย”

“ตีห้าครึ่ง”

“ตื่นมาทำต้มไก่กินเหรออ นอนต่อสิ” มันเอื้อมแขนมาขยับให้ดิ้งผมลงไปนอน
ต่อ

“ไม่เอา ตื่นแล้ว”

“แต่กูยังไม่อยากตื่น นอนต่อเถอะ”

“กูตื่นแล้ว”

“กูยังไม่อยากตื่นไง”

“แทน” ผมทำเสียงเข้มขึ้นให้มันปล่อยมือผม “กูนอนต่อไม่ได้แล้ว ไม่่วงอีกแล้ว”

แทนหน้าหงิก เอามือขยี้ตาตัวเอง จากนั้นก็ทิ้งตัวลงนอนบนที่นอน “ตามใจละกัน” ดูเหมือนมันจะ่วงมากกว่าที่จะทำอะไรก็เลยนอนหลับต่ออย่างสะลึมสะลือ ผมแอบยิมนิดหน่อย วางกล้องลงและก็คิดว่าจะไปสูดอากาศริมทะเลในยามเช้าว่าแต่...ถ้าแอบไปข้างนอกแบบนี้ไอ้แทนจะด่าผมมั้ยนะ
เห้ย...ผมก็ดูแลตัวเองได้นะ

จะคิดมากทำไมกัน ทำไมต้องทำตัวเหมือนผู้หึงพวกนั้นไม่ได้ด้วย ผมพ่นลมใส่ตัวเอง เปิดประตูเบาๆ และก็เดินออกไปข้างนอกโดยไม่คิดมากอะไรอีก

อากาศยามเช้าริมทะเลนั้นดีมาก...พระอาทิตย์ก็กำลังจะขึ้นทำให้ทุกอย่างดูสวยไปหมด ผมเดินเตะทรายเอาเท้าเปล่าแตะน้ำทะเลไปเรื่อย จนกระทั่งมีมือๆ หนึ่งกระชากให้ผมหันหลังกลับไปหา

“พี่กาย” ผมร้องเสียงดัง ถอนหายใจอย่างโล่งอก

พี่กายฉีกยิ้ม “ทำไมต้องทำหน้าตกใจแบบนั้นด้วย”

“พี่มาเจียบๆ ไข่”

“ฮ่าๆๆ” พี่กายหัวเราะ “ทำไมตื่นเช้าจัง”

“นอนไม่ค่อยหลับครับ” ผมตอบไปอย่างสุภาพ

“แต่หน้าตาก็ยังดูสดใสไม่เปลี่ยนแปลงนะ” อีกฝ่ายทอดมองไปที่ทะเล เขาถอนหายใจยาวจนดูเหมือนเขากำลังมีเรื่องทุกข์ใจ

“พี่กาย เป็นไรหรือเปล่าพี่”

คนถูกถามหันมามองหน้าผม ก่อนที่จะส่ายหน้าเบาๆ “ไม่มีอะไร”

“มีอะไรเล่าให้ผมฟังก็ได้นะพี่”

“เล่าได้จริงเหรอ”

“จริงสิ ผมเป็นน้องรหัสพี่นะ”

พี่กายยิ้มอย่างสดใส “นั่นสิ เกือบจะลืมไปแล้ว” ทำไมผมต้องรู้สึกผิดตะหงิดๆ ด้วยล่ะครับเนี่ย “อยู่สีแดงเป็นไงบ้าง”

นั่นไง...ที่ผมกำลังรู้สึกผิดนะมันถูกแล้ว ผมถูกสตัลไปอยู่ที่มิมส์อื่นอย่างกับรายการเดอะวอยซ์ แม้ว่ามันจะเป็นการแข่งขันกีฬาสี่ธรรมดาๆ ก็ตามที่

“ก็...ดีมั้งครับ”

“ไม่คิดถึงสี่ชมพูบ้างเหรอ” พี่กายทำสีหน้าอ่อนหวานผม

ผมกลืนน้ำลาย...รู้ว่าที่พี่กายถามอยู่มันมีความหมายโดยนัยมากแค่ไหน คุณได้จากคำพูด สีหน้า และก๊ิแวตตา

“พี่กาย...”

“ว่าไง...”

“ผมนึกว่าที่ผ่านมา...พี่จิบผมเล่นๆ ซะอีก” ผมพูดจากใจจริง เพราะภายนอกพี่กายดูเป็นคนที่เจ้าชู้ประตุตินเป็นอย่างมาก เขาเป็นคนที่มีเสน่ห์ร้ายเหลือล้น นั่นแหละคือสิ่งที่นิยามในการตัวของพี่กาย

พี่กายหัวเราะอย่างขมขื่น “คิดอย่างนั้นเหรอ”

“ครับ...”

“การที่พี่ไปรอรับเราหน้าบ้าน...ส่งสาส์นท้าทายเพื่อนที่รู้จักกันมานานอย่างแทน...เรายังคิดว่าพี่ยังไม่จริงจังกับเราอีกเหรอ”

ผมพูดไม่ออก ได้แต่มองไปทางอื่นเพื่อทำลายความอึดอัด

“นั่นสินะ พี่คงดูจริงจังน้อยไป จนทำให้พี่แพ้คนอย่างไอ้แทน”

“...”

“ทัฟให้โอกาสพี่อีกหนได้มั้ยล่ะ”

ผมยังไม่ทันจะพูดอะไรเลยพี่กายก็ถามคำถามนั้นออกมาแล้ว “คือว่า...” เมื่อคืนผมแสดงความรู้สึกที่มีต่อแทนคุณไปแล้วนะครับ...

“เอออะนะ” มือใหญ่ของอีกฝ่ายยื่นมือมาคว้ามือผม ผมตกใจจนทำตัวไม่ถูก มีไม่กี่หนในชีวิตหรอกครับที่จะมีคนเพศเดียวกันมามาจับและก็ทำตาเว้าวอนผมขนาดนี้ “แค่บอกพี่ว่าว่าจะให้โอกาสพี่...และพี่จะไม่มีวันยอมแพ้ พี่สัญญา”

“พี่กาย คือผมคิดว่า...”

ปึก!

ลูกวอลเลย์บอลจากไหนไม่รู้ลอยมาโดนหัวพี่กายเต็มๆ ทำให้พี่เขาต้องปล่อยมือออกไปจากมือผม ผมหันไปมองดูว่าเป็นฝีมือใคร ไม่ต้องเสียเวลาเดาให้ยากเลยครับ

แทนคุณตื่นแล้ว...

เขาชนาบ้างด้วยฟี่ตันที่มองมาทางผมกับฟี่กายอย่างงงๆ

“เซี่ยแทน” ฟี่กายโกรธจนเลือดขึ้นหน้า เขาย่างสามขุมไปหาแทน และผมรู้เลยว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น ผมรีบคว้าตัวฟี่กายไว้ก่อน ในขณะที่ฟี่ตันคว้าตัวแทนเอาไว้ “มึงจะเอายังไง! ว่ามา!”

“ตัดสินกันตรงนี้เลยเป็นไง!”

“ไม่น่าใช้วิธีหมาๆ แบบนั้นเลยนะ!” ตัวฟี่กายหนักมาก ผมเกือบจะร่วงตัวฟี่แกเอาไว้ไม่ไหวแล้ว

“หมาๆ แล้วไงวะ ถึงจะหมา ก็หมาหวงเมีย ชัดมัย” ฟี่ตันเองก็เกือบปล่อยแทนให้มาฉะกับฟี่กายเหมือนกัน

“ปีหนึ่งอยู่เยอะนะไว้ย สงบสติอารมณ์หน่อย” ฟี่ตันพยายามเตือนสติ”

“กูไม่สน ปล่อยกู เซี่ยตัน”

“ไอ้ ปล่อยฟี่เหอะ ฟี่ไม่ชอบวิธีหมาลอบกัดแบบเด็กๆ แบบนั้น!”

จะมีเรื่องกันตั้งแต่ไ้ยังไม่โให้เลยหรือไง...กว่าจะสงบกันได้ ต้องใช้แรงของรุ่นฟี่หลายคนมาช่วยแยกเลยครับ ผมถึงกับปวดเหงื่อเลยทีเดียวน

คนที่เหมือนจะรู้เรื่องเริ่มมองมาหาผมด้วยสายตาแปลกๆ รวากับว่าผมเป็นตัวต้นเหตุของการเกือบจะวิวาทครั้งนี้

ก็คงจะเป็นอย่างนั้น...

...แต่ใครมันจะอยากให้เหตุการณ์มันเลวร้ายขึ้นวะ ไม่มีหรอก!

“กูยังรอสะสางกับมึงอยู่นะ” พี่กายชี้หน้าแทนอย่างโมโหไม่หาย

“กูพร้อมเสมอ” อีกฝ่ายก็ไม่ยอมลดราวาศอกแม้แต่น้อย

ที่ต้นที่อยู่ใกล้ๆ ผมมองหน้าผมอย่างเห็นอกเห็นใจ “เสน่ห์แรงจังเลยนะ”

“ผมเปล่า” ผมพยายามเถียง

“เทพบุตรแห่งเอกการตลาดจะตีกันเพราะน้องเลยนะ”

“ผมไม่เห็นจะภูมิใจเลย”

ใช่...ผมไม่เห็นจะภูมิใจกับมันเลยสักนิด...

ตลอดเวลาทั้งวันสองคนนั้นทำให้การแข่งขันดูเดือดกว่าที่คิด

ทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าแทนกับพี่กายจริงจังกันเกินไป ต่างฝ่ายต่างก็ไม่ยอม

ใคร ไม่ยอมให้สีตัวเองแพ้ ไม่ว่าจะเป็นกีฬาระเภทฟุตบอล วอลเลย์บอล ถ้ามี

น้องคนไหนไม่ไหวพวกเขาก็อาสาไปลงแทนโดยไม่สนสักนิดว่าจะให้ปีหนึ่งเล่น

หรือปีไหนๆ เล่น หลายคนก็เลยพากันสังเกตว่าสองคนนี้ไปโกรธกันมาตั้งแต่ชาติ

ปางไหน

“น้ำครับ” พี่กายยื่นขวดน้ำเย็นเฉียบมาให้ผมหลังจากที่ผมแข่งวิ่งกระสอบเสร็จ

“อะ...”

ยังไม่ทันที่ผมจะขอบคุณอะไร ไอ้แทนก็ยื่นมาให้ผมอีกขวด พร้อมกับพูดในสิ่งที่ผมลำบากใจมากมายเหลือเกิน “เลือกดีๆ นะว่าจะกินขวดไหน”

ไวย์...อะไรจะขนาดนั้นวะ

ผมเริ่มอดรนทนไม่ไหว ทั้งที่ทั้งวันแทนจะแข่งกับพี่กายมาแต่แค่ผมพอๆ กับแข่งกีฬาเพื่อเอาชนะ เรื่องที่คนรู้จักกันในวงน้อยๆ ตอนนี้อยายวงกว้างราวกับไฟลามทุ่งว่าผมเป็นศูนย์กลางศึกชิงนายของเทพบุตรแห่งเอกการตลาดทั้งสองหลายคนก็เอามาแซวจนผมทำหน้าไม่ถูก ทุกคนคิดว่าเป็นเรื่องขำๆ แต่ไม่เลยครับ...ผมรู้สึกของตัวเองกำลังอยู่ในตำแหน่งที่ไม่สมควรจะอยู่

ผมไม่สามารถคุยกับพี่กายตรงๆ ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อสบโอกาสที่ทุกคนหันไปสนใจกีฬาที่กำลังแข่งยังขับเคี่ยวกัน ผมก็เลยได้ลากแทนออกมาคุยกันลับๆ สองคนโดยไม่มีคนเห็น

เหมือนแทนจะรู้ว่าผมกำลังจะพูดอะไร มันทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ อีกทั้งยังทำเหมือนเรื่องที่ตัวเองทำเป็นสิ่งที่ไม่ผิด

ผมกอดอกจ้องหน้าแทนเขมิง

“ทำไมจ้องงั้นอะ” แทนทำเสียงอุทธรณ์ “สิ่งที่กูทำไม่ได้ผิดเลยนะ”

“มันเยอะเกินไป เมื่อเข้าด้วย ตั้งใจเตะมาโดนหัวพี่กายแบบนั้นมันดูไม่ค่อยดีอะ” ผมไม่รู้จะอธิบายยังไง เคยโดนบอลอัดหัวเข้าอย่างจังผมก็เลยพอจะเข้าใจความรู้สึกของพี่กายดีว่าทั้งเจ็บทั้งช็อคขนาดไหน

“มันดูไม่ดี หรือว่าไม่ชอบที่ถูกขัดจังหวะเวลาสวีท”

“สวีทอะไร”

“ก็เห็นจับมือกันหวานฉ่ำ”

“เขาจับมือเองไวย”

“แล้วยอมให้เขาจับทำไม”

“ก็จู่ๆ เขาก็ดึงไปจับ”

“ชอบໄໝ້”

ผมเริ่มโกรธขึ้นมาทีละนิด “ว่ายังไงนะ”

แทนเหมือนเพิ่งจะรู้ว่าตัวเองกำลังจะพลาดในสิ่งที่เคยทำผิดกับผมมาก่อน
“ขอโทษ...ไวย! ก็คนมันหึง จะให้บอกก็ครั้ง!”

“ไม่มีอะไรไวย ไม่มีอะไรจริงๆ”

“ไม่รู้ละ รู้ว่าไม่มีแต่มันก็หึง”

“ ... ”

“เคยชอบใครสักคนมากๆ มั้ยล่ะ”

“ ... ”

“ถ้าเคยจะเป็นเหมือนกูดอนนี่แหละ”

ผมอ้าปากจะเถียง แต่เมื่อเห็นแววตาสุดแสนจะแน่วแน่ของอีกฝ่ายก็ทำเอาผม
พูดไม่ออกเหมือนกัน

“แล้ว...แล้วจะให้ทำยังไง” ผมถามเสียงสั่น

“อยู่ให้ห่างจากไอ้กาย”

“ก็ไม่ค่อยได้อยู่ใกล้ๆ อยู่แล้ว”

“ห่างอยู่แล้วก็ห่างออกไปอีก แค่นั้น”

“อืม” ผมรับคำ “รู้แล้ว”

แทนมองหน้าผมอย่างอึ้งๆ นิดๆ “เชื่อฟังด้วยเหวอ”

ผมจิบปาก “ก็ต้องเชื่อดิ ใครมันจะอยากให้มันไม่สบายใจล่ะ”

“ ... ”

“เรื่องเมื่อคืนไม่ได้มีความหมายกับมึงเลยหรือไง ฎไม่ได้ทำอย่างนั้นกับทุกคนหรอกนะโว้ย”

แทนกระพริบตาปริบๆ ส่งให้ผม ก่อนที่จะดึงตัวผมเข้าไปกอดอย่างรวดเร็วและก็แนบแน่นมากด้วยราวกับต้องการกำลังใจ

“หึ ฎใจกุจริงๆ” มั่นกดหัวผมให้แนบชิดติดกับอกมันที่มีหัวใจกำลังเต้นรัวแรงอยู่ “จึ้น...ฎจะเชื่อใจมึง”

ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก

“แต่ว่า...ฎไม่เชื่อใจตัวเอง...ฎไม่รู้ว่ฎจะหึงน้อยลงหรือเปล่า”

“...”

“ขอโทษด้วยนะที่เป็นแบบนี้ ทั้งชีวิตฎเหลือมึงแค่คนเดียวจะให้ฎทำยังงัย”

แทนผงะศีรษะตัวเองไว้บนไหล่ของผม...ผมใจเต้นแรงมากกับคำพูดนั้นของผม

มันจริงมากๆ เลยทีเดียวที่ชีวิตของพวกเขาเราต่างก็ไม่เหลือใคร...

...นอกจากกันและกัน

ผมอาจจะมึนงงมากมายนอกตามรู้มึนงงทำให้คลายความเหงาในใจได้บ้าง แต่แทนที่นั้นอยู่อย่างโดดเดี่ยวมากหลังจากที่คุณยายของแทนเสียชีวิต มีเพียงแค่หมาบักตัวหนึ่งกับบ้านหลังเล็กๆ หลังหนึ่งก็เท่านั้น

ผมพอจะเข้าใจว่าทำไมแทนถึงหึงหวงแรงขนาดนี้...

...ผมกำลังพยายามจะปรับตัวเข้าหาเขาที่ละนิด...ทีละนิด...ใช้มั๊ยครับ

“อ้อ” ผมตบหลังของแทนเบาๆ รวากับให้แทนรู้ว่าผมพูดจริงๆ “เรื่องพี่กาย...ขอเวลาหน่อยละกัน”

“เวลาอะไรหรอ”

“เวลาที่จะบอกปฏิเสธเขาไง”

แทนนิ่งไปนิดหน่อย ก่อนที่จะกอดผมแน่นขึ้น

“เข้าใจแล้ว...”

“ ... ”

“จะไม่ทำตัวเด็กอีกแล้วละ”

ให้มันจริงอย่างที่พูดเหอะ!

เวลาเย็นย่ำ

หลังจากที่แข่งดูเดือดกันมาตลอดทั้งวันรุ่นพี่ก็ปล่อยให้ทุกคนพักผ่อนตามอัธยาศัย ผมใช้เวลาอยู่กับแจงบริเวณที่โรงแรมจัดไว้ให้สำหรับนั่งเล่น จิบน้ำชาเบาๆ ตลอดเวลาผมนั่งเล่นโทรศัพท์ไปเรื่อย ในขณะที่แจงนั้นดูคร่ำเคร่งเอามากๆ กับคู่แข่งของเธอ

“ทำไมพี่แทนต้องพูดแบบนั้นด้วยวะ”

“...”

“มึงคิดว่าไงไอ้ทัพ”

ผมสะดุ้ง “หา”

“ทำไมพี่แทนมาทิ้งระเบิดไว้ให้กู แล้วปล่อยให้มันระเบิดใส่กูแบบนี้วะ นี่กูตายฟรีทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ความจริงเลยเนี่ย”

“อะไรของมึงวะ...” มั่นมนไปไกลถึงไหนต่อไหนแล้วเนี่ย

“พี่แทนต้องรู้แน่ๆ ว่าเจพีมีความลับ”

“หรือ”

“ใครจะไปกล้าถามพี่เจตน์พี่พีทตรงๆ ละ” มันเครียดยิ่งกว่าการเรียนอีกครับ

“อ๋อ...คุณกรณีนี่ของมึงมา...”

สิ้นเสียงของแจ่งทำให้ผมต้องหันไปมองคนที่เดินเข้ามาใหม่ เป็นพี่จูนคนสวย
นั่นเอง เธอดูสวยเด่นสง่าเหมาะกับแบรนดี้หูทึงเนื้อทึงตัวของเธอ ผมมองตาม
จนพี่เขาเลือกที่จะนั่งอยู่โต๊ะตรงกันข้ามกับโต๊ะผม

เหมือนผมประจันหน้ากับเธอ...

พี่จูนมองผมเหมือนจะทำทนายเล็กๆ ก่อนที่จะเริ่มสั่งเมนูกับบริการ

“กูว่ามองอย่างนั้นมึงเข้าไปตบเลยดีกว่าวะ” แจ่งลงความเห็น “ไปตบเลย กูไม่
บอกใครหรอก”

“บ้าหรือ”

“ก็ดูมันมอง เป็นกวนะ กูจิกหัวฟาดโต๊ะเป็นสิบๆ รอบไปแล้ว”

“โหดจังวะ”

“กูเป็นคนดิบ”

“เดี่ยวกูมาได้มั้ย”

แจ่มมองมาที่ผมอย่างอึ้งๆ “มึงจะทำอะไร...”

ผมมองไปที่พีจูน ก่อนที่จะยิ้มกับแจ่ม “แค่คุยอะไรกับเขานิดหน่อย”

แจ่มอ้าปากค้างเหมือนผมกลายเป็นคนอื่นที่มันไม่รู้จัก ผมเดินเข้าไปนั่งตรงกันข้ามกับพีจูนอย่างมาดมั่น เธอมองผม ผมมองเธอ เราสองคนเงยปากกันอยู่นานกว่าที่ใครจะพูดอะไรออกมา

“มีอะไรมิตราบ” อีกฝ่ายถามผมขึ้นมาก่อน

“พี่สวดยตีนะครับ” ผมชมจากใจจริง

แต่เธอคงมองว่าผมสตอร์วเบอร์รี่ละมั้ง... “ฉันถามว่ามีอะไร”

ผมใช้สายตามองเข้าไปตรงกลางนัยน์ตาสดใสของอีกฝ่าย “ผมรู้ว่าพีจูนกับพี่อิงกำลังวางแผนอะไรกันอยู่”

“วางแผนอะไร” เธอเนียนมากจริงๆ จนผมดูไม่ออกว่าเธอกำลังจะปฏิเสธหรือ

กำลังเล่นแ่งกับผม

“กลั่นแกล้งผมไง”

ฟีนมองผมตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยสายตาเหยียดหยาม “สำคัญตัวเองผิดไปหรือเปล่า... แกไม่ได้มีความสำคัญอะไรกับฉันขนาดที่จะต้องมาวางแผนบ้าง บอๆ”

“นั่นหรอครับ” ไม่น่าเชื่อเหมือนกันว่าผมจะยืยวนได้ขนาดนี้ “ก็ขอให้มันจริงที่พูดนะครับ การที่ ‘แฟนเก่า’... “ผมเน้นย้ำคำนี้มากๆ จนเธอเริ่มคิ้วกระตุก “...จะมากุยอะไรกับ ‘แฟนเก่า’ อย่างลึกๆ ลับๆ ผมว่ามันเป็นอะไรที่แปลกอยู่นะ หรือพี่ว่าไม่แปลก”

อีกฝ่ายพูดไม่ออกไปแล้ว...แต่สายตาของเธอไม่ทิวความเกลียดชังรุนแรงน้อยลงไปเลย

“แต่ผมขอได้มัยครับ...เลิกเล่นอะไรเด็กๆ แบบนี้เถอะ พี่ไม่คิดว่ามัน’ ละคร ‘มากไปหน่อยหรอ ถึงผมกับแทนจะกำลังคบกันอยู่จริงๆ อย่างน้อยพี่ก็ควรจะยอมรับ ไม่ใช่ที่กำลังจะเล่นอะไรเด็กๆ ที่ถ้าพี่เป็นผู้ชายล่ะก็...ผมจะเรียกว่ามันไม่แมนเอาเสียเลย

“คนที่เขาหมดใจไปแล้ว...ก็คือหมดใจไปแล้วครับ ทำไมพี่กับพี่อิงไม่รู้จัก
ยอมรับสักที”

เพลิง!

พี่จูนโกรธจนปิดแก้วน้ำลงพื้นทำให้เสียงแตกดังลั่นร้าน

ผมพยายามสบตากับเธอ...พยายามพิสูจน์ให้เธอเห็นว่าเนื้อแท้จริงๆ ของผม
มันไม่ใช่คนที่อ่อนแออะไรอย่างนั้น

ที่ผ่านมาผมก็แค่ไม่อยากจะได้ตอบเพราะเห็นว่าคนที่ทำผมมันเป็นผู้หญิง

แต่คราวนี้มันก็ถึงเวลาแล้วที่ผมจะได้ตอบบ้าง...

...กับผู้หญิงแบบนี้ผมคิดว่าต้องแรงใส่แบบนี้ล่ะครับ ถึงจะเอาอยู่...

“ถึงจะไม่ได้วางแผนอะไรกันเอาไว้ ก็ช่วยเอาสิ่งที่ผมพูดไปถึงหูเจ้...เฮีย พี่อิง
ด้วยนะครับ ผมขอตัว”

ผมเลื่อนเก้าอี้ เดินออกมาจากโต๊ะอย่างไม่แยแส...นี่ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า

ตัวเองไปเอาความมั่นใจมาจากไหน แต่ที่แน่ๆ ไข่แทนมันทำให้ผมมีพลังที่จะทำ
สิ่งเหล่านี้

“ยังไงก็ยืนยันที่จะเชื่อใจคนอย่างแทนจริงๆ ไข่มัย...”

เสียงของพี่จูนตามหลังผมมา...

...ผมตอบโดยไม่หันไปมองเธอ

“ไข่...ทั้งหัวใจเลย”

แทนทัพ ตอนที่ 20

อาจเพราะผมไปชู้ไว้หรือเปล่า...จึงทำให้ตลอดเวลาที่ผมอยู่ในค่ายที่เหลือไม่มี
เรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นกับผมอีก

โห...รู้สิู้ๆไปด่าตั้งนานแล้ว

แทนทำตัวดีขึ้นหลังจากที่เราคุยปรับความเข้าใจกัน (เมื่อคืนนอนกันครบจึงไม่มี
มีโมเมนต์ใดๆ เกิดขึ้นนอกจากหลับเป็นตายกันลูกเดียว) พวกเราก็เดินทาง

กลับกันอย่างราบรื่น ไม่มีรอยางแตก ไม่มีใครมาหักล้างอะไรผมทั้งนั้น ทุกอย่างกำลังดำเนินไปได้ด้วยดี

ยกเว้น...การที่ผมกำลังจะเข้าสู่ฤดูแห่งการสอบเช่นนี้

ทันทีที่กำลังย้ายของออกจากกระเป๋ที่บ้าน แจ่มนั้นก็โทรมาถามก่อนเลยว่า ผมทำการบ้านอาจารย์สุภาเสร็จหรือยัง ซึ่งผมก็ตอบไปอย่างมั่นใจเลยว่า...

...งูลิม!!!!!!

ความเหี้ยมโหดบังเกิด แทนที่จะได้พักจากการเดินทางผมกลับต้องมาเปิดโน้ตบุ๊กเตรียมทำการบ้านส่งอาจารย์ในวันพรุ่งนี้ งานที่ว่าเป็นออกแบบแพ็คเก็จจิ้งของขนมคุกกี้โดยให้ออกแบบยังไงก็ได้เพื่อที่จะให้ลูกค้าหยิบมันขึ้นมาและก็ซื้อมัน

ฟังเหมือนง่าย ๆ...ทำแบบลวก ๆ ส่งไปก็น่าจะโอเค แต่ขอบอกเลยว่าไม่โอเค! เจ้สุภาเขาเป็นสายโหดสุดหวงเกรดที่เรียกได้ว่าแจกเอฟกันระนาว จนผมอยากจะประท้วงมหาลัยของผมเองเลยด้วยซ้ำว่ารับอาจารย์โหดๆ แบบนี้มาเข้าสอนทำไม

แต่ก็นะ...มันคือความท้าทายอย่างหนึ่งในชีวิตของผม

ผมแอบน้ำเปลี่ยนชุดและก็นั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะทำงานในห้องของตัวเอง
พลางคิดในใจว่าตอนกลับมาผมก็เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้นี่เองว่าบ้านผมมันใหญ่เกินไป...

...ถ้าบ้านผมหลังเล็กๆ เหมือนไอ้แทนก็คงจะไม่รู้สึกโหวงๆ ในใจเช่นนี้ ผมรู้สึก
โหวงจริงๆ นะครับ ถึงคนจะอยู่เยอะ แต่พวกเขาไม่ใช่คำว่าครอบครัวสำหรับผม
อยู่ดี

ผมส่ายหัวตัดประเด็นเรื่องนี้ออกไป พยายามเอาใจมาจดจ่ออยู่กับการบ้าน
ตรงหน้าที่จะต้องทำส่งพรุ่งนี้

“ทำอะไรอยู่”

แทนที่โผล่มาจากไหนไม่รู้เอาหน้ามาใกล้โดยมีคางของเขามาชนที่ไหล่ของผม

“กุตกใจ!” ผมพูดออกมาพลางเรียกขวัญตัวเองกลับคืน

“การบ้านเหรอ” ไอ้แทนมันช่างเดินเหินไปมาในห้องผมเหมือนเป็นบ้านของ
มันเอง

“ใช่ ยากมาก”

“อาจารย์สุภา?”

“รู้ได้ไง”

แทนหัวเราะหึหึอย่างเจ้าเล่ห์...ดิงหมาไข่ต้มมากอดแนบอก “โซคดีนะ”

“เหี้ยยยยยยยยย” ผมร้องเสียงหลง “แปลว่าจะไม่ช่วยหรือไง”

“อ้าว นี่ต้องการให้ช่วยหรือกหรือ” แทนทำหน้าอายวน “ไม่เห็นขอเลยสักคำ”

ผมแสดงสีหน้าอย่างไม่น่าใจ...การขอร้องไห้อันเป็นเรื่องอะไรที่เสียศักดิ์ศรี
เป็นอย่างมาก...

...แต่ก็น้อยลงแต่ก่อน

“ช่วยหน่อยนะ” ผมพูดง่ายๆ

“โหย ง่ายอย่างนั้นไม่ช่วยหรือ”

“นี่จะให้กูเดินเปลืองผ้าโชว์เลยมัยถึงจะช่วย”

“เอาดิ!!!!”

“บ้านมึงนะสิ”

“อ่าๆๆๆ” แทนวางหมาลง และก็เดินเข้ามาใกล้ผมอีกครั้ง คราวนี้กางแขนทั้ง
สองข้างไปรอบตัวผมเหมือนโอบผมกလာๆ และก็ก้มหน้าก้มตาดูงานของผม
... ให้ตายเถอะ แบบนี้มันเรียกว่าตั้งใจจะอ่อยกันชัดๆ!

“อาจารย์สุภาเขาชอบแนวดีเทลเป็นตัวอักษรนะ ปีกูเห็นคนทำเน้นตัวอักษรที่
ไร แกแจกเอทุกที”

ผมถึงกับหุบผิขึ้นมา... “จริงดิ”

แทนหันมาหาผม ตอนนั้นทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าหน้ามันกับหน้าผมอยู่ห่างกันไม่
เท่าไรเอง...

จ๊วบ

“จริงสิครับ”

“ไอ้เหี้ยนี่!!!!”

“หิ” แทนทำหน้าไม่สนใจคำโวยวายของผม มันจ๊วบผมก่อนที่จะตอบผม คิดดูดิ
ไม่ให้ผมตั้งตัวเลยไอ้บ้าเหี้ย...

หน้าผมคงแดงเกือบไปหมดแล้ว ผมกระแอม ทำเหมือนเรื่องเมื่อกี้ไม่ได้เกิดขึ้น
ผมยังไม่ชินจริงๆ นะครับเออ

แทนยิ้มชี้เล่นระหว่างที่เลือกฟอนต์ให้ผม พอเลือกเสร็จแทนก็ปล่อยให้ผม
ทำงาน เอาหมาขึ้นไปเล่นบนเตียงของผมโดยไม่ขออนุญาตผมสักคำ
...ผมแอบลอบมองมันระหว่างที่ผมทำการบ้าน

จะว่าไป...มันนานเท่าไรแล้วนะที่ผมมีแทนอยู่เคียงข้างตั้งแต่ตอนที่ผมแอบ
เป็นแฟนมันที่สนามบิน

สองเดือนกว่า...

เหมือนจะไม่นานมากเท่าไรหรอก แต่ไม่รู้อะไรถึงตั้งใจให้ผมรู้สึกอะไรกับมันมากมายขนาดนี้ อาจจะเป็นเพราะผมมีมันแค่คนเดียวล่ะมั้งครับ มันดูแลผมดีมาก ในขณะที่ตัวผมเองก็ชอบให้มันดูแลเหมือนกัน

ผมกับมันมีแค่มันและกัน...อย่างที่ผมเคยคิดเอาไว้จริงๆ

“เรื่องไอ้กาย...คุยกับมันหรือยัง”

จู่ๆ แทนที่เอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมา ผมก็เลยอึ้งนิดหน่อย “ยังไม่ได้คุยเลย”

ผมกะเตรียมรับน้ำโทษของไอ้แทนไว้แล้วล่ะ แต่ทว่าผิดคาด มันไม่ได้โมโหอะไรเลย แต่เจียบชะงัน

“ค่อยเป็นค่อยไปก็ได้...”

“...”

“แน่ใจแล้วนะว่าจะเลือกกูเนี่ย”

ผมจืปากอย่างหมั่นไส้ “เหมือนกูโดนบังคับคล้ายๆ อะ พ่อกูก็บอกให้มึงอยู่กับกู บ้านมึงก็อยู่ใกล้กู ยังไงก็ต้องมึงอยู่แล้วปะวะ”

“เห้ย ไม่เกี่ยวดิ เอาความรู้สึกมึงอะ”

“ยังจะถามอีกหรือ” ผมเลิกสนใจมัน แล้วหันมาสนใจคอม

“เหอะน่า...กูชอบฟัง”

แทนคงไม่เคยโดนผมพูดตรงๆ ให้ฟังสินะ กูเลยชอบฟังอะไรอ้อมๆ แบบนี้

“ก็เลือกมึงไง...ให้ตายเถอะ ทำไมต้องให้พูดบ่อยๆ ด้วย”

“ฮ่าๆๆ” อีกฝ่ายหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “เออ อาทิตย์หน้าจะยุ่งนิดหน่อยนะ พอดีไปรับโปรเจกใหญ่กับรุ่นพี่ที่บริษัทหนึ่งมา...รายได้จ๊อบนี้กินไปได้ทั้งปีเลยอะ”

“หรือ” ทำไมมันดูเป็นการเป็นงานตั้งแต่เรียนยังไม่จบวะเนี่ย

“ไปเรียนเองได้นะ”

“ไม่ใช่เด็กแล้ว...”

“จะไปกับไอ้กายก็ได้นะ ถ้าอยากไป”

“หรือ...ให้ไปหรือ”

“ไม่ให้ไปหรือก พูดไปนั่นแหละ” แทนลุกขึ้นนั่ง แล้วเดินมายีหัวผม “ไปนะเดี๋ยวน้อย ผันดี”

“เดี๋ยวน้อยบ้าไรละ”

“ก็เดี๋ยวน้อยไงละ” มันยังไม่เลิกยีหัวผมเลย...

“พอแล้ว!!!”

แทนหัวเราะชอบอกชอบใจ ก่อนที่จะเดินออกไปจากห้องของผม ไม่ลืมที่จะ
โบกมือลาผมนิดหน่อยด้วย...

ผมยิ้มให้กับตัวเอง... พลังคิดในใจเล่นๆ ว่าดีแล้วละ...

ที่เราไม่มีใคร...แต่เรายังมีกันและกัน...

เจ้สุภาณะเหรอจะแจกเองง่ายๆ

งานผมโดยตีมาพอสมควร เรื่องการเลือกใช้ถ้อยคำในแพ็คเกจจิ้ง ถ้าจะ
บรรยายสัดส่วนส่วนประกอบของคุณก็ขนาดนี้เอาฉลากมาแปะไม่ดีกว่าเหรอ ผม
ก็เลยโดนสั่งให้ไปทำแก้ ส่วนของแจกที่เรียบง่ายแต่แฝงความหมายโดยนัยนั้น
ผ่านฉลุยไม่ต้องแก้อะไร...

อิฉฉฉฉฉฉ!

ตอนเจ้สุภาเกิดผมยอมรับเหมือนกันว่าเจ้แกพูดแรง ผมอดเฟลไม่ได้เลยครับ
วันนี้ก็เลยกะจะฉลากแจกออกไปข้างนอกด้วยกัน แต่แจกมันไม่ว่าง ผมก็เลยนั่ง
แกว่งอยู่ม้านั่งแถวๆ คณะนะคิดว่าเย็นนี้จะทำอะไรดี

ผมนึกถึงแทนก่อนอันดับแรก

จะว่าไปช่วงนี้ไม่ว่าจะไปไหนมาไหนสิ่งที่ผมนึกถึงเป็นครั้งแรกก็คือแทน มันจะไปด้วยมัย มันจะยอมให้ผมไปมัย มันจะโอเคมัยกับสถานที่ที่ผมไป ผมคิดอย่างนั้นจริงๆ นะครับ ตอนนี้แทนเปรียบเสมือนผู้ปกครองของผมคนหนึ่งไปแล้ว ผมต้องคอยบอกตลอดว่าผมอยู่ไหน

แทนเองก็บอกผมเช่นเดียวกัน

ตอนนี้ผมไม่รู้ว่าสถานะของเราสองคนนั้นเป็นแบบไหนหรือยังเง แต่ที่แน่ๆ มันเป็นเรื่องอะไรที่ผมกับแทนรู้กันคืออยู่แก่ใจ ไม่ต้องเป็นทางการ ไม่ต้องพิธีรีตอง ไม่ต้องประกาศให้คนรับรู้ว่าเป็นอย่างไรกัน

แบบนี้ก็สบายใจดีไปอีกแบบ

“น้องทัพ” พี่กายปรากฏตัวขึ้นมา ดูเหมือนพี่เขาจะเพิ่งเรียนเสร็จ เขาอยู่ในชุดนักศึกษาหลุดๆ ลุยๆ ที่ดูเข้ากับเขา

“หวัดดีครับพี่”

“มานั่งทำอะไรคนเดียวเนี่ย”

“ไม่รู้เหมือนกันครับ” ผมบอกจากใจ

“ไม่มีอะไรทำเหวอ” พี่กายออกจะตลกผมนิดหน่อย

“ครับ”

อีกฝ่ายทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ ผม ผมเริ่มเขิบหนึเพื่อรักษาระยะห่าง เขาดูเหมือน

จะสังเกตท่าทีของผมได้ แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไรออกมา

“ถ้าไม่มีอะไรทำ ฟีนังเป็นเพื่อนได้มั้ยครับ”

ผมพยักหน้าช้าๆ

“เรียนเป็นยังไงบ้าง”

“เฮ้อ อย่าพูดถึงเลย” ผมถอนหายใจยาวเหยียด

“ได้ข่าวว่าตงงานเจ้สุภาณี”

“รู้ได้ไง” ผมอิงกับสายขาวของพี่กายมาก

“อ่าๆ ส่วนใหญ่เขาตกกัน มีน้อยมาก็ผ่าน”

“แล้วงานออกแบบแพ็คเกจจิ้งพี่กายผ่านปะตอนปีหนึ่ง”

พี่กายยิ้ม “ผ่านสิ”

“โอ้ยยยย” ผมร้องลั่น ถ้าจะพูดแบบนี้ไม่ควรพูดว่าทุกคนส่วนใหญ่ไม่ผ่านตั้งแต่แรกดีกว่าปะ “เฟลนะเนี่ย”

“อย่าคิดมากเลยน่า”

“โดนด่ามาตั้งเยอะ หาวาก็อปแบรนต์นั่นแบรนต์นี่”

“เจ้แกก็เป็นคนแบบนี้”

“หาวาผมใช้สมองน้อยไปหน่อยด้วย”

“อ่าๆๆ ใครไม่โดนอาจารย์ป้าดำคนนั้นไม่เจริญหรอกนะ” พี่กายยังคงยิ้มอยู่
“เอานี้...ได้พี่พาไปเที่ยวให้หายเครียด เอามั้ยครับ”

ผมชะงักกึก

“เหี้ย...อะไรกัน ตามประสาพี่ประสาน้องน่า อย่าอึดอัดเลย”

พี่กายใช้ข้อศอกสะกิดสีข้างผมอย่างเป็นกันเอง

“พี่เลี้ยงทุกอย่างเลยนะ”

“...”

“อยากกินอะไรบอกมาได้เลย”

“...”

“จะให้ซื้อของให้ทุกอย่างด้วยก็ได้”

“ไม่ต้องก็ได้ครับพี่” ผมรีบยกมือห้ามก่อนที่พี่เขาจะให้อะไรผมไปมากกว่านี้
“ไปก็ได้ครับ”

“แจ่ว!!!” พี่กายกระโดดลุกขึ้นยืน เขย่ากุญแจรถในมืออย่างรวดเร็ว “ไปกัน
เถอะ อยากไปไหน บอกพี่มาเลย”

“เอ่อ ครับๆ”

ผมยังไม่รู้หรือกว่าพี่กายจะพาไปไหน แต่ที่แน่ๆ ก็คือวันนี้ผมเซ็งและมีอารมณ์
ดิ่งมากมายจริงๆ (อาจารย์ป้าสุภาท่านเป็นคนที่พูดตรงมากๆ) การได้ออกไปที่
ไหนสักที่กับใครสักคนหนึ่ง (ที่ว่างไปกับผม) มันก็น่าจะดีกับผมไปอีกแบบหนึ่ง

ห้างสรรพสินค้า

จ๊วๆ เสียงผมยิงปืนฆ่าเอเลี่ยนที่ตู้เกมส์ดังกระหึ่มไปทั่ว พี่กายยืนมองผม
อย่างทึ่งๆ ในขณะที่ผมนั้นฆ่าเอเลี่ยนในเกมส์อย่างดุเดือดราวกับต้องการระบาย
อารมณ์ ผมเดินมาที่ตู้นี้เป็นตู้ที่ห้าแล้ว ยังไม่เบื่อการเล่นเกมส์เลยครับ

สนุกดี ทำให้ผมหายเครียดไปสักพักหนึ่ง

ผมไม่รู้ตัวว่ามีใครบางคนแอบมองผม ใครบางคนที่เอาเงินไปแลกเหรียญ

Token มาให้ผมเป็นกำเพื่อที่จะให้ผมได้เล่นเกมส์

พี่กายนิสัยดี...แต่เสียตาย...ผมให้ใจใครบางคนไปแล้วและผมไม่สามารถให้ใจ
ใครได้อีก

“เหนื่อยหรือยังเนีย” พี่กายถามขึ้นมา

ผมที่ถือปืนจำลองอยู่ส่ายหน้ารัวๆ “ไม่เหนื่อยอะ”

“เมื่อกี้ทักน่ากลัวมากเลยนะ พี่ยืนอยู่ใกล้ๆ ยังแทบจะวิ่งหนีไปไกลๆ”

“โหยพี่ ก็แค่ฆ่าเอเลี่ยนในเกมส์น่า”

“จะเล่นอีกเหรอ”

“เปื้อแล้ว...เดียวไปทำอย่างอื่นดีกว่า”

“ทำอะไรละ”

ผมมองหน้าพี่กายก่อนที่จะขี้มื่อไปที่ๆ นักศึกษาหลากหลายสถาบันกำลังเดินเข้าเดินออกกัน เป็นสิ่งที่ฮอตฮิตมากในยามเย็นหลังจากที่เรียนกันอย่างเครียดๆ มา นั่นก็คือ...

คาราโอเกะ!

พี่กายเลี้ยงผมอีกแล้ว...ซื้อข้าวโหมงคาราโอเกะไปข้าวโหมงหนึ่งแถมยังบอกพนักงานว่าเอาห้องที่ใหญ่ที่สุดและเป็นส่วนตัวที่สุด ผมพยายามจะบอกว่าเอาห้องเล็กๆ ก็ได้ แต่คุณชายข้างๆ กลับไม่ยอมผม กลัวผมจะอายห้องอื่นหรือไม่ สะดวกสบายมากพอ...

...ยอมใจพี่แกเลย

ตอนที่พี่กายกำลังเลือกเพลงอยู่ในห้อง ผมเริ่มรู้สึกกับพี่เขาตะหงิดๆ นี่ผมกำลังทำในสิ่งที่เรียกว่าให้ความหวังพี่กายอยู่หรือเปล่าครับ

ในเมื่อเพลงในห้องคาราโอเกะยังไม่ขึ้น และทั้งห้องยังตกอยู่ในความเงิบ ผมก็เลยได้พูดออกไป

“พี่กาย...”

“ว่าไง” พี่กายหันมาหาผมด้วยรอยยิ้ม

กะว่าจะพูด...แต่กูจะพูดยังงัยออกไปดีวะ... “คือผม...ผมมาเกี่ยวกับพี่ พี่ไม่...”

“ใจเย็นๆ น้า บอกแล้วไง ว่าเที่ยวแบบนี้น้องกัน”

“...”

“พี่ขอแค่นี้แหละทัฟ ได้มั้ยครับ”

พี่กายเป็นคนที่ฉลาดเอามากๆ แค่มองตาก็บ้าทางผมก็รู้แล้ว

“ไม่ต้องคิดมาก ร้องเพลงให้พี่ฟังได้มั้ย” พี่กายส่งสมุดรวมเพลงมาให้ผมเลือก

ผมยังคงนั่งอยู่...

“เห้ย บอกแล้วไงว่าไม่ต้องคิดมาก”

เออวะ...ไม่คิดก็ไม่คิด ผมรับสมุดรวมเพลงมาเตรียมตัวร้องเพลงปลดปล่อย

ความเครียดออกมาให้ได้มากที่สุด

ความจริงที่ผมรู้ในวันนี้ก็คือ...พี่กายเป็นคนร้องเพลงเพราะมากกกกกก

ร้องเพลงแบบนี้สามารถไปประกวดเดอะสตาร์เอเอฟเดอะวอยซ์ได้หมดทุกรายการเลยนะครับเนี่ย ผมอึ้งมากๆ จนหลังๆ ผมปล่อยให้พี่กายร้องอยู่คนเดียว ในขณะที่ผมนั้นทำหน้าที่เป็นคนฟัง

ระหว่างนั้นผมหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเช็ค...มี **2 Missed Call** จากแทน และข้อความทางไลน์ไม่กี่ประโยค

Tankhun : อยู่ไหน

ผมมองไปที่พี่กาย...ผมค่อนข้างแน่ใจว่าแทนต้องระเบิดลงแน่ๆ ถ้ารู้ว่าผมมากับใคร ตอนนี้เขากำลังทำงานโปรเจกต์ใหญ่อยู่กับรุ่นพี่ที่บริษัทแห่งหนึ่ง ถ้าเขารู้เข้าล่ะก็...

...มีอันต้องหนึ่งงานออกมาตามล่าผมแน่

ผมมองดูหน้าจอสอนทนาของแทนอย่างเคร่งเครียด ผมไม่อยากโกหกแต่ตอนนี้ผมอยากให้แทนเขา **Concentrate** กับเรื่องงานมากกว่า

ไว้ค่อยอธิบายทีหลังก็ได้

Tup : อยู่กับแจจ ร้องคาราโอเกะอยู่

อย่างน้อยผมก็ไม่ได้โกหกทุกเรื่องจริงมั๊ยครับ

ไม่สบายใจวะ ผมไม่เคยต้องโกหกแทนแบบนี้ แต่อีกไม่นานผมก็คงต้องแยกกับพี่กาย คงไม่มีอะไรตามมาทีหลังหรอกมั้ง

หวังว่าจะเป็นแบบนี้แหละ...

พี่กายมาส่งผมที่หน้าบ้าน

ผมบอกขอบคุณพี่กาย พี่กายทำหน้าที่ร้านดินหน่อย ก่อนที่จะพูดถึงท้ายเอาไว้
“มะรืนนี้วันเกิดพี่ มางานวันเกิดพี่ได้มั๊ย”

“จริงหรือครับ” ผมอ้าปากค้าง “ได้เลยพี่กาย ให้แจ้งไปด้วยได้ป่าว”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

“โอเค แล้วเจอกันนะครับ”

พี่กายยิ้ม...ผมเปิดประตูเตรียมลงจากรถ ทว่ามือใหญ่ๆ ของอีกฝ่ายกลับรั้ง
ข้อมือผมเอาไว้ รวากับต้องการพูดอะไรบางอย่างกับผม
ผมมองหน้าพี่กาย แต่เขาดูอึ้งเกินกว่าที่จะพูดอะไรออกมาได้

“มีอะไรหรือเปล่าพี่”

พี่กายส่ายหน้าและก็ปล่อยมือผม

“ขับรถดีๆ นะครับ” แม้ผมจะงงนิดหน่อย แต่ผมก็เดินลงจากรถและก็โบก

มือป้ายบาย

เมื่อรถพี่กายขับไปไกลแล้ว แทนที่ผมจะเดินไปที่บ้านตัวเอง ผมกลับเดินมาหยุดที่หน้าบ้านของแทน ซึ่งเงียบจืดจางกับไม่มีผู้อยู่อาศัย

ยังไม่กลับมาหรือ?

ผมหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูไลน์ แทนยังไม่อ่านและก็ยังไม่ตอบข้อความของผมด้วยซ้ำ

ถ้าโทรไปจะกวนหรือเปล่าหว่า...ผมรู้ว่าแทนตั้งใจกับโปรเจกต์นี้เอามากๆ

“ทำอะไร” จู่ๆ แทนก็มาปรากฏตัวขึ้นมาทำให้ผมรู้สึกตกใจเอามากๆ

“เห้ย โผล่มาอย่างกับผีเลย”

“ไปร้องคาราโอเกะมาสนุกป่าว”

ผมกระพริบตา มองหน้าแทนราวกับต้องการรู้ความหมายของน้ำเสียงที่แทนกำลังสื่อ...

...ถ้าเขาอยู่ตรงนี้ตั้งนานแล้ว แสดงว่า...

...เขาก็เห็นนะสิว่าพี่กายมาส่งผม...

“จู่ๆ แฉกก็เปลี่ยนเพศเฉยเลยวันนี้”

“...”

“แสงสูงขึ้น หล่อขึ้นด้วย”

“แทน” ผมพยายามอธิบาย “คือเรื่องมันเป็น...”

“ไม่เป็นไร” แทนเอื้อมมือมาจับมือผม “กูเข้าใจมึง”

แทนลากมือผมเข้าไปในบ้านของมัน ท่าทางของแทนดูเหน็ดเหนื่อยมาก และนั่นคือสิ่งที่ทำให้ผมกังวล

บอกผมว่าเชื่อใจผม แต่ท่าทางมันไม่ตรงกับคำนั้นเลย

“แทน”

“ว่าไง”

“เป็นอะไรหรือเปล่าวะ”

“ไม่ได้เป็นอะไรนี่”

“โกหก”

“แค่เหนื่อยจากงานนะ ลูกค้าเรื่องมาก”

ผมมองดูแทนเดินเข้าไปในบ้านแล้วก็เปิดไฟที่บ้าน

“กูมีเรื่องจะอธิบายนะ” ผมพูดให้บรรยากาศอึมครึมนี้ดีขึ้น

“เหนื่อย...อาบน้ำแล้วขึ้นไปนอนกันเหอะ”

หือ แทนเดินโซซัดโซเซมาชนหน้าลงกับไหล่ของผม

“เหนื่อยจริงๆ นะ”

ท่าทางเขาเป็นอย่างที่เขาพูด ผมทำอะไรไม่ได้มากนอกจากตบไหล่เบาๆ อย่าง
ให้กำลังใจเขา

“กูเริ่มชอบไหล่มึงแล้วละ” แทนพูดเสียงอู้อี้

ไม่บอกผมก็รู้ หลังๆ นี่มันเอาแต่ชนตรงนี้ เอาหน้ามาไ้ตรงไหล่ผมตลอดเลย

ผมรู้สึกดีนะครับ...ที่ผมมีที่พักเหนื่อยให้มัน

“เหนื่อยมากเลยเหอ”

“โซ่ จะตายแล้ว...ขับรถทั้งวัน โดนลูกค้าเรื่องมากใส่อีก”

“ไม่เป็นไรนะ พักเถอะ...”

“อืม”

“...”

“วันนี้จับอีกได้ปาววะ”

“...”

“แบบที่ห้องพักสีแดงที่รีสอร์ทที่นั่น”

แทนกอดผมแน่นขึ้น ผมยิ้มเบาๆ กลับหลังเขาพาลงกอดตอบ จากนั้นก็กระซิบที่ข้างหู

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

แทนทัพ ตอนที่ 21

“น้องทัพนะเชื่อใจได้แน่เหวอ”

อยู่ดีๆ อิงก็มาเปิดบทสนทนากับผมด้วยหัวข้อนี้ หลังจากที่ผมไม่ได้คุยกับเธอนานแล้ว ตอนนั้นผมสามารถตอบได้ทันทีว่าผมเชื่อใจทัพ ผมเชื่อใจทัพเสมอ แม้กระทั่งตอนที่เขายังไม่ตอบตกลงรับรักผม ผมแค่กลัวใจตัวเองที่จะไปหึงเขาอย่างหนักมากกว่า แต่ทว่าตอนนี้ผมกลับรู้สึกไม่แน่ใจในสิ่งที่อิงพูด

อิงตอกย้ำความไม่แน่ใจของผมด้วยการส่งรูปแอบถ่ายของทัพในวันนี้มาให้ผม

ทัฟที่ตอนนั้นนอนอยู่ข้างๆ ผม ไม่ได้รู้เรื่องราวว่ามีคนแอบไปเจอใน
ห้างสรรพสินค้าชื่อดัง

เขาไม่ได้เดินไปกับแจงอย่างที่เขาบอกผม

ที่หน้าจอโทรศัพท์ของผมตอนนี้มีหลากหลายภาพด้วยกัน โดยส่วนใหญ่แล้ว
จะเป็นภาพของผู้ชายสองคนที่ถูกแอบถ่ายในวันนี้

มีภาพของทัฟกำลังเล่นเกมสกีที่ดูเกมสกีอย่างสนุกสนาน

มีภาพของทัฟกำลังส่งยิ้มให้กายเมื่อตัวเองคืบตุ๊กตาได้

มีภาพของทัฟกำลังเต้นอย่างสนุกสนานในห้องมีดๆ ของคาราโอเกะแห่งหนึ่ง

มีภาพของทัฟกำลังเดินนำโดยมีกายช่วยถือถุงช้อปปิ้งให้

ผมจะรู้สึกอะไรเลยหากทัฟไม่ได้ดูมีความสุขขนาดนั้น

อิงต้องพยายามจุดไฟอะไรบางอย่างในตัวผม ไฟที่ผมพยายามเอาน้ำสาดใส่
เพื่อที่จะไม่ให้มันลุกขึ้นมา ทว่า... น้ำที่วานั้นสาดไฟดวงน้อยให้ดับอย่างยากยิ่ง
ผมอดที่จะรู้สึกเจ็บปวดและคิดมากไม่ได้ แต่ผมพยายามไม่แสดงให้ทัฟเห็น
เพราะผมกับทัฟเคยทะเลาะกันเรื่องนี้มาแล้ว

ผมวางโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะหัวเตียง นอนตะแคงข้างจ้องใบหน้าของทัฟที่กำลัง
หลับปุ๋ย คุณหนูบ้านตรงข้ามที่ผมเคยเห็นเพียงแว็บๆ ในวัยเด็ก ตอนนีโตขึ้นมา

เป็นหนุ่มและมีใบหน้านางงามที่ใครหลายคนอยากจะเป็นเจ้าของ

ผมอยากครอบครองใบหน้านี้แต่เพียงผู้เดียว

ผมมีนิสัยที่ว่าหากสิ่งใดจะเป็นของผมแล้วต้องเป็นตลอดไป

...แต่ของสิ่งนี้ช่างเปราะบางยิ่งนัก มีเลือดเนื้อ มีหัวใจ ผมต้องคิดถึงใจของเขา ก่อนที่ผมจะตัดสินใจทำอะไรลงไป การโกรธกันเรื่องที่ผมหวงทัพครั้งนั้น (ที่ทำให้ผมต้องลุกขึ้นมาเปลี่ยนลูกของตัวเองเพื่อตามง้อ) ทำให้ผมเข็ดขยาด ไม่กล้าที่จะทำอะไรแบบนั้นอีก

ไม่ใช่แต่เขาหรอกนะที่เปราะบาง ผมต่างหากที่เปราะบางยิ่งกว่า

ปมในวัยเด็กที่ขาดความอบอุ่นทำให้ความรักครั้งนี้ของผมนั้นไม่ราบรื่นอย่างที่ผมคิด ผมหวงแต่พยายามไม่หวง ผมคิดมากแต่บอกเขาว่าไม่เป็นไร เพียงเพราะผมกลัวที่จะเสียเขาไป...

...ครอบครัวยุคที่เหลือเพียงคนเดียวของผม

จู่ๆ ทัพก็ล้มตาศึกขึ้นมาทำให้ผมรู้สึกตกใจเล็กๆ นัยน์ตาสุกใสกระทบกับแสงไฟอย่างคำคืนทำให้ดวงตาของอีกฝ่ายเป็นประกายอย่างน่าเหลือเชื่อ

“ทำไมยังไม่นอน ใหนว่าเหนื่อย”

“ได้ไปกาแฟไปเยอะนะ” ผมพูดไปเรื่อย ๆ ทักเองก็เชื่อผม เขาเขยิบตัวมาใกล้

และก็ซบโอบหน้าเข้ากับอกของผม

“นอนเถอะ พรุ่งนี้ยังมีงานอีกไม่ใช่หรอ”

ที่มันหลับไม่ลงมันเพราะใครกันล่ะวะ...ผมยิ้มเบา ๆ ขณะมองดูทัฟงัวเจียและที่กำลังจะหลับลงไปอีกรอบ

ปัญหานี้มันต้องมีทางแก้ดิอะ...ผมรู้สึกว่ามันหวงและหึงเขาได้ไม่สุดเพราะอะไรบางอย่าง

“มึงยังไม่ได้ขอเขาเป็นแฟนไงล่ะ”

ข้อความของไอ้ต้นลอยขึ้นมาในระหว่างที่คุ้ยไลน์ปรึกษามันก่อนนอน แม่จริงของมัน...

ถ้าทัฟเป็นแฟนผม(อย่างเป็นทางการ) ทุกอย่างจะง่ายขึ้นใช่มั้ยครับ หากผมหึงหรือหวง ทัฟก็คงจะไม่โกรธอะไรอีกเพราะผมมีสิทธิ์เต็มๆ

วันไหนคือฤกษ์งามยามดีในการทำให้เรื่องนี้เป็นทางการดิอะ?

มะรืนนี้เป็นไง...

“สรุปนะพี่ว่าแคมเปญเรื่องชายชายน่าจะโอ ช่วงนี้กำลังบูมด้วย แทนคิดว่า
ไง”

“...”

“แทน”

“...”

“ไฉนน้องแทน!”

ผมสะดุ้งเฮือก ปากกาที่ผมควงอยู่เกือบหลุดออกมาจากมือเพราะผมมัวแต่ใจ
ลอยและไม่ได้สนใจทีมโปรเจกต์ที่กำลังคุ้งงานกันอยู่

พี่พริก หัวหน้าที่ทีมมาร์เก็ตติ้งของบริษัทนี้กำลังมองมาที่ผมด้วยแววตาเคืองอยู่
ไม่น้อย

“โฟกัสหน่อยสิ”

“ขอโทษครับพี่พริก” ผมพูดจากใจ

“มีความเห็นยังไงเรื่องที่จะให้ฟรีเซนเตอร์สินค้าเป็นผู้ขายสองคน”

สินค้าที่วางก็คือช็อคโกแลตหรรษาไฮโซที่กำลังจะเปิดตัวในอีกหนึ่งเดือน
ข้างหน้า ตอนแรกเห็นว่าจะใช้คู่จิ้นช่องพระรามสี่สิบห้ามาช่วยเป็นฟรีเซนเตอร์ให้
แต่งบโปรโมทไม่พอที่จะจ้างคู่จิ้นมาเป็นฟรีเซนเตอร์ให้ พี่พริกก็เลยลงความเห็น

ว่าควรจะเป็นผู้ชายสองคน

“จะดีเหวอครับ” ผมค่อยๆ พูดย่างระมัดระวัง “ผมคิดว่าเมืองไทยยังไม่เปิดกว้างเรื่องนี้นะ” แม้ว่าตัวเองก็รักผู้ชายเหมือนกัน แต่เรื่องนี้มันเป็นเรื่องจริงที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกัน

“อืม...มันก็จริง แต่สาวกเรื่องอะไรแบบนี้ก็มีอยู่เยอะแล้วนะ”

“เรื่องอะไรแบบไหนครับ”

“ก็แบบ...ชายรักชายไง...” พี่พริกอธิบาย “ไม่รู้สิ เปิดตัวแบบนี้ไปก็น่าจะโอเคเอาเป็นว่าเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นตัวเลือกก็น่าจะดีกว่า”

“ครับ/ค่ะ” ทีมงานที่อยู่ในห้องประชุมของบริษัทนี้ทุกคนส่งเสียงพร้อมกัน

“แทน เรื่องสโลแกนสินค้าน่าจะถึงไหนแล้ว”

ฉิบหาย...เมื่อวานผมบอกพี่เขาไปว่าผมจะไปคิดมาให้ แต่เมื่อคืนผมมัวแต่คิดมากเรื่องของทัพก็เลยลืมไปเลย

ผมพยายามคิดอะไรก็ได้ในหัวตอนนั้น อะไรก็ได้ที่จะบอกพี่พริกว่าผมจะไปทำการบ้านมานะ ไม่ใช่เอาเรื่องส่วนตัวมาทำให้เรื่องงานเสียหาย

เจ้พริกเน้นเรื่องความรัก ผมก็เลยนึกถึงคำว่า **LOVE** ว่าแต่จะ **LOVE** อะไรดีล่ะ

“All we need is love” เป็นการดันสดที่แย่มากจริงๆ

“ไม่เอา มันเกร่อแล้ว” พี่พริกปฏิเสธทันที

“เลิฟ เลิฟ เอ่อ...เลิฟอะไรดีวะ”

พี่พริกขมวดคิ้วและก็กอดอกจ้องมองผม แม่เจ้าผมกดดันอย่างมาก ผมไม่น่า
ลืมคิดสโลแกนมาจริงๆ

สายตาของผมมองออกไปนอกหน้าต่างกระจกสูงของบริษัท เห็นสายรุ้งสีสวย
พาดยาวมาพอดี ทำให้อะไรบางอย่างลอยเข้ามาในหัวผม

เอาก็เอว่ะ

“Love wins ครับ”

ทุกคนนิ่ง...จ้องมองมาที่ผมเหมือนผมพูดอะไรผิดไป

“คุณพริก ดิฉันเห็นด้วยค่ะ” หนึ่งในทีมงานยกมือขึ้นและก็พูดอย่างมาดมั่น
“ถ้าใช้เลิฟวินส์เป็นสโลแกน เรื่องให้ผู้ชายกับผู้ชายเป็นฟรีเซนต์ออร์นั้นคือโอเค
เลย เข้ากันดีค่ะ!!!”

“หรือไม่ก็...” ผมค่อยๆ พูด “ให้มีหลากหลายคู่มาร่วมเป็นฟรีเซนต์ออร์ด้วย ไม่
จำเป็นต้องชายรักชาย เอาหญิงรักหญิงด้วยก็ได้ ยิ่งดีใหญ่เลยครับ”

“เจ๋ง!!!!” เจ้พริกดีดนิ้วอย่างถูกอกถูกใจ “เอาตามนี้ ทุกคนจดลงไปและเริ่มหัวข้อประชุมใหม่ ควรให้ใครมาเป็นพิธีชนเตอร์ให้”

ทุกคนรีบกุลีกุจอหาอะไรมาจดตามที่เจ้พริกสั่ง ผมแอบถอนหายใจโล่งอก เปิดหน้าสมุดโน้ตหน้าต่อไปเพื่อเตรียมจดรายละเอียด...

...ไม่วายเรื่องของทัพ์ก็ล่อยเข้ามาในหัวของผมอีกครั้ง
วันนี้จะชวนยังงี้ดี

แล้วพรงนี้จะต้องเตรียมอะไรบ้างนะ

“แทน...ลองไปหาดูผู้ชายสองคนที่น่าจะเป็นพิธีชนเตอร์ที่ดีได้ คนหนึ่งก็สูงๆ
ขาวๆ ส่วนอีกคนก็ตัวเล็กกว่าหน่อยแล้วกัน รู้ใช่ไหมว่าพี่ชอบคนหน้าตาดีมากๆ
และก็อยู่ในวัยมหาลัย”

“เอ่อ ครับ” กูจะไปหามาจากไหนไม่ทราบ

“เอ๊ะ...แทนก็โอเคนะ”

“ไม่ใช่ทางของผมหรอกครับ” ผมรีบปฏิเสธไป มีคนติดต่อเรื่องงานแบบนี้เข้ามาบ้างครับ พวกที่เกี่ยวกับวงการบันเทิงเนี่ย แต่บอกเลยว่าไม่ใช่ทางของผมเอาเสียเลย

“งั้นก็ช่วยหามาให้พี่ด้วยนะ ขอหล่อๆ บ้างๆ”

“ถ้าหล่อแล้วมันไม่ยอมมาถ่ายอะไรที่จิ้นๆ แบบนี้ล่ะครับ”

“หาดีๆ ก็แล้วกัน”

ผมมีการบ้านอีกแล้วสินะ...คืนนี้ผมต้องไปสิงตามเพจคิ้วท์บอยทั้งหลายสินะ ว่าใครหน้าตาดีพอที่จะเป็นพรีเซนเตอร์ช็อคโกแลต แถมยังต้องหามาสองคน ใครก็ได้ที่ดูเคมีเข้ากันๆ

“แทน มึงเห็นยัง” เพื่อนร่วมชั้นที่มาร่วมทำโปรเจกเหมือนกันกับผมยื่น

โทรศัพท์ให้ดู “น้องทัพของมึง...กับไอ้กาย”

พูดถึงเพจคิ้วท์บอย เพจคิ้วท์บอยก็มา ตอนนี่เพจ TTU CUTE BOY (ทัพไทยยูนิเวอร์ซิตีคิ้วท์บอย) กำลังโพสต์ภาพที่ผมเพิ่งได้จากอิงเมื่อคืน เป็นภาพแอบถ่ายทัพกับกายที่ดูน่าจิ้นแบบสุดๆ ชนิดที่ว่ามีคนเมนต์คำว่า ‘ฟิน’ เป็นสิบๆ คน

ผมซาไปทั้งตัวเลยทีเดียวนะ

“อะไรเหรออ” เจ้พริกยื่นหน้ามาดูด้วย “เห้ยยย ที่เราต้องการนะ แบบนี้ แบบนี้เลย!!!!” แล้วทำไมเจ้ต้องมาต้องการอะไรที่ผมไม่ต้องการด้วยล่ะครับ “แทนรู้จักปาว เป็นแฟนกันปะเนี่ย ติดต่อกันนี่ให้พี่ด้วยนะ”

นอกจากตัวชาแล้วผมยังรู้สึกเหมือนขวานมาจากตรงกลางหัว

“พี...ผมว่าไม่เหมาะนะ” เพื่อนผมที่เป็นตัวต้นเหตุหิบบทโทรศัพท์คืนและก็เดินหนีเป็นที่เรียบร้อย

“ไม่เหมาะอะไรล่ะ แบบนี้แหละที่พีต้องการจริงๆ อยู่มหาลัยของแทนด้วยไม่ใช่หรอ อย่างน้อยก็ชวนมาแคสต์ก่อนก็ได้”

“คือผม...”

“ถ้าไม่โอเคกับคุณี้ ก็ไปหาคุณอื่นมาละกัน”

“ครับๆ”

ทันทีที่พีพริกเดินไป ผมก็กดโทรศัพท์ตัวเองเข้าไปที่เพจ TTU CUTE BOY
ไม่รู้จะเข้าไปดูสิ่งที่ตัวเองปวดใจอีกทำไม...

เรื่องนี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ทัพบทโทรมาหาผมก็ได้ สายเรียกเข้าดังอยู่อย่างนั้น
แต่แปลกที่ผมไม่พร้อมที่จะกดรับสายเอาเสียเลย...

ขอหนีไปซอปปิงย่อยใจ...

“ลากูมาทำไมเนี่ย กู่วงนอนชิบหายเลยมึงรู้มั้ย” ใจเจตน์ยังคงบ่นไม่หยุด
เมื่อผมโทรบอกให้มันมาซื้อของเป็นเพื่อน “แล้วไม่ชวนไฉ่ดันกับไฉ่พีทมาด้วยล่ะ”

“กลัวมันกำลังนอนเหมือนมึง” วันนี้พวกผมไม่มีเรียนครับ

“สัดดดด แล้วกูล่ะ กูก็กำลังนอนเหมือนกันนะไว้ยยยย” เจตน์ร้องโอดครวญ
“แล้วทำไมไม่ชวนน้องทัพบ”

ผมหนึ่งไม่ตอบ แต่เริ่มเดินไปข้างหน้า อารมณ์ดีขึ้นมานิดหน่อยเมื่อในหัวกำลังคิดว่าเซอร์ไพรส์ทัฟยังงี้ดี

เข้าใจแล้วว่าทำไมผู้หญิงหลายคนเวลาชอบปิ้งถึงแก้เครียดได้...มันเป็นแบบนี้เอง

“เห้ย มาซื้อของให้น้องเหร่อ” เจตน์เริ่มกระตือรือร้นมากขึ้น “วันเกิดหรือไง”

“ไม่ใช่”

“มึงจะขอน้องเขาคบ!!!!”

เวลามันฉลาดมันก็ฉลาดจริงๆ ลินะ “อืม”

“ดีใจด้วยๆๆๆ” ไ้เจตน์เขย่าคอมผม “กูว่าแหวนเพชรสักสิบแปดกะรัตก็น่าจะเอาอยู่”

“บ้าเหร่อวะ” คนอย่างทัฟไม่น่าชอบแหวนเพชรนะ

“แล้วมึงจะให้อะไรอะ”

“แหวน”

เจตน์ทำหน้าที่อารมณ์ใส่ผม

“แหวนที่ไม่ใช่แหวนเพชรอะมึง กูว่าไม่เหมาะกับเขานะ”

“กูรู้จักร้านดีๆ ร้านหนึ่ง ไปกันเหอะ” ไ้เจตน์ทำตัวเป็นการเป็นงาน ลากผมไป

หาร้านเครื่องประดับทันที “เอาแบบไหนดี ถึงจะเหมาะกับข้อนิ้วของคุณหนูทัพนะ”

ดูมันจะตื่นเต้นมากกว่าผมอีกนะเนี่ย

สิ่งที่ผมคิดไว้ไม่มีอะไรมากหรอกครับ หาที่เจียบๆ แต่งสถานที่สวยๆ (แน่นอนว่าจะไม่ใช่โพสต์อิทแปะเต็มผนังแน่ๆ ผมว่ามันเปลืองนะครับ) ของตกแต่งผมกับเจตน์พากันไปหาพวกลูกโป่งสีนวลๆ และก็ลูกโป่งตัวอักษรมา (ไม่ลืมซื้อที่ปั๊มลมเข้าลูกโป่ง) ของตกแต่งได้มาไม่ยากและผมก็ซื้อเป็นจำนวนมากด้วย (ซื้อเก๊ามาซื้ออีก)

ได้ของตกแต่งแล้ว...ทีนี้ก็เหลือของแทนใจ

เจตน์พาไปดูร้านที่มันบอก มันเป็นร้านสั่งทำแหวนที่ใช้เวลาไม่นานก็ได้ (เสร็จพรุ่งนี้สายๆ) ผมเลือกแบบและก็จำค่ามัดจำเรียบร้อยแล้ว (ไม่ลืมที่จะสั่งเผื่อของตัวเอง)

ฮู้ คิดจะขอคุณหนูคบเนี่ยก็หมดไปเยอะเหมือนกันนะครับเนี่ย

“เหลืออะไรทีนี้” ผมมองของพระรุ้งพระวังที่ถูกจับยัดเข้าไปบนรถผม

“สถานที่ไงแสดง” เจตน์เตือน

“ยากตรงไหน” ผมไม่ต้องคิดอะไรมาก “บ้านกูไง”

“โห อเมซิ่ง ขอคบเสร็จจับปล้ำเลยจี้”

“เห้ย ไม่กล้าห rokok”

“กูรู้มึงกล้า มึงแอบตัวบๆ กับน้องเขามาแล้วนี่”

“อย่าทำเป็นรู้ดีหน่อยเลย” ผมพยายามตัดบทมัน “กูจะโทรนัดน้องแล้วนะ

และก็จะโทรมาบอกว่าอย่ามาบ้านกูคืนนี้ด้วย”

“อืม...”

“ตื่นตื่นวะ”

“ไม่มีอะไรห rokok น่า ท่าทางน้องมันชอบมึงอยู่แล้ว เพียงแต่เขาไม่พูดเท่า

นั่นเอง ดูเหมือนน้องจะเป็นคนที่ชอบแสดงออกมากกว่าพูดนะ”

ผมพยักหน้าเห็นด้วยแบบสุดๆ “จริงวะ” ยังไม่ตอบตกลงอะไรผมก็จูบกับผมซะแล้ว

“ไปกัน” เจตน์ตบไหล่ผมเบาๆ “เดี๋ยวคืนนี้กูช่วยมึงเป่าลูกโป่งทั้งคืนเลย”

“ไม่เป็นไร...” ผมส่งยิ้มเบาๆ ให้มัน “เดี๋ยวกูทำเอง”

ผมว่างจากการหาฟรีเซนต์เตอร์ก็มาเป่าลูกโป่ง เปื่อเป่าลูกโป่งก็มาหาฟรีเซนต์เตอร์ ตอนนี้อยู่กำลังสนใจคนคู่หนึ่งที่กำลังบวมเอามากๆ ในตอนนี้ คนจาก **XXU CUTE BOY** อะไรนั่นนะ

หมอป่า กับ วาโย

อยู่ที่มอของพวกเขารู้สึกว่าสองคนนี้จะปังยิ่งกว่าป๊านใหญ่ เพจคิวท์บอยของมอ
นี้อัศจรรย์คนใดคนหนึ่งเป็นอันดับหนึ่งกว่าไลค์ทุกครั้งไป และพอผมไปอ่านดูคอม
เมนต์ดูเหมือนว่าสองคนนี้จะก๊ิกๆ กันอยู่ด้วย

เห้ย แบบนี้ก็เข้าทางซ็อคโกแลตของลูกค้านะสิ! ผมทิ้งลูกโป่งไปก่อนที่จะมา
สนใจเรื่องของสองคนนี้อย่างจริงจัง

ไม่รู้วาคบกันมั้ยหรือว่าก๊ิกกันอยู่จริงหรือเปล่า แต่เคมีสองคนนี้ดูเข้ากันมากๆ
แม้ว่าคนที่ชื่อวาโยจะดูชะลูดไปหน่อย แต่ก็ดี! หล่อคู่แบบนี้ผมว่าต้องออกมาดี
แน่ๆ ว่าแต่ผมจะติดต่อกับพวกเขายังไง...

ทำไมผมโง่แบบนี้ เฟสบุ๊คสองคนนี้ทางแอดมินเพจก็แนะนำให้ดูอย่างหนโทะ ผม
เข้าไปดูของคนชื่อปาก่อน อัปเดตล่าสุดเมื่อสามเดือนที่แล้ว (ทั้งหล่อทั้งเข้าถึง
ยากอีก) ส่วนของวาโยอัปเดตล่าสุดเมื่อสองนาทียี่ที่แล้ว

เซ็ดเปิด!!!! รูปที่วาโยอัปเป็นรูปที่ถ่ายเฟรนช์ฟรายลดห้าสิบบเปอร์เซ็นต์ของ
แม็คโดนัลด์ แกมสาขายังอยู่ไม่ไกลจากบ้านผมด้วย ดีละ ผมจะไปพุดกับวาโย
ด้วยตัวของผมเอง อย่างน้อยได้วาโยมาคนก็น่าจะอุ่นใจได้แล้ว

ผมรีบหยิบแฟ้มที่เกี่ยวข้องกับงานนี้ไปด้วยทันที ทั้งลูกโป่งที่จัดการเอาลมเข้าไปจนมันพองประมาณห้าสิบกว่าลูกกระจายเต็มบ้านเต็มหมด แอบภาคภูมิใจกับมันไม่ได้ ตั้งแต่กลับมาถึงบ้าน ผมก็เอาแต่เป่าลมใส่ลูกโป่งไม่หยุด

ตอนนี้เรื่องส่วนตัวเอาไว้ทีหลัง เรื่องงานมาก่อนก็แล้วกัน

ไม่นานนักก็มาถึงแม็คโดนัลด์ สาขานี้ค่อนข้างใหญ่ เปิด **24** ชั่วโมงแถมเป็นแบบ **Drive Thru**

แค่ผมลงมาจากรถ ผมก็เห็นวาโยแล้ว

และที่เด็ดไปกว่านั้นคือคนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามคือหมอป้า!!! ท่าทางสองคนนี้จะก๊ากกันจริงๆ เหมือนที่ใครหลายคนว่า เพราะมาด้วยกันสองต่อสอง ไม่มีใครคนอื่นเลย

ไอ้สองคนนี้นั่นไม่เหมือนคนครับ เหมือนเทวดาเดินดินมากกว่า และยังมาอยู่ด้วยกัน ออรัยยังกระจายแผ่ไพศาลไปทั่วชะวนคนอยู่ใกล้รู้สึกดรอปลงไปชั่วขณะ

ผมไม่ค่อยเกรงวาโยเท่าไร แต่คนที่ผมเกรงเห็นจะเป็นหมอป้า หน้าแม่งไม่

ค่อยยิ้ม มองภายนอกก็ดูหยิ่งๆ เออ...กูรู้มึงหล่อ

ผมเดินเข้าไปหาสองคนนั้นอย่างมาดมั่น ทว่า...ตอนที่ผมกำลังจะเอ่ยปากทัก
หมอป๋ามันเดินหนีไปไหนไม่รู้ เหมือนจะไปเข้าห้องน้ำ

เหลือวาโยคนเดียวที่อยู่ที่โต๊ะ...

โอเค กูเกริ่นกับวาโยก่อนก็แล้วกัน

“สวัสดีครับ” ผมยิ้มทักวาโยอย่างเป็นมิตร อีกฝ่ายเงยหน้าจากโทรศัพท์ขึ้นมา
มองผม...

...ไ้คำว่าเดือนนี้มันก็คือเดือนจริงๆ นะ ดวงตาวิบวับเป็นประกายเขียว น่า
รักว่ะ

หน้าไอ้ทพัลอยมาจนผมต้องดึงสติตัวเองให้กลับมาสู่งาน

“ครับ?”

“ผมมีเรื่องจะคุยเรื่องเกี่ยวกับงานโฆษณาสินค้า” ทำไมกูฟังดูเหมือนพวกขาย
ตรงไปซะฉิบ “ผมสนใจคุณกับ...เอ่อ ผมสนใจติดต่อกุณให้มาแคสทำงานมากเลย
ครับ”

แน่นอนว่าคนอย่างวาโยไม่มีทางหลงระเหิรเกี่ยวกับชื่อเสียงเงินทองที่คนมา
หยิบยื่นให้ง่าย ๆ แน่(แม้จะยังไม่ได้) วาโยมองมาที่ผมอย่างฉงน ก่อนที่จะดู
ท่าทางของผมราวกับประเมินว่าผมไว้ใจได้หรือเปล่า

...เจ้าพริกไม่ควรให้การบ้านผมในเรื่องนี้...

ไม่ชอบมาง้อคนแบบนี้เลย ให้ตาย

“นี่นามบัตรผมครับ” ผมเตรียมพร้อมสำหรับเรื่องนี้มาแล้ว “ตอนนี้เรียนอยู่ปี
สาม มอทัพไทย...”

“โห” ทักอัปากค่างเต็ง “มอที่ค่าเทอมแพงหูฉี่นั่นนะหรอครับ”

แม้จะไม่อยากยอมรับ แต่มหาลัยของผมมีชื่อเสียงด้านนี้มากจริงๆ

“พอดีผมรับจ้างเป็นนักการตลาด รับเป็นบางโปรเจค และโปรเจคนี้ต้องการ
ผู้ชายวัยมหาลัยที่หน้าตาดี เพราะงั้น...”

“ไม่นั่งลงก่อนล่ะครับ” อีกฝ่ายเชิญชวนผมให้นั่งลงอย่างมีมารยาท ผมยิ้มดีใจ
ก่อนที่จะนั่งลงฝั่งตรงข้ามกับวาโย แทนที่หมอบ่าที่หายไปจึ “โฆษณาอะไรหรอ
ครับ”

“ซ็อคโกแลตครับ กำลังจะออกใหม่”

“ผมคิดว่าผมไม่เหมาะหรอก” วาโยพูดอย่างถ่อมตัว แต่ทว่ากระดือรีอรั้น “มีคนที่เหมาะสมกว่าผม เดี่ยวสักพักเขาจะเดินมา...” ผมรู้เลยว่าวาโยหมายถึงใคร นี่เขากำลังจะดันหมอป้าให้ผมใช้มัยเนี่ย

“จริงๆ แล้ว...ผมอยากได้คุณทั้งคู่เลย...”

“มึงเป็นใครวะ!”

มีคนกระซอกเสื้อผมให้ยืขึ้นชั้นแถวยังมองหน้าหาเรื่อง หมอป้านี้เอง...ผมไม่รู้ว่าเขาจะขึ้นชุดหิดกับคนแปลกหน้าขนาดนี้

หรือเฉพาะกับคนแปลกหน้าที่มาอยู่กับคนของเขา

“พี่ป้า” วาโยกระโดดลุกขึ้นมา รีบวิ่งเข้ามาห้ามป้าไม่ให้ทำอะไรผม “ไม่มีอะไรจะทำแบบนี้สิ”

“ไม่มีอะไรได้ยังไง เมื่อก็ได้ยินคำว่า ‘อยากได้’” หมอป้าทำหน้าโหดใส่ผม “มึงมาอยู่กับเมียกูทำไม เมียมึงไม่มีหรือไงวะ!!!!”

ฟอง...ถ้ามึงจะชัดเจนขนาดนี้กูขอยกมึงเป็นไอ้ดอลของกูเลย

“ไอ้พี่ปา! เสียงดังไปแล้วนะโว้ย” วาโยเขย่าแขนแฟนตัวเองไม่หยุด (ก็คงจะเป็นแฟนแล้วล่ะถ้าจะประกาศขนาดนี้)

“ก็ดูหน้ามัน ไร้ใจได้ชะที่ไหน”

“ว่าไงนะ” อย่าคิดว่ากูโมโหไม่เป็นนะโว้ย

“พอได้แล้ว เขามาชวนเราสองคนไปแคสทำงาน!”

สิ้นเสียงวาโย หมอป่าหยุดชะงัก ก่อนที่จะปล่อยคอเสื่อผม แต่มันก็ดูไม่ไว้ใจอะไรผมอยู่ดี “ไฉนนี่ะเหรือ มันไม่เหมือนโมเดลลิ่งอะไรเลยนะ” คงจะผ่านเรื่องนี้มาอย่างโชกโชนละสิ วิถีคนหน้าตาดี (เกินมนุษย์มนา)

“เขาเป็นนักการตลาดนะ”

“โยเชื่อคนง่ายเกินไปหรือเปล่า”

“หน้าตาเขาไม่น่าไว้ใจหรือเหรือ”

“แบบนี้ใครหน้าตาดีโยก็เชื่อมั่นหมดจ้ะสิ!”

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย”

มึงจะเถียงกันอีกนานไหม...

...ไม่ใช่อะไร กูอิจฉา...คูกูยังไม่หวานกัน(ทางอ้อม)ขนาดนี้

น้ำตาจะไหล...เมื่อไหร่จะถึงพรุ่งนี้เร็วๆ ะ...

“ยังงี้ก็ไม่เชื่อ” ปามันเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ จริงๆ

“ขอโทษครับ มีอะไรกันหรือครับ” เขกไม่รับเชิญคนที่สามมาถึง...คนนี้ทำผม
อึ้งเสียยิ่งกว่าหมอบ่ามากระชากคอเสื้อผมซะอีก

ทัฟ...

“มีอะไรกันหรือแทน” ท่าทางจะมองดูอยู่นาน และเมื่อรู้ว่าเป็นผมจึงเดินเข้า
มา

ไ้ย...นางฟ้ามาโปรด

ผมหันไปหาป้าอย่างโกรธเคืองนิดหน่อย ก่อนจะพูดสั้นๆ ง่ายๆ ว่า

“คนนี่ง...เมียกู”

ปามองดูทัฟแวบหนึ่ง และก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ ลากวายุลงไปในนั่งที่เดิม หยิบเฟ
รนท์ฟรายมากินเฉย ระหว่างนั้นก็บ่นวายุไปด้วยว่าเชื่อใจคนแปลกหน้ามาก
เกินไปมันไม่ดี

“เดี๋ยวมาคูด้วยใหม่นะครับวายุ ขอเวลาสักครู่...” ผมบอกโย

“มึงบอกแต่เมียกูหรือไง ไม่บอกกูด้วยละ”

อยากจะด่าว่า...ฟองตาย...เสียเหลือเกิน แต่ก็ได้แต่กดเอาไว้ให้มันลึกสุดใจ

“บอกเมียมึงก็ถือว่าบอกมึง”

“มีอะไรหรอ แล้วไปยุ่งกับคนหน้าตาดีสองคนนั้นทำไมวะ”

“งานนะ”

“ชั่ววันะ ไม่ใช่ไปยุ่งสิง เพราะคนตัวผอมๆ หน้าตาดีหรอคนะ” ทักหมายถึงโย
โซ่มัยเนี่ย

“ไม่ใช่ๆ” ผมรีบพูด “งานจริงๆ ถ้าไม่ใช่งานไม่ยุ่งหรอ เดียวเล่าให้ฟังทีหลัง”

“...”

“ว่าแต่มาทำอะไรที่นี่”

“มากินเฟรนช์ฟรายลดราคานะสิ” ทักบอก “กะจะซื้อไปฝาก”

“ไม่เป็นไร ที่บ้านรูกมาก ไม่ไปนะดีแล้ว”

“หรอ”

ผมมองหน้าทักที่แต่งตัวด้วยเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น

พรุ่งนี้แล้วสินะทุกอย่างของเราสองคนจะเป็นทางการเสียที่
ผมจะได้คบกับทัฟ ได้หึงทัฟ หวงทัฟ อย่างที่ผมมีสิทธิเกินร้อยที่จะทำเสียที่...

“พรุ่งนี้ บ้านกู สี่ทุ่มนะ”

“หา” ทัฟอ้าปากค้าง

“มาบ้านกู ตอนสี่ทุ่ม”

“มีอะไรเหรออ”

ผมไม่ได้เตรียมตัวสำหรับคำถามนี้เอาไว้อด้วย... “คือ...อยากให้ชิม...อาหารสูตรใหม่”

“อาหารสูตรใหม่?”

“ใช่”

“ชิมดีกั๊วะวะ”

“ก็ว่างตอนนั้นนะ”

ทัฟดูไม่ค่อยแน่ใจจนผมเริ่มหวั่นใจ แต่ในที่สุดทัฟก็ตอบตกลงผม

“ตกลง” ทัฟเอ่ย “แต่อาจจะอยู่ได้ไม่นานนะ มึงงานวันเกิด...”

“แค่นี้ก็พอใจละ” ผมหยิกแก้มทัฟ “สัญญาแล้วนะ เดี่ยวไปทำงานก่อน”

“โอเค” ทักษมองตามผมที่เดินห่างออกไป “อย่าไปยุ่งกับสองคนนั้นมากนักนะ โดยเฉพาะไอ้คนผอมๆ ที่ตัวเล็กกว่าอะ”

“ทำไมอะ” ผมลองถามหยังเชิงเขา ท่าทางของผมไม่น่าจะเหมาะกับไอ้หมอป้าหรือยังงี้

แม่งดูเหมือนเป็นพันธุ์เดียวกันแบบนั้นคงไม่น่าจะอะไรกันได้หรอก

“มันหน้าตาดี”

“ฮ่าๆๆ” ผมหัวเราะ “เชื่อใจกู เหมือนที่กูเชื่อใจมึงสิ”

ทัพยักหน้า ผมส่งยิ้มให้ก่อนที่จะเดินจากไป

ลับหลังทัพยผมหุบยิ้มลงเล็กน้อย และผมก็บอกกับใจตัวเอง อย่างน้อยพรุ่งนี้ก็จะทำให้ผมสามารถเชื่อใจทัพได้หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

เพราะการลงเลินดุน้อยของทัพเมื่อตะกี้มัน...ทำเอาผมหวั่นใจไม่น้อยเลยที่เดียว

21.45 น. วันต่อมา

ผมยอมรับว่าผมตื่นตื้นตันยิ่งกว่าครั้งไหนๆ ในชีวิต ตอนนี้ในบ้านผมเต็มไปด้วยลูกโป่งที่ลอยติดเพดานกับลูกโป่งที่กระจายบนพื้น (ดันไปเตะพวกที่ชอบใช้โพสต์อิท นี่ก็ไม่น่าจะต่างอะไรจากโพสต์อิทนะ...) ทุกอย่างดูสวยงามเมื่อเพิ่มเติมด้วยริบบิ้นสีขาวยุติเป็นจุดสำหรับนั่งทำมันด้วยตัวเองเกือบทั้งคืน

อ้อ...ว้ายกับ (ไอ้) หมอป่าปฏิเสธที่จะรับงานนี้นะครับ แนนอนว่าคนปฏิเสธและ (บังคับ) ให้ว้ายปฏิเสธด้วยคงจะเป็นหมอป่านั่นแหละ มันปฏิเสธทุกข้อเกี่ยวกับงานวงการบันเทิงที่ติดต่อกัน (ได้ยินว้ายว่าอย่างนี้) และยิ่งปฏิเสธหนักเข้าไปอีกเมื่อมีคนมาติดต่องานคู่กับโย (ซึ่งก็คือกูเองนี่แหละที่ช่วย...) แม้จะเสียตายแต่เราไม่ควรที่จะบังคับใครให้ทำในสิ่งที่เขาไม่อยากทำใช่ไหมล่ะครับ คราวนี้ก็ต้องหาใหม่อีกสิ...

เรื่องนั้นช่วงมันก่อน ผมไปเอาแหวนมาแล้วนะครับเมื่อตอนสายๆ ของวันนี้ (ไปรอห้างเปิดกันเลยทีเดียว...เอ๊ะ...นี่ผมกำลังตื่นตื้นตันมากเลยใช่ไหม) แหวนออกมาสวยมากจนผมอ้าปากค้างใส่พี่พนักงานผู้หญิง อึ้งจนลืมราคาของตัวเองจ่ายไปเลยล่ะครับ (สองวงรวมกันห้าหลัก) หลังจากชื่นชมกับแหวนแล้ว ผมก็จัดการเก็บใส่กล่องกำมะหยี่อย่างดีเพื่อเตรียมตัวขอทัพคบอย่างเป็นทางการ

และนั่นก็คือในอีกชั่วโมงก็อดใจ

ผมแวะไปที่วัดเพื่อให้รัชชคุณเทวณพด้วยนะครับ (ตอนที่รอห้างเปิดนั่นแหละ)

บอกท่านว่าผมจะดูแลลูกชายของท่านเหมือนที่ท่านได้ฝากฝังผมเอาไว้...

...ตลอดไป

21.54 น.

Jet : เชี่ยยยย ลูกพี่กูเป็นคนหวานขนาดนี้เลยหรอ

Pete : กูไม่เชื่อในสิ่งที่กูเห็น...

Ton : โชคดีนะไว้ยมึง

นี่คือฟีดแบคที่ผมได้รับหลังจากที่ส่งรูปสิ่งที่ผมทำให้ทัพไปให้พวกมันดูทางไลน์ ผมยิ้มแต่ยิ้มได้ไม่นานก็หุบ

Tankhun : จะสีทุ่มแล้ว

Tankhun : ยังไม่เห็นเงาเลย

Ton : โทรมไปตามหรือยังวะ

Pete : นั่นสิ

Tankhun : ไม่รู้จะ ไม่อยากเร่ง

Jet : ใจเย็นๆ นะไว้ย

22.05 น.

ผมว่าแปลกๆ แล้วนะครับ ผมลองทักไปหาทัพดูว่าอยู่ไหน ตอนนี้ยังไม่ได้คำตอบอะไรจากทัพเลยแม้แต่นิดเดียว ปกติแล้วทัพไม่ใช่คนเลทอะไรมากมาย ผมควรใจเย็นและก็รอต่อไปໄ໓ม້ย

ผมเตะลูกโป่งไปมาอย่างเบาๆ แก้วแข็ง ขณะที่คอยส่องดูโทรศัพท์อยู่เรื่อยๆ อัพเดทตลอดมาทัพมาแล้วหรือยังให้เพื่อนมันรู้ จนกระทั่ง...

Jet : มึง...

Tankhun : อะไรวะ

Jet : *รูป*

ผมเพิ่งมองดูรูปนั้น มันเป็นรูปเหมือนงานปาร์ตี้แห่งหนึ่งที่ดูหรูหราไฮโซ

ผมจะไม่รู้ลึกอะไรเลย ถ้าในรูปนั้นไม่มีทัพอยู่...

Pete : งานอะไรวะ

Pete : น้องมันไปไหนเนีย

Ton : งานวันเกิดไ้กาย

Ton : เพื่อนเราไปกันหลายคน

ผมซื้อคไปแล้ว...

เท้าของผมเฉลอเหยียบลูกโป่งลูกหนึ่งจนแตกเสียงดัง แต่ผมไม่สนใจอะไรอีกแล้ว นาฬิกายังคงเดินไปเรื่อย ๆ ในขณะที่ใจของผมเหมือนจะหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้น

สาเหตุที่เขาไล่เลที่จะตอบตกลงนัดกับผมสินะ

เขามีนัดอยู่แล้วนี่เอง

ผมมองลูกโป่งทั้งหมดที่ผมจัดการเป่าลมใส่มันทั้งลมจากปากตัวเองและก๊ที่ปั๊มลม แม้ว่ามันจะยังกลม ๆ และดูสวยงามวางกระจาดกระจายกันอย่างมีศิลปะ แต่ตอนนี้เหมือนและตุ้มเป๊ะ แตกกระจายไม่มีชิ้นดีในสายตาผม

ภาพของทัพในงานปาร์ตี้วันเกิดไ้กายถูกส่งมาอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่ได้มาจากไ้เจตน์อีกต่อไป แต่มาจากอิง ผู้ที่ไปร่วมงานวันนี้เหมือนกัน

Ing : อิงบอกแล้วใช่ไหม

Ing: น้องทัพนะเชื่อใจได้แน่เหรออ

ความเชื่อใจของผมที่มีต่อทัพ...เหลือศูนย์

เรื่องของทัพกับผมในวันนี้...ไม่มีคำถามก็รู้คำตอบแล้ว

ผมขว้างโทรศัพท์ทิ้งอย่างระบายนารมณ์ ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ไล่เหยียบบลูโป่ง
ไปหลายลูกราวกับคนบ้า

ภาพทัพที่อยู่คู่กับกาย ใบหน้าที่สุดแสนจะล่งเลของทัพ กับคำพูดที่ไม่เคย
ออกมาจากปากทัพตรงๆ สักทีว่าคิดยังไงกับผม

ผมสับสนไปหมด อารมณ์ของผมตอนนี้เหมือนมองโลกในแง่ลบ แม้ว่ามัน
อาจจะไม่ใช่อย่างที่ผมนึก แต่ตอนนี้ผมนึกเป็นเรื่องเป็นราวได้หมดแล้วว่าคน
อย่างทัพอาจจะไม่ได้คิดเหมือนกันกับผม

เขารวย เขาเลือกได้อยู่แล้วนี่

แล้วผมล่ะ...ถ้าไม่ใช่เขา...นอกจากเพื่อนแล้วผมจะมีใครได้อีก

วันนี้ ตอนนี้ เวลานี้ ผมเจ็บมากจริงๆ ครับ

“ซึ่งเลยได้มัยั้ครับลุง นี่สายมากแล้ว”

“ซึ่งได้เต็มทีแค่นี้แหละครับคุณหนู”

“...”

“รีบออกจากงานมาแบบนั้น เจ้าของวันเกิดไม่ว่าใช้มัยั้ครับ”

ผมไม่สนอะไรแล้วละ...ผมรู้สึกแปลกๆ ตั้งแต่เดินเข้างานแล้ว ทำไมเจ็จึงต้อง
มาวนๆ เวียนๆ อยู่รอบตัวผมแถมยังคอยยัดเยียดให้ผมอยู่ใกล้ชิดพื้กายด้วย ผม
ปลีกตัวออกมาไม่ได้เลย

ตอนแรกผมกะจะไปหาแทนก่อนอยู่แล้วละครับ แต่เจ้าของงานดันบอกว่างาน
เริ่มตั้งแต่หัวค่ำ ผมก็เลยคิดว่าจะไปงานวันเกิดพื้กายก่อน แล้วค่อยมาชิมอาหาร
สูตรใหม่ของแทนที่บ้านของเขา ผมรีบสุดชีวิตแล้วจริงๆ นะครับ แต่ก็สายมากอยู่
ดี

ผมไม่เคยกังวลอะไรขนาดนี้มาก่อน ตั้งแต่เข้าหัวใจของผมวุ่นไหวตลอดเวลา
ราวกับว่าวันนี้จะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น ตอนพ่อเสียผมก็รู้สึกแบบนี้ จริงๆ นะครับ มัน
ไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นใช้ไหม ผมไม่อยากให้เป็นแบบนั้นเลย

“วันนี้แทนคุณเดินมาส่งบ้านของเราบ่อยมากเลยครับ”

“จริงหรือครับลุงเอี่ยม” ผมพูดอย่างอึ้งๆ “ผมไม่เห็นจะรู้เลย”

“ก็ตอนนั้นคุณหนูอยู่มหาลัยนี่ครับ แทนมันไม่รู้หรือว่าคุณหนูไปเรียน”

“หะๆ คงจำวันผัดมั้งครับ”

“วันนี้เจ้านั่นดูตื่นเต้นแปลกๆ เห็นนั่งทำอะไรไม่รู้ทั้งวันทั้งวันเลย”

“อะไรหรือครับ”

“อาจจะเกี่ยวกับการที่นัดคุณหนูในคืนนี้มั้งครับ”

23.39 น.

บ้านของแทนมีดสนิท เหมือนวันก่อนที่พี่กายมาส่งผมที่หน้าบ้าน ผมบอกให้ลุงเอี่ยมกลับบ้านไปก่อน ในขณะที่ตัวผมเองเกาะประตูรั้วหน้าบ้านของแทน โดนงอนแน่เลย...

หัวใจของผมวูบไปตกอยู่ที่ตาตุ่ม กังวลที่สุดในชีวิตเท่าที่ตอนนี้อยู่ ผมจะกังวลได้ความรู้สึกผิดที่มากเกินไปจนทำให้มือที่หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดโทรออกเข้าเบอร์แทนสั่นไปหมด

ปิดเครื่อง...

นี่มันต้องร้ายแรงกว่าทุกครั้งแน่ๆ

“แทน” ผมร้องตะโกนเรียก “กูอยู่หน้าบ้านมึงแล้วนะ”

...เงียบ

ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ จากคนที่ผมเรียก

ในบ้านเงียบเหมือนไม่มีคนอยู่เลย

“แทน...”

ประตูรั้วเลื่อนเปิดได้...ผมเลื่อนประตูรั้วให้เปิดออกและก็ก้าวเข้าไปในบ้าน ไข่ม้วิงเหยาะๆ เข้ามาคลอเคลียเท้าของผมทันที แต่ผมต้องลืมนั่นไปก่อน

ผมก้าวเท้าเข้าไปในบ้าน รู้สึกว่าตัวเองกำลังเห็นเงาแปลกๆ ของบางสิ่งบางอย่างที่คนอย่างแทนมันไม่น่าทำ

ผมเปิดไฟให้ห้องสว่าง...และสิ่งที่ผมเห็นทำให้ผมอึ้งจนเอามือมาปิดปากที่ค้าง

ลูกโป่งหลายร้อยลูกวางกระจายเกลื่อนเต็มทั้งบ้านไปหมด ตรงกลางมีลูกโป่งที่เป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษชื่อของผมอย่างชัดเจน และข้างหน้าชื่อของผมนั้นเป็นลูกโป่งรูปหัวใจสีแดง

เศษลูกโป่งที่ถูกเหยียบแตกทำเอาน้ำตาผมร่วง... แทนต้องรู้แล้วแน่ๆ ว่าผมไปงานวันเกิดพี่กายมาก่อนที่จะมางานวันเกิดของเขา เขาถึงได้ระบายอารมณ์กับสิ่งที่เขาทำเอาไว้ขนาดนี้

ที่พื้นนอกจากมีเศษลูกโป่งแล้ว ยังมีกระดาษเล็กๆ สีขาวหลายอันที่น่าจะหลุดออกมาจากข้างในลูกโป่งที่ถูกเหยียบทิ้งและไม่มีชิ้นดี

กระดาษทุกอันมีประโยคที่เขียนเป็นประโยคเดียวกันทั้งหมด

เป็น แฟน กัน นะ

คราวนี้น้ำตาของผมหลังออกมาเป็นสาย ไม่รู้ว่าซึ่งหรือว่ารู้สึกผิดกันแน่ ให้ตาย ผมไม่น่าทำกันแทนแบบนี้ แทนจะเสียใจขนาดไหนนะ

“แทน มึงอยู่ไหนวะ” ผมร้องออกมาทั้งน้ำตา ยิ่งมองไปเห็นโทรศัพท์ของแทนที่อยู่มุมห้องน้ำตาผมก็ยิ่งร่วง เขาทิ้งโทรศัพท์ไว้ แล้วผมจะติดต่อกับเขาได้อย่างไร

หน้าจอเป็นแอปพลิเคชันไลน์ที่เปิดค้างเอาไว้ ผมเห็นทุกอย่างที่แทนเพิ่งเห็น รูปของผมที่ถูกคนแอบถ่ายในงานวันเกิดพี่กายเต็มไปหมด รวมถึงตอนที่ผมไปเดินเที่ยวกับพี่กาย ทุกรูปถูกคัดสรรมาอย่างดีว่าผมกำลังมีความสุขมากๆ กับพี่กาย

...ซึ่งนั่นไม่ใช่เลยนะ

ตอนนี้แทนอยู่ไหนเหรอครับ...ผมอยากเจอเขาจริงๆ เขาเข้าใจผิดไปถึงไหนแล้ว ผมอยากอธิบายให้เขาฟัง

“แทน...ได้โปรด”

“...”

“กุตกลง ได้ยินมั้ยว่ากุตกลง!”

สมน้ำหน้าตัวเอง...ตอนมีโอกาสนี้ให้พูดตรงๆ ทำไมมึงไม่พูดตรงๆ วะทัพ!

ผมใช้โทรศัพท์แทนพิมพ์ไปหาเพื่อนๆ ของเขา

Tankhun : พี่ๆ ครับ ผมทัพนะครับ

Tankhun : เห็นแทนมั้ยครับ

Pete : น้องทัพ ไม่ได้อยู่ด้วยกันเหรอ

Ton : ยังไงจะเนี่ย

Tankhun : ผมอยู่บ้านแทนครับ ผมเห็นทุกอย่างแล้ว แต่ผมไม่เห็นแทน

Jet : เฮ้ย มันไม่ได้อยู่กับพวกพี่นะ

Tankhun : โทรศัพท์ก็ไม่ได้เอาไปด้วยครับ รถก็จอดอยู่

Tankhun : ทำไงดี ผมกังวลมากเลย

Tankhun : มันไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิดนะ

Jet : หัพใจเย็นๆ นะ

Pete : เชี่ยแทนแม่งหนีไปอาร์ตที่ไหนวะ

Ton : ไม่มีโทรศัพท์แล้วจะติดต่อยังไง

Jet : พวกมึงว่ามันจะไปไหน

Jet : น้องหัพแน่ใจแล้วนะว่าหาที่บ้านแล้ว

สิ้นข้อความของพีเจตันผมจึงเดินหาไปทั่วบ้าน ผมเปิดไฟทั้งหลังแล้วก็ไม่เห็น
แม้แต่เงาของแทน

ความเครียดของผมเริ่มพุ่งขึ้นมาเรื่อยๆ อย่างควบคุมไม่อยู่

Pete : กูว่าแปลกๆ แล้ววะ

Pete : ถ้ามันมีเรื่องเครียด...มันก็จะมาหาเราตลอดปะวะ

Jet : ้วยยยยยยยยย

Jet : แล้วมันไปทำอะไรอะไรรออยู่ไหนตอนนี้!

“เจอตัวแล้ว”

ผมสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงผู้หญิง...

จูน

เธอมาพร้อมลูกน้องอีกสองสามคนที่ตัวใหญ่กว่าผมเกือบเท่าตัว
ได้ยินมาว่าเธอเป็นยิ่งกว่าเจ๊อีกสองสามคนรวมกันซะอีก...

“คิดเหรว่ว่ากูจะให้พวกมึงได้เสพสุขกันง่ายๆ”

สรรพนามแบบนี้ไม่เหมาะกับใบหน้าสวยหวานของเธอเลยแม้แต่นิดเดียว

“เอาแทนไปไว้ที่ไหน” ผมถาม

จูนเอาแต่จ้องหน้าผมด้วยสายตาเฉยชา “รู้ได้ไงว่ากูเอาไป”

“ก็เธอมันบ้าละคร”

“เดาถูก...”

ผมพยายามจะพุ่งเข้าไปใส่เธอ แต่ถูกลูกน้องของเธอจับตัวผมเอาไว้

“จะพยายามให้มันไม่ดูเหมือนละครมากนักก็ได้ จะบอกทุกอย่างเลยละกันว่าจะทำอะไรมึง” จุนหลบออกไปให้อยู่ห่างจากตัวผม “กูจะให้ยาสลบ แล้วมึงก็จะสลบ”

ผมกำหมัดแน่น พยายามให้หลุดออกจากเกาะกุ่มที่แสนแน่นหนา ผมคิดถึงแทนอย่างสุดซึ้งหัวใจจริงๆ แต่ถ้าผมไม่ยอมยัคนี่ดีๆ ละก็...ผมอาจจะไม่มีทางรู้เลยว่าแทนอยู่ไหน

“อยากเจอแทนมากนักใช่ไหม”

“เธอทำอะไรเขาอะ โรคจิตเอ๊ย”

“ถามเขาหรือยังว่าเขาอยากเจอมึงหรือเปล่า...”

ผมกั๊กฟัน...เริ่มใจสั่นกับสิ่งที่ได้ยิน...ใช่...แทนเจอเรื่องแบบนี้แล้วแทนยังอยากที่จะเจอผมอีกหรือเปล่า

“ทำให้มันสลบซะ”

“ครับ”

สิ้นเสียงคำสั่งของจูน ผ้าอะไรไม่รู้ก็มาปิดปากผม...

แสงไฟสว่างดวงสุดท้ายของผม ณ ตอนนั้นคือไฟที่อยู่เหนือห้องนอนของผม

ก่อนที่ทุกอย่างจะดับมืดลง...

ตอนที่ 23

บัดซบ

ผมแค่เดินออกไปซื้อเบียร์ที่เซเว่น แต่มีแก๊งเหี้ยไหนไม่รู้มาจับผมขึ้นรถตู้และก็ลากผมมายังสถานที่ห่างไกลที่ผมไม่อาจรับรู้ได้ว่ามันคือที่ไหน ตอนนั้นผมถูกมัดมือ มัดขา ปิดปาก และก็ปิดตา แผ่นหลังของผมสัมผัสได้ถึงเตียงนอนอันหนานุ่ม

จู่ๆสัมผัสได้ถึงกลิ่นทะเลจางๆ...หูสัมผัสได้ถึงเสียงคลื่นซัดหาด

มันเป็นโจรลักพาตัวประเภทไหนวะ

น้ำหอมราคาแพงของผู้หญิงลอยเข้าจมูกผม ผมได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาหา
ทุกอย่างดูคุ้นไปหมดจนในที่สุดผมก็ถูกเธอคนนั้นเอาผ้าปิดตาออกให้

จูน...

เหอะ กะแล้วเชียว งานใหญ่ขนาดนี้ต้องเป็นจูนแน่ๆ

ห้องที่ผมอยู่เหมือนห้องในโรงแรมสุดหรูที่มองเห็นทะเลชัดเจน ในห้องมีจูน
แฟนเก่าของผม และมุมห้องมีคนของจูนที่ผมแอบเห็นปิ่นแว็บๆ ที่กางเกงของเขา

ช่างเล่นใหญ่รัชดาลัยเถี่ยเตอร์เสียจริงๆ

“ทำไมทำสายตาแบบนั้นใส่จูนล่ะคะ”

ผมจะตอบได้ยังไงล่ะ...ในเมื่อผมถูกปิดปากอยู่ จูนไม่ยอมเอาเทปกาว่าที่ปิด
ปากออกให้ผม เธอนั่งลงช้าๆ บนเตียงช้าๆ ตรงที่ผมนอนอยู่ และเธอก็หลับได้ไป
หัวร่างกายของผม

“ของแบบนี้ไม่น่าปล่อยให้หลุดมือเลยอะ”

ผมอยากฆ่าตัวเองให้ตายสักร้อยรอบพันรอบ ทำไมตอนนั้นต้องไปยุ่งกับ

ผู้หญิงโรคจิตแบบนี้ด้วยนะ อิงก็ด้วยคนหนึ่ง ผมอยากจะทำตาย ตอนที่เข้ามาหาผม (พวกเธอจับผมก่อน) ทำไม่ถึงไม่แสดงท่าทีจิตๆ เหมือนอย่างที่ทำในตอนนี้นะ

เดี๋ยวนะ...ผมนึกขึ้นได้ระหว่างที่จูนกำลังลูบเนื้อลูบตัวผมตามอำเภอใจ...เธอจับผมมาคนเดียวหรือเปล่า...จับทัพมาด้วยมัย

ผมขัดขึ้นสัมผัสของเธอทันที พยายามถอยให้ห่างอย่างน่าสมเพช

จูนชักสีหน้า เธอเริ่มหงุดหงิดกับท่าทางของผม

“เปลี่ยนไปเยอะนะ”

เปลี่ยนไปนานแล้วเหอะ!

“เรื่องทัพ...บอกแล้วใช่มั้ยว่าอย่าไว้ใจ”

ผมใช้สายตาทิ่มแทงมองเธอ จนเธอเริ่มทนตัวเองไม่ไหวว่าผมต้องการพูดว่าอะไร มือของเธอเลื่อนมาดึงเทปกาวที่ปิดปากผมเอาไว้ให้อย่างแผ่วเบา

“ทัพอยู่ไหน” ผมถามทันทีที่ปากตัวเองเป็นอิสระ

“ยังจะถามถึงมันอีก มันทำแทนให้เจ็บถึงขนาดนี้”

“ทัพ...อยู่...ไหน”

ผมไม่สนใจอะไรทั้งนั้นในตอนนั้น ความปลอดภัยของแทนสำคัญที่สุด จุนมองผมอย่างหมดความอดทน ก่อนที่จะหันไปที่ประตูที่มีอิงเดินเข้ามา

ให้ตาย...รวมหัวกันเป็นคู่คู่อี้อะไรยังไง

อิงสบตาผมอย่างเย็นชา ก่อนที่จะหันไปหาจุน

“เรียบร้อยแล้ว”

จุนยิ้ม ก่อนที่จะพูดว่า “อยากรู้ใช่ไหมว่าทัพอยู่ไหน”

เธอเขย่าริโมทให้ผมดู หลังจากนั้นก็เปิดจอทีวี

สิ่งที่ผมเห็นคือสิ่งที่ทำเอาผมแทบบ้า ทัพนอนหลับและก็เปลือยอยู่บนเตียง
แห่งหนึ่งโดยมีผ้าขนหนูปิดส่วนลับเอาไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างดูสวยงามราวกับเป็น
ส่วนหนึ่งของหนังอย่างว่า ทัพนอนหลับอย่างไม่รู้อิไหนอิเห่น และผมก็ไม่รู้ชะตา

กรรมของทัพบัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

“ต้องการอะไร”

“ความสนใจ” อิงเอ่ยแทรกขึ้นมา

“แก้แค้น”

“ทำไมไม่ลงที่เรา ทำไมไปลงที่คนที่ไม่เกี่ยวอะไรด้วยวะ!”

“เกี่ยวสิ ถ้าไม่มีคนอย่างมัน แทนกับอิงก็คงจะ...” อิงร้องเถียงออกมาอย่างเหลืออด

“เลิกบ้าสักที! ไม่มีทัพบัวเข้ามาในชีวิต เราก็คงหนีไม่ได้ จูนก็เหมือนกัน ทำไมต้องตามติดเราขนาดนั้น ตอนที่เราคบกับพวกเธอเราก็ไม่ได้ทำดีจนขนาดที่ว่าพวกเธอขาดเราไม่ได้นะ!”

ผมทำผู้หญิงสองคนหน้าแดงด้วยความโกรธจัดได้เลยทีเดียว...

“มีสติได้แล้ว พวกเธอทั้งสวยทั้งรวย หาใหม่ได้อีกเป็นสิบๆ คน ทำไมต้องมาจมอยู่กับเรา ทำไมไม่ใช้ชีวิตต่อไป”

“ไม่มีใครเหมือนแทนนี่นา”

“ไม่มีใครหล่อเหมือนแทน”

กูจะบ้า...ผมมองไปที่จอทีวีที่ทัฟยังคงนอนอยู่...เพื่อเขาแล้วผมทำได้ทุกอย่าง
แต่ผมจะทำให้เขาปลอดภัยได้ยังไงถ้าผมยังถูกมัดแขนมัดขาแบบนี้

เออวะ...จิตมาก็ต้องจิตกลับ

“เธอไม่ต้องไปทำกับทัฟ มาทำกับเรา” ผมขยับตัวนอนแผ่ตรงกลาง เกิดมาไม่เคยทำอะไรที่หน้าอับอายแบบนี้มาก่อนเลยในชีวิต

“หะ ว่างั้น” จูนสุดมันยังเสียศูนย์ได้เมื่อเห็นผมแก้งอ้อย

“มาทำกับเราไง จะสลับหรือพร้อมกันก็ได้นะ แล้วแต่ เราให้หมดเลย เพียงแค่ปล่อยทัฟไป”

“...”

“ก็รอบก็ได้เข้า”

จูนกับอิงดูมีนงและสับสน แต่ท้ายที่สุดแล้วทำไมผมจะไม่รู้ว่าลึกๆ ในใจของพวกเธอคือต้องการผม ไม่ใช่ต้องการที่จะทำร้ายทัฟ

ผมสูดลมหายใจเข้าลึกๆ...

จูนเริ่มคืบคลานเข้ามาหา...ในขณะที่ท้องก็เริ่มค่อยๆ ก้าวเท้าเข้ามาหาผม
เหมือนกัน

ทรีซั่มนั้นสิ...

จิตแบบพวกเธอจะทำอะไรก็ไม่น่าคิดหน้าคิดหลังอะไรแล้วละผมว่า

“คือจูนนะ” ผมใช้สายตาที่คิดว่าตัวเองเขັกซี่ที่สุดในชีวิต “จะทำได้ไง...ถ้าหาก
ยังโดนมัดแขนมัดขาเอาไว้แบบนี้...”

นี่ละ...แผนของผม

ผมจะไปทำกับคนอื่นได้ยังไงล่ะครับ ในเมื่อผมมีคนในหัวใจแล้ว!

ได้ผลชะงัด ผู้หญิงสองคนช่วยกันแก้พันธนาการที่มัดผมเอาไว้ ออกอย่าง
รวดเร็ว ในขณะที่จูนกำลังจะส่งสัญญาณให้ลูกน้องของเธอออกไปรอนอกห้อง
นั่นเอง

ผมผลักพวกเธอสองคนออกไปอย่างง่ายดาย เดินเข้าไปหยิบปืนที่ลูกน้องของ
จูนเป็นเจ้าของ

...เอามาจ่อหัวของผมเอง

(คำเตือน : เป็นเพียงการกระทำหนึ่งของตัวละครในนิยาย ห้ามลอกเลียนแบบ
โดยเด็ดขาด)

จูนซ็อคอ้าปากค้าง ในขณะที่อิงนั้นเหมือนกำลังโดนผีหลอก

“ปล่อยทัฟซะ” ผมบอกด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น “ไม่จำเป็น”

“แทน” จูนโอดครวญ หันไปหาลูกน้องของเธอ “ไปแย่งมาสิ”

“ถอยไป!” ผมร้องลั่น

“ไม่เอานะแทน ไม่เอา” อิงมีอสนีปากสั่นไปหมด

ในที่สุดผมก็รู้จุดอ่อนที่แท้จริงของพวกเขา...

...ตัวผมเองนี่แหละครับ

“บอกว่าให้ปล่อยทัฟไง”

“ไม่เห็นต้องทำเพื่อเด็กนั่นขนาดนี้เลย”

“พวกเธอไม่ยอมปล่อยเราไปใช้ชีวิตของเราสักทีนี่หว่า”

“ .. ”

“ตายไปซะได้ก็ดี จริงมั๊ยล่ะ”

“ไม่ดี ฮืออออ” จูนน้ำตาไหลพราก เปลี่ยนจากหลังเท้าเป็นหน้ามือเลยทีเดียวนะ
เมื่อผมกำลังขู่เธอด้วยวิธีนี้ “แทน จูนขอโทษ แทนอย่าทำแบบนี้ได้มั๊ย”

ผมเปลี่ยนจากเอาปืนจ่อหัวตัวเองมาจ่อที่หัวใจของผมแทน อิงถึงกับกรี๊ด
ออกมาเลยทีเดียวนะ

“จะปล่อยหรือไม่ปล่อยล่ะ”

“ปล่อยแล้ว ปล่อยๆ” จูนหันไปสั่งลูกน้องให้ไปปล่อยตัวทัฟ...เดินไปแป๊บ
เดียวก็ถึงแสดงว่าทัฟก็อยู่ในที่พักลังนี้ตอนนี้

“จะยังเอาปืนจ่อแบบนี้จนกว่าจะเห็นทัฟไปถึงบ้านอย่างปลอดภัย”

“แทน ไม่เอานะ ไม่เล่น ไม่เห็นสนุกเลย”

“ก็เธอพาเล่นกัน ก็ต้องเล่นตามสิ” ผมพูดไปเรื่อย ๆ มองดูทัฟในจอที่โดน
ลูกน้องของจูนพาตัวให้ลุกขึ้นมาแล้วก็ใส่เสื้อผ้า

ไอ้บ้าเอ๊ย...ขนาดกูยังไม่เคยเห็นเลย

ผมเห็นจูนกับอิงพากันสะอึกสะอื้นในระหว่างที่ผมกำลังขู่พวกเธอด้วยวิธีนี้
เสียงของรถยนต์คันหนึ่งกำลังขับออกไป...

“ขอโทรศัพท์ด้วย”

ผมยื่นมือไปขอโทรศัพท์ อิงส่งมาให้ทันที ผมจัดการโทรออกหาลุงเอี่ยม บอก
ลุงเอี่ยมว่าถ้าทัพไปถึงบ้าน ช่วยกรุณายังเป็นมิสคอลเข้ามาเบอร์นี้หน่อย
สองสาวแฟนเก่าของผมดูใจหายใจคว่ำมาก ในแต่ละครั้งที่ผมขยับปีก ผมนั่ง
รออย่างอดทนอยู่ในห้อง ในขณะที่อีกสองคนที่เหลือเหมือนหมดสภาพไร้ซึ่ง
เรี่ยวแรงกันไปแล้ว

“สนุกมั๊ย...” ผมค่อยๆ เอ่ยถามขึ้นมา “...การที่ต้องตามรังควานเรา กลับแกล้ง
เรา หรือใครก็ตามที่มายุ่งกับเรา”

“มันไม่สนุกหรอกแทน” จูนตอบ “แต่จูนอิจฉา เข้าใจมั๊ย...ตอนที่เราคบกัน
มันดีมากๆ มากจนจูนไม่กล้ามีใครใหม่”

“เหมือนกัน” อิงพยักหน้าหงึกๆ

“ไม่กล้าก็ลองสิ” ผมพูดออกมาตรงๆ “ถ้าไม่ลองคบจะรู้ได้ใจว่าดีกว่าหรือไม่

ดีกว่า ฤกษ์มัย”

สองสาวเถียงไม่ออก ผมรู้สึกเหมือนผมเป็นผู้ใหญ่ที่กำลังสั่งสอนเด็ก...

“เราขอพูดอะไรบางอย่างได้มั๊ย...”

“...เราหวังดีกับพวกเธอนะ พวกเธอยังสามารถกลับไปใช้ชีวิตปกติได้ ชีวิตที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้าแพงๆ อาหารดีๆ ไม่จำเป็นต้องมาจมปลักอยู่กับการวางแผนหรือทำอะไรเราหรอก”

“...รู้มั๊ยว่าถ้าพวกเธอไม่หยุดผลสุดท้ายจะเป็นยังไง”

ผมเอาปืนขึ้นมาย่อหัวให้พวกเธอดู ตอนนี้พวกเธอน้ำตาไหลอาบแก้มทั้งสองข้าง เมกอัฟที่ดวงตาเปโระไปหมดอย่างไม่น่าดูและหมดสภาพที่สุด พวกเธอยกมือห้ามปรามผมกันยกใหญ่ ผมลดปืนลง และนั่นก็ทำให้พวกเธออุ่นใจ

“เราอาจจะทนไม่ไหว เราอาจจะยิงตัวเองตาย เพราะเราคิดว่าไม่ว่าเราจะใช้ชีวิตยังไง ทำอะไรอยู่ที่ไหนเมื่อไหร่ ก็ต้องมีพวกเธอคอยตามติดเราอยู่เสมอ ซึ่งเราขอบอกตรงๆ เลยนะ เราไม่มีความสุขเลยอะ”

จนกำกระโปรงของเธอแน่นจนเป็นรอยยับยู่ยี่ ในขณะที่อิงนั้นเอาแต่ก้มหน้า

“ขอโทษ...” เสียงเล็กๆ ของจูนละล้าละลักออกมาอย่างยากลำบาก

“ขออภัยได้มั๊ย...ปล่อยเราไป...และก็ไปโรงพยาบาลซะ ทั้งคู่เลย”

“แต่ว่า...”

“การไปโรงพยาบาลทางจิตไม่ได้แปลว่าเราเป็นบ้านะ ไม่เห็นมีอะไรต้อง
อาย”

อิงที่รู้เรื่องนี้ดีที่สุดกลับเงยบและก็ไม่กล้าพูดอะไรออกมา

จำได้มั๊ยครับว่าที่บ้านของเธอมีคนเป็นจิตแพทย์

อิงกับจูนมองหน้ากัน พวกเธอสบตากันและก็ถอนหายใจใส่กันยาวเหยียด

โทรศัพท์ที่อิงส่งมาให้ผมสั้น...เป็นเบอร์ของลุงเอี่ยม...ทั้พถึงบ้านอย่าง
ปลอดภัยแล้ว อย่างนี้ผมถึงโล่งใจหน่อย

“แทน” อึ้งค่อยๆ เอ่ยขึ้นมา “แทนแน่ใจแล้วหรือ ว่าแทนจะเลือกทางนี้”

“ทางไหน?”

“ทาง เอ่อ...ชอบผู้ชายไง”

“ไม่ได้ชอบผู้ชายทุกคนสักหน่อย ก็ชอบแค่ทัพอะ แค่อยู่กับผู้ชายแล้วมันสบายใจกว่า”

“แต่ว่า...”

“ไม่เป็นไรนะ”

“...”

“เราเลือกของเราแล้ว”

...แม้ว่าตอนนี้ผมจะยังไม่ได้ได้รับความเข้าใจอะไรกับทัพเลยก็ตาม

ผมยังคงน้อยใจเรื่องที่ทัพเลือกที่จะไปงานวันเกิดของไฉ่กายก่อนที่จะมาหาผม

...

รอยยิ้มที่ส่งให้ไฉ่กายพวกนั้นอีก...

เขาเป็นว่ามีเรื่องต้องเคลียร์กันก็แล้วกัน

จนเดินเข้ามาหาผม ค่ำป็นที่ว่างอยู่ใกล้ตัวผมออกไป...

“แทนแน่ใจนะ...ว่าแทนจะมีความสุข”

ผมยิ้มแห้งๆ “ไม่แน่ใจหรอก แต่เราจะยอมรับมัน”

จนถอนหายใจยาวเหยียด อิงเองก็เช่นกัน...

“ไม่มีใครเหมือนแทนจริงๆ นะ” พวกเธอยังไม่ยอมในเรื่องนี้

“ยังไง? หมายถึงหน้าตาหรืออะไร”

“ก็ส่วนหนึ่ง...”

“ให้ตาย นี่ยังไม่เห็นคนหล่อของจริงซะมัย” ทำไมต้องคิดว่าผมหล่อที่สุดในจักรวาลด้วยวะ มันไม่จริงสักหน่อย

ผมเข้าเพจ **XXU CUTE BOY** ส่งรูปหมอบ่าให้เธอสองคนดูสลับกัน

“นี่ไง”

กดเลื่อนมาอีกรูป เป็นรูปใครไม่รู้ หล่อดีเหมือนกัน ชื่อโฟร์ทอะไรนี่แหละ

“คนนี้ก็หล่อ”

ผมเลื่อนไปอีก คราวนี้เป็นอีกคนที่หล่อดีเหมือนกัน หน้าไทยๆ หน้อย เห็นแว็บๆ ว่าชื่อมิ่ง

สองสาวดูตื่นตาตื่นใจดีนะครับ...อยากให้พวกเธอคิดได้ว่าควรออกไปสัมผัสโลกกว้างๆ ใบนี้อูบ้าง...ผู้ชายยังมีอยู่เยอะนะ

“หล่อจัง” จุนรำพึง

“แต่ไอ้หมอป่านี้อย่าไปยุ่งนะ มีแฟนแล้ว” ผมพูดไปเรื่อย ถ้ารู้ว่าหมอปามีแฟนเป็นผู้ชายอีก กลัวสาวๆ ที่เพิ่งคิดได้จะยิ่งเกลียดไปอีกใหญ่

“จะเอาปืนไปเก็บแล้วนะ” จุนยกปืนขึ้นมา “แทนห้ามไปหยิบมาทำร้ายตัวเองอีกนะ”

สาบานต่อหน้าพระเลยว่าผมไม่เคยคิดจะยิงตัวเอง

ผมแค่ใช้ขู่สาวๆ สองคนนี่เท่านั้น

ผมคือจุดอ่อนของพวกเขาเธอ และผมก็ใช้มันได้อย่างถูกจุดดีซะด้วย...ดูสิ...พวกเธอไม่กล้าแหยมกับผมเลย

(คำเตือนอีกครั้ง : ห้ามเอาไปทำตามโดยเด็ดขาด)

“มีอะไรจะบอกด้วยแหละแทน” จูนยิ้มเบาๆ ให้ผม เมื่อตะกี้เธอเพิ่งไปคุยกับลูกน้องของเธอมา “ป็นปลอมนะ...”

ผมซ็อก...

“ว่าไงนะ”

“ป็นปลอมจริงๆ”

“แล้วทำไมต้องทำเหมือนเราจะเจ็บ เราจะตายด้วย?”

“ก็ไอ้ลูกน้องมันเพิ่งบอกเมื่อตะกี้อะ” จูนเกาหัว อิงเองก็ทำท่าเหมือนอยากจะบ้า พวกเธอปล่อยไก่ออกมาตัวเบ้อเริ่ม ทำให้ผมรู้ว่าจริงๆ แล้วพวกเธอหวังสวัสดิภาพของผมขนาดไหน

...ก็ไม่ได้จิตจนถึงที่สุดนี้หว่า...

...ยังคุยกันได้...

...และก็ยัง...ดีกันได้...

“เอางี้...จะอยู่เที่ยวด้วยหนึ่งวัน” ผมพูดออกมาในที่สุด สาวๆ สองคนถึงกับ หลุดกรีดออกมา “แต่...ไม่มีที่รັชั่ม ไม่อะไรทั้งนั้น หนีไปเพื่อลาจาก ตกลงมัย”

“ได้” สองสาวประสานเสียงพร้อมกัน

“สัญญาว่าจะไปหาหมอ”

“สัญญา”

“สัญญาว่าจะเริ่มต้นใช้ชีวิตใหม่เหมือนคนปกติ”

“อืม/จะพยายาม”

มนตร์เสน่ห์ที่ผมเคยหลงใหลช่วงขณะหนึ่งลอยมาอีกครั้ง...

ผมคิดเสมอว่าคนที่ผมคบด้วยต้องมีข้อดีไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง แม้สองคนนี้จะมีน้อย แต่ก็ยังมีนะครับ...

...หวังว่าทริปสั้นๆ ครั้งนี้จะทำให้ผมกับพวกเธอလာจากกันจริงๆ

...และพวกเธอจะได้ไปหาหมอละก็ใช้ชีวิตจริงๆ ของตัวเองสักที...

ส่วนเรื่องของผมกับทัพนั่น...

...ผมยังไม่รู้เลยว่าตกลงเรานั้นจะเป็นยังไงกันต่อไป

ตอนที่ 24

ตอนรู้สึกตัวผมก็มาอยู่ที่บ้านซะแล้ว

“แทน”

นั่นคือคำแรกที่ออกมาจากปากของผม ผมตัดสินใจลุกขึ้นมาทันทีโดยไม่สนใจอะไรในสิ่งรอบข้างทั้งนั้น มีมือมีหนึ่งมาจับตัวผมเอาไว้

ไฉ่แจ่ง

“มึงมาได้ยังไงวะ” ผมพูด “ปล่อยกูเลย กูจะไปหาแทน”

“เดี๋ยวดิ” แจ่งร้องห้าม “สภาพร่างกายมึงไหวแล้วหรือวะ”

“กูไหว” ผมสะบัดมือมันออก “แทนอยู่ไหน อยู่บ้านหรือเปล่า”

แจ่งถอนหายใจยาวๆ “ไม่วะ”

ผมรู้สึกใจแป้ว ผมยังไม่ได้เจอแทนเลยนับตั้งแต่ตอนที่ผมถูกใครไม่รู้มาปิดหน้าปิดตาผมไว้ เดียวก่อนนะ ถ้าผมได้รับอันตรายแบบนั้น แล้วแทนล่ะ? แทนจะได้รับอันตรายอะไรแบบผมหรือเปล่า

“เขาไม่เป็นไรใช่ไหมวะ!”

“มึงนี่ยังคำถามเก่งจังเลยนะ”

“เชี่ยแจ่ง กูจริงจัง” ผมพยายามทำให้มันรู้สึกตามไปกับผม

“พี่แทนเขาไม่เป็นไรหรอก!” แจ่งเสียงดังตามผม “แต่ตอนนี้เขาบอกกูว่าเขายังไม่อยากเจอ มึง เขาบอกกูแค่นั้น”

“หะ...ว่าไงนะ” ให้ตายเถอะ ทำไมผมรู้สึกเจ็บชะมัด ผมรู้สึกผิดหวังอย่างบอกไม่ถูก

ที่ผมทำไปนะ...มันผิดมากขนาดนั้นเลยหรอ

“มึงใจเย็น” แจงค่อยๆ ปลอบผม “ยังไม่อยากเจอ แปลว่าอาจจะอยากเจอในไม่ช้า เขาเป็นห่วงมึงเขาถึงโทรบอกให้กูมาดูมึงแทนเขาเนี่ย”

“เขาโกรธกูมากเลยใช่ไหม”

“มึงมันไม่ชัดเจนแต่แรกเอง”

“กูว่ากูชัดเจน” ผมเอาสองมือมากุมขมับอย่างวิตกกังวล “...แต่คงส่งไปไม่ถึงแทนวะ”

“แปลว่ามึงยังชัดไม่พอใจอะ”

“...”

“มึงจะรอให้ฟ้าถล่มแผ่นดินทลายก่อนหรือไงถึงจะบอกรักพี่รหัสกู กูรู้มึงคงคิดในใจแน่ๆ ว่ายังงั้นชะพี่รหัสกูก็หนีมึงไม่พ้น แต่เชื่อกูนะทัฟ มึงทำในสิ่งที่ใจมึงบอกจะดีกว่า แล้วเวลาจะทำนะ ทำให้แม่งชัดๆ ไปเลย”

“ ... ”

“บางทีพี่แทนก็ซื้อป๊อโง่ ยิ่งเจอเหตุการณ์ที่มึงเลือกพี่กายแทนที่จะเลือกเขา พี่แทนก็ยังคิดหนักไปกันใหญ่”

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่... “เฮ้อ กูผิดเอง กูนี้แหละผิดเอง” ผมพูดอย่างเหน็ดเหนื่อย “ว่าแต่เขาไม่เป็นไรจริงๆ ไช้มัย”

“ไม่เป็นไร ก็ยังหล่อดีเหมือนเดิม”

“กูควรทำไงดีวะแจง”

“อ่าวไฉน...จ้อสิวะ...คนอย่างพี่แทนน่าจะอ่อยากหรรอเว้ย แก้ว้าให้พี่มันดูเดี่ยวพี่มันก็ใจอ่อน กูรู้ กูอ่านมาเยอะ เมะเคะพวกเนี่ย”

“อะไรนะ” ผมทำหน้านาง

“ช่างมึงเถอะ” แจงตัดบท “เอาเป็นว่านับตั้งแต่วันทีนี้เป็นต้นไป มึงต้องตามหาพี่แทน ตามจ้อเขา ทำเสียอะไรก็ได้ที่มึงกับพี่แทนจะได้เป็นแฟนกัน”

“...”

“เพราะภูเขื่อนี่น้อยที่จะล้นแล้ว!”

“ทำยังไงล่ะ”

แจ่งเอานิ้วเล็กๆ ของมันจิ้มอกผม “ถามใจมึงดู...และมึงก็ทำตามใจของมึง แค่นั้นแหละค่ะ”

ผมมองใบหน้าที่มีความมั่นใจของแจ่ง แม้ว่าผมจะไม่ค่อยมีความมั่นใจสักเท่าไร

แทนทำเพื่อผมมามากมายเท่าไรแล้ว

แค่นี้ทำไมผมจะทำเพื่อแทนบ้างไม่ได้

ผมจะจ้อเขาเอง...

แทนคุณไม่ได้มหาลัย

แม้ว่าร่างกายจะอ่อนเพลียอยู่มาก ผมก็ยังฝันสั่งขารมาที่มหาวิทยาลัยตัวเอง ในวันต่อมา ผมเดินไปหาพวกพี่ปีสามสลับกับเดินไปเรียนกับพวกปีหนึ่ง ไม่มี

แม้แต่เงาของแทน

“โห น้องทัพนยันจ้จ มาหาพวกพี่เหรอ” พี่ต้นพูดติดตลก เมื่อเห็นผมเป็นครั้งที่ห้าของวัน

“แทน...”

“ยังไม่มาครับ” พี่เจตน์ตอบในสิ่งที่ผมกำลังจะถาม ผมทำหน้าตาละห้อย นี่มันก็เลิกเรียนแล้วด้วย ทำไมไม่ยอมมาเรียนนะ

“ไม่ได้ข่าวอะไรบ้างเลยเหรอครับ”

พี่เจตน์ พี่ต้น และก๊ฟพี่ฟัททุกคนพร้อมใจกันส่ายหน้าให้ผม ในจังหวะนั้นเองที่ผมเห็นเจี๊ยงเดินผ่านผม เธอไม่ได้มองหน้าอะไรผม ทำตัวเหมือนผมเป็นอากาศธาตุสำหรับเธอ

ผมกำลังจะก้าวไปถามเจี๊ยงให้รู้เรื่องที่แทนหายไปนะเกี่ยวกับเจี๊ยงหรือเปล่า แต่พี่เจตน์กลับดึงผมเอาไว้

“ไม่เกี่ยวกับอิงแล้วละ” พี่เจตน์กระซิบ “อิงกับจูนนะ...น่าจะจบแล้ว”

แม้จะพูดออกมาแบบนี้ แต่ผมก็อดกังวลไม่ได้อยู่ดี

“แล้วผมควรจะไปหาเขาที่ไหนดีล่ะครับ บ้านเขาก็ไม่กลับ โทรศัพท์ก็ไม่ยอมเปิดเครื่องสักที โลกนี้ก็ไม่ยอมอ่านด้วย”

ผมพูดอย่างจนตรอก พี่ทั้งสามมองหน้าผมอย่างสงสาร แต่พี่เขาก็ช่วยเหลืออะไรผมไม่ได้เลย

“น้องทัพต้องพยายามมากกว่านี้แล้วล่ะ” พี่พีทช่วยให้กำลังใจ “ไอ้แทนมันถึงเวลาโกรธนะหาใช่ไม่ค่อยง่ายเท่าไหร่นะ”

รู้สึกอยากจะทำตายขึ้นมาจริงๆ

“เอ็ง เดี่ยวพี่ให้ที่อยู่บริษัทลูกค้าของมันเป็นไปฝึกงานอยู่ตอนนี้ โอเคมั๊ย”

ผมหูผึ่งขึ้นมาทันทีกับข้อเสนอของพี่เจตน์

“แต่ให้สัญญากับพี่มาก่อน”

“สัญญาว่า...”

“จะรักและก็อยู่กับไอ้แทนตลอดไป”

“สบายอยู่แล้ว ไหนอะ” ผมยื่นมือมาขอที่อยู่กับพี่เจตน์ พี่ทั้งสามดูอึ้งและก็ตลกขบขันกันมาก

“ไม่ต้องเสียเวลาคิดเลยเหวอครับน้องทัพ”

“ผมไม่อยากเสียเวลาอีกแล้วครับ”

พวกเขามองผมอย่างเอ็นดู และแล้วพี่เจตน์ก็ส่งที่อยู่บริษัทหนึ่งมาให้ผมทางไลน์ บริษัทผลิตช็อคโกแลตที่ผมคุ้นหู

ถ้าไม่มาเรียน อย่างน้อยก็ต้องไปทำงานล่ะวะ

เอาล่ะ...ยังงั้นนี่ผมก็ต้องเจอแทนให้ได้!

ตึกสูงแห่งหนึ่ง

ผมกลืนน้ำลายดังเอือก แม้จะจำได้ว่าสมัยเด็กๆ ผมจะเข้าออกตึกแบบนี้บ่อยมากก็ตาม แต่การที่ไม่ได้สัมผัสมันมาอย่างเนิ่นนานหลายปีก็ทำเอาเข่าอ่อนเหมือนกัน ตึกที่แทนกำลังทำงานให้อยู่ชั้นสูงชะจนผมมองแล้วยังปวดคอ จะว่าไปแทนก็มีความสามารถเหมือนกันนะ ถึงได้มาอยู่ในทีมการตลาดของบริษัทนี้

ถึงแม้ว่าจะยังฝึกๆ อยู่ก็ตามทีเถอะ

ผมไม่รอช้า...ก้าวฉับๆ เข้าไปในตึกแห่งนี้เพื่อทำการตามหาบริษัทช็อคโกแลต
ที่แทนทำอยู่ทันที ด้วยหวังอย่างแน่วแน่ว่าแทนจะต้องอยู่ที่นี้แน่ๆ

“น้องคะ น้อง...”

“ครับ” ผมหันไปหาพี่ประจำสัมพันธ์ที่วิ่งมาเรียก

“ต้องแลกบัตรประชาชนก่อนนะคะ”

เออวะ ทำงานกันจริงจังดี ผมหยิบบัตรประชาชนของผมส่งให้เจ้า
ประชาสัมพันธ์ เธอมองนามสกุลของผมและก็ทำตาโต

“คุณทัพไทย ไม่ทราบว่ามีฝ่ายบริหารคนไหนหรือเปล่าคะ”

ผมส่ายหน้าพริต พร้อมกับโบกมือให้รัวๆ

“เปล่าครับเปล่า”

“ขอโทษที่ไม่ได้ทำการต้อนรับเป็นอย่างดีค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับไม่เป็นไร” บารมีคุณเทวณพที่อยู่บนสวรรค์นี้ช่วยได้มากจริงๆ “ผมแค่ต้องการอยากรู้ฝ่ายการตลาดของบริษัทนี้นะครับ ผมมาหารุ่นพี่นะ” ผมเถไปเรื่อย เจ้แกพยักหน้าอย่างขิงขังก่อนที่จะบอกผมเสียงจริงจังว่าฝ่ายการตลาดอยู่ชั้นไหน

ในที่สุดผมก็หาเจอ หลังจากที่ได้เดินผ่านหนุ่มสาวออฟฟิศกันหลายคน ทุกคนมองผมอย่างสนใจ อาจจะนึกว่าผมเป็นเด็กฝึกงานก็ได้ ผมเดินผ่านตรอกชอกชอยใต้สำนักงานที่มากมายและในที่สุดผมก็เห็นเงาของแทนอยู่ห้องประชุมแห่งหนึ่งที่เป็นกระจกรอบด้าน สามารถมองเห็นการประชุมข้างในได้

แทนกำลังฟรีเซนต์อะไรบางอย่าง

ไม่รู้เพราะอะไรทำไมน้ำตาถึงมาปริมอยู่ขอบตาผมก็ไม่รู้แม้จะน้อยนิดก็ตาม แทนคือคนที่ผมทำผิดกับเขามากและไม่ยอมบอกความรู้สึกจริงๆ ของผมออกไปสักที

แทนของผมคนนั้น...ดูเก่งมากๆ เลยครับ

เขาอธิบายอย่างแคล่วคล่องเรื่องฟรีเซนต์เตอร์ที่พวกเขา กำลังจะคัดเลือก (ผม
ยังจำไอ้คู่สุวรรณค์ฟ้าประทานที่ผมบังเอิญไปเจออยู่แม็คโดนัลด์ได้อยู่เลย) ดู
เหมือนจะมีหลายคนมากๆ ที่เข้าตาแทน เข้าตาพี่ๆ ในที่ประชุม นอกจากจะฟรี
เซนต์ฟรีเซนต์เตอร์แล้ว แทนยังฟรีเซนต์บรรจุกัณฑ์แบบพิเศษที่จะจำหน่ายในช่วง
เทศกาลคริสต์มาสเดือนหน้าด้วย

สุดท้าย...

ผมเผลอเกาะขอบผนังตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ รู้ตัวอีกทีคนทั้งห้องประชุมก็หันมา
มองไอ้ตุ๊กแกเกาะกำแพงอย่างผมซะแล้ว ผมกลืนน้ำลาย จะอายมันก็อายอยู่
หรือก แต่แค่แทนเห็นผม ผมก็ดีใจมากแล้ว

แทนทำหน้าที่เฝ้าผมทันที ในขณะที่คนอื่นกลับมองผมอย่างสนใจ

“รุ่นน้องน้องแทนหรือ เข้ามาสิ” เจ๊คนที่น่าจะเป็นหัวหน้าเปิดประตูเชิญผม
เข้าไป

“ไม่ใช่รุ่นน้องครับพี่พริก” เสียงแทนพูดขึ้นมาทำเอาผมซาไปทั้งหน้า

“อ้าว...แล้วเขาเป็นใครล่ะ”

แทนไม่ตอบอะไร เจ็พริกก็ไม่กล้าที่จะเปิดประตูให้ผมเพราะกลัวความลับของบริษัทจะรั่วไหล ผมยืนทำตัวไม่ถูกอยู่ข้างหน้าประตูอยู่นานมาก จนในที่สุดผมก็รวบรวมความกล้าเปิดประตูเข้าไปในห้องอีกครั้ง

ด้านได้อายอดเวย์!

“สวัสดีครับ ผมเป็นเด็กฝึกงานคนใหม่ของทีมนี้ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ!”

ทุกคนนิ่งและเงยบึ้ง...ผมได้ยินแม้กระทั่งเสียงแอร์ในห้องนี้เลยทีเดียว

แทนทำปากกาที่เขียนไวท์บอร์ดตก ในขณะที่คนที่มาจากมอทัพไทยหลายคนกำลังมองหน้ากันอย่างงงๆ

ไม่มีใครอนุมัติ ผมนี้แหละจะอนุมัติตัวผมเอง

“เรื่องนี่คือยังไง” เจ็พริกหันไปถามรุ่นพี่ของแทนอีกทีหนึ่ง คนที่ช่วยแนะนำแทนให้เข้ามาฝึกงานในทีมนี้

พี่คนนั้นมองหน้าไอ้แทน ก่อนที่สลับมามองหน้าผม

“คงใช่...มั้งครับ”

“เหรือ แล้วทำไมมาซำนัก เขาเริ่มงานกันไปเท่าไรแล้ว” เจ้หัวหน้าสวดผม
ทันที ผมได้แต่ทำหน้าจ้อยอยู่ตรงนั้น “ไปซื้อกาแฟข้างล่างให้หน่อย ท่าทางคน
ที่นี่จะประชุมกันอีกยาว”

“ครับ”

“อเมริกาโนสี่ มีคค่าสอง คาราเมลมัคคิาได้หนึ่ง และก็อย่าลืมสั่งให้ตัวเอง
ด้วยละ” เจ้พริกพูดจบ บัตรเครดิตและกับบัตรสะสมแต้มร้านกาแฟก็ลอยมาหยุด
อยู่ตรงหน้าผม ดินะที่ผมคิดว่าทันไม่งั้นฮาแฮ

กูทำอะไรลงไป...อยู่เฉยๆ ดีๆ ไม่ชอบ จุๆ ก็ได้มาเป็นลูกกระจอกเขา

แต่เพราะแทน ผมจึงรับคำอย่างมุ่มมัน “ได้ครับผม ผมจะรีบมา”

“ฮืม...ไปได้”

ผมวิ่งฉิวออกไปด้านนอก ไม่ทันได้เห็นว่าแทนทำท่าจะพูดอะไรออกมา แต่เขา
ก็พูดกับผมไม่ทัน

การถือกาแฟแปดแก้วเป็นอะไรที่นรกแตกเอามากๆ

คืนะที่เขาມีถูงมาให้ ถึงแม้ว่าจะมีถูงแต่ผมก็ยังค่อนข้างทูลักทูลอยู่ดี ผมพยายามถือถูงกาแฟให้นั้นขณะที่รอลิฟต์ขึ้นไปถึงยังชั้นของฝ่ายการตลาด

“อู๋ย...” จู่ๆ ผู้หญิงจากแผนกไหนไม่รู้เธอเบียดและก็มาสะกดไถ่ๆ ผม ชนเข้ากับคนที่ถือถูงกาแฟได้ไม่ดีเท่าที่ควร

ป!

กาแฟสี่แก้วหล่นลงพื้น กระจัดกระจาย เปียก และเละเทะอย่างไม่มีขึ้นดีไปทั่วลิฟต์

ว้อทเดอะฟักX

“ฉิบหาย”

ผมบ่นออกมา ลิฟต์เปิดที่ชั้นของฝ่ายการตลาดพอดี เจ๊คนนั้นรีบวิ่งหนีทั้งๆ ที่ยังไม่ถึงชั้นตัวเอง ในขณะที่ผมนั้นมองกาแฟที่หมดสภาพด้วยแววตาละห้อย

แทนอยู่ข้างนอกลิฟต์พอดี

เขามองเห็นสภาพกาแฟและก็มองเห็นสภาพผม เขาไม่พูดอะไร เดินเข้ามาในลิฟต์ พร้อมๆ กับกดลิฟต์ลงไปชั้นหนึ่ง

“จะไปไหน” ผมถามทันที

“ไปซื้อกาแฟใหม่” แทนตอบเสียงเข้ม

“คือ...”

“ทีมนี้อีกาแฟ ไม่มีกาแฟจะทำงานกันไม่ได้”

“เหวอ...” ผมมองกาแฟบนพื้นลิฟต์อย่างเสียตาย ภูยืนรอบาร์ิสต้าชงตั้งนาน

T_T

แทนเงยบ ผมเองก็เงยบด้วยเช่นกัน (ยื่นไว้แอลยกาแฟหกออยู่) จู่ๆ แทนก็แย่งทุกสิ่งทุกอย่างในมือของผมไปถือให้ แถมยังทำหน้าที่เฉยๆ รวากับไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีกต่างหาก

ผมมองหน้าแทนอย่างสำนึกผิด สำนึกผิดทุกอย่างที่ผมเคยทำกับเขา ดีไม่ดีเรื่องที่ผมถูกจับตัวไปและถูกปล่อยมาก็อาจจะมีเขาอยู่เบื้องหลัง เขาที่ทำเพื่อผมมาโดยตลอด

“ขอโทษ” ผมพูดเสียงอ่อยออกมาในที่สุด

“เรื่องอะไร...กาแฟนี่หรือไง”

“ทุกเรื่อง”

แทนไม่พูดอะไร ดูเหมือนจะยังไม่หายโกรธ ผมทำหน้าสลดอยู่ข้างๆ เขา ในขณะที่นั่นเองลิฟต์เปิดอยู่ที่ชั้นห้า มีคนที่เพิ่งประชุมเสร็จและกำลังจะลงไปชั้นหนึ่งกัน คนเหล่านั้นมีจำนวนมากมายมหาศาล พวกเขาเบียดกันเข้ามา ทำให้ผมกับแทนต้องเบียดกันอย่างช่วยไม่ได้

ข้างหน้าผมไม่เห็นอะไรเลยนอกจากคอเสื้อและก้นคอกาวๆ ที่ไพล่พ้นคอเสื้อ กลิ่นแทนหอมมาก หอมกว่ากาแฟทั้งหมดที่เขากำลังถืออยู่ซะอีก

“ให้ช่วยถือมัย” ผมกระซิบ

ลิฟต์ขึ้นอีกครั้ง ผมได้ขยับเข้าใกล้ชิดแทนไปอีก

ว๊าย! ทำไมกูต้องตื่นเต้นขนาดนี้ด้วยวะ...

“ไม่เป็นไร” แทนตอบ ไม่ยอมทำเสียงดี ๆ กับผมเลย

“มึงไม่...แต่กูตกกลางนะ”

ผมเอาแต่มองกระดุมของแทนขณะที่พูดประโยคนั้น

“ตกลง...อะไร?”

ไม่ยากเชื่อว่าจะได้มาพูดเรื่องนี้ในลิปต์ ลิปต์ที่มีคนยั่วยุและเบียดเสียดกัน
แบบสุดๆ...

“เรื่องบนกระดานที่มึงเขียนในลูกโป่ง”

ผมสัมผัสได้ว่าแทนตัวแข็งไปเลย...เขาคงไม่รู้หรือกั้มั้งว่าผมเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่เขาทำ...เพราะฉะนั้นเขาก็เลยยังโกรธผมแบบนี้อยู่ไ้

และผมก็จะไม่ให้อะไรมันเข้าไปกว่านี้อีกแล้ว...

เป็น แฟน กัน นะ

“ทั้พตกกลางนะครับพี่แทน”

“อ้าว มาซื้ออีกแล้วหรอครับ”

“เหอะๆ เผลอทำหกนะครับ”

“ว้า เสียตายจั่งเลย”

พนักงานร้านกาแฟที่นี้อัธยาศัยดีจั่งเลยนะครับ หลังจากที่ผมพูดไปแบบนั้น (ในลิฟต์ที่มีคนอยู่มากมายและอาจจะแอบฟังเราอยู่ก็เป็นได้) คุณชายแทนก็ ถึงกับอึ้งและก็เสียวไปเลย ณ ปัจจุบันเขาก็ยังคงอึ้งอยู่ ไม่ยอมมพุดอะไรออกมา และก็ยืนอยู่มุมของร้านโดยมีถุงกาแฟที่ยังมีชีวิตอยู่อยู่ในมือของเขา(ไม่ยอมเอามา ขึ้นไปให้พี่ในทีมบางคนก่อนอีกด้วย)

“ก็เลยได้มารอนานเลย เหนื่อยแย่เลยสิครับ”

“ไม่เหนื่อยหรอครับ” ผมพูดอย่างอารมณ์ดี ไม่ใช่อารมณ์ดีที่มีพนักงานหลอ มาชวนคุยนะครับ(ผมไม่ใช่คนแบบนั้น) แต่เรื่องของแทนต่างหากที่ทำให้ผม อารมณ์ดีนะ

“ไม่ค่อยเห็นมาที่นี่เลย”

“เป็นพนักงานฝึกงานครับ”

“หรอครับ งั้นก็เป็นรุ่นน้องผมไม่เท่าไรเองนะสิ”

เดียวมึง...มึงเยอะเกินไปละ

“ตั้งใจชงกาแฟได้มั้ยครับ...พอดีริบ”

เสียงเข้มของใครคนหนึ่งดังมาจากด้านหลังของผม ผมกลืนน้ำลาย นี่แหละ
ครึบความน่ากลัวของแทน มันไม่ได้มีอะไรมากมายเลย แค่น้ำนิ่งๆ เสียงเข้มๆ ก็
ทำให้คนรอบข้างขนลุกชูได้แล้ว

ดูเหมือนบาร์ิสต้าคนนี้จะสัมผัสได้ถึงความน่ากลัวของแทน เขารีบทำกาแฟที่
ผมสั่งอย่างรวดเร็วและในที่สุดกาแฟที่เพิ่งตายไปก็กลับมามีชีวิตอีกครั้ง ผมถือถูง
นั้นไม่นาน แทนก็ดึงข้อมือผมให้รีบเดินไปขึ้นลิฟต์ทันที

“รีบเหรือ” ผมถาม

“รีบสิ รู้มั้ยว่าเราออกมานานเท่าไรแล้ว”

เวรกรรม ผมเชื่อว่าไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง(รวมที่ผมออกมาซื้ออรอบแรกด้วย) ผม
มองท่าทางของแทนอย่างหวาดๆ ในเมื่อแทนรีบขนาดนี้นั้นหมายความว่า...

...เจ็พริกต้องไม่ใช่คนธรรมดาแน่ๆ

และมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

ถึงผมจะมาร่วมทีมวันแรก แต่เจ้พริกแกกั๊สวดและด่าผมอย่างไม่ไว้หน้า มัวแต่ไปเถลไถลที่ไหน ทำไมไม่รีบมา บลา บลา และกั๊บล่า แทนไม่ได้มองหน้าผมอย่างเห็นใจเลย (ทำไมเจ้ไม่ด่ามันด้วยอะ?) มันเอาแต่ดื่มกาแฟที่ควรจะเป็นของมันนานแล้ว

ให้ตาย...เพราะมันแท้ๆ ถึงทำให้ผมต้องมาเจออะไรแบบนี้
แต่เพราะเห็นรอยยิ้มเล็กๆ เบื้องหลังแก้วกาแฟแล้วทำให้ผมอดที่จะยอมเจอสิ่งนี้ไม่ได้จริงๆ

สะใจนักใช่มั้ย...

...แต่อย่างน้อยมึงก็ยังยิ้มนะ

แม้ว่าผมจะถูกด่าและต่อว่า แต่อย่างน้อยผมก็ยังยิ้มออกมาได้อยู่

“เหนื่อยไวยยยยย” นี่แค่วันแรกและกั๊แค่ในเวลาเย็นเท่านั้นเองนะ ผมเดินไป
ตื่นมาอยู่ในห้องตัวเองด้วยอาการที่เหนื่อย(หรือเป็นบ้าก็ไม่รู้) บอกตามตรงตอน
อยู่เมื่องนอกยังไม่เคยปวดประสาทขนาดนี้ อาจเป็นเพราะเจ้พริกเป็นคนขี้พูดแรง

และก็ตรงด้วย การได้เจอคนพูดแรงและตรงใส่ทำให้ผมรู้เลยว่าผมแพ้คนพวกนี้
(เจ้สุภาด้วยคนหนึ่ง)

ผมไม่ได้กลับไปกับแทน รายนั้นต้องไปส่งพี่ในทีม ผมกลับกับลุงเอี่ยม(ตามเคย)
หลังจากที่นอนระบายนอนเหนื่อยกับเตียงเป็นที่เรียบบ่อย ผมขยับร่างกาย
ตัวเองไปยังหน้าต่างเพื่อมองไปที่บ้านของแทน

ไฟเปิดสว่างไสว...เจ้าของบ้านกลับมาแล้ว

อยากไปหาอะ...ณ จุดนี้ ผมไม่กลัวเรื่องสงวนท่าทีอะไรใดๆ ทั้งสิ้นอีกแล้ว เมื่อ
คิดได้ผมก็รีบเข้าไปในห้องน้ำและก็อาบน้ำอย่างรวดเร็ว

ไม่ถึงสิบนาทีผมก็เสร็จ ผมใส่ชุดนอนโดยมีเสื้อกันหนาวมาคลุมอีกทีหนึ่ง เดิน
ไปยังหน้าบ้านโดยที่ผมตัวเองก็ยังไม่ค่อยจะแห้ง

ทั่วทั้งบ้านของแทนยังคงเปิดไฟอยู่ เพราะฉะนั้นแทนยังไม่นอนแน่ๆ

ผมค่อยๆ เปิดประตูช้าๆ ทำท่าลับๆ ล่อๆ รวากับต้องการเซอร์ไพรส์เจ้าของ
บ้าน ไข้ตัมที่เห็นผมแล้วเดินเข้ามาคลอเคลียผมไม่ห่าง มันให้ความร่วมมือดีมาก
ไม่ยอมส่งเสียงอะไรออกมาเลยสักคำ

ผมก้าวเท้าเข้าไปในบ้าน ตรงห้องนั่งเล่นคือส่วนที่เคยเป็นที่อยู่ของลูกโป่งที่ถูก
แทนเป่ามากมายมหาศาล แต่ตอนนี้มันหายไปหมดแล้ว

แทนไม่อยู่ในห้องนั่งเล่น...

ห้องครัวก็ไม่มี ห้องทำงานก็ไม่มี เอาเป็นว่าทั่วทั้งชั้นหนึ่งก็ยังไม่เห็นเงาของแทน
เลย

หายอีกแล้วหรือ...

ผมรีบเดินขึ้นไปบนชั้นสอง เข้าไปในห้องนอนของแทนที่ไฟเปิดสว่าง เหลือ
เพียงแค่ห้องน้ำเท่านั้นแหละที่แทนควรจะอยู่

ผมเดินไปที่หน้าห้องน้ำ เป็นจังหวะเดียวกันกับที่แทนออกมาพอดี

ตัวผมล้มหายหลังทันที... ในขณะที่แทนที่กำลังเซ็ดผมอยู่ยืนมองผมด้วย
สายตาเมื่ินง

“ทำอะไรนะ” แทนถามอย่างฉงน

ผมทั้งอายทั้งเจ็บกัน ลูกขึ้นมาทำท่าเหมือนไม่เป็นอะไร ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้ว
เป็นมากกกกกกก...

ช่วยจริงๆ เลย

แทนจะช่วยดึงผมให้ลุกขึ้นยืน แต่ผมบอกเขาว่าไม่เป็นไร ยังไม่ทันจะลุก ผมก็
ล้มลงไปอีกรอบ

“เหอะ” แทนยื่นมือมาอีกครั้ง ผมจำใจต้องจับมือของแทนเพื่อให้ตัวเองยืน
และก็ทรงตัวได้

กลิ่นของแทนหอมกว่าผมในตอนนี้อีก ผมปล่อยมือเขา เขาเดินเข็ดผม
เปียกๆ ของตัวเองไปยังตู้เสื้อผ้าที่อยู่มุมห้อง

ถึงแม้ว่าผมจะฝายมาหาเขาเอง แต่ผมก็อดไม่ได้ที่จะตื่นเต้นมาก ตื่นเต้นอย่าง
แรง เพราะอะไรกันวะ เพราะผมอยู่กับแทนสองต่อสอง หรือว่าหุ่นที่ไม่รู้เอาเวลาที่
ไหนไปดูแลของแทน

มันขาวก็ที่ผมคิดไว้อีกนะ...

ผมจำได้ว่าเคยเห็นตอนไปออกค่ายกับเอกการตลาด แต่เมื่อมาเห็นจะจะเต็ม

ลูกกะตาแบบที่ไม่ต้องกลัวสายตาคนอื่นแบบนี้ บอกตามตรงแค่ผมเห็นผมก็รู้สึก
ใจเต้นรัวไปหมด

ตั้งสติไว้...วางสายตาลงก่อน

“มาทำอะไรเธอ” แทนที่สนใจแต่การแต่งตัวของตัวเองเอ่ยถามขึ้นเพื่อ
ทำลายความเงิบ

ฉิบหายละ...

นั่นดิ คุมาทำไมวะ

“กูแค่จะมาดู...หมา” ผมแกล้งเสียงอ่อย

“หมา? ไข่ต้มไม่ขึ้นมาบนบ้านหรือกนะ ถ้าไม่มีใครอุ้มขึ้นมา”

เออ คุรู้แล้วเนีย...ทำไมต้องย้าเรื่องการแฉิดแฉพลาดของกูด้วย

ผมที่กำลังตอกชกหัวตัวเอง รู้สึกได้ว่ามีใครมายืนอยู่ไม่ไกลไม่ไกล แทนใส่เสื้อ
แล้ว แต่ผมของแทนยังเปียกอยู่ ผมเงยหน้าขึ้นมองหน้าของแทน เขาจ้องมองผม
เขม็งด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก

“ไหนลองเปลี่ยนหน่อยซิ” แทนเอ่ย

“เปลี่ยน?”

“เปลี่ยนเป็นคนที่ปากตรงกับใจ” แทนพูดต่อไป “ไม่ต้องนานก็ได้ สักสิบห้า นาทีพอ”

ผมกระพริบตาปริบๆ แทนทิ้งตัวนั่งลงบนเตียง ดึงตัวผมให้นั่งลงข้างๆ เขากำลังจะเล่นอะไรกับผมวะเนี่ย

“มาที่นี่ทำไมเหรอ” แทนยิงคำถามแรกมา เขี่ย ถ้าถามมาแบบนี้แปลว่าผมต้องตอบความจริงและตอบออกไปตรงๆ ใช่มั้ย

ในเมื่อหมดทางเลือก ผมจึงต้องจำใจบอกความจริงออกไป

“มาหา ming อะ” ตอนนี้ผมรู้สึกแพ้ทุกทางจริงๆ ครับ

“เพราะอะไรเหรอ”

“อยากมา”

ถ้าผมเงยหน้าขึ้นผมอาจจะทันมองเห็นรอยยิ้มเล็กน้อยของแทนที่หุบลงอย่างรวดเร็ว

“ทำไมถึงอยากมาล่ะ”

“เห้ย นี่จะถามไปสอบ SAT หรือไงเล่า”

“...”

“ก็อยากมาไง อยากมากก็คืออยากมา มันต้องมีเหตุผลอะไรมากกว่านี้อีก
หรือ”

ผมไม่กล้าสบตาของแทนเลย เอาแต่ก้มหน้าอยู่แบบนั้น จู่ๆ ผ้าเช็ดผมของแทน
ก็ลอยมาอยู่บนตักของผม

“เช็ดให้หน่อย”

ได้ทีแล้วก็เอาใหญ่เลยนะคุณชาย...ผมผู้ไม่มีสิทธิ์ปั่นหรือโต้แย้งใดๆ หยิบผ้า
ขึ้นมา นั่งคุกเข่าบนเตียงและยืดตัวให้สูงพอๆ กับศีรษะของแทน ผมเห็นเงาของ
ตัวเองกับแทนในกระจกพอดี

ผมรีบหันหน้าหนีเงานั้น...แม่งดูส่วทเกินจนผมเขินเอง แทนมันก็เอาแต่มองผม
ทางกระจกอีกด้วยนะ

“ไ้กายว่ายังงั”

“หือ”

“ไ้กายนะ”

“จะว่าอะไรละ” ผมเช็ดไปด้วยตอบไปด้วย

“ไม่มีอะไรกับมันแน่เหวอ”

“ไม่เคยมี วันนั้นแค่เลิกผิตงาน ผิตเวลา”

“ .. ”

“ขอโทษได้มัยละ”

แค้นผิงุ่นจริงๆ ยังไม่ยอมหายโกรธเรื่องนี้จริงๆ ด้วยครับ

“แนใจนะว่าไม่มีอะไร เคลียร์กับมันแล้วเหวอ”

“ก็เกือบเคลียร์อะ แต่ก็เคลียร์แล้ว”

“ยังงักันแน”

“เหี้ย ที่พูดในลิปต์พูดจริงนะเว้ย ไม่ได้พูดเล่น จำะมั้ง” ผมเขย่าหัวแทนอย่างรุนแรงด้วยความหมั่นไส้

“โอ้ย” แทนร้อง จับมือของผมเอาไว้

ผมมองหน้าแทนผ่านเงาในกระจก แม้แทนจะดูเคื่องนิตๆ ที่ผมแกล้งเขย่าหัว

เขา แต่ก็ดูเหมือนไม่ได้จริงจังอะไรมากมาย แถมยังไม่ยอมปล่อยมือผมอีกนะ

“หมดสิทธิ์หานาที่ยังวะ” ผมแก้งถาม

แทนทำหน้าฉงน หลังจากนั้นก็ถูกผมโอบกอดเขาด้วยแขนทั้งสองข้างจากทางด้านหลัง

อีกฝ่ายดูจะซื่อไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว...

“นอกจากปากจะตรงกับใจแล้ว ขอถามการกระทำที่ตรงกับใจด้วยก็แล้วกัน”

ฟอด

ผมก้มหน้าลงไปหอมแก้มคนในอ้อมกอดที่ตัวแข็งไปแล้ว ฮ่าๆ ไบหน้าของแทนซื่อคามากจนผมซ้ำ

“เชื่อกูหรือยังวะ”

“ ... ”

“หา พี่แทน เชื้อทัพหรือยัง”

ใจแข็งเป็นหินเลยวู้ย...แม้จะทำหน้าเงินอายเล็กน้อยแต่ก็ยังไม่ยอมที่จะหลุด
ยิ้มออกมาให้ผมเห็น

เขาทำให้ผมรู้ว่าคนอย่างเขาเวลาให้ใจใครไปแล้วเขาให้หมด และเวลาโกรธ
เรื่องอะไรที่ทำให้เขาเจ็บปวดเขาก็สุดแสนที่จะโกรธจริงจังและก็นานเหมือนกัน

แต่ผมก็ไม่ท้อที่จะง้อหรอกนะ...

ในขณะที่ผมจมกับความคิดตัวเอง แทนก็พลิกตัวกลับมาหาผม พร้อมๆ กับดึง
ผมเข้าไปประทับรอยจูบ

ผมไม่ทันได้ตั้งตัวอะไรเลย...แทนเหมือนจะจูบไม่นานมั้ง...เขาดึงตัวผมออก...
แต่แล้วก็ดึงเข้าไปจูบใหม่

เป็นเช่นนั้นอยู่หลายครั้ง จนผมรู้สึกเหมือนผมปากช้า

“พอแล้ว” ผมปราม แข็งขึ้นตัวเองเมื่อแทนจะดึงเข้าไปอีกครั้ง “ยอมขนาดนี้
แล้ว หายโกรธทัพได้แล้วมั้ง”

แทนยิ้มอ่อน (เข้าใจคำว่ายิ้มอ่อนอยู่ใช่ไหมครับ คือยิ้มนิดๆ นะ) ก่อนจะพูดเสียงดังฟังชัดว่า...

“ไม่ว่ะ”

“อ้าววววววววว” ผมร้องเสียงลากยาวด้วยความงงงัน

แทนดูสนุกสนานกับการแกล้งผมมาก...เขาเอื้อมมือมาหยิบโทรศัพท์ของผมที่ยื่นออกมาจากกระเป๋าเสื้อกันหนาว

เขามองหน้าผมนิดๆ “แน่ใจนะว่าตกลงแล้ว?”

“เรื่องอะไรเหวอ”

อีกฝ่ายเอื้อมมือมาจะเคาะหัวผม ผมหัวเราะเบาๆ

“เออ ตกลงครับ”

แทนยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ ขณะกดโทรศัพท์ของผมเข้าแอปพลิเคชันเฟสบุ๊กของผมอย่างรวดเร็ว ท่าทางจะสุขอกสุขใจกับการกระทำของตัวเองเป็นอย่างยิ่ง

“ทำอะไรวะนะ”

“ไม่บอก”

“อะไร”

“ไม่มีอะไรหรอกน่า”

แทนไม่ยอมให้ผมเห็นว่าแทนทำอะไรกับเฟซบุ๊กผม...

ทำไมต้องหิวเรอะคิกคักอย่างมีความสุขแบบนั้นด้วยวะ?

ผมพยายามจะแย่งโทรศัพท์ของตัวเองคืน แต่แทนไม่ยอม ผมก็เลยปล่อยเลยตามเลย ให้เขาได้ทำอะไรตามใจของเขาเอง เพราะตอนนี้ผมก็ยังอยู่ในสถานะที่กำลังง้อเขาอยู่

เห็นเขามีความสุขอย่างนั้น มีหรือที่คนอย่างผมจะกล้าขัด

เอาไว้ค่อยดูทีหลังแล้วกันว่าทำอะไร...

ผมอยู่เล่นกับแทนต่ออีกนิดหน่อย แทนก็ออกมาส่งผมที่หน้าบ้านของตัวเอง เพราะเขาเหนื่อยมากแล้ว ผมโบกมือลาแทน ไม่ลืมที่จะขอโทรศัพท์ของตัวเองคืนด้วย

ผมเดินเข้าไปในบ้าน หันมามองข้างหลัง แทนที่ยังยืนมองผมอยู่ ผมเดินไปอีก
หันกลับมาองอีกครั้ง แทนที่ยังคงมองผมอยู่

มองผมพร้อมกับรอยยิ้มเล็กๆ ตามแบบฉบับของเขา...

ทันทีที่มาถึงห้องนอนผมก็มาเปิดเฟสบุ๊กตัวเองทันทีว่าแทนทำอะไรลงไป

โห...นี่ผมโดนสองอย่างเลยครับ

สถานะ : มีแฟนแล้ว รักมาก ไม่นอกใจด้วย

กับสถานะใหม่ของตัวเองที่เปลี่ยนมาแทนที่ **Single**

In the relationship

แสนนักันนะ...ผมยิ้ม และคิดว่าผมจะทำทุกทางไม่ให้ตัวเองโดนถล่มคนเดียว
โดยการขึ้นสถานะอีกอันเอาไว้ให้คุณชายแทน

สถานะ : <3<3<3 TANKHUN

ตอนที่ 26 [Rewrite]

“เป็นอะไรวะ ยืมมาแต่ไกลเชียว” ทันทีที่ที่แจงเห็นหน้าผมแจงก็เอ๋อปากแซวขึ้นมาทันที “แล้วสเด็ดสเมื่อคืนนะ คืออะไรวะ แม่่ง พอจะชัดก็โคตรชัดเลยนะ ไม่ใช่ปานนี้พี่แทนยืมหน้าบานเป็นกระด้างแล้วหรือไง”

“ถามมากจริง” ผมเอ๋อปากท้วงเพื่อน แต่ก็รู้ว่าเพื่อนมันจะรู้สึกรู้สาอะไรในสิ่งที่ผมพูดสักเท่าไร

“ทีนี้คู่มึงก็ชัดเจนแล้วสินะ...แล้วคู่แข่งพี่กูล่ะ จะชัดเจนบ้างมั้ย” แจงทำหน้ามีความหวัง

“พี่เขาเดินมานานแล้ว ไปถามพี่เขาเองสิ”

ผมสะกิดให้เพื่อนมันดูคนที่มันกำลังเอ๋อถึง พี่เจตน์ พี่พีทและพี่ตันมา มหาวิทยาลัยกันครบ ยกเว้นอยู่คนหนึ่งนั่นก็คือแทน ที่ยังคงต้องทำงานอยู่ที่บริษัทนั้นต่อไป

ผมจะไปหาเขาทันทีที่ผมเรียนเช้าเสร็จ

แน่นอนว่าการที่ผมจะไปหาเขาเขาย่อมไม่รู้ เพราะผมจะไปหาเขาแบบเซอร์ไพรส์ ไม่รู้ว่าที่ผมหายหัวไปเนี่ยหัวหน้านางานของแทนที่ชื่อว่าเจ็พริกจะว่าอะไรผมหรือเปล่า (เพราะดันไปหลอกเขาว่าเป็นเด็กฝึกงานเอาไว้แบบนั้น) เอาเป็นว่าผมจะโผล่หัวไปอีกทีตอนบ่ายก็แล้วกัน

พี่ทั้งสามคนเอ่ยทักผมก่อนที่จะเดินผ่านไป แจ่มมองตามอย่างเพื่อฝัน ในขณะที่ผมนั้นกระตุกแขนของเธอให้รีบขึ้นไปเรียนไวๆ

“ทัฟ”

ผมได้ยินเสียงคนเรียกผมจึงหันกลับไปดู ผมมองเห็นพี่กายกำลังวิ่งมาหาผม แฉกเดินห่างออกไปจากข้างๆ ของผมโดยอัตโนมัติ

ผมกลืนน้ำลาย บุคคลท่านนี้ที่มีนามว่ากายทำเอาผมกับแทนต้องเข้าใจผิดกันอย่างยิ่งใหญ่มากเลยทีเดียว ผมก็เลยรู้สึกหวาดๆ หน้อยเมื่อเจอหน้าพี่เขาอีกครั้ง

“ครับ” ผมรับคำ

“พี่เอาขนมมาฝาก” พี่กายส่งถุงขนมราคาแพงมาให้ผม ผมมองมันอย่างลำบากใจ

“คือว่าผม...” จะบอกว่ายังไงดีวะ ลดน้ําน้ํากอยู่ดีมั้ยนึ่

“ขอบคุณนะคะ” ไ้แจงที่เห็นผมอ้าอึ้งอยู่นานเอื้อมมือไปปรับขนมาจากมือของพี่กายแทนที่ผมจะเป็นคนรับเอง

“เอ๋อ...”

“ผมไปเรียนก่อนนะครับ”

ผมรีบขอตัว โดยรีบดึงมือของเพื่อนให้รีบขึ้นบันไดไปให้เร็วที่สุด

“มึงนี่ก็เหลือเกิน ไม่ชอบเขาก็ไปบอกเขา ทำไมไม่ยอมบอกเขาไปดีๆ ละว่ามึงคบกับพี่แทนแล้วฮะ”

“กูขึ้นสเตตัสในเฟซบุ๊กแล้วนะ” ผมเถียงข้างๆ คูๆ

“คนบางคนเขาก็ไม่ค่อยเล่นเฟซบุ๊กกันหรอกนะ” แจงคู้ยชนมโนในถุง ผมคงคิดว่ามันคงคิดเอาเองแล้วละว่าชนมถุงนี้กลายเป็นของมันไปแล้ว “กูว่าบอกพี่เขาตามความจริงไปเหอะ ช่วงนี้พี่แทนยิ่งเพ็งจะหายโกรธมึง อย่าทำให้เขาต้องคิดอะไรมากอีกเลย”

“...”

“พี่รหัสกูเขารักมึงมากนะ มึงรู้มั๊ย”

ผมมองมันอย่างตั้งใจ ผมเป็นคนพูดตรงๆ ไม่เก่ง ยิ่งเป็นการทำร้ายจิตใจคนอื่นด้วยแล้วผมยิ่งรู้สึกอึดอัดใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ที่แจ่มชัดมันก็ถูกของมัน หากผมไม่ยอมพูดกับพี่กายตรงๆ นอกจากพี่กายจะยังวนเวียนอยู่รอบตัวของผมแล้ว แทนที่คงจะยังคิดว่าผมไม่เคยชัดเจนกับพี่กายในเรื่องนี้

ผมหันหลังกลับไปหาพี่กาย

“พี่กาย”

“ครับ” พี่กายทำหน้าดีใจที่เห็นผมเดินเข้ามาหาอีกครั้งหนึ่ง

ผมมองดูนาฬิกาที่ใกล้เวลาเข้าเรียนเต็มที่แล้ว ยังไงผมก็พูดกับพี่เขาตอนนี้ไม่
กันอย่างแน่นอน

“ผมมีเรื่องจะคุยด้วย ตอนเที่ยงเดี๋ยวเจอกันนะครับ”

“อ้อ ได้สิ”

ผมยิ้มแห้งๆ ส่งให้พี่กาย หันหลังกลับไปสมทบกับแจงที่รออยู่ ไม่ว่าผมจะทำ
ร้ายจิตใจใครๆ นี่มากมายแค่ไหน แต่ผมก็ไม่ควรทำร้ายจิตใจคนที่ผมรักและก็รัก
ผมอย่างแทนอยู่ดี

ถ้าเขาจะเจ็บปวด อย่างน้อยก็ให้เจ็บครั้งเดียวจบไปเลย ไม่ใช่ปล่อยไว้ให้นาน
มากไปกว่านี้

ผมคิดถูกใช่มั้ยครับ...

ตอนใกล้เรียนเสร็จสติผมไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไรๆ ตลอดทั้งคาบเรียนที่
แสนยาวนาน(เลคเชอร์สามชั่วโมงกว่าๆ) ผมเอาแต่คิดหาคำพูดที่มันเหมาะสมจะ
และก็ตรงประเด็นที่สุดเพื่อที่เขาจะไม่ได้มายุ่งเกี่ยวอะไรกับผมอีก

ยากจังเลยแฮะ

“ไหวมั้ยเนี่ย” แจงถามขึ้นมา เมื่อผมทำท่าท่าเครียดเสียเต็มประดา

“ต้องไหวอยู่แล้ว”

“เออ พุดๆ ไป พี่เขาไม่ใช่คนโง่อะไร พี่เขาคงจะเข้าใจ”

ทันทีที่อาจารย์ปล่อยตอนหมดคาบ ทุกคนในห้องก็พากันลุกขึ้นยืน ผมเก็บของ

ยัดเข้าใส่ไว้ในกระเป๋า มองดูซีทอันว่างเปล่าของตัวเองแล้วรู้สึกสะเพื่อนใจ ทำไม
กูไม่ยอมเป็นคนที่ตั้งใจเรียน

เงยหน้าขึ้นมาอีกทีผมเห็นช่อดอกไม้เต็มหน้าของผมไปหมด

กูอึ้งแปบ...

ผมลุ่นฉิบหายว่าให้บุคคลที่อยู่หลังดอกไม้เป็นแทน ไม่ใช่พี่กาย เพราะถ้าเป็น
พี่กายละก็เรื่องคงยาวไปอีกและผมก็ปวดหัวที่จะแก้

ช่อดอกไม้เลื่อนลงมาช้าๆ กลายเป็นภาพสโลว์โมชั่น ผมเกร็งไปทั้งตัวตอนที่
เงยหน้าขึ้นไปมองเจ้าของช่อดอกไม้ด้วยความลุ่นสุดตัวยิ่งกว่าลุ่นหยางวัลที่
หนึ่ง

แทนคุณ

ผมอ้าปากค้างและก้มองตาค้างไปที่แทนคุณ ดีใจที่ได้รับมากกว่าเดิม
ประมาณสิบสี่เท่าเห็นจะได้

คนที่ถือดอกไม้มาลดมือลง ทำท่าแข็งๆ ที่ผมไม่ยอมรับไปสักที

“เอาไปได้แล้วมั้ง ถือนานๆ แล้วอาย”

แจรงองสี่ข้างผมอย่างแซวๆ “หน้ามึงแดงฉิบหาย”

ผมรับดอกไม้มา แล้วเอามันมาปิดหน้าตัวเอง คนในห้องส่งเสียงแซวกันทั่ว นี่มันแกรนด์โอเพนนิ่งเสียยิ่งกว่าตั้งสเตตัสในเฟซบุ๊กว่าคบกันแล้วเสียอีก

“ไม่ชอบเหวอ” แทนเอ่ย

“มันไม่ได้ไม่ชอบหรือพี่แทน มันรักเลย” แจงตอบแทน

“แล้วทำไมต้องหลบหน้าพี่ด้วยอะ”

“ไม่ได้ทำงานเหวอ” ผมโผล่มาแต่ตา ให้ดอกไม้ปิดบังใบหน้าส่วนใหญ่เอาไว้

“ตอนบ่ายก็จะกลับไปแล้วเนี่ย พี่พริกถามด้วยนะว่าเด็กฝึกงานคนใหม่ไปไหน”

“กูต้องกลับไปทำงานเหวอ”

“ก็แล้วแต่” แทนทำสีหน้าไม่ปกติ

ผมหัวเราะออกมาเบาๆ “ไม่ใช่แล้วแต่กูแล้วละแบบนี้”

“ยังงี้”

“ก็มึงกะมาจับกูอยู่แล้วทำไม”

“ก็ฉลาดนี่”

เอาดอกไม้ฟาดหน้าแฟนหมาดๆ ของผมซะเลยดีมั๊ยเนี่ย หมั่นไส้วะ

“อ้าว แล้วใครจะกินข้าวกับกูละทีนี้” แจงไวย เมื่อผมลุกขึ้นยืน ทำท่าเหมือน
จะตามแทนออกไปข้างนอก

“เสียใจนะแจง บอกแล้ว ทัพเป็นของพี่”

“โอ้ยยยย เอาไปเหอะ จำคาถุมนั้แล้วเหมือนกัน เอาไปเลยพี่ เอาไป
เลยยยยย” แจงส่งเสียงประชดประชันได้อย่างน่าเตะจริง ๆ

แทนยื่นมือมารวกับต้องการช่วยถือของในมือผม ผมส่งดอกไม้ให้ มันไม่
ยอมรับไป แต่มันรับของอย่างอื่นเช่นกระเป๋ากับพวกหนังสือ

“ให้แล้วก็ต้องถือดิ”

“รู้แล้ว รู้แล้ว”

“นี่หลบเจ้าพริกออกไปสั่งมาให้เลยนะ”

“ทำอย่างกับกูเป็นผู้หญิงไปได้”

“แล้วชอบมั้ยล่ะ”

ผมไม่อยากให้แทนได้ใจจนเกินไป ผมก็เลยพูดสั้นๆ ง่ายๆ ว่า “ก็...โอ”

“เฮอะ”

แทนหัวเราะใส่ผมหลังจากนั้นก็ดันหลังผมให้เดินไปข้างหน้าแล้วเขาเดินตามหลัง

โทรศัพท์ของผมสั่นตอนที่ผมเดินออกมาจากห้องไม่เท่าไร เป็นข้อความจากไลน์ของไอ้แดงที่มันส่งมา เป็นคำไม่กี่คำที่ทำให้เอาผมตกใจไปครู่ใหญ่เหมือนกัน

แล้วที่มันนัดไว้กับพี่กายล่ะ?

ผมมองหน้าของแทนที่หมายมั่นปั้นมือแล้วมั้งว่าจะกินข้าวเที่ยงกับผม ถ้าบอกว่านัดพี่กายเอาไว้เรื่องราวคงจะใหญ่โตและผมก็ต้องง้อมันใหม่อีกรอบ เอาเป็นว่าผมคงต้องปล่อยไปก่อนก็แล้วกัน

ร้านอาหารแถวออฟฟิศที่แทนทำงาน

“ตกลงคู่สวรรค์ฟ้าประทานนั้นยอมมาเป็นพรีเซนเตอร์ให้ปะ” ผมถามแทนเพื่อ
ชวนเขาคุย ยังจำคู่ที่หน้าตาดีทั้งคู่ที่ผมกับแทนเจอที่แมคโดนัลด์ได้มั้ยครับ...
อยากจะรู้จริงๆ ว่าจะได้งานนี้หรือเปล่า

“ไม่อะ ไข่เหี้ยพนามันไม่ยอม”

“เรียกเขาดีๆ หน่อยดิ”

“ทำไมต้องเรียกดีๆ ด้วย เพราะมันหน้าตาดีเหรออ” เสียงดังขึ้นเลย ภูทำอะไร
ผิดเนีย TT

“ทำไมต้องโกรธขนาดนั้นด้วย”

“ก็ตอนโทรไปถามอีกครั้ง โดนมันด่ากลับมานะสิ”

“อ้อ” ผมพยักหน้ารับรู้ “ตอนที่โทรไปไม่ได้โทรเข้าเบอร์คนที่ชื่อพนา แต่โทรเข้า
เบอร์วาโยแทนใช้ม้ย”

“ประมาณนั้นแหละ”

“เข้าใจหรือยังว่าทำไมถึงโดนด่า”

แทนทำท่าคิดไปนิดหน่อย ก่อนที่จะพยักหน้าเบาๆ “เข้าใจก็ได้”

“หิ” ผมหัวเราะเบาๆ

“แต่วันหลังไม่ต้องปกป้องมันอีกนะ”

“ปกป้องอะไร”

“ที่บอกให้กูเรียกมันดีๆ”

“อ้าว ไม่ได้ปกป้อง แต่เป็นมารยาททางสังคมมั้ง”

“ไม่รู้ล่ะ ไม่ชอบ” คุณชายแทนตัดบทพร้อมๆ กับยัดชูชิเข้าปากและก็เคี้ยว

อย่างรุนแรงเหมือนเด็กเอาแต่ใจ

ที่แท่นผมก็เป็นคนแบบนี้แหละใช่ไหมครับ...มีทั้งตอนเป็นผู้ใหญ่และก็
ตอนที่เด็ก

โทรศัพท์ของผมสั้นเป็นข้อความจากไลน์ที่ถูกส่งเข้ามา คนที่ทักมาเป็นพี่กาย
และเขาก็บอกมาว่าเขากำลังรออยู่ ผมรีบพิมพ์บอกเขาไปว่าตอนนี้ไม่สะดวกที่จะ
คุยแล้ว พี่กายส่งสติ๊กเกอร์ตัดพ้อมาหลายอัน แต่ท้ายที่สุดพี่เขาก็เข้าใจและก็
บอกว่าเอาไว้โอกาสหน้าดีกว่า

“คุยกับใคร”

“หา”

“ทำไมดูซีเรียสจัง”

ผมนั่งคิดนิดหน่อย ก่อนที่จะยกโทรศัพท์ไปให้แทนดูเพื่อกันเรื่องดราม่าที่
อาจจะตามมาทั้งหมด “เอาไปดูเลยครับพ่อ”

แทนหัวเราะถูกใจ รับโทรศัพท์มาจากผม เมื่อเห็นว่าผมคุยกับใครเขาก็หน้า
คือขมวด

“จะคุยอะไรกับมัน”

“เรื่องจริงจัง”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องกูกับมึง”

แทนจ้องหน้าผม เขาดูตกตะลึงเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าผมนั่นจริงจังมากยิ่งขึ้น เขา
ไม่ได้ว่าอะไรก่อนที่จะส่งโทรศัพท์คืนมาให้ผม เราสองคนทานข้าวกันต่อ
ท่ามกลางความเงียบ จนกระทั่งแทนเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงมุ่มมัน

“ไปคุยด้วยได้มั๊ย เอากูไปด้วย”

“หา” ผมร้องอย่างตกใจ

“กูก็มีเรื่องจะพูดกับมันเหมือนกัน”

“เอาจริงเหรออ”

“จริงสิ...แม่งจะได้เลิกยุ่งกับมึงสักที”

“...”

“มันไม่ได้เล่นเฟกบุ๊กหรืออะไรวะ ไม่เห็นสเตตัสมึงเมื่อคืนหรือไง เชี่ยนี่ก็...” แทน
บ่นไปเรื่อยในขณะที่ผมเริ่มมอมยิ้มหลังจากที่ได้ยิน

“ตอนเห็นสเตตัสนั้นรู้สึกยังไงเหรออ”

“สเตตัสอะไร” ทำยประโยคของแทนเสียงสูง แสดงความไม่น่าเชื่อถือ
ประมาณสิบเลเวล

“เหรออ ไม่เห็นจริงเหรออ”

“ไม่เห็นโว้ย”

“ว่า อุตส่าห์ขึ้นให้ดู” ผมแก้งทำเสียงผิดหวัง

“ก็ได้ๆ เห็นแล้วก็ได้ ยอมรับแล้ว”

แทนยกมือยอมแพ้ ในขณะที่ผมหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี เราสองคนคุย
กันไปเรื่อยๆ จนได้เวลาทำงานของแทน ซึ่งผมก็ต้องตามไปทำเหมือนกัน

เจ็พริกเลิกคว่สูงทันทีที่เจอหน้าผม

“หายไปไหนมาเมื่อเช้า ตกลงมาฝึกงานหรือมาตามสามี”

เอื้อออออออออออ...พูดอย่างนี้เหมือนผมโดนแทงยังไงชอบกล ผมหันไปมอง
หน้าแทนอย่างขอความช่วยเหลือ แทนเอาแต่หัวเราะ ท่าทางสนุกที่เห็นผมโดน
ดำ

“คือผม...”

“ลงไปซื้อกาแฟ ไม่ต้องขึ้นมาชั้นนี้ แต่ไปชั้นลิบนะ เขากำลังจะถ่ายรูปกัน”

“คร่ำบบ” ผมรับคำเสียงยาวๆ วันนี้คิดในใจอย่างมุ่งมั่นว่าจะไม่ยอมทำห
อีกแน่ๆ

“ผมไปช่วยเขาได้มัย” แทนอาสา

“อะไร เธอเป็นสามีของเขาหรือไง” เจ็พริกถามอย่างไม่ใส่ใจเกมประชด
ประชัน

“ครับ”

ทันทีที่แทนรับคำก็อึ้งกันหมดทั่วทั้งห้อง บางคนหลุดขำ บางคนทำหน้าทำตา
เสียดายแทนอย่างออกนอกหน้า

“อะไรนะ”

“จริงๆ เขาไม่ได้มาฝึกงานหรอกครับ เขามาอย่างหลังที่พี่พูดเมื่อกี้”

“...”

“มาตามสามี”

“เซี่ยแทน” ผมร้องให้มันหยุด แทนกระพริบตาใส่ผม ส่วนผมก็นั่งลงตาสู่มัน

“นะครับ ผมไปช่วยมันนะ”

“ได้ ไปเหอะๆ”

เจ็พริกไล่เหมือนรำคาญเต็มทน แทนเดินเข้ามาหาผม เกาะไหล่ผมและกีดันตัว
ให้ผมเดินออกไปนอกห้อง

ผมทำหน้าบูดเป็นตุต เมื่อตะก็ไม่ว่ามันช่วยหรือมันแกล้ง

“พูดตรงไปนะ เขาจะมองหน้ากูยังไงเนี่ย”

“ไม่เห็นต้องแคร์เลย ถ้าไม่พูดอย่างนั้นพี่พริกไม่ยอมให้กูมาช่วยมึงหอบกาแพ
หลายแก้วเน่ๆ”

ลิฟต์เปิดทันทีตอนที่ผมกับแทนไปถึง...แทนเอามือลูบหัวผมพอดีเป็นจังหวะ
เดียวกันกับที่ใครสักคนในลิฟต์กำลังมองมาพอดี เป็นผู้ขายสองคนที่หน้าตาดีทั้ง
คู่

“ฟรีเซนเตอร์” แทนกระซิบข้างหูผม ก่อนที่จะหันไปพูดกับสองคนนั้นพลางกด

ลิปต์ค้างไว้ “สวัสดีครับ ผมแทนคุณอยู่ในทีมการตลาด พวกคุณต้องขึ้นไปเตรียมตัวที่ชั้นสิบนะครับ ไม่ใช่ชั้นนี้...”

หนึ่งในนั้นพยักหน้า ส่วนอีกคนหนึ่งจ้องหน้าผมเขม็ง

“คุณครับ...” แทนเรียกอีกครั้ง

“ครับ” คนที่จ้องหน้าผมรับคำ ก่อนที่จะกดลิฟต์ให้ปิด ผมกับแทนก็เลยรอลิฟต์ตัวใหม่ที่จะพาลงไปชั้นล่าง

แทนเอามือถองสีข้างผมเบาๆ ทำทางหมั่นไส้

“ช่วงนี้พีโรโมนต่อเพศเดียวกันทำไมมันสูงจังวะ...”

“สองคนนั้นหน้าตาคุ้นจัง”

“คู่จิ้นเน็ตไอดอลแหละ ไม่รู้ชอบกันมัยแต่ที่แน่ๆ มีแฟนคลับจำนวนหนึ่งเหมือนกัน”

“...”

“สนใจหรือไง”

“โอ้” ผมร้อง “ทำไมซีเหิงแบบนี้วะ”

“นี่แค่ระดับเบานะทัพ ยิ่งคบไปนานๆ อาจจะได้เจอนักกว่านี้”

“...”

“จะทนไหวมั้ย” แทนเกาหัว...การชี้แจงน่าจะเป็นอะไรที่ฝังรากลึกลงไปในจิตวิญญาณของแทนไปแล้ว ผมถอนหายใจก่อนที่จะตบป่าของแทนเบาๆ

“ไม่ทน แต่จะทำให้ไวใจ”

ตอนที่ 27 [Rewrite]

ผมกลายเป็นเบี้ยของกองถ่ายภาพนิ่งโฆษณาสินค้าของบริษัทนี้ไปแล้ว

เรื่องราวมันสืบเนื่องมาจากผมมาอ้อนแทน และผมก็ไปโกหกเขาว่าผมเป็นเด็กฝึกงาน บาปกรรมที่ผมโกหกและทำผิดกับแทนได้ตามสนองผมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จากคุณหนูที่อยู่บ้านมีคนทำอะไรให้ตั้งมากตั้งมาย ตอนนี้กลายเป็นเบี้ยที่ทีมงานจะสั่งให้ผมไปทำอะไรก็ได้

ปรับไฟ แบกกล้อง แบกเลนส์ เสิร์ฟน้ำ เสิร์ฟกาแฟ กวาดพื้น พัดให้พีรีเซนเตอร์ผมทำหมดเลย

ตอนแรกแทนมันก็ดูนี่ก็สนุกกับการที่เห็นผมลำบาก แต่หลังๆ มันชักจะสงสารผมแล้วละมั้ง หลายครั้งที่มันต้องผละออกมาจากทีมงานเพราะมันต้องมาช่วยผมจนเจ้าพริกถลึงตาใส่ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ผมก็เลยต้องบอกมันว่าผมโอเค ผมไม่เป็นไร

ผมทนไหว ตอนนี้มันคงไม่มีอารมณ์จะแกล้งผมแล้วมั้งครับ คุณมันจะสงสารผมมากกว่า

“น้องๆ”

“...”

“น้อง”

เรียกภูหรือเปลววะ ผมหันไปตามเสียงเรียก เจ้าของเสียงก็คือ นีต เน็ตไอดอลสุดฮอตที่มาเป็นพรีเซนเตอร์ให้เนื้แหละ เขาเป็นคนเดียวกันกับคนที่จ้างผมในลิปต์

“ครับ” ผมเอียงหน้าเข้าไปถาม

“พัตให้ใครนะ พี่อยู่ทางนี้”

ผมมองพัตในมือตัวเอง อ้าวกรรม ผมไปพัตให้ผีสาวนางไม้ที่ไหนไม่รู้เพราะทางนั้นแม่งไม่มีคนอยู่เลย ผมยิ้มขอโทษคุณนีต ก่อนที่จะพัตให้เขาอย่างแรงๆ รวากับต้องการขอโทษ

“น้องชื่ออะไรเหวอ”

“ครับ?”

“น้องนะชื่ออะไร” เขาถามทั้งๆ ที่เขากำลังถูกแต่งงานอยู่

“ทัฟ...ครับ” ผมตอบอย่างไม่แน่ใจว่าควรตอบดีหรือเปล่า

“หน้าตาน้องนี่ไม่น่าเป็นเบ๊กองถ่ายเลยนะ”

“ผมควรเป็นนายแบบไซม์ยี่พี”

“ฮ่าๆๆ ถูก”

คุณน็อตส่งเสียงหัวเราะลั่น ลั่นจนแทบหันมามอง เพิ่งคุยกันไปหยกๆ เรื่อง
แทนเป็นคนขี้หึง และผมจะทำให้เขาไว้ใจ ผมควรระมัดระวังตัวกว่านี้ไซม์ยี่ครับ

“น้อง”

ใครอีกคนเรียกผม เป็นเน็ตไอดอลคู่จิ้นของคุณน็อตนั่นก็คือคุณปาล์ม คนๆ นี้
จะตัวเล็กกว่าคุณน็อต ผมรีบวิ่งไปหาคุณปาล์มที่น่าจะทำให้แทนหึงได้น้อยกว่า
คุณน็อต

“ครับพี่”

“พี่หิวน้ำ”

“ได้ครับ เอน้ำอะไรดีครับ”

“น้ำเปล่าละกัน”

ผมรีบกุ๊กกิ๊กไปหาน้ำหาทำให้ แม้จะเหนื่อยแต่เมื่อมาถึงจุดนี้แล้วผมคิดว่า
ควรทำให้ดีที่สุด ตอนที่ผมกำลังจะเดินไปถึงจุดที่เป็นน้ำดื่ม ผมก็รู้สึกว้าวใครบาง
คนได้จับคอเสื้อผมเอาไว้จนทำให้ผมเดินไปไหนไม่ได้

แทนคุณเจ้าเดิม

“อะไรเหรออ” ผมถาม น้ำเปล่าหนึ่งแก้วถูกส่งมาใส่มือผมอย่างรวดเร็ว ผมอ้า
ปากค้างอย่างตกตะลึงงัน

“เอาไปให้เขาสิ แล้วมาหากูด้วยนะ”

ผมรีบจัดการตามที่แทนบอก แล้วก็เดินมาหาแทนที่ยืนทำหน้าซีเรียส

“อะไร”

“กลับบ้านได้แล้ว” แทนส่งกระเป๋າของผมมาให้ “ไม่รู้วามันไปเอามาตั้งแต่
เมื่อไหร่

“จะบ้าเหรออ” ผมร้อง “เดี๋ยวกี้โดนเจ้าพริกกินหัวเอاهرอก”

“เขาเป็นเจ้านายกู เขาไม่ใช่เจ้านายมึง ไม่เป็นไรหรอกน่า” แทนดึงมือผมให้
ออกมาจากสตูดิโอ

“ไม่ได้ เริ่มแล้วก็ต้องทำให้จบ”

“ทัฟ ไม่เห็นต้องจริงจังอะไรขนาดนั้นเลย”

“มึงพูดเองไม่ใช่หรือว่ากูเป็นอะไรกับมึง ถ้าเขาเห็นกูหนีไปกลางงานดี๊ๆ แบบนี้เขาก็คงได้พูดกันไปทั่วพอดีว่าแพนมึงเป็นใครไม่มีความอดทน”

“กูพูดว่ากูเป็นสามีมึง มึงต้องเป็นเมีย...” มันใช่เวลาที่จะเถียงเรื่องนี้มั้ยะ...

“เอาเถอะ ไม่เป็นไร กูทนไหว ไม่ต้องห่วงนะ”

แพนมองไปที่ด้านหลังที่เป็นห้องสตูดิโอถ่ายภาพอย่างเกรงๆ “กูมีอะไรจะพูดกับมึงตรงๆ”

“หือ...”

“ถึงกูจะเป็นคนขี้หึง แต่เรื่องบางอย่างกูว่ากูเซนส์ไววะ”

“...”

“โอ้เห็นนึกอตะไรนั่นมันต้องสนใจมึงแน่ๆ”

“ไม่หรอก” ผมรีบปฏิเสธ “กูไม่ได้เสนห์แรงอะไรขนาดนั้น”

“ไม่จั้นปาล์มเขาจะหึงรีเปล่า ดูสิ” แพนพูดอย่างจริงจัง “อยู่ให้ห่างจากพวกนั้นดีกว่า มาเป็นเบ๊กูแทนนี่” แพนคว้าไหล่ของผมและกัพาเดินเข้าไปในสตูดิโอตามเดิม ผมไม่มีแม้แต่โอกาสจะได้แย้งอะไร ผมเอากะเป๋ไปวางที่เดิม และหลังจากนั้นต้องอยู่ติดกับแพน ไม่ได้โดนเรียกใช้งานแบบเอวารีตึงจิงกะเบลอีกต่อไป

แอบรู้สึกดีอยู่ลึกๆ แฮะ ทำแบบนี้มันอบอุ่นในหัวใจนะบอกตรงๆ การที่จะต้องมาอยู่ข้างๆ แทนแบบที่เขาเรียกว่าผมเป็นเบ๊ของเขา ไม่เห็นจะตรงกับคำว่าเบ๊ตรงไหน เพราะเขาให้ผมอยู่เฉยๆ ยืนฟังเขาคุยเรื่องการจัดลำดับภาพในการถ่ายอะไรนี่แหละ

ตอนทำงานแทนจริงจังมากแม้ว่าผมจะอยู่ข้างๆ เขาแทบไม่เหลือเค้าของคนที่เขาแต่ใจเหมือนเด็ก มีหมาพันธุ์ปักชื่อไซ้ต้ม หรือว่าซี่หิ้งขึ้นสมอง จะว่าไปตอนแทนตั้งใจทำงานนี้ก็เหะมัด นี่ผมโชคดีที่มัยैयाที่ได้คนอย่างมันเป็นแฟน

ถ้ามีแฟนยันทำงานแบบนี้อนาคตของผมสวยงามแน่ๆ #ยิ้มดีใจ

“มาทำอะไรตรงนี้” เจ้พริกแผดเสียงไล่ผมหลังจากที่รู้แล้วว่าผมยืนอยู่ข้างๆ ไม่ได้มีการมึงงานทำ “โน่น ไปข้างหน้าฉากโน่น เผื่อนายแบบเขาต้องการอะไร”

“มีทีมงานอยู่แล้วครับพี่พริก ไม่เป็นไรมั้ง” นอกจากแทนพูดนุ่มๆ แล้ว มันยังส่งยิ้มให้หัวหน้าของมันอีกต่างหาก เจ้พริกถึงกับถืปากกาสั้นเลยทีเดียวนะ

“คราวหลังถ้าจะจ้อกันอย่ามาใช้ที่ทำงานฉันเป็นสื่อกลางแบบนี้ ดีนะที่ทำตัวดี ไม่งั้นรุ่นวายแน่ๆ”

ผมยกมือไหว้งามๆ ในขณะที่แทนก็เอ้าแต่ยิ้มขอโทษ เจ้พริกสะบัดหัวใส่ผมกับ
แทนก่อนที่จะไปคุยงานต่อ

“น้องทัพ” พี่ช่างแต่งหน้าเดินเข้ามาคุยกับผม

“ครับ”

“นายนี่ทำอะไรนั่นนะสิ บอกอยากให้น้องไปจับหน้าให้แทนที่จะเป็นพี่” พี่ช่าง
แต่งหน้าส่งอุปกรณ์มาให้ผม

“ผมว่า...”

“ทำทางมันเจ้าชู้ไม่เบา ระวังเมียมันกัดเอาละกันนะน้อง” พี่เขาพยักพเยิดไป
ทางคุณปาล์ม

“เขาเป็นแฟนกันหรือพี่”

“ผิวเมียเลยแหละ” พี่ช่างแต่งหน้าพูดอย่างใส่อารมณ์ ผมเริ่มหวาดกลัว
สายตาของคุณปาล์มแล้วละครับ เขามองผมเหมือนจะจิกๆ ยังไงชอบกล
อุปกรณ์จับผิวหน้าอยู่ในมือของผม และพี่ช่างแต่งหน้าก็เดินจากไปแล้ว นั่น

หมายความว่าผมต้องรับหน้าที่ไปโดยปริยาย ถึงแม้ว่าจะไม่สมัครใจก็ตาม

แทนคุณไม่ได้สังเกตผมอีกต่อไปแล้ว เพราะมัวแต่ถกและก็เถียงกันเรื่องลำดับภาพ ผมที่ไม่ค่อยอยากทำหน้านี้ซ้ำหน้าเท่าไรค่อยๆ เขยิบให้ออกห่างไปจากตัวเขา จากนั้นก็แสดนด์บายรอไ้คุณนို့ตจอมเรื่องมากที่รีเควสตีให้คนอย่างผมมาเป็นซ้ำหน้าให้

เรื่องมากนั้กะเอ็ง...

ถ้าไม่กลัวงานของแทนล่มละก็...ป่านนี้ผมคงชู้วักกลางใส่หน้าไปแล้ว มันเรื่องมากตั้งแต่ก้าวเข้าสู่สตูดิโอยันเวลานี้เลยครั้บ เขาระอาทั้งห้อง ที่ผมทนๆ อยู่เนี้ยเพราะแทนทั้งนั้น รวมถึงเรื่องที่ต้องคุยกับมันตามมารยาทนั่นก็ด้วย

ความหมั่นไส้เริ่มพุ่งขึ้นไปเรื่อยๆ เมื่อแม่งส่งสายตาเจ้าชู้มาใส่ผม อีกทั้งยังส่งสายตาวี้งๆ มาให้ผมอีก

ผมกลอกตาตอบมัน

“เออละ เราจะเริ่มถ่ายเซ็ทแรกแล้วนะครั้บ นို့นို့อดกับนို့นို့ปาล์ม มายืนข้างกันได้แล้ว”

ผู้กำกับสั่งเสียงดัง ทุกคนในห้องเงยบหมดและก็หันไปมองฉากกับคนที่ยืนอยู่ข้างหน้าฉาก ทีมงานหลายคนออกไปจากฉากหมดยกเว้นนายแบบสองคน

“มานี่”

ผมนึกว่าผมอยู่รอดสายตาแทนไปซะแล้ว แต่เปล่าเลย พ่อเจ้าประคุณมาดึงตัวผมไปยืนข้างๆ

เฮะ เฮะ เฮะ เสียงซัดเตอร์ดังไปเรื่อยๆ ขณะที่สองคนนั้นโพสต์ท่าไปเรื่อยๆ เช่นกัน ผมได้ยินทั้งสองคุยกันเบาๆ และก็ทำปากขมขมบิเหมือนจะด่ากันไป ด้วยยังงัยยังงั้น

รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีเลยแฮะ

“เดี่ยวๆ น้องสองคนเป็นอะไรกันหรือเปล่า” ผู้กำกับถาม

“เปล่าครับ” ทั้งคู่หันมาตอบพร้อมกัน

“ถ้างั้นก็อย่าเพิ่งคุยกันเนอะ ทำงานก่อนนะครับ”

“ครับๆ ขอโทษครับ”

การถ่ายภาพไม่มีอะไรยาก ทั้งคู่ต้องแสดงความรักต่อกันและก็ถือช็อคโกแลตไปด้วย เวลาผ่านไปเรื่อยๆ พร้อมๆ กับการที่ได้ถ่ายได้หลายโพสต์จนกระทั่งผู้กำกับสั่งให้เข้าไปซับหน้านายแบบ

ผมเดินเข้าไปอย่างเงอะๆ งะๆ เพราะไม่รู้ตัวว่าเป็นคิวของหน้าที่ผม แทนเอื้อมมือคว้าตัวผมเอาไว้ไม่ทัน

มีคนซับหน้าคุณปาล์มแล้ว...แต่ไม่มีใครซับหน้าของน็อต

งานนี้ต้องกุสินะ...

ผมหยิบทิชชูซับหน้าขึ้นมาพร้อมๆ กับเช็ดหน้าของน็อตอย่างลวกๆ มันเย็นน้อย ยิ้มใหญ่ขณะที่มองผมเหมือนจะกลืนกินผมไปทั้งตัว

มึงเจ้าชู้เกินไปแล้วมั้ง...แฟนมึงก็อยู่ข้างๆ นี่

“เสร็จงานนี้ว่างหรือเปล่า”

ผมไม่ตอบ...

“ถามอยู่นะ ได้ยินมั๊ย”

กูไม่ได้ยินว๊าย...ผมรีบเช็ดและก๊ีบเดินหนี จนกระทั่งไ้ไ้น้ำมันเอาเท้าของมัน มาขัดขาของผมเอาไว้ให้ผมอยู่ต่อ ฟ่องตาย ตัวกูเกือบล้มคะมำ

“ถามทำไมไม่ตอบล่ะ”

“ฟ่อง ไ้ไ้เชียน๊อต!” เสียงของคุณปาล์มดังมาจากด้านหลัง ทุกคนหันมามอง คุณปาล์มกันหมดเลย “มึงทำเกินไปแล้วนะ!”

“อะไร กูทำอะไร”

“มึงแหม่ม่อเด็กอีกแล้ว”

“ม่ออะไร ไม่ได้ม่อ ไม่เชื่อถามเด็กมันดิ”

เวร...นอกจากมึงจะเจ้าชู้แล้วมึงยังโหดเป็นปลาไหลเลยนะ ฟายเอ๊ย

“กูรู้ กูเห็นทุกอย่างอะ เห็นใครขาวๆ หน้อยแหม่งก็อยากได้หมด มึงมันสันดาน!”
คุณปาล์มหน้าแดงก่ำ เหมือนจะทนเรื่องนี้มานานแต่มาระเบิดเอาก็วันนี้...

...ทำไมต้องวันนี้ด้วยวะ วันที่ต้องทำงานกันเนี่ย

“มึงใจเย็นๆ เสียงดังทำไม”

“ไม่รู้ ภูจะพูด! เมื่อวานก็อีกคน เมื่อคืนก็อีกคน มึงมันเหี้ยมากจริงๆ”

“อะไร ก็บอกแล้วไงว่าไม่ใช่ ทำไมต้องเสียงดัง อายเขามั้ย”

“กูไม่อาย! กูไม่ทำงานกับมึงแล้ว กูเลิก!”

เฮียอะไรวะ!!!!!!!!!! ทุกคนในสตูดิโอถึงกับอึ้งแตก ไปไม่เป็นกันเลยทีเดียว

“พอกันที ภูไม่ทนแล้วสัदन๊อต”

“เหี้ยยย อย่างน้อยก็ควรจะทำงานนี้ให้เสร็จก่อนดิวะ เงินนะไว้ยเงิน”

ความเขี้ยนี้...ไม่มีใครเกินไ้เฮี้ยน๊อต

“พี ถ้ามีค่าเสียหายอะไรเดี๋ยวผมจ่ายให้ทีหลัง เอาเฉพาะส่วนของผมนะ ส่วนของมัน ผมไม่เกี่ยว!” คุณปาล์มหันไปหาผู้กำกับและก๊เจ๋งพริก

“สาดดดดดดดดดด” น๊อตร้องตาม

คุณปาล์มเดินตังตังออกจากสตูดิโอไป ทำเอาทีมงานอึ้งกันไปเป็นแถบๆ ทั้งฉากที่เซ็ท เสื้อผ้าหน้าผมที่มีทีมงานมากันครบ เป็นอันโมชะจบเห่เพราะความหน้าม่อของไ้น๊อตและก๊การระเบิดของเรื่องทีเก็บกดมานานของคุณปาล์ม

งเลยกู...ผมยังคงยืนถือทิวชอยู่ใกล้ฉาก ช่างๆ ให้อั้ยนื้อตที่หงุดหงิดอารมณ์
เสีย

มันยังมีหน้าหันมาหาผม และกับอกกับผู้กำกับว่า...

“เอน้องคนนีมาแทนปาล์มก็ได้ครับ ผมเชื่อว่ายังงี้ก็ต้องขายดีแน่ๆ มีผม
และก็มีน้อง”

ทุกคนเจียบกริบกันหมดหลังจากคำพูดของอั้ยนื้อต แทนเดินเข้ามาใกล้ผม
จึงก้าวไปหลบหลังของแทน

โลกมันไม่ได้หมุนตามมึงคนเดียววะอั้ยนื้อต...

“นี่แฟนกู ไม่ LOVE WINS กับมึงหรอกนะ” ผมพูดอย่างหวาดๆ ตาม
คอนเซปต์ของการถ่ายโฆษณาครั้งนี้ แทนคุณหันมามองหน้าผมที่อยู่ข้างหลัง
ทันที ท่าทางเขายังอยู่เหมือนกัน

“อะไรนะ ให้อั้หน้าจี้ดนี่นะเหรอฟแฟนน้อง”

จี้ดเหี้ยไร มึงเคยชิมหรือไง...

“ออกไปได้แล้ว...ที่มงานเขาไม่ต้องการคุณอีกต่อไปแล้ว” แทนพูดแทนที่มงาน
ทั้งหมด

“เรื่องอะไร พวกคุณจ้างผมมาแล้วนะ ผมไม่...”

“ออกไปครับ ก่อนที่จะทำให้งานของพวกผมพังไปมากกว่านี้” ผู้กำกับพูดใส่
โทรโข่ง ไฉนोटคงรู้สึกเหมือนโดนตอกหน้าอย่างรุนแรง มึงควรละอายแก้ไขตั้งแต่
ส่งสายตาให้กูแล้วมัย ทำไมต้องทำให้เรื่องวุ่นวายเพราะความหน้าม่อของมึง
ด้วย

ก่อนที่มันจะออกไปมันยังมีหน้ามามองหน้าผมอีก ผมเอาแต่หลบหลังแทน ไม่
อยากมองหน้าคนอย่างมัน

“มันไปแล้ว” แทนหันหน้ากลับมาหาผม พร้อมกับก้มหน้าลงมาและก็จับหน้า
ของผมเอาไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง “ไม่ได้ไปอ่อยมันไฉนัยั้ครับคุณหนูทัฟ”

“เปล่า!” ผมรีบพูด

“หึ...”

“...”

“ก็อยากนำรักเองนี่หว่า”

ผมคงหน้าแดงกำเณรๆ

“อยากบอกว่าพี่ไวใจนะ...แต่พี่คงไม่หึงน้อยลงหรอก”

ผมกระพริบตาจ้องหน้าไอ้แทน...ไม่ว่าจะยังไงมึงก็เป็นคนแบบนี้ใช่ไหม...

เฮะ เฮะ เฮะ

เสียงซัดเตอร์มาจากมือช่างภาพที่ยืนรออยู่หน้าฉาก ผมกับแทนเลิกจับเนื้อจับตัวกันและกันหันไปมองที่มาของซัดเตอร์

“ไม่มีอะไร ฟิลมันได้ ภาพมันสวย” พี่ช่างภาพยกไหล่แบบไอดีนแคร์

ผมยิ้มแห้งๆ แทนเองก็เกาหัวเบาๆ ก่อนที่พวกเราจะออกมาจากฉาก

“เดี๋ยว” ผมกับแทนชะงัก เสียงที่พูดคือเสียงของเจ็พริก เธอกวักมือเรียกผู้กำกับไปดูภาพที่ได้จากกล้องเมื่อสักครู่ผ่านจอขนาดใหญ่ “...นี่มันดีมาก ๆ เลยนะ”

“ไหน” ผู้กำกับรีบกุ๊กกิ๊กไปดู

ไม่นานนักทีมงานทุกคนในห้องนั้นก็ไปดูรูปของผมกับแทน เหมือนคนที่ไปดูลิง
ในสวนสัตว์ เหมือนแฟนคลับที่ไปดูดาราไอดอล ทุกคนรุมดูกันใหญ่พร้อมๆ กับ
วิจารณ์ไปต่างๆ นานาว่านี่มันดี นี่มันโอ นี่มันอะเมซิง

เห้ย ไม่เอาเวลาไปหาฟรีเซนเตอร์ใหม่หรือยังเงิ ทำไมเอาแต่มองรูปผมกับแทน
อยู่ได้

“แทน...” เจ้พริกกอดอก ยึดตัวขึ้นพร้อมกับจ้องหน้าแทนเขม็ง

“ครับ”

“แทนเองก็หล่อ”

“เอ่อ...ครับ” แทนคิ้วขมวด สงสัยคงคิดในใจว่าเจ้เพ็งรู้หรือ ไรเงี๊เน่ๆ

“ทัพเองก็น่าตาดี” อ้าว...ผมอยากหล่อมั่งอะ! “ไม่สนใจเป็นฟรีเซนเตอร์ซิค
โกแลตตัวนี้หน่อยเหวอ”

“หา” ผมกับแทนร้องพร้อมกันทันที

“น่าอะ ไอ้สองคนนั้นยังงะพวกพี่ก็ไม่มีทางไปตามง้ออยู่แล้ว อีกอย่างหนึ่ง ต้องรีบถ่ายส่งไปให้ผู้บริหารดู ถ้าไม่เสร็จวันนี้ก็คงจะไม่ทันการ แทนเองก็รู้ว่า เจ้านายพี่นั้นทั้งโหดทั้งดุ ถ้าพี่ไม่มีส่ง พี่คงตายแน่ๆ” สวมนั่นอย่างเจ้พริกทำท่า น้ำตาจะไหลออกมาเสียให้ได้ เธอทำแบบนี้ยิ่งทำให้ผมกับแทนพูดต่อไม่ถูก ใจ อ่อนยวบยาบ อยากจะช่วยเหลือ เพราะยังงะก็เป็นทีมงานที่มือน้อยอยู่แล้ว

“เอาใจดี...” แทนหันมาถามความเห็นของผม

“แล้วแต่” ผมตอบแทนแม้จะไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร

“อย่าเรื่องมากน้า” เจ้พริกจับผมทั้งสองคนโยนให้ช่างแต่งหน้า “ให้เวลาสิบห้า นาทีต้องพร้อม ไม่ต้องแต่งคิวให้แทนคุณนะ เข้มอยู่แล้ว ตกลงมัย”

“คะเจ้” พี่ช่างแต่งหน้ารีบรับช่วงต่อโดยไม่เปิดโอกาสให้พวกผมพูดเลยสักคำ

ผมที่ยังถือทิชชูอยู่ในที่สุดก็ได้ ‘LOVE WINS’ กับคู่ที่แท้จริงของผมสักที

แม้จะรู้สึกประหลาดๆ ที่จะต้องถูกจับแต่งตัวในชุดสูทสีสันสดใสปานสวน ดอกไม้ของสโนไวท์ แต่ผมก็รู้สึกดีนะครับที่ได้ถ่ายรูปกับแทน ที่ถูกจับแต่งองค์ ทรงเครื่องชะหล่อจนตอนที่ผมเห็นครั้งแรกผมก็อิงไปเหมือนกัน

ผมสีทองของแทนถูกจับเช้ตตั้งแบบเท่าๆ และก็แต่งหน้าจากหน้าที่ผมอยู่แล้ว กลายเป็นคมกริบเหมือนบาดตาคนมองได้ ในขณะที่ผมไม่ได้เช้ตผมแต่ถูกหวีให้ปรกลงมาที่หน้าผากแทน พร้อมกับถูกทาแก้มสีชมพูจนผมรู้สึกแปลกๆ กับใบหน้าของตัวเองไปเลย

“อย่าเกร็งเลย...” แทนพูดระหว่างที่เราถ่ายรูปพร้อมถือช็อคโกแลตไป “...ให้ถือซะว่าเป็นรูปพร๊อคดิง”

“พร๊อคดิงอะไร คบกันได้ก็วัน ขอถาม”

“อ้าว นี่ไม่คิดจะอยู่กันไปจนกฎหมายที่ไทยใช้ **LOVE WINS** ได้หรือยัง”
แทนทำหน้าบูด

แซะ

“แทน นี่มันช็อคโกแลตเลิฟๆ นะ ไม่ใช่ช็อคโกแลตดิงๆ ไม่เห็นต้องทำหน้าแบบนี้”

“ฮ่าๆๆๆๆๆ” เมื่อผมได้ยินเสียงผู้กำกับทักแบบนี้ก็ทำเอาผมหลุดหัวเราะเสียงดัง

“พี่ ลิงอะไรเล่า”

“เอ็งไง หน้าอย่างกับลิง ยิ้มเดี๋ยวนี้นะ”

“เขาบอกว่าเขาจะไม่ยอมแต่งงานกับผมอะพี่ ผมก็ต้องหน้าบูดดิ”

“แทนนนวนน” ผมตีแทนเสียงดังจนมันทำหน้าเหยเก

“นี่อย่าบอกนะว่ากำลังจะเถียงกันเหมือนไอ้คุณั้น”

“พวกผมเปล่า” ผมกับแทนสายหน้าดิกเพราะไม่อยากสร้างปัญหาให้มันเพิ่มขึ้นอีก

“ดี” ผู้กำกับพูด “จันทักก็ตกลงแต่งงานกับมันไปเลยจะได้จบๆ พวกเราจะได้ทำงานกันเสร็จสักที”

เดียว...นั่นมันเรียกว่าขอแต่งงานหรือ...

“คือ...” ผมอ้าปากเหมือนมีเรื่องจะพูด

“เอาบาทหลวงเข้าจากด้วยมั๊ย” เจ้พริกทำท่าใช้ความคิด “คอสมุมมีลูกสาวพอดิ น่าจะเข้ากัน”

“เดียวครับ!” ผมปราม ก่อนที่มันจะมากไปกว่านี้

“อะไรยะ จันจ้างแล้วจันให้ทำอะไรก็ต้องทำสิ” หลังจากที่ว่าผมแก้มมาฝึกงานเจ้พริกก็เหมือนจะหมั่นไส้ผมอยู่หน่อยๆ

“แล้วแต่ครับจัน” ผมยอมแพ้

“ยอมรับว่าผิดเวดตั้งแต่แรกก็สิ้นเรื่อง” แทนพูดเบาๆ ให้ผมได้ยินคนเดียว

“ดี มึงพูดเองแล้วนะ”

“พูดอะไร”

“ถ้ามึงคิดจะแต่งงานกับกูแล้วละก็...มึงไม่สิทธิ์ไปหาคนอื่นอีกแล้วละ กูไม่หาแล้วเหมือนกัน กูขี้เกียจ!”

“เดี๋ยวกู”

“ตามนั้น”

“พูดที่พูดให้มันชัดๆ ตรงประเด็นสิ ไม่ใช่อะไรแบบนั้น เหมือนจำใจต้องเอากูเลย”

“ก็เหมือนจะได้จำใจ”

“เห้ย”

“เอ็งสองคนจะเถียงกันอีกนานไหม!!!”

“ขอโทษครับ”

นั่นคือรูปคู่ที่ผมกับแทนถ่ายอย่างจริงจังกันเป็นครั้งแรก ผมไม่รู้เลยว่าในเวลาต่อมามันจะถูกแปะไว้ตามทางเดิน ตามเสาไฟฟ้า ทำไว้นิลตามร้านค้า แปะไว้สถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน สถานีรถไฟฟ้าบีทีเอส รวมถึงบนรถไฟฟ้าบีทีเอสด้วย!

ตอนขึ้นรถไฟฟ้าในเวลาต่อมาผมเห็นหน้าตัวเองใหญ่กว่าปกติสี่เท่าทำเอาผมตกใจมากมายเลยทีเดียว

“พี่ปาจ้องอะไรอะ...” เสียงคู่รักคู่หนึ่งที่กำลังจับจ้องโฆษณาที่แปะอยู่ตามทางเดินของรถไฟฟ้าใต้ดินดังขึ้น

“จ้องนี่อะดิ สองคนนี่คูนๆ นะว่ามัย”

“ไหน” อีกฝ่ายหันไปจ้องอย่างจริงจังตาม “อ้าว นั่นคนที่เคยมาทาบทามเราสองคนนี่”

“พี่สงสัย”

“อะไรเหรออ”

“ในเมื่อมันจะถ่ายเองอยู่แล้ว แล้วมันจะมาหาเราสองคนทำไมวะ...”

พวกเขาทั้งสองคนมองหน้ากัน ยักไหล่ให้กัน และก็เดินผ่านป้ายโฆษณาอันนั้นไป...

ตอนที่ 28 [พาร์ทของกาย]

ที่ผ่านมาผมใช้ชีวิตโดยมีนิยามคำว่า เพลย์บอย เป็นบรรทัดฐานล้วนๆ

ใครที่รู้จักผมกับบอกปากต่อปากกันไปต่างๆ นานาว่าผมมันเป็นคนยังไง ได้แล้วทั้ง ไม่พอใจก็หาใหม่ คงมากกว่าสองเป็นอย่างต่ำ คบซ้อนอยู่เป็นนิจ เอาเป็นว่าใครๆ ต่างก็มองว่าผมเป็นคนเจ้าชู้มากก็แล้วกัน ซึ่งเรื่องนั้นผมก็ไม่เถียง ผู้ชายที่

ไหนมันจะไม่เจ้าชู้ มีแต่เจ้าชู้มากกว่าเจ้าชู้น้อยทั้งนั้นแหละ

หน้าตาของผมบ่งบอกถึงการเป็นคนชอบบริหารเสน่ห์อย่างชัดเจน นัยน์ตาแพรวพราว รอยยิ้มหวานเสน่ห์บาดใจสาว อีกทั้งยังมีส่วนที่บานไว้คอยเกื้อหนุนจนเจือให้ผมเป็นเพลย์บอยแบบที่เรียกว่าเกรดเอและกิเลสเวลแก่สับเก่า ผมก็เลยใช้ชีวิตแบบสุดขีดมาโดยตลอด ใช้หน้าตาและฐานะให้เป็นประโยชน์ในการหาความสุขให้ตัวเองโดยเฉพาะ

ตอนที่ผมเจอทัท ผมก็มองแค่ว่าน้องมันน่ารักเท่านั้นแหละ ผมก็แค่ลองคุยลองแหย่บดู ใครจะไปรู้ว่าไ้การที่ผมเที่ยวรับเที่ยวชื้อเขาแบบนี้จะทำให้ผมตกหลุมน้องเขาแบบเต็มๆ ชนิดที่ว่าไม่เคยมีใครสามารถทำให้ผมรู้สึกแบบนี้ได้

เหตุผลนะเหรอ...ผมไม่รู้หรอก จะว่าไปทัทมันก็เหมือนลูกคนรวยทั่วไปที่ไม่ได้หน้าตาดีเด่นและกิเลสเลอเกินไป อาจจะขาวและไร้รอยแผลเป็นมากไปหน่อยแต่โดยรวมแล้วก็ไม่ได้ถือว่างามล้ำชนิดที่ว่าจะทำเอาผมติดอยู่ในบ่วงของน้องเขาได้

เพราะฉะนั้นผมไม่รู้เหตุผลจริงๆ ของผมหรอกนะว่าทำไมผมถึงชอบน้องมันขนาดนี้

ชอบจนไม่สนใจสเตตัสในเฟซบุ๊กที่น้องเขาขึ้นหว่า

<3 <3 <3 TANKHUN

ตอนเห็นนี่ผมนี่แทบจะใจสลาย นอกจากจะสลายแล้วเหมือนมีคนมาเหยียบ
ส่วนที่สลายนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เออเว้ย เพลย์บอยอย่างกูเจอบทเรียนเข้าใจแล้ว
ทำคนอื่นเจ็บเอาไว้อยะ เจอที่เดียวนี่ถึงกับเสียศูนย์และก็เลือกจะไม่ยอมรับ
ความจริง

หลายครั้งที่ผมคิดเอาตัวผมไปเปรียบเทียบกับแทน ผมดีน้อยกว่ามันตรงไหน
หน้าตาผมคิดว่าผมสู้ได้แน่ๆ ชาติตระกูลห่วย แนนอนว่าผมนั้นต้องดีกว่า แล้ว
ทำไมน้องทัพไม่เลือกผมล่ะ เพราะผมมาที่หลังไ้แทนใช้มัย แคผมไป
ต่างประเทศไม่กี่อาทิตย์แค่นี้ถึงกับแพ้ไ้แทนอย่างราบคาบเลยหรอ

“เฮ้อออออออ” ผมถอนหายใจยาว ถ้าจะให้เทียบก็คือยาวแบบจากทองหล่อ
ไปรังสิต กูเจ็บ กูปวด กูรวดร้าว กูรู้สึกเหมือนร่างไร้วิญญาณ ไม่มีกะจิตกะใจ
แม้กระทั่งจะทำอะไรเลย ตอนที่น้องทัพบอกว่าขอเลื่อนนัดไปคุยวันอื่น รู้มัย
ครับว่าเกิดอะไรขึ้นกับผมบ้าง ผมโดดเรียน(เขารชนอยาเอาเยี่ยงอย่าง)ไปยื่นร
น้องอยู่แถวๆ ดึกเรียนของน้องนานต้งเกือบหัวโมง ตอนน้องเรียนเสร็จผมกลับ

เห็นน้องถือช่อดอกไม้ที่ดูแล้วสิ้นดีบวกกับยืนอยู่ข้างๆ ไอ้แทนด้วยใบหน้าระรื่น
หลังจากนั้นก็ถูกเลื่อนนัดออกไปโดยที่ฉันรู้ดีอยู่เต็มอกว่าเพราะสาเหตุใด

คนแพ้ฉันแพ้จริงๆ วะ มันไม่มีโอกาสที่จะพลิกเกมสักกลับมาชนะได้เลย
ไม่มีทศเวลาบาดเจ็บ ไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะตีคืนทำคะแนน

“ง”

เสียงทักทายดังขึ้น ผมที่กำลังนั่งอยู่ที่บาร์เงยหน้าขึ้นมองผู้มาใหม่ มันเป็นคน
ที่ผมไม่อยากเจอที่สุดใน โลกใบนี้ ณ ตอนนี้

สัดแทน

“มาทำอะไร” ผมด่าอย่างหงุดหงิด หยิบขวดเบียร์ขึ้นดื่มเพื่อต้องการ
ระงับอารมณ์

“บังเอิญมา” แทนนั่งลงข้างๆ ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้ชวน “ปิดจ๊อบ ก็เลยจะมาฉลอง”

ข้างหลังผมเห็นแก๊งมันมาครบ ไอ้เจตน์ ไอ้พีท และก็ไอ้ตัน น้องทัพไม่ได้มา
ด้วย... สามคนนั้นปล่อยให้ผมกับแทนนั่งกันอยู่ที่บาร์ ในขณะที่พวกมันหาที่นั่งที่
มันมีเก้าอี้หลายตัว

“ไปนั่งกับเพื่อนมึงไป”

“กูมีเรื่องจะคุยกับมึง”

ผมรู้ทันทีว่ามันหมายถึงเรื่องอะไร แม่่ง กูกำลังนั่งเฝ้าเรื่องมึงกับน้องอยู่เนี่ย
มึงไปไกลๆ สันกูก่อนได้เปลวจะ

“กูไม่มีอะไรจะคุย”

“แมนๆ หน่อย”

ฟวย...ผมชักสีหน้าทันทีที่แทนพูดแบบนั้น

“จะไปคุยข้างนอก หรือจะคุยตรงนี้”

แทนมันตั้งใจจะมาคุยให้รู้เรื่องให้ได้เลยใช้มั้ย ผมมองหน้ามันด้วยอารมณ์ที่
หลากหลาย ในที่สุดผมก็ยอมลุกไปคุยกับมันดีๆ ที่ข้างนอกร้าน

มันพาผมมายังสนามบาสเก่าๆ ที่อยู่ระหว่างตึกรามบ้านช่อง บรรยากาศแม่่ง
เหมือนชวนให้มีเรื่องชกต่อยกันยังไงชอบกล และเครื่องในผมก็เริ่มจะร้อนขึ้นมา
เสียแล้วสิ

ตั้งแต่เล็กจนโต น้อยครั้งมากที่ผมจะผิดหวัง พ่อกับแม่เลี้ยงผมมาชนิดที่ว่าตามใจสุดชีวิต เพราะผมเป็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียว ขนาดตอนผมป่วยตอนสองขวบ ผมมีทั้งคุณย่า คุณยาย และก็คุณแม่ที่พากันรุมประคบประหงมผม ชีวิตผมเม่งดีมาโดยตลอด จนกระทั่งมาออกหักเรื่องน้องทัพนี่แหละ

สาเหตุก็เป็นเพราะไอ้แทนนี่...คนที่ไม่ว่าเม่งดีกว่าผมตรงไหน

ผมไม่รู้ ผมหงุดหงิด แอลกอฮอล์เหมือนจะทำให้ผมกลายเป็นซีแพ็ควนตีเสียเหลือเกิน

“กูกับทัพคบกันแล้ว”

“อืม”

“กูขอบอกไว้ ณ ตรงนี้ว่ามึงห้ามยุ่งกับทัพอีก”

“อืม”

“แบบที่เอาขนมมาให้วันนั้น”

“...” น้องรหัสมันเป็นคนคาบข้าวไปบอกสินะ

“เรื่องคุ้ยไลน์ด้วย”

“...”

“มึงต้องเลิกทำแบบนั้น ไม่อย่างนั้นล่ะก็...กูจะเอาเรื่องมึง”

อารมณ์ของแทนไม่ได้ฉุนเฉียวหรือเกรี้ยวกราดแต่อย่างใด มันทั้งนิ่งและก็สงบ
เยือกเย็นมาก เหมือนมาเตือนดีๆ และก็ไม่อยากมีเรื่อง ผมงกับมันรู้จักกันในมหา
ลัย ไม่เคยมีเรื่องอะไรให้บาดหมาง ออกจะเข้ากันได้ดีด้วยซ้ำไป

“มึงได้ยินในสิ่งที่กูพูดมั๊ย”

ผมกำหมัดแน่น ความฟ่ายแพ้ต่อมันในครั้งนี้อาพผมรู้สึกแปลกๆ อย่างบอก
ไม่ถูก ทั้งเสียใจ เสียหน้า เสียศักดิ์ศรี เสียไปหมดทั้งๆ ที่ไม่ควรจริงจ้งกับมันเลย
สักนิด

ก็แค่นองไม่ได้รัก...ทำไมกูถึงรู้สึกเสียอะไรมากมายขนาดนี้จะ

ตอนนั้นความคิดความอ่านของผมมีไม่ถึงหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ อาจจะเหลือแค่
สามสิบเสียด้วยซ้ำ สายตาที่ผมมองแทนนั้นเริ่มเปลี่ยนไป จากที่เคยมองมันเป็น
เพื่อนร่วมมหาลัย กลายมาเป็นมองมันเป็นกระสอบทรายและก็ศัตรูตัวฉกาจ
เบอร์หนึ่ง

ถ้าผมย้อนเวลากลับไปได้ ผมจะไม่มีเรื่องกับมัน

น้องทัพก็ไม่ได้ อีกทั้งยังเจ็บตัวเปล่าๆ ปลื้ๆ อีก...

พลั๊ก!

หมัดแรกถูกส่งออกไปจากผม ถูกใบหน้าที่ทางด้านซ้ายเต็มๆ ของแทน แน่นอนว่าจากที่มันสงบเยือกเย็นตอนนี้กลับกลายเป็นว่ามันเริ่มมีน้ำโหขึ้นมามากแล้ว เป็นผมผมก็โมโห จู้ๆ ก็โดนชก ถูกผู้ชายบางครั้งมันไม่ยอมให้ใครมาต่อหน้ามันฟรีๆ หรือกะครับ

พลั๊ก! พลั๊ก!

แทนสวนคืนมาอีกหมัด และก็ตามมาอีกหมัด ผมเริ่มยืนไม่อยู่ ทั้งเจ็บทั้งมีนหัวตอนนี้ผมกลายเป็นเป้านิ่งให้อั้แทนมันเตะต่อๆ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพราะตอนที่ผมตั้งท่าจะสวนมันไป แม่่งก็รู้ทันผมและก็จัดการผมได้ทันเสียก่อน

มันเจ็บนะ...แต่เจ็บน้อยกว่าที่ใจเยอะ

“เซี่ยยย” เสียงร้องลั่นของเพื่อนอั้แทนดังขึ้น น่าจะเป็นเสียงของพีท “พวกมันทำเหี้ยอะไรกัน หยุดๆ”

“ปล่อยพวกแม่่งเหอะ” เจตน์โดนพีทจับตัวเอาไว้ “ให้มันเคลียร์กัน”

เจตน์ พืท และกั๊ตั้นตามมาดูพวกผมและกั๊ตั้นดูกันนึ่งๆ ผมกับแทนชััดกันนัวอีกหลายรอบจนผมทำให้แทนมันปากแตกได้ ในขณะที่แทนสามารถทำให้ผมเลือดกำเดาไหลได้

“มึงเข้าใจได้แล้วมั้ง กูไม่อยากจะต๋อยมึงอีกแล้วนะ” แทนกำหมัดชะงักค้างไว้กลางอากาศ ทำท่าเหมือนไม่อยากจะต๋อยผมอีกต่อไป

ผมหัวเราะเบาๆ อย่างน่าสมเพช “กูให้มึงต๋อย เพราะกูไปยุ่งกับแฟนมึงไง”

“...”

“หลังจากวันนี้...กูจะไม่ยุ่งกับน้องเขาอีกแล้วละเพื่อน”

ผมพูดออกมาแบบนั้นทำให้แทนไม่สามารถต๋อยผมได้อีกต่อไป...มันถอนหายใจ และกั๊ตลากผมไปพิงกับเสาที่มีเบ้นบาสแทน

“พวกมึง...” แทนร้องเรียกเพื่อนของมัน “...ไปเซเว่นดี พวกกูอยากทำแผล”

เพื่อนมันทั้งสามคนทำหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็ยอมเชื่อฟังไอ้แทนแต่โดยดีโดยออกไปซื้ออุปกรณ์ทำแผลให้ที่เซเว่น

ผมกับแทนนั่งพิงกันอยู่คนละฝั่งของเสา ต่างฝ่ายต่างเหนื่อยหอบ ไม่มีใครพูดอะไรออกไปโดยง่าย

“มึงชอบทัวตรงไหนวะ” ผมเอ่ยปากถามแทนแม้ว่าปากของผมจะขยับได้ยากก็ตาม

“ทุกตรง” แทนแม่งไม่เสียเวลาคิดเลยสักนิดเดียว “มึงก็น่าจะรู้ ลองไปอยู่ใกล้ๆ มันดูดี มันตลกมากนะ”

มันคงหมายถึงตอนทัวแสดงสีหน้าละมั้ง เสน่ห์ของทัวอยู่ตรงนี้แหละครับ แม้จะไม่ค่อยแสดงออกทางคำพูด แต่สีหน้าของน้องนั่นชัดเจนมาก บางครั้งก็ชัดเจนจนผมรู้เลยว่าน้องแม่งไม่มีใจให้ผมเลยแม้แต่นิดเดียว

มันตลกจริงๆ นั่นแหละ

“กูขอโทษ” ผมพูดตรงๆ “ที่ผ่านมา...สำหรับทุกอย่าง”

“ผู้ชายชอบคนเดียวกัน มันจะไม่มีปัญหาอะไรหรอก ถ้ามึงไม่สร้างปัญหามาอีก”

“ไม่ก็คือไม่ไง ฎบอกแล้ว”

“...”

“มึงมีดีกว่าฎตรงไหนวะ”

“ฎว่าฎหล่อกว่านะ”

คำพูดของมันทำเอาผมหัวเราะหึ

“จริงๆ ฎได้เป็นฟรีเซนเตอร์ซ็อคโกแลตด้วย”

“จริงหรอ” ผมถามอย่างสนใจ “เออ หน้าอย่างมึงก็ไม่แปลกหรอก”

ถ้าผมรู้เบื้องหลังว่ามันถูกเลือกเพราะเน็ตไอดอลซึ่งกลางงานล่ะก็ผมคงไม่พูด
อย่างนั้นออกไปแน่

“ตอนนี้ทัฟทำอะไรอยู่วะ” ผมถาม

“นอนมั้ง...”

“มึงก็...ดูแลน้องมันดีๆ นะ”

“มึงไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอก”

“พวกฎมาแล้วว” ต้นพูดเสียงดังพร้อมกับหอบถุงยาที่มีอย่างหลากหลายมา
ด้วย เพื่อนไ้แทนสามคนนั่งขัดสมาธิลงตรงหน้าผมกับแทน ก่อนที่จะเริ่มช่วยกัน

ทำแผลให้ผมกับมันสองคน ระหว่างที่ทำ พวกมันก็เอาแต่บ่นๆ ว่าต่อยกันทำ
ซากประตู่ตีแมวอะไร ถ้าจะลงท้ายด้วยกันนั่งข้างกันและลำบากคนอื่นทำแผลให้
ขนาดนี้ ผมไม่รู้จะตอบว่าอะไร แต่ใช้ความรุนแรงคุยกันมันก็คุยกันง่ายดี ไม่ต้อง
เปลืองคำพูดด้วย #วิถีลูกผู้ชาย

“เสร็จนี้ไปแตกแมคเหอะ ภูหิววะ” ไอ้พีทพูด พลังลูปท่องน้อยๆ ของมัน
“โรวะ ภูเห็นมึงเพิ่งเดินเข้าร้านเหล้าเมื่อกี้” ผมถาม
“ภูกะมาซัดกับแกลั่ม ยังไม่ได้แตกอะไรตั้งแต่เย็นเนี่ย”
“จ้ะไปแมค” เจตน์เอ๋ยสรุป ช่วยผมกับแทนให้ลุกขึ้นยืน และพวกเราก็มุ่งหน้า
ไปที่ร้านแมคโดนัลด์ที่อยู่ไม่ไกลจากตรงนี้...

ผมกับพวกไอ้แทนคุยกันและก็หัวร่อตอกระซิก เรื่องผมกับแทนต่อยกันคงจะ
โดนล้อกันยันลูกเราบวชแหง ก็เอาเถอะ ปล่อยให้มันเป็นเรื่องโจ๊กไป เพื่อดีๆ
อย่างไอ้แทนเป็นอะไรที่ไม่สมควรจะเสียไป ให้มันจบแบบนี้มันแหละดีแล้ว

ผมเสียความรัก...แต่ผมไม่สูญเสียเพื่อนนะครับ

“ทัฟ” แทนเอ๋ยขึ้นเมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามอีกฟากของถนน น้องทัฟจริงๆ
ด้วย ทัฟดูตกใจเมื่อเห็นสภาพของผมกับแทน “ใครโทรเรียกเมียกูมา”

“มัน”

“มัน

“มึงนั่นแหละ”

เพื่อนสามคนของแทนชี้นำกันไปมารวกับต้องการโยนความผิด

“โอเค คุยอมรับก็ได้ ลูกสาวพวกมึงจะต่อยกันทั้งคืน มันจะเกินกำลังมากไปงี้
ก็เลยเรียกทัพมา เพื่อจะช่วยให้” ไอ้เจตน์พูดด้วยน้ำเสียงแห้งๆ

ขนาดผมไม่ได้เป็นคนที่ทัพลือกผมยังกลัวความผิดเลย...ดูจากสายตาของ
น้องเขาแล้วดูเหมือนว่าจะมีเรื่องดำหนิทั้งผมกับแทน น้องทำท่าจะเดินข้ามถนน
มาหาอย่างรวดเร็ว...

...แต่น้องไม่ดูรถ

มอเตอร์ไซด์คันหนึ่งขับมาอย่างรวดเร็ว ทุกคนร้องเสียงหลงว่าให้ทัพระวัง

“น้องทัพ ระวัง!!!”

“มอเตอร์ไซด์!!!!”

ผมหลับตาปีเพราะคิดว่ามีอุบัติเหตุแน่ๆ และผมก็รับไม่ได้หากจะเห็นน้องทัพ
เป็นอะไรไปต่อหน้าต่อตา

เอ๊ะ...ไม่มีเสียงชนปะทะแฮะ มีแต่เสียงบีบแตรดังยาวจนน่าหนาว

ผมลืมตา...จากนั้นผมก็เห็นความจริง

ไอ้แทนแม่งวิ่งไปดึงน้องให้หลบไปอยู่อีกถนนของฝั่งหนึ่ง ปลอดภัยทั้งคู่ แต่ก็
ล้มหัวคะมำน่าจะมีถลอกนิดหน่อย

“เซี่ยยยย ไม่เป็นไรใช่ไหม” ไอ้ต้นร้องถามอย่างตกอกตกใจ เมื่อเห็นสองคนนั้น
ขยับ ทุกคนก็พากันโล่งอก

“เป็นไรหรือเปล่า” แทนที่เจ็บทั้งตัวอยู่แล้วกลับถามน้องทัพที่เจ็บน้อยกว่าด้วย
น้ำเสียงห่วงใย

“ไม่เป็นไร มึงละ เป็นไรหรือเปล่า...”

ตอนนั้นผมรู้สึกเหมือนมีผมกับไอ้แทนและก็น้องทัพเพียงสามคนบนโลก ผมที่
ยืนจ้องมองสองคนนั้นด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย

น้องทัพกำลังจะมีอันตราย แต่ผมกลับยื่นเฉยๆ

ในขณะที่ไอ้แทนนั้นกลับเลือกเสี่ยงชีวิตโดยไม่ต้องคิด รีบวิ่งไปหาน้องอย่าง
รวดเร็วเพื่อช่วยเหลือโดยไม่เสียเวลาไตร่ตรองอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว มันอาจจะ
ถูกชนแทน มันอาจจะเจ็บจากการถูกเฉี่ยว แต่มันก็เลือกที่จะวิ่งไปช่วยน้องแทน
จะในทันที

ผมรู้แล้วล่ะว่าผมแพ้มันเพราะอะไร...

...ไอ้แทนควรจะอยู่กับน้องทัพ...ควรจะดูแลน้องทัพ...ควรจะอยู่เคียงข้างน้อง
ทัพ...

ไม่ใช่คนอย่างผม ที่ถึงแม้จะชอบน้องมากแค่ไหน แต่ก็เทียบไม่ได้เลยกับไอ้
แทน ที่มองน้องสำคัญว่ามันเสมอ

ก๊วยอมแพ้มึงจริงๆ วะ

ก๊วยอมแพ้แบบลูกผู้ชาย...

“ทำไมต้องต่อยกันด้วยวะ มีเหตุผลอะไร แย่งทัพเหรออ ทัพไม่ได้ดีอะไรขนาดนั้นนะ” น้องมันพูดกับแทนครับ ไม่ได้พูดกับผม ทัพกำลังช่วยทำแผลที่ได้มาเพิ่มของไอ้แทนอยู่ในร้านแมคโดนัลด์ ท่ามกลางฝูงรังที่สวาปามเฟรนช์ฟรายกับเบอร์เกอร์โดยไม่คำนึงถึงแคลอรี มีแค่ผมคนเดียวที่นั่งนิ่งๆ ยอมรับในทุกสิ่งและก็ปลงกับทุกอย่าง

“โอย เบาๆ ลี” สาตแทนนี่กันนะ...ตอนเพื่อนทำแผลให้ไม่ได้ทำเสียงจู้จี้ๆ แบบนั้นเหรอก

“เคลียร์กันดีๆ ลี อย่าเคลียร์กันด้วยกำลัง แทนกับพี่กายเป็นนักศึกษามอทัพไทยนะ ถ้าคนอื่นรู้เขาจะว่ายังไง”

“ ... ”

“ได้ยินที่พูดมัยเนี่ย”

“ครับๆ” แทนรับคำอย่างจำใจ เพื่อนมันพากันนินทาว่าแทนมันเริ่มแสดงอาการของการเป็น ‘มนุษย์ผิวกลัวเมีย’ มากขึ้นไปเรื่อยๆ ในทุกขณะ ยิ่งคบกับทัพก็ยิ่งเริ่มกลัวทัพมากขึ้นเท่านั้น

“หิวหรือเปล่า” ทัทถามแทน

“หิว...” มิ่งทำเสียงอ่อนทำไม ใส่นี้...

“เอาไป” ทัทหยิบเฟรนช์ฟรายเข้าปากของแทน

ผมยอมรับคุณี่แล้วนะครับ แต่อยู่ตรงนี้แล้วรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นอากาศธาตุ
ยังงៃชอบกล นอกจากเป็นอากาศธาตุแล้ว ยังเป็นอากาศธาตุที่รู้สึกโหวงเหวงใน
ใจมากมายอีกด้วย

กุสมควรจะกลับได้แล้ว...

ผมเอ่ยปากลาทุกคนที่อยู่在那นั้นและน้องทัทไปด้วย...ทุกคนโบกมือลาผมและก็
เข้าใจกันดีว่าผมกลับเร็วทำไม ไม่มีใครรั้งผมเอาไว้ แต่ก็บอกว่าเจอกันวันพรุ่งนี้
เหมือนเพื่อนที่เรียนด้วยกันทั่วๆ ไป โดยเฉพาะใส่นั้น

ผมสั่งยิ้มให้น้องทัทเป็นครั้งสุดท้าย ยิ้มนี้คือยิ้มที่มีความหมายว่าผมชอบน้อง
และยิ้มต่อไปที่ผมจะยิ้มให้น้องในวันที่ผมเจอน้องวันอื่น นั่นก็คือยิ้มที่หมายความว่า
ว่าน้องเป็นแฟนของเพื่อนร่วมชั้นปีและเป็นเด็กที่หน้าตาดีคนหนึ่ง ก็แค่นั้น...

คนแพ้ ขอตัวกลับไปดูแลตัวเองก่อนนะครับ...

ใครคนหนึ่งที่เขาแต่กัมหน้าชนผมเข้าอย่างจังจนเขาล้มลงไปกับพื้น ผมช่วย
เขาให้ลุกขึ้นมา หลังจากนั้นผมก็ได้แต่อิง...

...หน้าตาแม่งโคตรน่ารักเลย

...ขายครีมหรือเปล่าวะเนี่ย

“ขอโทษครับ”

เขามองสบตามผมเล็กน้อยก่อนที่จะเดินจากไป อ้อ ผมจำได้แล้วละ ว่าเขาชื่อ
อะไร

เน็ตไอดอลที่ชื่อปาล์ม...

ใครบางคนสมควรได้รับโอกาสเริ่มใหม่กับใครอีกคน หลังจากที่ค้นพบว่าความ
รักที่เพิ่งจะประสบพบเจอนั้น...มันไม่ใช่

และมันเป็นความรักที่ไม่สมควรจะใช้

ผมคบกับแทนมาทั้งหมด 45 วันแล้ว และตอนนี้ผมกับมันก็งอนกันอยู่ งอนกันอยู่บนเครื่องบินเหินหานฟ้าประเทศอะไรก็ไม่รู้ เพราะผมกับมันกำลังจะไปเที่ยวเกาหลี และเรื่องเที่ยวเกาหลีมันเป็นหนึ่งในเรื่องที่เรางอนกันด้วยครับ

มันเริ่มมาจากตรงไหนนะ...มันต้องเริ่มมาจากเมื่อสองสามวันก่อนเนอะ

เรื่องที่ 1 เรื่องที่ผมไม่ยอมแทนคนเดียว!

แค่จั่วหัวเรื่องผมก็อยากจะข้ามไปแบบไม่พูดถึงมันเพราะผมทั้งงงและก็เขินมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แทนบอกว่าในเมื่อเราสองคนใจตรงกันขนาดนี้แล้วทำไมเราไปบ่มบ่มกันให้รู้แล้วรู้รอดไปสักที ผมก็ลืลาอยู่นานเหมือนกัน เพราะผมกลัวโน่นกลัวนี่กลัวนั่นไปหมด อีกอย่างถ้าให้มันง่าย ๆ เดี่ยวมันก็เบื่อผมตายท่าพอดี ผมคิดแบบนั้นผมก็เลยปฏิเสธมันมาโดยตลอด จนกระทั่งคืนนั้น คืนที่ผมกับแทนนอนอยู่บ้านของแทน และแทนก็เริ่มจู่โจมเข้าหาผมด้วยการจูบผมก่อน หลังจากนั้นมันก็ เอ่อ...จูบได้เนื้อของผม เบียดร่างของมันให้เข้ามาใกล้ผม ทำทุกอย่างที่จะปลุกอารมณ์ของผม

ก็แน่ล่ะว่าผมจะมีอารมณ์ร่วมกับมัน แต่อย่างที่ผมบอกไปนั่นล่ะ ถ้าให้มันได้

ง่าย ๆ มันก็เบื่อผมตาย ทั้งๆที่รู้ว่าอีกไม่นานยังไงผมก็เสร็จมันแต่ผมก็ขอต่อเวลา
และก็ยึดชีวิตที่มีประตูลังอันแสนบริสุทธิ์ออกไปให้มากกว่าเดิมนิดหน่อย ก็นึก
ว่าแทนมันจะทนได้เหมือนทุกครั้งหลังจากที่ผมขัดมัน แต่เปล่าเลย...ครั้งนี้แทน
แม่งจริงจัง

“หมายความว่าไง...”

“อะไร”

“ไม่ไว้ใจกันหรือ คิดว่ากูทำให้มึงมีความสุขไม่ได้จ้ะหรือ” ผมบอกแล้วมัน
จริงจัง มันทำหน้าคิดมารวมทั้งโมโหโกรธา สงสัยความอดทนคงจะสิ้นสุดลงก็
วันนี้

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“ถ้าอย่างนั้นเป็นอะไร ทำไมต้องปฏิเสธทุกครั้ง”

ผมจะบอกมันว่าไงดีละ...มึงไม่เคยได้ยินหรือไงว่าครั้งแรกมันมักจะเจ็บ
มากนะหahaha...มึงไม่ได้เป็นคนถูกกระทำนี่ กูก็กลัวเป็นธรรมดาสิ

หรือมึงจะให้กูกระทำละพะ

“เดี่ยวลงไปนอนข้างล่างนะ”

นั่นไง...พ่อเจ้าประคุณงอนผม ผมคิดว่าตัวมันเอาไว้มันทัน อีกอย่างจะไปดึงตัวมันขึ้นมาใหม่พร้อมๆ กับพลิกกายถวายตัวให้ก็คงจะทำไมไม่ได้เพราะมันงอนผมไปแล้ว

ผมเพิ่งรู้ ณ ตอนนั้นนั่นเองว่าผมทำกับมันเกินไป เพราะหลายครั้งที่มันพยายามที่จะทำให้เรื่องนี้เกิดขึ้น และก็หลายครั้งเช่นกันที่ผมเป็นคนหยุดยั้งมันเอาไว้

และนี่ก็แค่เรื่องแรกนะครับ

เรื่องที่ 2 เรื่องที่ผมไปสอบบไพนอลก่อนโดยที่ไม่ให้มันไปส่ง

“กับบอกโทรมา...ก็จะตื่นไปรับ ไม่เห็นต้องเกรงใจเลย” แทนบ่นอุบตอนมารับผม ก็วันต่อมาหลังจากที่งอนกันเรื่องบนเตียงนั่นแหละครับ ผมมีสอบวิชาสุดท้ายพอดี (เพราะงั้นนี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่คืนก่อนสอบผมไม่ยอมมัน) ตอนผมลงมาจากบ้านของมันในเวลาที่ผมสายแล้ว ผมก็เห็นแทนมันนอนหลับอย่างไม่สบาย ใครจะไปกล้าขัดอารมณ์นอนของมันล่ะ ผมก็เลยให้ลุงเอี่ยมมาส่ง หลังจากนั้นก็กลายเป็นเรื่อง

“ก็ต้องเกรงใจสิ เห็นทำจ๊อบใหม่ติดกันตั้งหลายวัน” ผมพยายามอธิบาย

“กูดูเป็นแฟนที่บกพร่องต่อหน้าที่ไปเลย”

“ก็แค่ไม่ได้ไปส่ง ไม่เป็นไรหรอก ไม่ดราม่า”

“กูดราม่า...”

ว้อท? ความลับของแทนคือมันมีช่วงเมนส์มาเมนส์ไม่มาแบบผู้หญิงหรือเปล่า
ทำไมเข้าใจยากอย่างนี้

ผมไม่กล้าพูดอะไรต่อเพราะแทนเอาแต่น้ำบึ้ง ได้แต่นั่งนิ่งเงิบมองออกไป
นอกหน้าต่างตลอดทางกลับบ้าน แทนเองก็เหมือนกัน

เรื่องที่ 3 เรื่องที่แทนเซอร์ไพรส์โดยไม่บอกผมก่อน

“อะไรวะ!” ผมร้องเสียงหลง หลังจากที่ผมบอกกับแทนไปว่าจะพาแจงไป
เที่ยวทะเลสักวันสองวัน แทนก็มาบอกผมว่าผมกับแทนจะได้ไปเกาหลีในอีกสอง
วันพอดี “ทำไมกะทันหัน ทำไมไม่บอก”

“ก็กะจะเซอร์ไพรส์ไง ทำไมต้องดูหงุดหงิดด้วยล่ะ อุตส่าห์เก็บตังค์ซื้อตั๋วให้
นะ”

“ก็มันกะทันหันเกินนี่”

“แจ่มต้องเข้าใจอยู่แล้วล่ะนะ”

“รู้มั๊ยว่าที่เกาหลีสอนนี้อุณห์ภูมิเท่าไร ได้ศึกษามาก่อนหรือเปล่า”

“รู ก็แค่ติดลบ”

“กูไม่ชอบอากาศติดลบ เรื่องนี้มึงรู้มั๊ยเนี่ย”

“ไม่รู้ เพิ่งรู้นี่แหละ”

“แทน เรื่องแบบนี้ต้องถามนะ มันเรื่องใหญ่”

“ตกลงไม่ชอบหรือไงที่ซื้อตัวให้จองโรงแรมให้ ถ้าจั้นก็ยกเลิกไปเลย ไม่ต้องไป
แล้ว”

“เดี๋ยว ทำไมต้องเสียงดัง”

“ใครล่ะที่เสียงดังก่อน”

“พอแล้วนะ ไว้ค่อยคุยกันวันหลัง”

“อีกสองวันจะบินแล้ว จะไปไม่ไปก็มาบอกด้วยก็แล้วกัน!” แทนร้องใส่
ตามหลังผมที่เดินกลับบ้านของตัวเอง

เหตุการณ์ใหญ่ๆ สามเหตุการณ์นั้นคือเรื่องราวที่ผ่านมาในตลอดทั้งสามวัน นี่
ยังไม่รวมเหตุการณ์ขบข่อยที่ผมกับแทนทะเลาะกันอีกนะ ทั้งเรื่องเลือก
ร้านอาหาร (แทนอยากกินซูชิ แต่ผมอยากกินหมูกระทะ) เรื่องเลือกหนัง (แทน
อยากดูหนังโหดเลือดสด แต่ผมอยากดูหนังรักอินดี้) และก็เรื่องจีปาตะอีก

มากมายกายกองจนผมเล่าให้ฟังไม่หมด เอาเป็นว่าตลอดช่วงสองสามวันที่ผ่านมาแทบจะเรียกได้ว่าเป็น ‘วันชง’ ของผมกับแทนเลยทีเดียว

ทำไมพวกเราทะเลาะกันหนักจังวะ...เพราะอะไรกัน

ผมมองใบหน้าของคนทีหัลบปุ่ยอยู่ข้างๆ ตอนนี้ผมกำลังอยู่บนเครื่องเพื่อมุ่งสู่เกาหลีใต้ตามที่แทนคุณได้จองตั๋วเครื่องเอาไว้ (ได้ข่าวว่าแอบขอพาสปอร์ตของผมจากลุงเอี่ยมไปใช้ในการจองตั๋วด้วย) ผมยอมรับว่าผมดีใจที่แทนเซอร์ไพรส์ด้วยการใช้เงินที่เขาเก็บหอมรอมริบมาจ่ายให้ผม แต่ว่าก็อย่างที่ผมบอก มันกะทันหันเกินไป และอีกอย่างอากาศติดลบมันเลวร้ายเอามากๆ มันจะไปเที่ยวสนุกอะไร

เฮ้อ...คุณชายแทนนี่มันคุณชายแทนจริงๆ ผมจะว่าอะไรได้ นอกจากลากกระเป๋าไปรอมันที่หน้าบ้านและก็มาที่สนามบินพร้อมกัน บอกยกเล็กแจงเรื่องการไปทะเล โชคดีที่แจ่งไม่ว่า มันขอแค่รูปฟินๆ ของผมกับแทนจากต่างประเทศก็พอ (และก็เครื่องลำอาจอีกนิดหน่อย)

อากาศเย็นยะเยือกขึ้นมาเรื่อยๆ จนผมรู้สึกได้ ผมลุกขึ้นไปหยิบเสื้อโค้ทของแทนกับผมออกมา (แม่งใหญ่แบบกินเนื้อที่มาก) เสื้อตัวหนึ่งผมใส่เอง ส่วนอีกตัว

ผมเอาไปห่มให้แทนที่กำลังหลับ...หลังจากนั้นผมก็ลุกไปเข้าห้องน้ำเพราะรู้สึกปวดขี้ฉี่

“แก...ผู้โดยสารล้อหล่อ”

“ไหน คนไหน”

“ที่มาด้วยกันสองคนนั่นไง”

แอร์โฮสเตสสองคนคุยกันไม่ใกล้ไม่ไกลจากผม...ผมเริ่มรู้สึกตึงๆ ว่ามันจะต้องเกี่ยวกับผมหรือไม่ก็แทน

“นั่นไง...ที่กำลังหลับอยู่” แอร์สองคนโผล่หน้าออกไปส่องดูและก็กรีดกรีดกันสองคน “เจอดารามากี่เยอะนะ แต่พอเจอคนหล่อที่ไม่ใช่ดาราเนี่ยมันกระชุ่มกระชวยดีจริงๆ”

“เอน้ำไปเสิร์ฟเขาหน่อยม้าย แจกเบอร์ไปด้วยเลย”

“เดี๋ยวกู เดียวจะทำสายการบินเสียหายนะยะ”

“ฉันหยอกเล่นน้า แต่ก็อยากทำจริงเนอะ น้องเขาดูเหมือนเพิ่งจบใหม่ๆ เลยอะ”

“เหมือนเพิ่งสุกใหม่ๆ น่ารักอ่ะ”

“ผู้ชายนะยะ ไม่ใช่มะละกอ”

ถ้าผมไม่ได้ต่อคิวลงคนหนึ่งเพื่อรอเข้าห้องน้ำอยู่ล่ะก็...บทสนทนาพวกนี้ผม
เลิกฟังไปนานแล้วละ แต่ก็สนุกดีเหมือนกันนะครับเมื่อได้ยินว่าสาว ๆ เขาพูดถึง
แทนว่ายังไง ตลอดสี่สิบกว่าวันที่ผ่านมาเราสองคนแทบไม่เคยอยู่ห่างกันเลย
และมันเหมือนนานมากแล้วด้วยที่แทนฮอตในหมู่สาว ๆ ก็หลังจากที่พวกเรา
เปิดตัวกันอย่างโจ่งครึ่มที่มหาลัย(ไม่ใช่ในแง่**18+**) สาว ๆ ก็นิยมแทนคุณน้อยลง
...หันไปนิยมพวกพี่ต้นพี่เจตน์และก๊ฟี่กายแทน

“อู๋ย พ่อมะละกอของเธอตื่นแล้ว”

“ไหน ๆ”

“ไปคะ ไปเสิร์ฟน้ำ”

ผมยืนค่อออกไปดูพฤติกรรมของทั้งแอร์และก๊ฟี่แทน แอร์สาวถือถาดน้ำไปเสิร์ฟ
จริงๆ ด้วย ในขณะที่แทนนั้นส่งยิ้มรับด้วยท่าทางสะลึมสะลือและก๊ฟี่น่ะ

นี่มึงอ่อยเขาเหรออ!!! (จริงๆ แล้วแทนไม่ได้อ่อย)

แอร์สาวชวนแทนคุณนิดหน่อยสองสามประโยค แทนเองก็ตอบสั้นๆ ง่ายๆ (ไม่รู้
เหมือนกันว่าคุณอะไรกัน) แทนมองซ้ายมองขวาหาผม และเมื่อเจอผมจึงมองอยู่
เขาก็ทำหน้าโล่งอก

กูคงไม่โตดออกนอกหน้าต่างเครื่องบินหนีมึงไปตอนนี้อรอก...

จริงๆ แล้วผมก็ไม่คิดว่าแทนจะอะไรกับแอร์สาวคนนั้นหรอกนะครับ แต่มันก็อดหึงไม่ได้ ยิ่งเมื่อเห็นแอร์สาวกลับมาหาเพื่อนพร้อมกับทั้งกรี๊ดกร๊าดด้วยความฟิน ผมก็ยังรู้สึกดังลงไปใหญ่ เราเพิ่งทะเลาะกันมา และมันพูดจาดีๆ กับแอร์มากกว่าที่จะพูดจาดีๆ กับผมซะอีก

ว่าแต่...ทำไมห้องน้ำไม่เปิดสักที

นี่ลุงชี่อยู่หรอ!!!! ทำไมไม่เสร็จสักที!!!!

ในที่สุดผมก็ได้กลับมาหนึ่งที่ เพิ่งเห็นเหมือนกันว่าแทนขอน้ำมาไว้ให้ หรือนี่จะเป็นสิ่งที่แทนพูดกับแอร์คนนั้น

อีกฝ่ายมองตามผม “ไปฉี่หรือไปชี่ นานโคตรๆ”

ลุงเว่ยที่ชี่ ไม่ใช่กู “ฉี่...”

“ได้หลบบ้างปะ”

ผมสายหน้า “ไม่อะ”

“ทำไมไม่หัลบล่ะ”

“ไม่ค่อยง่วงเท่าไร”

“แสดงว่าเมื่อคืนหัลบดีเลยละสิ”

“...”

“กูเนี่ยสิ...นอนไม่หัลบเลย”

ผมเหลือบมองใบหน้าด้านข้างของแทนที่ก้มหน้าก้มตาสนใจของในกระเป๋า
ของมันที่ไม่รู้หยิบขึ้นมาคุ้ยหาของตอนไหน

“ทำไมถึงนอนไม่หัลบล่ะ” ผมถาม

“จะให้พูดตรงนี้เลยหรอ”

ผมมองซ้ายมองขวา ที่นั่งชั้นธุรกิจติดกันนี้ก็ถือส่วนตัวมากพออยู่นะ

“ใครจะได้ยินอะไรล่ะ พูดมาเถอะ”

แทนถอนหายใจก่อนที่จะหันมามองหน้าผม “กูกลัวมึงไม่รักกูอะ”

ผมอ้าปากค้างไปเลยหลังจากที่ได้ยินมันพูดอย่างนั้น

“ช่วงนี้มึงกับกูทะเลาะกันบ่อยมาก กูก็ไมรู้เหมือนกันว่าเพราะอะไร”

“...”

“กูไม่อยากให้เป็นแบบนี้เลย”

ใครจะอยากให้เป็นแบบนั้นกันล่ะ...ผมถอนหายใจเมื่อเห็นสีหน้าที่ไม่สบายใจของแทน พร้อมกับทั้งกำลังจะเอ่ยปากว่าเราจะไม่ทะเลาะกันอีก แต่แล้วแอร์สาวที่ชื่นชอบ ‘พอมะละกอ’ อย่างแทนก็มาปรากฏตัวขึ้นมาอีกรอบ

“อภินันทนาการพิเศษค่ะ”

ขนมสองสามชิ้นถูกส่งต่อมาจากมือของแอร์สาว จากที่แทนทำหน้ากังวลเรื่องผมกลับทำหน้าที่เป็นยืมส่งไปให้แอร์สาวคนนั้น

ใจผมกระตุกวบ...

“ขนมมัย” แทนส่งขนมฟรีมาให้ผม

“ดูแอร์เขาจะถูกใจมึงมากเลย”

“ไม่หรอก เขาก็แค่ทำตามหน้าที่แหละ”

“มึงส่งสายตาให้เขาด้วย”

“ไม่ส่งจะได้ขนมมาให้มึงกินหรือ”

ผมอ้าปากจะพูด แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าพูดไปอาจจะทำให้เรื่องราวมันแย่ลงกว่าเดิม
ก็เลยไม่พูดดีกว่า เราสองคนกลับเข้ามาสู่ลูปเดิมๆ นั่นก็คือแค่อีกฝ่ายพูดออกมา
ก็อาจเป็นชนวนทำให้ทะเลาะกันได้แล้ว

ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้นะ...

สิ่งแรกที่ได้สัมผัสหลังจากที่เท้าแตะแผ่นดินที่นี่ก็คือ...หนาวหิ่วยุ่

ผมสั่นทันทีที่ถูกลมตีเข้าหน้า ผมกับแทนจ้างแท็กซี่มาส่งที่โรงแรม(ราคาแท็กซี่
แพงสุดจะบรรยาย) เพราะพวกเราคลาดกับรถที่ทางโรงแรมส่งมารับ แทนไม่ยอม
ให้ผมออกเงินสักวอน เขาจ่ายค่าแท็กซี่ที่สามารถกินข้าวที่นี่ได้หลายมื้อไปให้
คนขับ ก่อนที่จะช่วยผมยกกระเป๋าเพื่อลากเข้าสู่โรงแรม

ผมมองโรงแรมที่สูงเสียดฟ้า...แทนหมดไปเท่าไรกับทริปนี้นะ...

“เท่าไร” ผมตัดสินใจถาม โรงแรมในย่านนี้ไม่น่าจะถูกๆ แน่

“ไปพักเถอะ ไม่เป็นไรหรอก”

“กูไม่อยากให้มึงเอาเงินที่หามาได้อย่างยากลำบากมาละลายแบบนี้เลย”

“ก็กูอยากให้มึงสบาย”

ถึงผมจะรวยขนาดไหนแต่ผมก็อยู่ที่ไหนก็ได้นะถ้ามีมันอยู่ด้วย พนักงานมาช่วยพวกเราลากกระเป๋า หลังจากนั้นพวกเรา ก็เข้าไปเช็คอิน

ผมมองความหรูหรารอบตัวอย่างคุ้นเคยแต่ไม่สบายใจ ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกว่าเป็นเงินของแทนมีคุณค่ามากเกินไป ผมนอนโฮสเทลราคาถูกได้ นั่งเครื่องบินชั้นประหยัดก็ได้ แต่แทนไม่ยอม เรื่องนี้ก็เป็นอีกเรื่องที่เราถกเถียงกันก่อนที่จะมาที่นี่

โชคดีที่ห้องที่แทนจองไว้ไม่ใช่ห้องสูทอะไร ผมกับแทนขึ้นมาบนห้องที่แทนจองไว้ เป็นห้องที่มีเตียงเดี่ยวคิงไซส์และกีกว้างขวาง เราสองคนนั่งอยู่กันคนละฝั่งของเตียงหลังจากที่เคลียร์กับพนักงานเรียบร้อย

บรรยากาศเต็มไปด้วยความเงียบ และความอบอุ่นจากฮีทเตอร์

ผมถอดเสื้อได้ทอดกซ้าๆ ให้เหลือแต่เสื้อกันหนาวด้านใน แทนเองก็ทำแบบนั้น

เหมือนกัน แล้วเราก็ปล่อยให้ความเจ็บเข้ามาครอบงำอีกครั้ง

ผมว่าผมทนให้เป็นแบบนี้ไม่ได้อีกแล้วละ...เป็นแฟนกัน มีอะไรต้องคุยกันสิ ผมจะไม่ยอมให้เรากลายเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อย ๆ หรอกนะ

“แทน”

“หือ...” เหมือนอีกฝ่ายเองก็รอคอยให้ผมพูดอะไรบางอย่างออกมา

“เราลองพูดอะไรกันตรงๆ แบบไม่โกหกกันหน่อยดีมั้ย สักสิบห้านาทีพอ”

คุณมั๊ยครับ...แทนเองก็ใช้วิธีนี้กับคนปากแข็งอย่างผม และก็ได้ผลชะงัดจนผมเป็นแฟนกับเขามาได้เดือนกว่าๆ นี่ไง

และครั้งนี้ก็ต้องได้ผลเหมือนกัน แม้จะไม่ใช่ในกรณีเดียวกันก็ตาม

“พูดเรื่องอะไรล่ะ” แทนหันมาถามผม

“ทำไมพวกเรากลายเป็นแบบนี้” ผมโผล่ออกมา เหมือนเก็บกดมันเอาไว้ตลอดหลายวันน้ำตาผมก็เลยเอ่อล้นที่ขอบตาเหมือนจะไหล แต่ก็ไม่ไหลออกมา

“เรารักกันน้อยลงเหรอ”

“...”

“พี่แทนรักทัพน้อยลงหรือเปล่า”

“ไม่” แทนตอบ “พี่แทนยังเหมือนเดิม”

“แล้วทำไมถึงทะเลาะกันได้กระทั่งเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

“ทพไม่เข้าใจพี่”

“เรื่องไหน”

“หลายๆ เรื่อง”

“เช่นเรื่องอะไร...”

“...”

“อย่าบอกนะว่าเรื่องมีอะไรกัน”

แทนทำหน้าอึ้งไปเล็กน้อย พร้อมกับดึงมือผมมาจับ “เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก”

“แต่ทุกอย่างมันแย่งลงไปหมดหลังจากที่พี่แทนโดนทพปฏิเสธเรื่องนั้นนะ” ผมพูด “หรือว่าไม่จริง”

“...”

“เปื้อนทพแล้วโซ้ยละ ซี้เกียจรอแล้วละสิ”

“ไม่ใช่สักหน่อย” คราวนี้แทนดึงผมเข้าไปกอดอย่างแนบแน่น “พี่ผิดเอง พี่เองก็ผิด”

“ยังงี้” ผมถามทั้งๆ ที่หน้าของผมซุกอยู่กับอกของเขา

“พี่คิดไปเอง เรื่องของเรา” แทนค่อยๆ พูดย้ำๆ “เพราะทัพไม่ยอม พี่ก็เลยคิดไปเองว่าทัพไม่ยอมมีความสุขร่วมกับพี่ ไม่อยากให้พี่มีความสุขทัพ พี่ก็เลยคิดไปเองว่าทัพอาจจะรักพี่น้อยลง แล้วพี่ก็เลยหงุดหงิดง่ายไปหน่อย”

“...”

“พี่ทำเราเสียใจมากเลยใช่มั้ย” แทนหอมเข้าที่ขมับของผมยาวๆ หนึ่งฟอด

“มาก” ผมตอบ น้ำตาผมไหลแล้วมั้ง แต่ก็มีเสื้อของแทนคอยซับน้ำตาให้

“บางครั้งมันมากเกินไปจนทัพคิดว่าแค่ทัพหายใจทัพก็ผิดแล้ว”

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย” แทนซุกใบหน้าของเขาเข้ากับที่ไหล่ผม ดึงผมไปกอดให้แน่นขึ้นและก๊อญบไปมาทั้งๆ ที่กอดผมอยู่เหมือนพวกเราเป็นตุ๊กตาล้มลุก

“เห็นมั๊ย ทุกเรื่องมันเริ่มมาจากเรื่องบนเตียง”

“ก็...”

“เถียงไม่ออกใช่มั้ยละ”

แทนพ่นลม ดึงผมให้ออกห่างจากตัวเขาและก๊อญหน้าลงมาสบตา

“ก็ดูทัพสิ มีสารพัดเหตุผลที่ปฏิเสธพี่ บางครั้งก็จริง บางครั้งก็ไม่จริง พูดยตรงๆ นะ” แทนทำหน้ามู๋ๆ “พี่น้อยใจวะ”

“อ้อกาม”

“อ้าว” แทนร้อง “ก็เคยบอกตั้งนานแล้วมั๊ยว่าตัวเองนะเซ็กซี่...นี่ทนมาได้ขนาด

นี่ก็ถือว่านานแค่ไหนแล้ว ไม่ทนแล้ว”

“เดี๋ยว...แปลว่าที่ยอมจ่ายทั้งทริปนี้ก็เพราะมีจุดประสงค์นั้นหรือ”

แทนไม่ยอมสบตาผม “ก็...ถ้าทัพจะให้รางวัลสักหน่อยก็ไม่ปฏิเสธ...” เหมือนเขากำลังเงินผมอยู่ยังงี้ยังงั้น ที่เขายอมลงทุนทั้งหมดทั้งมวลนี้เพราะต้องการรางวัลจากผมเป็นเรื่อนั้นจริงๆ หรือเนี่ย

“ก็แค่คิดว่า...ถ้าเปลี่ยนบรรยากาศ...ทัพอาจจะเปลี่ยนใจ”

“...”

“ได้ผลมัย...” แทนถามอย่างลึนๆ

ผมกระพริบตาเบาๆ ก่อนที่จะก้มหน้าลง “เดี๋ยว...นี่เราจะ...เอ่อ...ในคืนแรกทันทีที่มาถึงเลยเนี่ยนะ”

“จริงๆ เราทำที่ไหนคืนไหนก็ได้ไม่ใช่หรือ”

ไอ้พี่แทน...แม่งคนกาม

“มันแก้หนาวได้นะ...”

“...”

“มันอบอุ่นด้วย”

“...”

“ลองได้”

พูดมาซะขนาดนี้ก็ยอมแล้วก็ได้ ไม่รู้จะลีลาไปทำไมให้มากเหมือนกัน (จริงๆ ก็คือความอดทนมาถึงขีดจำกัดเหมือนกัน) ผมตกลงใจแล้วครับ แต่แทนยังไม่รู้...

“ว่าไง”

“ก็เอาสิ”

“หา...”

“ตอนนี้เลย”

“เหยียดยยย”

“แต่แบบ...อย่ารุนแรง” ผมพูดอย่างอายๆ เอาเข้าจริงๆ ผมนับถือตัวเองมากนะที่กล้าพูดอะไรแบบนี้ออกไป

แทนนั่งนิ่งๆ จ้องเข้มานัยน์ตาของผม ผมค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาสบตาของอีกฝ่ายด้วยความกล้าๆ กลัวๆ

ตอนที่มันมองมา เหมือนมีอะไรมากมายที่อยากส่งผ่านมาจากนัยน์ตาคู่นั้น
ความรัก ความรู้สึกที่มีทั้งหมด...

...มันมากมาย เกินกว่าที่ผมจะอธิบายออกไปได้หมด

มือของแทนเอื้อมมาจับใบหน้าของผมอย่างแผ่วเบา ค่อยๆ ดึงผมเข้าไปหาเขา
ช้าๆ รวากับไม่ต้องการเร่งรีบอะไร

ผมกลืนน้ำลาย มีทั้งความกล้าและไม่กล้าประสมปนเปกันไป และนั่นก็ทำให้
ผมเกิดความเกร็งขึ้นมา...

...แต่แทนจะสอนผม

ริมฝีปากบางเฉียบนั้นเข้ามาสัมผัสที่ริมฝีปากของผมอย่างแผ่วเบา อ่อนหวาน
เนิ่นนาน และตาตริ้ง อีกฝ่ายมีริมฝีปากที่อุ่น แต่มีมือที่เย็นเฉียบ มันเป็นความ
แตกต่างที่เข้ากันดีในแบบของแทนคุณ

ผมเอนียงตามแรงของเขาโดยง่าย แทนส่งผ่านความรู้สึกของเขาผ่านทางริม
ฝีปากที่เราสัมผัสกัน เมื่อเนิ่นนานมากขึ้น เราสองคนก็มีความปรารถนาต่อกัน
มากขึ้น ร่างของเราเบียดชิดเข้าหากันทุกขณะตามจังหวะของริมฝีปากของเรา

จนผมถูกแทนกดวงตัวของผมลงไปในน้เตี๋ย...

“เตี๋ยดีจัง” แทนพูดเบาๆ เมื่อเห็นว่าสปริงของเตี๋ยนั้นดีมาก

ผมกลืนน้ำลายอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูก ความอับอายมากระจุกรวมกันอยู่ที่
พวงแก้มจนตอนนี้ใบหน้าอาจจะดูเหมือนมะเขือเทศสุก

ผมกำลังจะกลายเป็นของแทน แทนกำลังจะกลายเป็นของผม

สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นทำเอาผมหยุดใจเต้นแรงไม่ได้

“ไม่ต้องกลัวนะ” แทนกระซิบลงที่ข้างหูของผม ริมฝีปากของเขาสัมผัสกับใบหู
ของผมอย่างอ้อยอิ่งเสียจนผมขนลุกซู่ “พี่จะไม่รุนแรง”

สิ้นสุดคำพูดของเขาใบหน้าอันหล่อเหลาก็ก้มลงมาซุกไชร้ตามใบหน้าและ
ลำคอของผม ผมรู้สึกเกร็งไปหมดทั้งตัว ไม่ใช่ที่ผมไม่เคยโดนแทนทำกับผมแบบ
นี้ เพียงแต่ว่าครั้งนี้ทำยี่สุดมันคือการลงเอยในแบบที่มันควรจะเป็นมาตั้งแต่เนิ่น
นานมาแล้ว

ผมตัวสั่นไปหมดกับสัมผัสที่น่าขนลุกของแทน เขาชำนาญ เขาเชี่ยวชาญ เขารู้

หมดทุกจุดว่าตรงไหนควรเน้น ตรงไหนควรขบ หรือตรงไหนควรเ้ม

เขาทำเหมือนผมเป็นไอศกรีมที่กำลังละลาย ต่อหน้าไฟที่กำลังลุกโชติช่วง
อย่างเขา

“อย่าเกร็งสิ”

“อ้อออ” ผมทำได้แค่ส่งเสียงตอบ

“ไม่ต้องกลัว ไม่มีอะไรให้กลัว”

“สัญญาแล้วใช่ไหม”

“ครับ?”

“สัญญาแล้วว่าจะไม่รุนแรง...”

แทนจูบริมฝีปากของผมอย่างย่ำๆ และรุนแรง “พี่สัญญา...” ผมกำเสื้อผ้าของ
เขาเอาไว้แน่น เพราะแรงจูบนั้น “ถ้าพี่ผิดสัญญา...”

“ ... ”

“พี่อนุญาตให้ทัพรุนแรงกับพี่ได้เลย”

ผมจิกเสื้อผ้าของเขาตรงส่วนไหล่กว้างจนยับยู่ยี่ เขาอาจจะยังไม่รุนแรงกับผม
แต่ผมก็ขอรุนแรงกับเขาไปก่อนก็แล้วกัน

มัน...แปลกไปหมด

มันเป็นความรู้สึกเหมือนผมกำลังล่องลอยอยู่ในสวรรค์ชั้นอะไรสักอย่าง
และแทนก็เป็นเทวดาที่อยู่บนนั้น

เทวดาที่นำพาผมไปพบกับความสุข...

แทนคุณทำตามสัญญา

แทนคุณสอนในประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ผมควรจะได้รับ

แทนคุณมอบความสุขในแบบที่เขากับผมมีร่วมกันได้

ผมไม่เคยนึกเคยฝันว่ามันจะสวยงามมากมายขนาดนี้

ถ้าไม่นับไ้ความรู้สึกจุกๆ เสียๆ ที่บังเกิดขึ้นแถวๆ สะโพกของผม

และผมขอตั้งฉายาใหม่ให้แทนคุณ...

...แทนคุณ ครั้งเดียว ไม่เคยพอ

ตอนที่ 30 [บทส่งท้าย]

ผมคิดว่าไม่มีใครทรมานเท่าผมอีกแล้วผมโลกใบนี้ แม้เมื่อคืนผมจะบอกว่าผม
มีความสุขมากก็ตามทีเถอะ

อากาศก็หนาวลัดๆ ในขณะที่สะโพกของผมก็เจ็บสุดๆ เหมือนกัน นี่มันนรก
ชัดๆ ไ้แทนนะไ้แทน ผมเจ็บแต่มันกลับทำให้น่าระรื่นและมีความสุขมาก

ถึงแม้ว่าตั้งแต่ลงมาจากห้องพักยันตอนไปกินข้าวเช้าไอ้แทนมันจะเดินประคอง
ผมตลอดก็ตาม แต่บอกตรงๆ แม่งไม่ยุติธรรม!

“ไอ้หม้ยเนี่ย” แทนถามยิ้มๆ ตอนที่พวกเราทานอาหารกันเสร็จแล้วก็เตรียมไป
เที่ยวกันในวันแรก

“ไม่ไหว จะกลับบ้าน” ผมพูด

“ทนหน่อยนะครับคุณหนู อีกสี่ห้าวันเอง”

“กูอยากกลับบ้าน” ผมพูดไปสั่นไป สะโพกก็เจ็บไป

“เฮน่า มาถึงที่นี่แล้วก็ต้องเที่ยวสิ”

“หนาว”

“บ่นเป็นคุณป้าเลย”

“มึงไม่ลองมาเป็นกูดูบ้างละ” ถ้อยคำหวานๆ ที่พูดคุยกันนั้นละลายหายไป
หมดทันทีที่ดวงตะวันขึ้นที่ขอบฟ้า...ผมยอมรับว่าผมทำตัวไม่น่ารัก แต่อาการเจ็บ
กับอากาศสุดที่จะหนาวที่มันชวนหงุดหงิดจริงๆ ครับ ยิ่งเห็นไอ้แทนที่ทำหน้าสด
ชื่นมากเป็นพิเศษ ผมยิ่งรู้สึกหงุดหงิดหนักขึ้นกว่าเดิม

ก็ดีใจแหละครับที่มันมีความสุข แต่ก็อึดจามันตรงที่ไม่ได้บาดเจ็บอะไรเหมือน
ผม

ผมจะอุทธรณ์เรื่องนี้ไปจนกว่าจะหายเจ็บ...

“เราจะเที่ยวที่ไหนก่อนดี” แทนยิ้มหนังสือไกด์บุ๊กขึ้นมา ดูเหมือนแทนจะทำการบ้านเรื่องนี้มานานพอสมควร(ไม่รู้ไปแอบทำตอนไหนด้วย) “คุณหนูอยากไปเที่ยวในทีสไตร์แบบไหนครับ เกาหลีได้เขาดังหลายอย่างนะ อาหาร วัง ช็อปปิ้ง หรือว่าดาราไอดอล”

“ขอนอนพักในโรงแรมได้มั๊ย”

“ไม่ได้” แทนพูด จับมือของผมผ่านถุงมืออันหนาเตอะที่พวกเราใส่กัน “ลุยโลดเดี่ยวพีแทนนำทางให้เอง”

“เราจะไปไหนกันเนี่ย”

“วัง วัง วัง”

“โ้ยย ต้องเดินเยอะแ่นๆ”

“ไม่ไหวเหวอ”

“โซลึ”

“งั้นถ้าไม่ไหวก็บอก เดี่ยวจะอุ้ม”

ผมยอมแพ้เลย...ถึงแม้ว่าแทนมันจะระริกระรี่และดูแฮปปี้จนผมหมั่นได้ แต่เมื่อเห็นมันมีความสุขขนาดนั้นผมเองก็พลอยยิ้มตาม ผมเดินตามมันไปอย่างเซื่องช้า ประเทศนี้เขาต้องใช้การเดินเป็นหลักโซมั๊ยเนี่ย เมื่อไหร่จะถึงสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน!

เป็นบ้านเมืองที่หนาวจัดมากจริงๆ ผมเดินไปสั่่นไปต้องกระชับเสื้อโค้ทให้แน่น

เพื่อความอบอุ่นตลอดเวลา ในขณะที่แทนนั้นแม้จะมองมาที่ผมอยู่บ่อยครั้ง แต่เขาก็สนุกสนานกับการชมบ้านชมเมืองเขา และก็ถ่ายรูปตามทางตลอดเวลา

มันกระปรีกระเปร่าแต่ผมยังรู้สึกอ่อนเพลียอยู่เลย หลายครั้งที่ผมแอบมันนั่งลงข้างทางเวลาที่มันกำลังถ่ายภาพสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่ พอมันเลิกถ่ายผมก็ยืนขึ้น ทำเหมือนตัวเองไม่ได้เป็นอะไรมากมาย

อยากบอกจริงๆ ว่ากูอยากกลับไปนอนเสียเหลือเกิน...

“โอ๊ะนั่น บ้านตรงเนิ่นนั่น สวยจัง”

แทนร้องอย่างตื่นเต้น ก่อนจะรีบขึ้นไปทีเนิ่นแล้วก็ไปถ่ายรูป พอเห็นความสูงของเนิ่นแล้ว ผมก็ยอมแพ้ นั่งลงที่หน้าร้านสะดวกซื้อ ไม่ยอมขึ้นไปตามมันโดยที่ไม่ได้บอกอะไรมัน

อา...ได้นั่งนี้มันสุขกายสุขใจดีจริงๆ ผมยิ้มให้กับตัวเอง จนกระทั่งผมเห็นคุณป้าคนหนึ่งถือของพะรุงพะรังเดินผ่านมา

ความเป็นสุภาพบุรุษในใจของผมถึงกับกระหายที่อยากจะแสดงตัวตน ผมลุกขึ้นยืน อาสาช่วยอาจุ่มมา

“May I help you?”

“!@#\$%\$%%#\$@#@#!”

คำพูดที่ป้าตอบกลับมาทำให้ผมถึงกับงงเป็นไก่ตาแตก แต่เห็นป้าพยักหน้า แสดงว่าผมช่วยได้ ผมก็เลยช่วยป้าหิ้วของเป็นถุงใหญ่สองสามถุงที่ไม่ค่อยหนักเท่าไร แต่พะรุงพะรังเสียมากกว่า

ระหว่างที่ช่วยป้า ป้าชวนผมคุยเยอะมาก และผมก็ฟังไม่รู้เรื่องมากด้วย เอาแต่ยิ้มแหยๆ ส่งให้ป้า พลังนี้คงสงสัยในใจว่าป้าจะไปไหน ทำไมยิ่งเดินมันก็ยิ่งไกลจากเนินที่แทนมันขึ้นไปถ่ายรูปมากๆ เลย

ในที่สุดก็มาถึงที่หมายของป้า ผมโค้งให้ป้า ป้าตบแขนผมเบาๆ เหมือนอยากขบใจก่อนที่เราสองคนจะแยกกันไป

ผมรีบกลับมายังเนินที่เดิมที่แทนน่าจะอยู่ ปรากฏว่าผมไม่เจอแทนแล้ว...

ผมหันซ้ายหันขวา เดินขึ้นไปบนเนินที่แทนน่าจะอยู่ ไม่เจอแฮะ หาในซอกตรอกไหนก็ไม่เจอ

ฉิบหายละกู...หนังสือไกด์ติดตัวก็ไม่มี โทรศัพท์ก็มีแต่ไม่มีพ็อคเก็ตไวไฟ จะโทรหาก็ได้ จะถามคนแถวนี้ก็งูๆ ปลาๆ เรื่องภาษา ผมเริ่มกังวลแล้วนะเนี่ย ใต้แทนมันจะหนีไปไหนได้ถ้าไม่ได้กลับมาตรงนี้

ผมนั่งลงที่หน้าร้านสะดวกซื้อที่เดิมอย่างเป็นทางการกังวล มองดูโทรศัพท์ก่อนที่จะเริ่ม

ค้นหาไวไฟฟรี ได้ยินกิตติศัพท์มาเหมือนกันว่าประเทศนี้ไวไฟฟรีเขามีเยอะ แต่
ผมดันโชคดีที่ ณ จุดนี้มันไม่มี...

นี่ผมกับแทนหลงกันอยู่ต่างแดนจริงๆ เหมอครับเนี่ย...

กูจะร้องให้ หนาวก็หนาว แถมคนที่ผ่านไปมาก็พูดกับเขาไม่รู้เรื่องอีก แบบนี้
ผมแย่แน่ๆ เอ๊ะ หรือว่าผมจะกลับโรงแรมก่อนดี แต่ถ้าผมกลับโรงแรม แล้วแทน
มันมาหาผมที่นี่อีกล่ะ...

กูควรทำยังไงดีเนี่ย

เอาเป็นว่าผมนั่งอยู่ที่นี้ไปก่อนก็แล้วกัน คอยขึ้นไปดูตามเนินที่แทนหายไปบ้าง
แต่ไม่ว่าจะขึ้นไปดูก็รอบต่อก็รอบผมก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของแทน เดียวนะ ไอ้แทน
นี่มีงมัวแต่สนใจการถ่ายรูปจนไม่รู้เลยหรือไม่ว่าเจอกูครั้งสุดท้ายที่ไหน

ผมนั่งอยู่ที่เดิมมาเกือบจะสองชั่วโมงแล้วนะ...แทนก็ยังไม่มา

วัยรุ่นสองคนคุยกันอยู่ข้างๆ เป็นวัยรุ่นผู้ชายที่แต่งตัวเหมือนศิลปินไอดอล
ประเทศเขานั้นแหละ ผมมองดูพวกมันสองคน พลังคิดในใจว่าเออ หน้าตามันดี
นะ แต่ทำไมดูไม่ค่อยเกาหลี่เลยวะ

“แม่ง...กูขี้เกียจซ่อม”

“เอาน่า บ่นไปก็เท่านั้น ยังไงก็ต้องไปซ่อม”

หือออ...หนูของผผผผผที่ที่ได้ยินพวกมันพูดกันเป็นภาษาไทย

คนไทยนี่หว่า!

“น้อง” ผผผเรียกทันที แม้จะยังไม่รู้ว่าเรียกพวกมันสองคนทำไมเหมือนกัน

“เหี้ยพี่ พี่เป็นคนไทยเหรออ” หนึ่งในนั้นหันมาพูด ดูเหมือนมันจะอยู่ประเทศนี้

มานานาน ลำบากลำป่อยภาษาบ้านตัวเองนี่ไปหมดแล้ว

“ใช่”

“หวัดดีพี่” มันสองคนเอ่ยทัก “มีอะไรหรือเปล่าครับนี่”

“พี่หลงทางกับเพื่อน ไม่รู้จะทำยังไงวะ” ผผผพูดอย่างจนตรอก

“หลงที่ไหนครับ”

“ที่นี่”

“แล้วเพื่อนพี่ไม่รู้หรือว่าเจอฟีครั้งสุดท้ายที่นี่ เพื่อนพี่โง่ปาวเนี่ย”

จริงของมัน กูเห็นด้วยล้านเปอร์เซ็นต์ ทำไมมันไม่ยอมมาตามหาผผผตรงนี้ก็ไม่วู้

...

“ตกลงดีเนอะ เมื่อกี้ก็มีคนค่อยมาคุยกับพวกผม เป็นคนไทยด้วย บอกว่าเขา
หลงกันกับเพื่อน พวกผมสองคนก็เลยพาเขาไปตามหาเพื่อน ไม่เจอเลยครับ...”

“เดี๋ยว ไอ้เล้ง มึงไม่คิดสักหน่อยเลยหรอวะว่าพวกพี่เขาอาจจะตามหากันอยู่
...”

“เออวะ”

ผมเริ่มเกาหัวของผมด้วยความงุนงงกับไอ้สองคนนี้แล้ว

“พี่คิดว่าใช่เพื่อนพี่มั๊ย” ไอ้เล้งหันมาพูด

“หน้าตาเขาเป็นยังไงล่ะ”

“สูงๆ หล่อๆ หล่อมากเลยแหละ”

“ผมสีทองหรือเปล่า” ผมถามย้ำ

“ครับ”

“งั้นก็ใช่!” ผมรีบลุกอย่างตื่นเต้น “เจอเขาอยู่ไหน พาพี่ไปหาเขาได้ป่าว”

มันสองคนมองหน้ากันเหมือนจะลำบากใจอยู่ไม่น้อย พวกมันเอาแต่ประชุม
กันและก็ทำปากขมขมิบว่าจะดีเหวอ เดียวก็โดนด่า อะไรเทือกๆ นี่

“เออวะพี่ จะโดนด่าผมก็ยอม”

“คนไทยด้วยกัน ต้องช่วยเหลือกัน”

“ตามผมมานี้เลย”

ไอ้เลี้ยงกับเพื่อนมันนี่ใจดีจัง...ผมยิ้มก่อนที่จะเดินตามหลังมันทั้งสองคนไป โดยคิดไว้ใจพวกมันร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มๆ ไม่รู้สิครับ หน้าตามันดูไม่เหมือนมิจชาชีพอะ

“ชอยนี่ป่าววะ”

“กว่าไม่ใช่”

“ถ้ามาที่เดิมแล้วพี่เขาไม่อยู่แล้วล่ะ...”

เวลานี้มันยังประหลาดกันให้ผมเห็นอยู่เลยครับ ผมเริ่มไม่แน่ใจแล้วเนี่ยว่าตามพวกมันสองคนมามันจะทำให้ผมเจอแทนมั้ย ผมเริ่มหวั่นใจแล้ว

“ทัฟ”

ขอบคุณพระเจ้า ผมจำเสียงเรียกนี้ได้ ไม่ใช่ใครอื่นแน่ๆ ไอ้แทน ไอ้แทนแน่นอน

“แทน”

ผมคงทำหน้าออกไปได้แบบทุเรศที่สุดแน่ๆ ทั้งดีใจที่ได้เจอและก็ทั้งอยากจะร้องไห้เหมือนเด็กที่พลัดหลงกับผู้ปกครอง

ฮือ เกาหลินะมึง ไม่ใช่เซ็นทรัลเวิร์ลทำไมมึงถึงถึงกูได้ลง T_____T

“หายไปไหนมา” แทนรีบกอดผมทันที ผมเองก็กอดตอบมันเหมือนกัน เหมือนผมกับมันห่างกันมานานมากแล้ว ทั้งๆ ที่มันเป็นเวลาไม่กี่ชั่วโมง

“เหยดดดด โรแมนติก” ไ้เลี้ยงกับเพื่อนของมันส่งเสียงอย่างตื่นเต้น “พวกพี่เป็นแฟนกันหรือ”

“ผิวเมีย” แทนหันไปตอบ ทั้งๆ ที่ยังไม่ยอมปล่อยให้ผม

“ไอ้ ชัดฉิบ”

“ชอบใจพวกมึงมากนะ พาเมียกูมาส่ง เมียกูยิ่งเจ็บๆ อยู่ด้วย” แทนจับตัวผมมาสำรวจ

“เจ็บอะไรพี่ ผมก็เห็นเมียพี่ปกติดี” ไ้เลี้ยงพูด เพื่อนมันตีแขนมันให้มันหยุดพูด ก่อนที่มันจะพยักหน้ารับรู้ว่ที่ผมเจ็บนะ ผมเจ็บอะไร

ไ้พวกบ้าเอ๊ย...กูเสียหน้าหมด...

“พวกมึงจะเดบิวต์เมื่อไหร่” แทนชวนคุย “กูจะได้อุดหนุน”

สองคนนั้นส่งเสียงโวยวาย “อีกนาน!”

“ตั้งใจละ เป็นตัวแทนประเทศไทยนะ เข้าใจมั๊ย”

“ครับ...พี่กับเมียก็จับมือกันไว้ดีๆ ละกัน เดี่ยวหลงอีก” ไอ้เล้งพูดเจ๋อยแจ้ว

“เมียพีนารักแบบนี้ ผมสงสัยว่าพี่คลาดสายตาได้ยังไง”

“พวกมึงไปไกลๆ เลย” แทนทำท่าจะไล่เตะ

“ไปแล้วครับ ไปแล้ว แต่เดี๋ยว...พี่สัญญาแล้วนะว่าจะอุดหนุนพวกผม”

“เออ”

“ทุกอัลบั้มนะพี่”

“กูรู้แล้ว”

“โฟโต้บูคด้วย”

“ไอ้เซี่ย ให้กูเป็นดั่งพวกมึงเลยมั๊ย”

“ก็ดีครับ! แต่พี่ไม่ต้องก็ได้ ผมอยากให้เมียพี่มาเป็นดั่งมากกว่า นารักกกก”

“มึงจะไปได้หรือยัง!”

“ครับพี่ หวัดดีครับ หวัดดีครับ” สองคนนั้นไหว้ผมกับแทนอย่างรวดเร็ว ก่อน
จะรีบวิ่งหนีไป ระหว่างที่วิ่งพวกมันก็วิ่งไล่เตะกันไปด้วย สดใสดีนะครับ

ผมมองแทนอย่างโล่งใจ แทนเองก็มองผมเหมือนกัน...

“รู้สึกเหมือนทำเมียบกับลูกหายยังงี้ก็ไม่วู้ เกือบแย่เนอะ” แทนทำท่าเจ็บปวดในหัวใจ

“มึงมันสนใจแต่ถ่ายรูปงี้...”

“ขอโทษได้มั๊ยล่ะ” แทนเอื้อมมือมาจับมือผม และเราสองคนก็เดินไปข้างหน้าพร้อมกัน

“ว่าแต่...เดบิวต์คืออะไร ออกอัลบั้มหรือ”

“ประมาณนั้นนะ”

“แปลว่าไอ้เด็กสองคนนั้นมันกำลังจะเป็นดารา” ผมทำตาโต

“ก็ใช่ ทำไมต้องตื่นเต้นด้วย มันยังไม่ได้เป็นกันสักหน่อย”

“เห้ยยย ดาราเลยนะ ดาราๆ” ผมเกิดอาการบ้าดาราขึ้นมาชั่วขณะ “ไม่ไปขอลายเซ็นน้องๆ มันเก็บไว้หน่อยล่ะ”

“นี่” แทนเริ่มอารมณ์เสีย “อย่าไปสนใจให้มากเลย รอชื่อของพวกมันตามคำสัญญาที่พอแล้ว”

“คนที่ชื่อเล้งนะ หน้าตาดีนะ ต้องดังมากแน่ๆ”

“...”

“เพื่อนมันก็ดี”

“นี่ แก่แล้วก็เจียมมั่ง ผัวยืนอยู่นี่”

โป๊ก แทนเอื้อมมือมาเคาะหัวผม...ผมลูบหัวตัวเองเบาๆ และก็เดินไปกับ
แทน...

“สัญญาว่าจะไม่ปล่อยให้มึงพลาดสายตาอีกแล้ว”

“ ... ”

“จริงจัง ไม่พูดเล่น บอกแล้วเม่งโคตรใจหาย เหมือนทำเมียบกับลูกหล่นทิ้งไว้ที่
ไหนสักที่ จริงๆ นะ” แทนทำหน้าเจ็บปวด

“อืม ก็ไม่หายแล้วนี่ไง สบายใจได้แล้ว...”

“ ... ”

“ช่วยมองกุตลอดไปด้วยนะ อย่าให้พลาดสายตา ไม่งั้นกุหายจริงๆ ด้วย”

โป๊ก...แทนเคาะหัวผมอีกรอบ ใ้ฉันได้ทีเอาใหญ่เลยนะ เคาะเม่งอยู่นั่น เห็นหัว
กุเป็นอะไรเนีย

“กุไม่ให้มึงหาย”

“ ... ”

“มึงหาย ภูก็จะหายด้วย”

“ ... ”

“เราจะล่องหนไปด้วยกัน”

ผีบ้าจริงๆ ผมพนมและก๊ี้หัวเราะในคำพูดของแทน...

หลังจากวันนั้นและในเวลาต่อๆ มา แทนทำตามสัญญาที่พูดจริงๆ

เขามองแต่ผม ไม่ยอมให้ผมคลาดสายตา และก็ซื่อสัตย์กับผมแต่เพียงผู้เดียว

ผมคิดว่าผมโชคดี แต่แทนบอกเสมอว่าเขาน่ะโชคดีมากกว่าที่ได้เจอผม

“เดี๋ยวนะ...” แทนพูดขึ้นมาในวันหนึ่งในอีกหลายปีต่อมา “ดูที่เด็กสองคนนี้มันเขียนไว้ในอัลบั้มมันสิ เป็นภาษาไทยด้วย”

ยังจำเด็กฝึกหัดที่ผมกับแทนหลงกันและพวกมันช่วยเราสองคนหาทั้งจนเจอได้มั๊ยครับ ตอนนี่เดบิวต์แล้ว แกรมพวกมันยังไม่ลืมเราสองคนด้วย

“มันเขียนว่าไง...”

“ถึงคู่สามีภรรยาคนหนึ่งที่ผมกับเล้งเจอด้วยความบังเอิญ...หวังว่าพวกพี่จะรัก

กันตลอดไป...และไม่ยอมปล่อยมือกันอีก...พวกพี่รักกันมาก คนหนึ่งก็ตามหาด้วยความร้อนใจ ส่วนอีกคนหนึ่งก็รอคอยอย่างมีความหวัง พวกพี่คือแรงบันดาลใจให้ผมกับเล้งได้แต่งเพลง และเชื่อว่าความรักที่ไม่มีคำจำกัดความใดๆ นั้นสวยงาม...หวังว่าจะอดหนุนอัลบั้มของเราตามคำสัญญา...ปล.พี่ภรรยาของพี่สามี ผมรู้ว่าพี่ยังน่ารักเหมือนเดิม มาเป็นแฟนคลับของผมเถอะ นะๆๆๆ”

“ฮ่าๆๆๆ” ผมหัวเราะลั่น

“แม่งจิบเมี่ยงลูกอัลบั้ม”

“...”

“แล้วยังทำหน้าฟินอีก ผัวก็นั่งอยู่นี่”

“เด็กมันน่ารัก”

“ทัฟ...”

“...”

“กูปล้ำนะ”

“เหยยยยย”

“มาเลย เมียจ๋า”

“ไอ้แทน ไอ้เซียแทนนนน!!!!”

แทนทัฟ

จบบริบูรณ์